

BIBLIA NECUNOSCUȚĂ

Apocrife și pseudo-epigrafe iudeo-creștine

Traducere din limba engleză de Pompiliu Sfera
după
„The Lost books of Bible” și „The forgotten books of Eden”
publicată de World Bible Publishers Inc. 1926, 1927.

Cuvânt înainte

În cartea mea precedentă "Urmașii lui Ham, fiul blestemat al lui Noe," am amintit despre manuscrisele de la Marea Moartă-Qumran, în special de cartea Jubileelor a lui Enoh și Geneza-apocrif, ultima vorbind despre viața lui Avram, patriarhul biblic.

Am intenționat ca în această carte să traduc o culegere de texte, așa numite apocrife, cărți non-canonice, dar care sunt de o strictă origine iudeo-creștină, deci care nu se îndepărtează de la Sfânta Scriptură, ci care dimpotrivă lămuresc anumitele părți rămase și în continuare necunoscute din Noul și Vechiul Testament. De exemplu, după cum bine știm Biblia nu ne-a putut relata în întregime viața Domnului nostru Iisus Hristos, de la nașterea sa și până a nu începe să propovăduiască. Despre această perioadă din viața Mântuitorului Biblia nu ne spune aproape nimic. Ce-a făcut Iisus în răstimpul acesta până la vârsta de 30-33 de ani, unde a trăit..etc? Din această cauză cititorul biblic, este nevoit să apeleze la o altă literatură, cum ar fi Sfânta Tradiție, precum și asupra cărților necanonice, apocrife, pseudo-epigrafe, pentru a-și lărgi spectrul cunoștințelor sale.

Literatura non-canonice este foarte vastă. Dacă am parcurge în mod sistematic și am culege și reintegra toate aceste texte laolaltă, am obține o nouă Biblie, o Biblie necunoscută și poate chiar mai mult decât atât.

Textele traduse din „The Lost books of Bible” și „The forgotten books of Eden” publicată de World Bible Publishers Inc. în 1926 și respectiv 1927, am hotărât să le adun în această carte dându-i numele de "Biblia Necunoscută" pentru a le oferi celor interesați în domeniu. În acest scop am tradus doar textele care sunt într-o legătură strânsă cu textele biblice. Multe din aceste texte traduse de mine provin din veacurile I, II, III și IV d.Hr., fiind transcrise după originale care din păcate nu ni s-au păstrat, s-au care s-au păstrat într-un număr foarte redus. Unele apocrife sunt foarte vechi, bucurându-se chiar de o reputație foarte mare în timpul Sfinților Părinți ai Bisericii Creștine Timpurii, a căror precizie în relatarea evenimentelor nu de rare ori o depășește și pe cea biblică.

În anul 313 d.Hr. împăratul roman Constantin cel Mare a pus în aplicare un edict pentru ai proteja pe creștini de prigonirile la care au fost supuși timp de trei secole, mai precis de la răstăgnirea lui Hristos. Unul dintre cei mai cunoscuți sfinți părinți, pe nume Eusebiu de Cezareea, a convocat o adunare plenară, la care aveau să participe toți episcopii din întreaga lume creștină de atunci. Este vorba de Sinodul I de la Nicea (325 d.Hr.) la care au luat parte peste 600 de episcopi, preoți și diaconi, unde s-a hotărât sau mai bine spus s-a început cu hotărârea canonizării cărților și manuscriselor creștine de până atunci, luând forma pe care noi astăzi o cunoaștem sub numele de Noul Testament. Astfel părintele Eusebiu a făcut și a propus o clasificare a întregii literaturi creștine în două categorii: "Omologumena" și "Antilegomena." În prima categorie au intrat cărțile și manuscrisele recunoscute de majoritatea clericilor, deși trebuie amintit că nu toți au fost de acord în privința asta. Iar în ce-a de-a doua categorie Antilegomena, au fost cărți asupra cărora au existat anumite îndoieli, sau au fost mai puțin folosite în primele trei secole. În această clasificare intră, după spusele istoricului Eusebiu: A doua Epistolă a lui

Petru, a doua și a treia Epistolă a lui Ioan și Epistola lui Iuda. Restul cărților Noului Testament ar fi intrat în prima clasificare, în Omologumena.

În fine, Eusebiu, fiind și singurul istoric bisericesc până la timpul respectiv, mai amintește și de cărți necanonice, dar nu este clar pe ce bază au fost ele numite astfel. De fapt nici despre desfășurarea primului Sinod Ecumenic nu se știe cu precizie prea multe. Tot ce ne este cunoscut provine de la lucrarea lui Eusebiu, numită "Istoria Eclesiastică."

O altă clasificare, un pic mai târzie, pe la anul 348 d.Hr., părintele Chiril al Ierusalimului împarte toată opera Noului Testament iarăși în două categorii: Scrieri divine și scrieri inspirate. Această clasificare o va însuși biserica mai târziu, iar în scrierile divine, vor intra toate cele 27 de cărți ale Noului Testament, pe când celălalte cărți, așa numitele scrieri inspirate, vor fi apocrifele sau cărțile non-canonice, cum sânt: „Epistola lui Varnava”, „Păstorul lui Herma (Codex Sinaiticus)”, „Epistola lui Clement către Corinteni (Codex Alexandrinus)”, „Epistola lui Ignațiu”, „Epistola lui Policarp”, iar unele din acestea le traduc în această carte. Alte apocrife pe care eu le-am numit pro-canonice și care le-am alăturat celorlalte, sunt: „Evanghelia lui Nicodim”, „Apocalipsa lui Pavel”, „Epistola lui Pavel către Laodicieni”, „Epistola lui Pavel către Seneca”, „Faptele lui Pavel și Decla”, „Evanghelia lui Petru”...etc.

Subliniez că în această culegere de texte traduse am ținut cont doar de textele cu caracter pro-canonic, deci care urmăresc Sfânta Scriptură, de origine iudeo-creștină, fiind folosite și de Sfinții Părinți ai Bisericii Creștine Timpurii, cum ar fi: Eusebiu de Cezareea, Clement Alexandrinul, Ignațiu, Policarp...etc. Aceste lucrări pro-canonice, au fost de fapt eliminate începând cu perioada post-Apostolică la așa numitele Sinoade Ecumenice.

Toate aceste lucrări, mă refer la cele cu caracter iudeo-creștin, le-am tradus singur din limba engleză veche, majoritatea păstrându-se datorită traducerilor arhiepiscopului Wake de Canterbury, precum și prin diferite biblioteci din țările Europei de vest, SUA...etc. Arhiepiscopul Wake, care le-a tradus direct de pe originale, a susținut că aceste cărți sunt o colecție perfectă și autentică, ce nouă ne-au rămas de la Părinții Apostolici, ele fiind scrise la o dată nu mai târzie de 100-150 de ani de la Hristos. Unele din scrieri ne-au rămas de la primii Sfinți Părinți din perioada post-Apostolică (Ignațiu, Varnava, Policarp), care au avut prilejul de a contacta în mod direct cu Apostolii lui Hristos, iar alte scrieri rămânând de la ucenicii lor, persoane cu caracter proeminent în cadrul bisericii creștine timpurii.

Pseudo-epigrafele la fel ca și apocrifele Noului Testament sunt o completare a Vechiului Testament. Originea pseudo-epigrafelor nu este cunoscută. Totuși prin caracterul lor pro-biblic ne oferă o sumedenie de amănunte și explicații, pe care Vechiul Testament nu le relatează.

Pompiliju Sfera.

Cartea I

Adam și Eva sau conflictul lui Adam și Eva cu Satana

Versiunea biblică a Genezei nu este sursa acestei fundamentale legende, care pare să fie una dintre cele mai vechi, încât este imposibil de precizat data întocmirii ei. Ceea ce este cunoscut, este că legenda a fost scrisă de un egiptean necunoscut, o parte din ea fiind găsită în Talmud, Koran și în altă literatură. Autorul egiptean a scris-o prima dată în limba arabă, care cu probabilitate poate fi considerat manuscrisul original, fiind apoi tradusă în etiopeană. Traducerea din limba etiopeană în limba engleză a fost făcută de către Vicarul de Broadwindsor, Dr.S.C. Malan.(n.t.) ap. I

Cap I

1 În ce-a de-a treia zi, Dumnezeu a plantat grădina în partea de răsărit a pământului, până la orizont, după care a fost numai apă, până la răsărit de soare, care a împrejmuit întreaga lume și s-a întins până la poalele cerului.

2 Iar în partea de nord a grădini, a fost situată o mare de apă, pură și cristalină, bună la gust; și nu era în ea nimic alceva; așa că prin apa străvezie, ai putut privi în adâncimile pământului.

3 Și când omul s-a spălat în ea, devenea curat că mai curat nu se putea și mai alb decât albeața - chiar dacă era negru.

4 Dumnezeu a creat această mare după plăcerea Sa, căci a știut că-l va face pe om; care din cauză că avea să păcătuiască, va părăsi grădina și se va naște pe pământ și drepti vor muri, dar sufletele lor Dumnezeu le va învia în ziua de apoi; când se vor întoarce în trup și se vor scălda în apa mări și toți se vor curăța de păcate.

5 Dar când Dumnezeu l-a scos pe Adam din grădină, nu l-a lăsat în partea de nord în apropiere de mare, căci ar fi putut să se scalde în ea și el și Eva și s-ar fi curățit de păcatele lor; și ar fi uitat ce-au făcut și nu și-ar mai fi adus aminte de păcatele pentru care au fost pedepsiți.

6 Nici în partea de sud a grădini, Dumnezeu nu l-a lăsat pe Adam; căci la suflarea vântului dinspre nord, ar fi dus cu el mireasma spre partea de sud, a pomilor din grădină.

7 De aceea, Dumnezeu nu l-a lăsat pe Adam acolo, ca să nu miroase mireasma plăcută a pomilor ca să nu uite ce-a făcut și să-și afle consolare pentru cele făptuite, căci atunci nu s-ar fi curățat de păcatele sale.

8 Totuși în mila sa, lui Dumnezeu i-a părut rău pentru Adam, căci el pe toate le chivernisește după cum știe el - La lăsat pe

părintele nostru Adam în partea de vest la granița grădini, căci acolo era pământul întins și bogat.

9 Și Dumnezeu i-a poruncit să locuiască într-o peșteră în stâncă - Peștera Comorilor în apropiere de grădină.

Cap. II

1 Însă când a ieșit din grădină afară, părintele nostru Adam și Eva, au pășit neștiind să meargă.

2 Și când au ajuns către poarta deschisă a grădini, au văzut înaintea lor pământul întins, acoperit cu pietre mici și mari și cu nisip; și li s-a făcut frică și au început a tremura și au căzut cu fața la pământ, de frica care i-a cuprins; și au stat ca morți.

3 Fiind tot timpul în grădina cea splendidă cu fel de fel de pomi, de toate soiurile - s-au văzut acum pe un pământ străin, pe care nu l-au cunoscut și nu l-au mai întâlnit.

4 Căci au fost tot timpul protejați de slava acelei naturi splendide și nu au avut inimile dedate la lucruri pământești.

5 Atunci lui Dumnezeu i s-a făcut milă de ei și când i-a văzut căzuți în fața porți, El a trimis Cuvântul Său la părintele Adam și Eva și i-a ridicat.

Cap. III

1 Și Dumnezeu i-a zis lui Adam: "Am poruncit pe acest pământ să fie zile și ani și tu și

seminția ta veți trăi și umbla pe el, până la împlinirea zilelor și anilor; când îți voi trimite Cuvântul care te-a creat pe tine și fiindcă ai păcătuit, Cuvântul care te-a făcut, va ieși din grădină la tine și te va învia căci ai fost căzut.

2 Da, Cuvântul te va salva pe tine după ce se vor împlini cinci zile și jumătate."

3 Însă auzind aceasta Adam de cinci zile și jumătate, nu a înțeles nimic din cuprinsul lor.

4 Căci a gândit că vor fi doar cinci zile și jumătate, până la capătul lumi.

5 Și a plâns Adam și s-a văitat, ca Dumnezeu să-i explice aceasta.

6 Atunci Dumnezeu în mila Sa pentru Adam, care a fost făcut după chipul și asemănarea Lui, i-a explicat că este vorba de cinci mi cinsute de ani; și cum va veni Unul și-l va salva pe el și seminția sa.

7 Căci înainte de a face acest legământ, Dumnezeu cu părintele nostru Adam; Eva, a luat un fruct din pomul oprit din grădină și i-a dat să mănânce din el.

8 Și când a fost scos din grădină, părintele Adam, a trecut pe lângă pom și a văzut în ce mod Dumnezeu i-a schimbat înfățișarea, acum fiind uscat.

9 Și i s-a făcut frică lui Adam, când a văzut și a tremurat și a căzut jos; însă Dumnezeu în mila Sa l-a ridicat și a făcut legământul cu el.

10 Și iarăși când a văzut Adam la poartă pe cherubim cu sabia de foc în mână și când acesta s-a mâniat și s-a încruntat, le-a fost din nou frică și lui Adam și lui Eva, gândind că-i va omorâ pe amândoi; Și au căzut cu fața la pământ și au tremurat de frică.

11 Dar lui i-a părut rău pentru ei și le-a arătat milă; și întorcându-se a urcat la cer și rugându-se Domnului, a zis: -

12 "Doamne, Tu mi-ai spus să păzesc poarta grădini cu sabia de foc.

13 Dar când slujnici tăi Adam și Eva, m-au văzut, au căzut cu fețele la pământ și au rămas ca morți. Doamne, ce să facem cu slujnici tăi?"

14 Atunci lui Dumnezeu i-a părut rău de ei și le-a arătat milă și le-a trimis pe Îngerul Său să-i țină la poartă.

15 Și Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Adam și Eva și i-a ridicat.

16 Și a zis Domnul către Adam: "Ți-am spus că la sfârșitul celor cinci zile și jumătate, Eu voi trimite Cuvântul meu și te va salva.

17 Prin urmare întărește-ți inima și așează te în Peștera Comorilor, de care ți-am mai spus."

18 Și când a auzit Adam Cuvântul lui Dumnezeu, s-a întărit prin cele auzite. Căci El i-a spus cum îl va salva.

Cap. IV

1 Însă ieșind din grădină, Adam și Eva iarăși s-au tulburat;

2 Și când a privit Adam la trupul său care s-a distrus, mai tare s-a zbuciumat, el și Eva de ceea ce au făcut; Și au coborât încet spre Peștera Comorilor.

3 Și ajunși acolo Adam iarăși a plâns și a spus Evei: "Vezi această peșteră care va fi locul nostru în această lume și loc de pedeapsă!"

4 Se compară ea cu grădina? Ce se poate asemăna de aici cu grădina?

5 Ce este stâncă aceasta, pe lângă copaci? Ce este întunecimea acestei peșteri, pe lângă lumina grădini?

6 Ce este scorbura aceasta să ne adăpostească, în comparare cu mila Domnului, care ne-a umbrat?

7 Ce este lutul acesta de jos, pe lângă pământul din grădină? Pământul acesta plin de pietre, față de acela sădit cu pomi gustoși?"

8 Și iarăși i-a mai zis Adam, Evei: "Privește-ți ochii tăi și ai mei, căroră înainte îngerii cerului le-au dat slavă, fără amânare.

9 Însă acum, nici nu mai vedem cum am văzut; ochii noștri s-au făcut acum din carne, ei nu mai pot vedea cum au văzut înainte."

10 Și iarăși a vorbit Adam lui Eva: "Ce sunt trupurile noastre astăzi, față de cele de ieri, când ne-am desfătat în grădină?"

11 După aceste spuse, Adam n-a voit să intre în peșteră sub stâncile care stăteau deasupra.

12 Și umilit, Adam și-a zis: "Dacă voi intra în peșteră, voi păcătui din nou."

Cap. V

1 Totuși până la urmă, au intrat în peșteră și Adam și Eva și au început a se ruga, în limba lor, nouă necunoscută, dar care ei o știau.

2 Și cum s-a rugat Adam și și-a ridicat ochii în sus și a văzut tavanul peșteri care i-a fost acoperiș deasupra capului, ne putând să vadă cerul, nici pe Dumnezeu; și a plâns și s-a lovit în piept, până ce nu a căzut, rămas ca mort.

3 Și Eva a început a se zbućiuma; căci a crezut că este mort.

4 Atunci, ea și-a ridicat mâinile spre Dumnezeu, iplorându-l pentru milă, zicând: "O, Dumnezeule, iartă-mi păcatul meu, pe care l-am făcut și nu-l ține minte împotriva mea.

5 Căci eu am făcut pe slujnicul Tău să păcătuiesc în grădină și să cadă din lumină în întuneric și din locașul plăceri în această închisoare.

6 O, Dumnezeule, privește asupra acestui slujnic al Tău și ridică-l din moartea sa, să se poată căi și ispăși de păcatele sale pe care le-a comis prin mine.

7 Nu-i lua sufletul deodată, ci lasă-l să trăiască după măsura ispășiri sale și fie voia Ta, ca înainte de moartea lui.

8 Iar dacă nu vei binevoi să-l înviezi, o Dumnezeule, atunci ia-mi și sufletul meu ca să fiu ca el; și nu mă lăsa în această pustie singură; căci singură nu pot sta în această lume ci numai cu el.

9 Căci Tu, Dumnezeule ai făcut ca un somn să vină peste el și ai luat o coastă din el și ai întors carnea înapoi, prin puterea Ta divină.

10 Și Tu i-ai luat coasta și m-ai făcut pe mine femeie, frumoasă ca și pe el, cu inimă, cu rațiune și cuvânt, în carne ca și pe el; și Tu m-ai făcut după asemănarea și înfățișarea lui, prin mila și puterea Ta.

11 O, Doamne, eu și el, una sântem și Tu Dumnezeule, ești Creatorul nostru, Tu ești Acela care ne-ai făcut pe amândoi în aceeași zi.

12 De aceea, Dumnezeule, dă-i viață, ca să poată fi cu mine pe acest pământ străin, să trăim pe el după schimbarea noastră.

13 Dar dacă nu Vei voi să-i dai viață, atunci ia-mă și pe mine ca pe el; ca amândoi să murim și în aceeași zi."

14 Și mai tare a plâns Eva și a căzut deasupra părintelui nostru Adam; în zbućiumarea ei.

Cap. VI

1 Apoi Dumnezeu a privit asupra lor, în felul cum s-au ruinat de moarte;

2 Ca să-i ridice și să-i tămăduiască.

3 De aceea, a trimis Cuvântul Său la ei, ca să-i întărească și să-i stăpânească.

4 Și Domnul a zis către ei: "Schimbarea voastră, s-a întâmplat la voia voastră, până ați stat în grădină.

5 De liberă voie ați păcătuit în dorința voastră de-a vă preamări și de-a vă exalta, să fiți ca mine; de aceea v-am deprivat de splendoarea naturi în care ați fost și v-am scos afară din grădină, pe acest pământ inaccesibil și plin de asprime.

6 Dacă doar nu va-ți fi întors de la poruncile mele și ați fi păstrat legea Mea și nu ați fi mâncat din fructul pomului, în apropierea căruia v-am interzis să pășiți. Căci doar erau pomi cu fructe mai bune decât acela.

7 Însă netrebnicul Satana; ieșind din moșia sa anterioară și din râvna sa; și neavând intenții bune în Mine, care-le de când l-am creat mi-a fost neascultător și a căutat să se preamărească; așa că l-am azvârlit jos din cer - căci el este acela care a făcut plăcut pomul în ochii voștri, până ce nu ați mâncat din el și ia-ți dat lui ascultare.

8 Astfel ați încălcat porunca Mea și de aceea v-am adus la această durere.

9 Căci Eu sânt Dumnezeu și Creator și eu nu-mi făuresc făpturile mele ca să le nimicesc; ci după ce mi-au stârnit mânia, îi pedepsesc cu plăgi cumplite, până se vor căi.

10 Dar dacă nu se vor căi, ci vor urma în urăciunile lor, ei vor fi blestemați pe vecie."

Cap. VII

1 Când Adam și Eva au auzit aceste lucruri, au suferit și au suspinat, mai mult; însă și-au întărit inima în Dumnezeu, căci acum și-au dat seama că Domnul le este ca și un părinte; din care motiv au plâns înaintea Lui și au cerut milă de la El.

2 Atunci lui Dumnezeu i-a părut rău de ei, spunând: "Adame, am făcut legământ cu tine și nu mă voi întoarce de la el; dar nici nu te voi lăsa să te întorci în grădină, până ce nu se va împlini legământul Meu de cinci zile și jumătate."

3 Atunci Adam a spus către Dumnezeu: "Doamne, Tu care ne-ai făcut pe noi și care ne-ai pus să fim în grădină; și până să nu păcătuiesc, Tu ai lăsat toate fiarele să vină la mine, ca să le dau nume.

4 Căci harul Tău a fost peste mine; și am numit pe fiecare în parte în acord cu părerea Ta; și pe toate le-ai supus mie.

5 Însă acum Doamne Dumnezeule, că m-am întors de la poruncile Tale, toate fiarele s-au ridicat împotriva mea să mă sfășie pe mine și pe Eva slujnica ta; și ne vor șterge de pe fața pământului.

6 De aceea, Te conjur, Dumnezeule căci ne-ai scos din grădină afară și ne-ai adus aici, nu ne lăsa ca fiarele să ne sfășie."

7 Atunci Dumnezeu auzind aceasta, a avut milă de el și i-a zis că fiarele câmpului au vrut să-l sfășie pe el și Eva, fiindcă El, Domnul a fost supărat pe ei din cauza păcatului lor.

8 Apoi a poruncit Dumnezeu fiarelor și păsărilor și tuturor viețuitoarelor de pe pământ, să vină la Adam și să se împace cu el și să nu-i mai necăjească, pe el și Eva și nici pe cei drepti din semințiile lor.

9 Atunci fiarele i-au dat ascultare lui Adam, după porunca lui Dumnezeu; în afară de șarpe, pe care Dumnezeu s-a mâniat; care a spus: "Eu nu voi veni la Adam, cu fiarele."

Cap. VIII

1 Atunci Adam a plâns și a spus: "Dumnezeule până am locuit în grădină și inimile noastre au fost înălțate, noi am văzut îngeri cum cântă cântări de laudă în cer, da acum nu-i putem auzi, după cum am fost obișnuiți; iar când intrăm în peșteră, întreaga creație este ascunsă de noi."

2 Apoi Dumnezeu, Domnul a spus către Adam: "Când ai fost supusul Meu, tu ai avut o natură ceaștă în tine și de aceea ai putut vedea aceste lucruri îndepărtate atât de mult. Înșă prin schimbarea ta, natura ta strălucitoare a fost îndepărtată de la tine; și nu ți-a fost lăsat să vezi lucruri ne văzute, ci doar pe cele văzute; după posibilitățile trupului celui în carne; care este mărginit."

3 Când au auzit aceasta, Adam și Eva de la Dumnezeu, s-au mâhnit adânc; i-au dat slavă și i-au slujit Lui cu durere în inimă.

4 Apoi Dumnezeu a plecat de la ei.

Cap. IX

1 Atunci Adam și Eva, au ieșit din peștera Comorilor și au mers aproape de poarta grădini și acolo s-au oprit și au plâns, căci au fost alungați din ea.

2 Căci până erau acolo, Adam și Eva, veneau spre poarta din partea de sud a grădini, unde era situat izvorul, care curgea din rădăcina Pomului Vieți, care s-a scurs de aici în patru râuri de pe pământ.

3 Atunci ei s-au dus aproape de izvor și au privit și au văzut că apa izvorăște de desuptul rădăcini Pomului Vieți din grădină.

4 Și a plâns Adam și s-a zbuciumat și s-a lovit în piept, căci a fost alungat din grădină și a zis către Eva: -

5 "Pentru ce ai adus peste mine, peste tine și peste toată seminția noastră, pe capul nostru, atâtea plăgi și necazuri?"

6 Iar Eva i-a răspuns lui: "De ce te zbuciumi și ce ai văzut de mă întrebi astfel?"

7 Și el a zis: "Oare tu nu vezi această apă care a fost cu noi în grădină, care udă toți pomi și se scurge de aici?"

8 Iar noi când eram în grădină, nu am dus grijă de ea, ci acum de când ne găsim pe acest pământ străin, iubim aceste lucruri."

9 Și Eva când a auzit aceste spuse de la el, a început a plânge și de jalea care i-a cuprins, au căzut în apă; și au vrut să se îneece, ca să scape de aceste ostilități.

Cap. X

1 Atunci Dumnezeu, în mila și grația Sa, a privit asupra lor, cum plutesc pe apă gata să moară și a trimis un înger, care i-a scos din apă și i-a așezat la mal fiind ca și morți.

2 Apoi îngeru s-a întors la Dumnezeu și a spus: "Dumnezeule, făpturile Tale și-au dat duhul."

3 Atunci a trimis Dumnezeu Cuvântul Său la Adam și Eva, să-i învie din morți.

4 Și după ce-a fost înviat, Adam a zis: "Dumnezeule, până am fost în grădină, noi n-am dus lipsă de nimic și n-am avut grijă de această apă, ci de când sântem pe acest pământ ostil, noi nu putem fără ea."

5 Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Adam: "Până ce ai fost sub stăpânirea mea ai fost un înger strălucitor, tu n-ai știut de această apă.

6 Înșă după ce te-ai lepădat de poruncile mele, tu nu poți trăi fără apă, unde să-ți speli trupu ca să crească; căci el este acum ca cel al fiarelor și are nevoie de apă."

7 Când au auzit aceasta, Adam și Eva au bufnit în plâns amarnic; și Adam l-a implorat pe Dumnezeu să-i lase să intre înapoi în grădină.

8 Înșă Dumnezeu i-a zis lui Adam: "Eu ți-am făcut o promisiune; când timpul se va împlini, Te voi întoarce înapoi în grădină, pe tine și seminția ta ce-a dreaptă."

9 Și Dumnezeu a încetat să mai comunice cu Adam.

Cap. XI

1 Atunci Adam și Eva au simțit setea și arșița și jalea.

2 Și Adam a zis Evei: "Noi nu vom bea din apa aceasta chiar dacă vom muri. Căci această apă când va pătrunde în noi, va spori pedepsele noastre și ale fiilor noștri, care vor veni după noi."

3 Și ambi au plecat de la apă și n-au băut deloc, ci au intrat în peștera Comorilor.

4 Însă acolo, Adam n-a putut s-o vadă pe Eva, auzind doar zgomotele pe care le făcea ea. Și nici ea n-a putut să-l vadă pe Adam, ci doar zgomotul produs de el.

5 Atunci Adam a plâns cu durere mare și s-a bătut pe piept și sculându-se în picioare, a întrebat-o pe Eva: "Unde ești tu?"

6 Iar ea a răspuns: "Sânt aici, stau în întunericul acesta."

7 Iar el i-a răspuns: "Îți aduci aminte de strălucirea în care am trăit, până eram în grădină?"

8 Adu-ți aminte Eva, de slava noastră din grădină. Amintește-ți de pomii care ne-au ținut umbră, până ne plimbam printre ei.

9 Căci până eram în grădină, nu știam nici de noapte, nici de zi. Gândește te la Pomul Vieți, la râul ce izvora din el și la strălucirea ce se revărsa asupra noastră! Amintește-ți de pomul grădini și de slavă!

10 Gândește-te, gândește, la acea grădină în care nu era întuneric.

11 Căci întunericul din peșteră ne-a împrejmuț și nu ne mai putem vedea unul pe celălalt și nici frumusețile acestei lumi."

Cap. XII

1 Atunci s-au lovit în piept și el și Eva și au jelit toată noaptea, până nu au căzut jos, suspinând pe parcursul nopți în Miazia.

2 Și s-a lovit pe sine Adam și s-a aruncat jos, remușcat de dureri din cauza întunericului și a stat acolo întins, de parcă ar fi mort.

3 Dar Eva auzind zbruciumarea lui când a căzut la pământ; și l-a căutat cu mâinile și l-a găsit jos.

4 Atunci s-a temut să mai rămână cu el.

5 Însă Domnul cel milostiv, a privit spre moartea lui Adam și spre tăcerea Evei de frica întunericului.

6 Și Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Adam și l-a ridicat din moarte sa și i-a deschis gura Evei, ca să poată vorbi.

7 Apoi Adam sculându-se de jos, a spus: "Dumnezeule, unde s-a îndepărtat lumina de la noi și a căzut acest întuneric? De ce ne-ai lăsat în acest întuneric? De ce ne provoci asemenea plăgi nouă?"

8 Și această întunecime, din ce păcat a venit peste noi? Căci este așa de întuneric că nici nu ne putem vedea.

9 Căci am fost așa multă vreme în grădină, unde n-am văzut, nici n-am știut de întuneric. Eu nu m-am ascuns de Eva, nici ea de mine, ca să nu mă vadă; și nici o întunecime n-a venit peste noi, să ne despartă.

10 Ci am fost amândoi în lumina ce-a strălucitoare. Eu am putut s-o văd pe ea și ea pe mine. Dar de când am venit în această peșteră, întunericul s-a lăsat asupra noastră și ne-a despărțit; eu nu o văd pe ea și ea nu mă vede pe mine.

11 Doamne, oare Tu ne-ai pedepsit în felul acesta?"

Cap. XIII

1 Atunci Dumnezeu care este milostiv, cu părere de rău a auzit vocea lui Adam și i-a zis:

2 "Adame, atâta timp cât îmi dai Mie ascultare îngerul cel bun, peste el umbrește splendoarea lumini; asupra lui și asupra mulțimi sale;

3 Dar când Mi se opune poruncilor Mele, eu îl lipsesc de natura lui strălucitoare și el devine întunecat.

4 Căci până este în ceruri, în împărăția lumini, el nu știe de întuneric.

5 Dar după ce mi se opune, Eu îl arunc din cer pe pământ; iar acest întuneric cade peste el.

6 Și peste tine Adame, căci până ai fost în grădina Mea și mi-ai dat ascultare Mie, n-ai știut de întuneric.

7 Dar când am auzit de neascultarea ta, te-am depărtat de acea strălucire. Iar din cauza milei Mele, Eu nu te-am aruncat în întuneric, ci ți-am făcut trup din carne, peste care ți-am întins această piele, să te aperi de frig și căldură.

8 Căci dacă Mi-ai fi lăsat mânia din greu să cadă asupra ta, te-ai fi nimicit, te-ai fi aruncat în întuneric și ai fi fost ca și mort.

9 Dar în mila Mea, te-am făcut așa cum ești; după cum nu Mi-ai ascultat porunca; Adame te-am aruncat din grădină și te-am adus aici pe acest pământ și ți-am poruncit să trăiești în această

peșteră, iar întunericul a căzut peste tine fiindcă Mi te-ai opus.

10 Însă Adame, noaptea aceasta nu va rămâne veșnic, ci doar pentru douăsprăzece ore, după care va veni din nou lumina zilei.

11 Prin urmare, nu mai suspina, nici nu te mai zbuțuie și nu mai spune în inima ta că noaptea este lungă și păcătoasă și nu mai spune în inima ta că eu te pedepsesc cu asemenea plăgi.

12 Ci întărește-ți inima și nu-ți fie frică. Acest întuneric nu este o pedeapsă. Ci am făcut ziua și am pus un soare să o lumineze, ca tu și urmași tăi să poată munci.

13 Căci Eu am știut că tu vei păcătuși și te vei schimba și că vei fi adus pe acest pământ. Totuși Eu nu te-am silit pe tine și nu te-am osândit în păcatul tău, nici prin căderea ta din lumină în întuneric; și din grădină pe acest pământ.

14 Căci te-am făcut din lumină și voi scoate fii de lumină din tine și din cei ca tine.

15 Căci tu n-ai păzit o zi oprunca Mea; până să termin facerea și să le binecuvânteț pe toate.

16 Atunci ți-am poruncit să nu mănânci din pom; deși am știut că Satana, care s-a înșelat singur, te va înșela și pe tine.

17 Și ți-am făcut cunoscut să nu te apropii de acest pom și nici să nu mănânci din el, nici să guști, nici să stai sub el, nici să guști din el.

18 Oare nu ți-am spus toate acestea ție, Adame și tu totuși ai păcătușit, dar dacă nu-ți dădeam nici o poruncă, tu M-ai fi înjosit din cauza aceasta.

19 Ți-am poruncit și te-am prevenit și totuși ai căzut. Aceasta se întâmplă ca fapțurile Mele să nu mă înjosească, ci înjosirea să cadă asupra lor.

20 Și așa am făcut pentru tine, Adame și pentru urmași tăi, ziua să poată vedea și lucra și a trudi; și am făcut noaptea pentru ei să se poată odihni de lucrul lor; și pentru fiarele câmpului, să meargă noaptea să-și caute hrana.

21 Ci puțin din noapte a mai rămas, Adame, iar lumina zilei va veni."

Cap. XIV

1 Atunci Adam i-a spus lui Dumnezeu: "Doamne, ia-mi sufletul meu, să nu mai văd această umbră; s-au du-mă în altă parte, unde nu este întuneric."

2 Însă Domnul Dumnezeu i-a spus lui Adam: "Adevărat îți spun ție, că acest întuneric va trece de la tine, căci zilele tale sânt numărate, până se va împlini legământul Meu; când te voi salva și te voi întoarce în grădină, în reședința lumini unde ai

fost, unde nu este întuneric. Te voi aduce înapoi în împărăția cerului."

3 Și iarăși i-a mai spus Dumnezeu lui Adam: "Toată urâciunea pe care ți-ai adus-o pe capul tău, din cauza păcatului, nu te va elibera de mâna Satanei și nu te va scăpa.

4 Ci te voi scăpa Eu; când voi coborâ din cer, îmi Voi lua trup din seminția ta și Voi trăi în ostilitățile în care trăiești tu și Voi suferi; atunci întunericul care a venit asupra ta în această peșteră, va veni asupra Mea în mormânt, când Voi fi în trup din seminția ta.

5 Și Eu care sânt fără sfârșit, Voi fi supus celor trecătoare, precum fiii oamenilor, ca să te scap."

6 Și Dumnezeu a plecat de la Adam.

Cap. XV

1 Atunci Adam și Eva, au plâns și le-au părut rău din motivele auzite de la Dumnezeu, că nu vor fi întorși în grădină, până la împlinirea zilelor; dar mai mult din cauză că Dumnezeu le-a spus că El va suferi pentru iertarea lor.

Cap. XVI

1 După aceasta, Adam și Eva, tremurând ca de obicei în peșteră, s-au rugat și au plâns până nu s-a făcut de ziua.

2 Iar când au văzut lumina că se reîntoarce la ei, s-au liniștit de frică și și-au întărit inimile.

3 Apoi Adam a ieșit din peșteră și când a ajuns la gura ei și s-a întors spre răsărit, a văzut răsăritul de soare și razele sale căzând peste el, care l-au încălzit, iar lui i s-a făcut frică, crezând în inima sa că flacăra s-a lăsat să-l ardă.

4 Atunci a început a plânge și a se lovi în piept și a căzut cu fața la pământ, cu durere spunând:

5 "O, Doamne, nu mă arde și nu-mi lua deja viața de pe pământ."

6 Căci el a gândit că soarele era Dumnezeu.

7 Cu atât mai mult, cu cât din grădină se auzea glasul lui Dumnezeu și zgomot, făcându-i frică. Adam n-a mai văzut lumina strălucitoare a soarelui nici vreo flăcără care să-i ardă pielea.

8 De aceea i-a fost frică de soare, când razele sale l-au cotoplit; crezând că Dumnezeu vrea să-l nimicească prin foc căci s-au împlinit zilele de care i-a spus.

9 Și a mai gândit el: "Dumnezeu nu m-a nimicuit prin întunericul care a fost, ci ne va nimici acum prin căldura focului."

10 Dar până a gândit el așa în inima lui, Cuvântul lui Dumnezeu, a venit la el și i-a spus: -

11 "Adame, scuală-te și te ridică, căci acest soare nu este Dumnezeu, ci a fost făcut ca să de-a lumină ziua, de care ți-am vorbit în peșteră când ți-am spus că ziua vei avea lumină.

12 Dar Eu sânt Dumnezeu, care va fi cu tine noaptea."

13 Și Dumnezeu a plecat și n-a mai vorbit cu Adam.

Cap. XVII

1 Atunci Adam și Eva au ieșit din peșteră și au mers în jurul grădini.

2 Și cum s-au apropiat de poarta dinspre apus, prin care a fost Satana alungat, când i-a înșelat pe Adam și Eva, ei l-au zărit pe Satana, transformat în șarpe, care se zvârcolea lingând praful de pe jos. Arăta jalnic, din motiv că a fost blestemat de Dumnezeu;

3 Căci înainte șarpele a fost cel mai exaltat dintre toate fiarele, iar acum s-a schimbat și a devenit odios și cel mai inferior dintre toate ele, târându-se pe burtă.

4 Cândva a fost cel mai înflăcărat dintre toate fiarele, acum a devenit cel mai urât dintre toate. O dată el se hrănea cu ce-a mai bună hrană, iar acum cu praf. O dată a trăit în locul cel mai frumos, iar acum în praf.

5 O dată a fost cel mai mândru dintre toate dobitoacele, ele rămânând stupefiate de frumusețea sa, acum însă era disprețuit de ele.

6 O dată a trăit într-un loc superb, în care toate dobitoacele au venit de pretutindeni, la locul de unde se adăpa el, toate se adăpau; iar acum fiind veninos din blestemul lui Dumnezeu, toate dobitoacele fugeau de el, ne adăpându-se unde se adapă el.

Cap. XVIII

1 Când a văzut șarpele cel blestemat pe Adam și Eva, și-a umflat capul, stând în coadă, cu ochii roșii ca sângele, gata să-i omoare.

2 Și s-a lăsat la Eva și s-a luat după ea; până ce Adam stătea de-o parte, plângând, căci n-a avut nici un băț să-l lovească pe șarpe.

3 Însă din dragoste pentru Eva, Adam s-a apropiat de el și l-a prins de coadă, iar el s-a întors către Adam și i-a zis: -

4 "Adame, din cauza ta și a lui Eva, am ajuns în felul acesta să mă târăsc pe burtă." Apoi prin puterea sa mare, i-a doborât pe Adam și Eva jos și s-a suit peste ei, gata să-i omoare.

5 Însă Dumnezeu a trimis un înger și l-a alungat pe șarpe de la ei și i-a ridicat de jos.

6 Atunci Cuvântul lui Dumnezeu a venit la șarpe și i-a zis: "Prima dată te-am făcut volubil și te-am pus să te târăști pe burtă, dar nu ți-am luat graiul.

7 Acum, pe vecie să fi mut și să nu mai vorbești, nici tu nici neamul tău, căci prima dată ai vrut să-mi ruinezi făpturile Mele, să le supui ție, iar acum ai voit să-i omori."

8 Atunci pe loc șarpele a muțit și n-a mai putut să vorbească.

9 Și din porunca lui Dumnezeu, un vânt s-a lăsat din cer și l-a suflat pe șarpe departe de Adam și Eva, aruncându-l pe malul mării în țara din India.

Cap. XIX

1 Însă Adam și Eva au stat a plânge din nou înaintea lui Dumnezeu spunând: -

2 "Doamne, când am stat în peșteră am spus astfel către Tine, Domnul meu, fiarele de pe câmp mă vor prinde și mă vor sfâșia și mă vor șterge de pe fața pământului."

3 Atunci Adam de necazul său s-a lovit în piept și a căzut la pământ ca mort; atunci a venit la el Cuvântul lui Dumnezeu, care l-a ridicat și i-a zis:

4 "Adame, nici una dintre aceste fiare, nu te va atinge, căci am lăsat să vină la tine toate dobitoacele, dar pe șarpe nu l-am lăsat, căci s-ar fi ridicat și ai fi tremurat și frica de el ar fi intrat în inima ta.

5 Căci eu am știut că cel blestemat este rău, de aceea nu la-și fi lăsat să se apropie de tine.

6 Dar acum întărește-ți inima și nu-ți mai fie frică; căci Eu voi fi cu tine, până la capătul zilelor tale.

Cap. XX

1 Apoi a plâns Adam, spunând: "Dumnezeule, du-ne în altă parte de aici, ca șarpele să nu mai poată veni din nou la noi și să se ridice împotriva noastră; căci o va aștepta pe Eva singură și o va omorâ, căci ochii lui sânt hidoși și răi."

2 Dar Dumnezeu i-a răspuns lui Adam și Eva: "Înbărbătați-vă-ți și nu vă fie frică, Eu nu-l voi lăsa să se apropie de voi; căci l-am alungat departe de la voi, de pe acest munte și nu l-am lăsat pe el să vă poată face rău."

3 Atunci Adam și Eva i-au slujit lui Dumnezeu și i-au dat mulțumire și slavă, căci i-a scăpat de la moarte.

Cap. XXI

1 Apoi Adam și Eva, au plecat să cerceteze împrejurimile.

2 Însă căldura zilei s-a lăsat asupra lor, ca o flacăra și fețele lor au început a transpira și au început a plânge înaintea Domnului.

3 Locul unde erau ei era situat pe u munte înalt în partea de vest a Grădini.

4 Atunci Adam s-a aruncat jos de la înălțime și s-a zgâriat pe față și mult sânge i-a curs și a rămas ca mort.

5 Între timp Eva care era sus pe munte, a început a se zbuciuma din cauza lui.

6 Și a spus: "Nu mai vreau să trăiesc fără el, căci toate acestea ce i s-au întâmplat lui sânt din cauza mea."

7 Atunci și ea s-a aruncat în urma lui și s-a lovit și s-a rănit de stânci și a rămas la pământ ca moartă.

8 Dar milostivul Dumnezeu, a privit asupra făpturilor Sale, Adam și Eva care au căzut jos și a trimis Cuvântul Său, să-i ridice.

9 Și i-a zis El lui Adam: "Adame, toate aceste necazuri pe care ți le aduci pe capul tău, nu vor schimba Legea Mea, nici legământul Meu de cinci mii cinsute de ani."

Cap. XXII

1 Apoi Adam i-a zis lui Dumnezeu: "M-am veștejit de căldură, am leșinat de umblat și sânt ne pregătit pentru această lume ostilă și nu știu când Mă vei scoate de aici ca să mă odihnesc."

2 Atunci i-a vorbit Domnul Dumnezeu: "Adame, aceasta nu poate să se întâmple acum, până nu se vor sfârși zilele tale. Atunci te voi scoate de pe acest pământ ostil."

3 Și Adam a zis către Dumnezeu: "Până am fost în grădină, nu am știut de căldură, nici de durere, nici de chinuri, dar acum de când sânt aici, toate necazurile s-au lăsat asupra mea."

4 Și Dumnezeu i-a vorbit lui Adam: "Atâta timp cât ai păzit poruncile Mele, lumina și slava Mea au stat deasupra ta. Dar după ce ai încălcat poruncile Mele, jalea și necazul te urmează pe acest pământ."

5 Și Adam a plâns și a zis: "Doamne, nu mă lovi cu plăgile acestea atât de grele, nici nu Te răzbuna pe mine din cauza păcatului meu; căci noi prin voia noastră am păcătuit, dorind să devenim dumnezei ca Tine, când Satana, dușmanul nostru ne-a înșelat."

6 Atunci Dumnezeu i-a zis: "Fiindcă te-ai născut tremurând de frică pe acest pământ și ai pășit în suferință și chin, pe acest munte și ai murit pe el, Eu pe toate le voi lua asupra Mea și te voi salva."

Cap. XXIII

1 Atunci Adam a plâns mai mult, spunând: "Dumnezeule, ai milă de mine așa multă, încât să iei asupra Ta ceea ce am făcut eu?"

2 Și Dumnezeu și-a îndepărtat Cuvântul Său de la Adam și Eva.

3 Atunci Adam a zis către Eva: "Încinge te și eu mă voi încinge." Și ea a făcut astfel după cum i-a zis el.

4 Atunci s-au pus Adam și Eva și au luat pietre și ridicat un altar și au luat frunze din copacii din jur, de unde plângând au căzut ei de pe stânci, frunze pe care s-a vărsat sângele lor;

5 Iar alte frunze le-au luat de jos, amestecate cu nisip și așa le-au pus pe altar ca ofertă pentru Dumnezeu.

6 Atunci Adam și Eva, au stat dedesubt de altar și au plâns, implorându-l pe Dumnezeu, spunând: "Iartă-ne greșeala noastră și păcatul pe care l-am săvârșit și privește ne pe noi cu ochii Tăi cei milostivi. Căci până am fost în Grădină, slava

și himnele noastre s-au înălțat mereu în fața Ta, fără încetare.

7 Dar de când am venit aici pe acest pământ străin, slava pură n-a mai fost a noastră, nici rugăciunea ce-a dreaptă, nici înțelegerea inimilor, nici gândul bun, nici sfaturi drepte, nici discernământ, nici sentimente drepte și natura noastră strălucitoare ne-a părăsit și trupurile noastre s-au schimbat față de cele din grădină.

8 Iar, acum privește asupra sângelui nostru care este oferit pe aceste pietre și acceptă-l din mâinile noastre, asemeni slavei cântate Ție de noi până ce eram în Grădină."

9 Și a început a se ruga mai mult către Dumnezeu.

O rugăciune originală de care se spune că s-ar fi folosit cu cca 150 de ani înainte de Domnul: -

"Tatăl nostru Care-le ești în Cer și milostiv cu noi, o Doamne Dumnezeul nostru, slăvit fie Numele Tău și slăvită fie amintirea Ta deasupra în Cer și dedesubt pe pământ. Fie Împărăția Ta acum și pururea. Căci Sfântul Om din bătrâni a spus, remite și iartă-le tuturor oamenilor toate câte mi-au făcut mie; și nu ne duce în ispită, ci ne scapă de cele rele; căci a Ta este Împărăția și Tu vei împărăți în slavă în veci și în vecii vecilor. Amin.

Cap. XXIV

1 Atunci milostivul Dumnezeu și iubitor de oameni, a privit asupra ofertei lor, pe care ei au adus-o fără cererea Sa; și S-a mirat și a acceptat oferta lor.

2 Și Dumnezeu a trimis la el o flacăra strălucitoare, care a mistuit oferta.

3 Și a plăcut lui Dumnezeu mirosul ofertei și le-a arătat milă.

4 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam spunând: "Precum tu ți-ai vărsat sângele tău, Eu îmi voi vărsa sângele Meu, când voi veni în trup din seminția ta; și precum tu Mi-ai înălțat acest altar și Eu voi înălța pentru tine un altar pe pământ și precum tu ți-ai oferit sângele și Eu îmi voi oferi pe al Meu pe acel altar de pe pământ.

5 Și precum sângele tău l-ai oferit pentru iertare de păcat, Eu îmi voi oferi pe al Meu pentru iertarea păcatelor.

6 Am primit acum oferta ta, Adame, însă zilele legământului nu s-au împlinit. Căci după ce se vor împlini, atunci te voi aduce înapoi în grădină.

7 De aceea întărește-ți inima și când jalea se lasă asupra ta, adu-Mi ofertă și Eu îmi voi aduce aminte de tine."

Cap. XXV

1 Însă Dumnezeu a știut că Adam se va omorâ des și-i va aduce ofertă din sângele său.

2 De aceea, El i-a zis: "Adame, să nu mai ridici mâna asupra ta și să te omori precum ai făcut, când te-ai aruncat de pe munte."

3 Dar Adam a răspuns lui Dumnezeu: "Mi-a fost în minte să mă sinucid, căci am păcătuit împotriva Ta și ca să mă reântorc în Grădină și la strălucirea lumini în care eram și la slava cu care te-am slăvit fără încetare și la lumina care m-a învelit.

4 Deci Doamne Dumnezeule, nu mă alunga, ci de fiecare dată când mă voi sinucide, Tu mă adu-u la viață.

5 Atunci toți vor ști că Tu ești Dumnezeu cel milostiv, care nu dorești pierzarea nimănui, nici celui căzut și care nu condamnă pe nimeni cu asprime și spre nimicire."

6 Atunci a tăcut Adam.

7 Iar Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el și l-a binecuvântat și l-a liniștit și i-a zis din nou despre legământul, care se va împlini când va determina El.

8 Aceasta a fost prima ofertă făcută de Adam lui Dumnezeu și aceasta i-a intrat lui în obișnuință să facă mereu.

Cap. XXVI

1 Apoi Adam a luat-o pe Eva și s-au întors în peștera Comorilor, unde au locuit. Dar când s-au apropiat și au văzut-o, o grea jale i-a copleșit.

2 Și Adam i-a zis lui Eva: "Până să fim pe munte, am fost în Cuvântul lui Dumnezeu, care a vorbit cu noi și în lumina care s-a văzut de la răsărit, care ne-a luminat.

3 Dar acum Cuvântul lui Dumnezeu este ascuns de noi și nici lumina aceea nu mai este, ci întunericul și jalea s-a lăsat peste noi.

4 Și sântem nevoiți să intrăm în această peșteră ca într-o închisoare, unde întunericul ne va acoperi și ne va despărți unul de celălalt; căci nici tu nu mă poți vedea pe mine, nici eu pe tine."

5 Și terminând aceasta de spus, Adam a bufnit în plâns și și-au ridicat mâinile spre Dumnezeu, căci erau plini de jale.

6 Și l-au rugat pe Dumnezeu să le aducă soarele, ca întunericul să nu-i umbrească în cea peșteră săpată în stâncă; și mai bine au vrut să moară, decât să stea în întuneric.

7 Atunci i-a văzut Dumnezeu cum stau cuprinși de jale, cu inimile fierbinți, în ciuda tuturor necazurilor și ostilităților care-i păștea pe pământ.

8 De aceea Dumnezeu nu s-a supărat pe ei, nici nu și-a pierdut răbdarea, ci El era lung răbdător și s-a abținut de la mânie, căci erau făpturile Sale.

9 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: "Adame, dacă ași fi luat soarele și ți la-și fi adus ție, atunci zilele, orele și anii, nu au mai fi existat și legământul pe care l-am făcut cu tine, nu s-ar mai fi putut împlini.

10 Și mare plagă s-ar fi lăsat asupra ta și n-ai mai fi avut nici o scăpare, în veci.

11 Ci mai de grabă te liniștește în sufletul tău și așteaptă să treacă zilele și nopțile și să se împlinească timpul legământului Meu.

12 Căci atunci voi veni și te voi salva, Adame, căci Eu nu doresc ca tu să suferi.

13 Atunci voi privi toate lucrurile cele bune pe care le-ai făcut și atunci Îmi voi arăta mila către tine.

14 Căci nu mă pot da înapoi de la legământul care a ieșit din gura Mea, căci altfel te-ași fi întors înapoi în grădină.

15 Însă când se va împlini timpul, atunci îți voi arăta mila și ție și seminției tale și te voi aduce în țara plăcerilor, unde nu este nici jale nici suferință și unde lumina și slava este veșnică și Grădina ce-a strălucitoare care nu va trece niciodată."

16 Și din nou i-a mai zis Dumnezeu lui Adam: "Fi mult răbdător în suferințe și intră în peșteră, căci întunericul de care îți este frică, va dura numai douăsprăzece ore, după care se va lumina de ziuă."

17 Apoi când au auzit aceste cuvinte de la Dumnezeu, el și Eva i-au slujit Lui și inimile lor s-au liniștit; și au intrat în peșteră în timp ce lacrimile le curge-au șiroaie, iar jalea și tristețea le era în inimi, dorind mai bine să-și fie dat duhul.

18 Și au stat Adam și Eva și s-au rugat, până ce întunericul nu s-a lăsat peste ei, care i-a despărțit.

19 Și așa au rămas în rugăciuni.

Cap. XXVII

1 Când Satana, cel ce urăște bunătatea, a văzut cum s-au rugat ei și cum le-a vorbit lor Dumnezeu și cum i-a liniștit și cum a acceptat El oferta lor; a hotărât să-i înșele.

2 El a transformat mulțimea sa și a ținut în mână o flacără de o lumină mare.

3 Și și-a așezat tronul său la gura peșteri căci în ea n-a putut intra din cauza rugăciunilor; și a vărsat lumină în peșteră până aceasta nu a început a străluci peste Adam și Eva, în timp ce mulțimea sa s-a prefăcut că spune rugăciuni.

4 Pe acestea Satana le-a făcut ca să-l înșele pe Adam, ca el să creadă că lumina trimisă de el este din cer, iar mulțimea să creadă că sânt îngerii Domnului și că Dumnezeu i-a trimis să păzească peștera și să le ilumineze întunericul;

5 Ca văzând lumina Adam și Eva să iese din peșteră și să i se închine lui și să-i înșele pentru a doua oară în fața lui Dumnezeu.

6 Și văzând lumina, Adam și Eva au crezut că este adevărată și și-au întărit inimile; totuși încă tremurând, Adam i-a zis Evei: -

7 "Privește cea lumină mare și acele cântări de slavă și cea mulțime care stă afară, dar nu intră la noi să ne spună de unde au venit și ce vor și ce înseamnă cea lumină; ce înseamnă slava lor, unde au stat până acum și de ce nu intră aici.

8 Căci dacă erau de la Dumnezeu, ar fi intrat în peșteră și ne-ar spune, ce-i paște pe ei."

9 Atunci Adam a stat și s-a rugat la Dumnezeu, cu o inimă înflăcărată, zicând: -

10 "Doamne este pe lume vreun alt dumnezeu înafară de Tine, care a creat îngeri și i-a împodobit cu lumină și i-a trimis să ne păzească pe noi?"

11 Căci iată că noi vedem această mulțime la gura peșteri, care au de o lumină mare și cântă cântări de laudă și slavă. Dacă sânt de la alt dumnezeu, atunci spune-mi și dacă sunt trimiși de Tine, atunci înșințează-mă, pentru care motiv i-ai trimis la noi."

12 N-a terminat bine Adam de spus aceasta, că un înger al lui Dumnezeu a și venit la el în peșteră, spunându-i: "Adame, nu-ți fie frică, căci acesta este Satana și mulțimea sa, care vrea să vă înșele, cum va înșelat de prima dată. Căci prima

dată s-a prefăcut în șarpe, dar acum s-a prefăcut în asemănarea îngerilor lumini, ca să te facă să-i slujești lui, ca Dumnezeu să se mânie pe tine."

13 Atunci îngeru a ieșit în fața peșteri și când l-a zărit pe Satana printr-o fentă l-a lovit și l-a adus la forma lui ce-a hidoasă, iar Adam și Eva, când l-au văzut s-au temut de el.

14 Iar îngeru a zis către Adam: "Aceasta este forma lui hidoasă, de când Dumnezeu l-a azvârlit din cer. Astfel nu ți se poate apropia, de aceea s-a transformat într-un înger al lumini."

15 Atunci Îngerul l-a alungat pe Satana și pe mulțimea sa, din fața lui Adam și Eva și le-a zis: "Nu vă fie frică, Dumnezeu care va făcut, vă va întări pe voi."

16 Și apoi îngeru a plecat.

17 Și Adam și Eva au rămas în peșteră și nici o consolare nu le-a mai venit, având gândurile împrăștiate.

18 Când s-a făcut de dimineață, s-au rugat și apoi au ieșit să caute Grădina, căci inimile lor tânjeau după ea și nu-și puteau găsi pacea.

Cap. XXVIII

1 Însă Satana cel viclean, când i-a văzut pe ei că merg spre Grădină, și-a adunat mulțimea și sa așezat pe un nor și le-a ieșit în cale.

2 Iar când Adam și Eva l-au văzut, au crezut că este vreun înger al lui Dumnezeu, care vine să-i destăinuie din cauză că nu mai sânt în Grădină, s-au să-i aducă înapoi în ea.

3 Și Adam și-a întins mâinile spre cer implorându-l pe Dumnezeu să-i zică despre ce este vorba și ce însemnătate are aceasta.

4 Atunci Satana, cel ce urăște dreptatea, a zis către Adam: "Adame, eu sânt îngerul slăvitului Dumnezeu, precum și mulțimea care mă înconjoară.

5 Dumnezeu ne-a trimis pe noi să te ducem în partea de nord a Grădini, pe malul mării celei străvezi și să te scalzi în ea tu și Eva, ca să devi cum ai fost înainte, ca să te poți întoarce în grădină."

6 Iar vorbele acestea i-au impresionat pe Adam și Eva.

7 Însă Dumnezeu l-a ținut pe Cuvântul Său de la Adam, să vază ce se va întâmpla, să vadă puterea lui; dacă va fi păcălit cum a fost Eva în grădină, s-au va birui.

8 Atunci Satana l-a chemat pe Adam și Eva și le-a zis: "Mai întâi mergem spre apa mării" și ei au început a merge.

9 Și Adam și Eva i-au urmat pe ei la distanță mică

10 Însă când au ajuns la munte, în partea ce-a de nord spre Grădină, în fața lor s-a iscat un urcuș înalt, fără trepte pentru a urca; și Satana s-a apropiat de Adam și Eva și i-a îndemnat să urce pe acest munte, în trup nu în suflet, dorind ca să-i arunce de la înălțime jos și să-i omoare, ca tot pământul să rămână numai al său și al mulțimi sale.

Cap. XXIX

1 Însă când milostivul Dumnezeu a văzut că Satana vrea să-i omoară prin vicleniile sale, iar Adam este blând și fără nici o vină, Dumnezeu a vorbit către Satana și l-a blestemat.

2 Atunci el și mulțimea sa s-au împrăștiat iar Adam și Eva au rămas pe vârful muntelui, iar când au văzut înapoia lor prăpastia, căci au urcat la înălțime mare și n-au mai văzut mulțimea;

3 Au început a plânge și Adam și Eva, în fața lui Dumnezeu, cerând iertare de la El.

4 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a vorbit: "Știu că ai înțeles că acesta a fost Satana, care a vrut să te înșele pe tine și urmași tăi."

5 Și a plâns înaintea lui Dumnezeu și l-a implorat și l-a rugat să-i dea ceva din Grădină ca un semn care să-l liniștească.

6 Și cercetând Dumnezeu gândurile lui Adam, l-a trimis pe îngerul Mihael la capătul mării, în India, să aducă de acolo vergeaua de aur pentru Adam.

7 A spus Dumnezeu în înțelepciunea Sa, să-i aducă vergeaua de aur, ca să-i lumineze peștera lui Adam pe timp de noapte, ca să nu-i mai fie frică de întuneric.

8 Apoi Mihael a făcut precum i-a poruncit Dumnezeu și a adus la El vergeaua de aur.

Cap. XXX

1 Și pe urmă Dumnezeu a mai poruncit îngerului Gabriel să coboare în Grădină și să-i spună cherubimului, astfel: "Dumnezeu mi-a poruncit să vin în Grădină și să i-au de aici frumos mirositoarea tămâie și să i-o duc lui Adam."

2 Și a coborât Gabriel în Grădină după tămâie și a făcut întocmai cum i-a poruncit Dumnezeu.

3 Și cherubimul a zis: "Bine"; și a luat Gabriel și a adus tămâia în fața lui Dumnezeu.

4 Apoi a mai poruncit Dumnezeu îngerului Rafael, să meargă în grădină și să-i ceară cherubimului mir, să-i de-a lui Adam.

5 Și a făcut astfel Rafael și cherubimul a zis: "Bine"; și a luat mirul și l-a adus la Dumnezeu.

6 Vergeaua de aur, era din oceanul Indian, unde sunt numai pietre prețioase. Tămâia a fost din partea de est a Grădinii, iar mirul din partea de vest de unde a venit și amărăciunea lui Adam.

7 Și îngeri au adus aceste trei lucruri la Dumnezeu, și le-au așezat lângă Pomul Vieții din Grădină.

8 Apoi a zis Dumnezeu către îngeri: "Aduceți-ți la izvorul cu apă, apoi cu ele mergeți și stropiți pe Adam și Eva, ca să se ușureze puțin din jalea lor iar apoi să le dați lor.

9 Și au făcut așa îngeri și le-au dat lui Adam și Eva aceste trei lucruri, pe vârful de munte, de unde Satana a vrut să-i arunce și să-i omoară.

10 Și când a văzut Adam, vergeaua de aur și tămâia și mirul, s-a bucurat foarte și a plâns fiindcă vergeaua de aur era simbolul împărăției de unde a venit el, tămâia era semnul străluciri de lumină, care a fost luată de la el, iar mirul a fost semnul jalei, în care el se găsea acum.

Cap. XXXI

1 Iar după aceasta Dumnezeu i-a vorbit lui Adam: "Fiindcă Mi-ai cerut să-ți dau ceva să te confortezi, iată-ți dau aceste trei semne care să-ți slujească ca drept consolare ție, ca să crezi în Mine și în legământul Meu făcut cu tine.

2 Căci Eu voi veni și te voi scoate; iar regi vor veni când voi fi să fiu în trup, și-Mi vor aduce, aur, tămâie și mir. Aur, ca semn al împărăției Mele, tămâie, ca semn al divinității Mele și mir ca semn a suferințelor și a morții Mele.

3 Și pune-ți aceste lucruri în peșteră, ca aurul să-ți lumineze noaptea, tămâia să-ți aducă miros plăcut, iar mirul să te consoleze în necazul tău."

4 Când a auzit Adam aceasta, i-au mulțumit și el și Eva lui Dumnezeu și i-au slujit Lui.

5 Apoi a poruncit Dumnezeu celor trei îngeri, Mihael, Gabriel și Rafael, să ducă fiecare darul său și să i le de-a lui Adam; și așa au făcut.

6 Și a mai poruncit Dumnezeu lui Suriel și Salatiel, să meargă și să-i coboare jos de pe munte pe Adam și Eva și să-i ducă în peștera Comorilor.

7 Și ei au așezat aurul în partea de sud a peșteri, tămâia în partea de est, iar mirul în vest, căci gura peșteri era situată spre nord.

8 Iar după ce îngeri i-au consolat pe Adam și Eva, s-au îndepărtat.

9 Aurul era din șaptezeci de vergele, tămâia din douășprăzece livre și mirul din trei livre.

10 Și aceste trei lucruri au rămas în Casa Comorilor lui Adam pentru consolare. Iar alții o numeau Peștera Comorilor, din cauza celor drepti care trăiau în ea.

11 Aceste trei lucruri le-a dat Dumnezeu lui Adam, în ce-a de-a treia zi după ce-a fost scos din grădină, ca semn că Domnul va rămâne înmormântat timp de trei zile în inima pământului.

12 Și lucrurile acestea au făcut lumină lui Adam peste noapte, iar ziua ușurare de necazurile sale.

Cap. XXXII

1 Și Adam și Eva au stat în peștera Comorilor până într-a șaptea zi, nici n-au mâncat din fructele pământului, nici apă n-au băut.

2 Iar când s-a făcut ziua a opta, Adam i-a zis lui Eva: "Noi ne-am rugat și Dumnezeu ne-a dat ceea ce am cerut de la el din grădină;

3 Haide să mergem la marea de apă pe care am văzut-o prima dată și să intrăm în ea și să ne rugăm lui Dumnezeu, ca să-l învoim din nou, să ne întoarcă în Grădină, s-au să ne de-a alceva, s-au să ne ducă pe alt pământ."

4 Apoi, Adam și Eva au ieșit din peșteră și au venit și au stat pe malul mării pe care s-au aruncat înainte și Adam a zis către Eva: -

5 "Haide să coborâm în acest loc și să stăm acolo treizeci de zile să ne rugăm, cu o inimă înfierbântată și cu o voce blândă, ca Dumnezeu să ne ierte.

6 Și eu voi merge în altă parte și mă voi coborâ jos și voi face la fel, iar după aceea voi veni la tine."

7 Atunci Eva a coborât în apă și Adam la fel și au stat a se ruga, implorându-l pe Domnul să le ierte păcatele și să-i întoarcă la starea lor anterioară.

8 Și au stat ei așa și s-au rugat, până la sfârșitul celei de-a treizeci și cincina zi.

Cap. XXXIII

1 Însă Satana, cel ce urăște dreptatea, i-a căutat peste tot și a văzut că nu sânt în peșteră;

2 Ci i-a găsit stând în mare, rugându-se și și-a zis în sinea lui: "Adam și Eva se roagă și-l conjură pe Dumnezeu să le ierte păcatele și să-i întoarcă în grădină, deci să-i i-a de pe mâna mea.

3 Dar eu îi voi înșela să iese din apă să nu-și poată împlini rugăciunea."

4 Atunci urăciunea dreptăți, a mers la ei luându-și formă de înger al lui Dumnezeu și slăvind și laudând, a spus către Eva: -

5 "Pace ție! Slăvește și bucură-te, căci Dumnezeu este învoit ție și El m-a trimis la Adam. Îți aduc vești bune de iertare, că veți fi aduși la forma voastră dinainte;

6 Și Adam de bucurie, m-a trimis la tine, ca să vi cu mine să te încoronez cu lumină, ca și pe el.

7 Căci el mi-a zis: Vorbește cu Eva, iar dacă nu va vrea să meargă cu tine, spune-i de semnul de pe muntele cel înalt, când Dumnezeu și-a trimis îngeri Săi, să ne i-a și să ne ducă de acolo la peștera Comorilor și au așezat aurul în partea de sud, tămâia în partea de est și mirul în vest; și acum haide să mergem la el."

8 Iar când a auzit ea aceste lucruri, s-a bucurat foarte și crezând că Satana este înger, ea a ieșit din mare.

9 Și el a luat-o înainte, iar ea l-a urmat până au ajuns la Adam. Apoi Satana s-a ascuns și ea nu l-a mai văzut.

10 Atunci a venit ea și a stat în fața lui Adam, care era jos în apă rugându-se lui Dumnezeu.

11 Și când a văzut-o a început a plânge și a se lovi în piept și în amărăciunea sa s-a scufundat în apă.

12 Dar Dumnezeu a privit asupra lui și asupra necazului său și cum era să se înece; și a venit Cuvântul lui Dumnezeu din cer și ridicându-l din apă, i-a zis lui: "Mergi sus și stai la mal cu Eva". Când a ajuns sus, a întrebat-o: "Cine ți-a spus să vi?"

13 Atunci i-a zis ea de cele întâmplare cu îngeru care i s-a arătat și i-a zis de semn.

14 Dar Adam s-a întristat și i-a zis că este vorba de Satana.

15 Aceste lucruri li s-au întâmplat lor a doua oară după ce-au coborât la apă, în ce-a de-a șaptea zi de la ieșirea din Grădină.

16 Ei au postit în apă treizeci și cinci de zile, tot la un loc patruzeci și două de zile de la ieșirea lor din grădină.

1 În dimineața celei de-a patruzeci și treia zi, ei au ieșit din peșteră, cu jale și plânsete. Trupurile lor erau slăbite și erau lihniți de foame și sete, căci au postit și s-au rugat, de jalea lor cumplită din cauza schimbării lor.

2 Iar după ce-au ieșit din peșteră, au urcat pe munte, spre partea de vest a grădini.

3 Acolo au stat și s-au rugat și l-au implorat pe Dumnezeu să le dea iertare de păcatele lor.

4 Și după ce s-au rugat, Adam l-a conjurat pe Dumnezeu, spunând: "O, Doamne Dumnezeule meu și Creatorul nostru, Tu ai poruncit celor patru părți să se unească și s-au unit din porunca Ta.

5 Atunci Tu ți-ai întins mâna și m-ai făcut pe mine din pământ și m-ai pus în Grădină, în ora a treia în ziua de Vineri, lucruri de care Tu mi-ai spus în peșteră.

6 Căci până eram în chip de înger, n-am știut nici de noapte, nici de zile, nici lumina în care am trăit, nu m-a părăsit vreo dată, ca să știu de noapte și de zi.

7 Atunci Doamne, în ora a treia când m-ai făcut, mi-ai adus toate fiarele și lei și struți și păsările din cer și toate ce mișcau pe pământ, pe care Tu le-ai făcut în ora dintâi înaintea mea în ziua de Vineri.

8 Și voia Ta a fost ca eu să le numesc pe toate, una câte una în mod corespunzător; Și mi-ai dat înțelegere și înțelepciune, o inimă pură și o minte dreaptă de la Tine, ca să le pot numi după priceperea Ta.

9 Dumnezeule, Tu le-ai supus pe ele mie și le-ai poruncit să-mi de-a ascultare, dar acum toate s-au înstrăinat de mine.

10 Și-a fost în ora a treia de Vineri, când Tu m-ai făcut și mi-ai interzis să mă apropiu s-au să mănânc din pom, căci Tu mi-ai zis în Grădină: Când vei mânca din el, vei muri.

11 Și dacă Tu m-ai fi pedepsit precum ai spus, eu a-și fi murit atunci pe loc.

12 Mai mult, când Tu mi-ai dat această poruncă mie, Eva n-a fost cu mine, căci Tu n-ai creat-o încă atunci pe ea și n-ai scos-o din coasta mea și nici ea n-a putut auzi aceste porunci de la Tine.

13 Apoi la sfârșitul orei trei celei de Vineri, Doamne, Tu ai făcut să vină un somn adânc asupra mea și am adormit.

14 Atunci Tu ai scos o coastă din mine și ai făcut-o pe ea, după asemănarea și chipul meu. Apoi eu m-am trezit și văzând-o, am știut cine era și am zis: Aceasta este os din osul meu și carne din carnea mea, de aceea ea va fi numită femeie.

15 Tu Doamne, de voia Ta m-ai adormit pe mine și ai făcut-o pe Eva, astfel ca eu să nu pot vedea cum a fost ea făcută, nici să pot fi martor, Doamne cât de înfiorătoare și de minunată este bunătatea și slava Ta.

16 Și prin voia Ta, Doamne, Tu ne-ai învelit pe noi cu o aoreolă strălucitoare și ne-ai unit și ne-ai dat slava Ta și ne-ai umplut de Duhul Sfânt, să nu fim nici flămânzi, nici setoși și nici să știm ce este jalea, nici inima slabă, nici oboseala.

17 Însă acum, Doamne, de când am păcătuit și n-am dat ascultare Legii Tale, Tu ne-ai scos afară aici pe acest pământ străin și ne-ai făcut să suferim și să chinuim în foamete și sete.

18 De aceea, Doamne, noi ne rugăm Ție, dă-ne ceva cu ce să ne hrănim din Grădină să ne oprim foamea și ceva să ne potolim setea.

19 Căci de multe zile, Doamne, noi nimic n-am mâncat și nici n-am băut și carnea noastră s-a uscat iar puterea ne-a părăsit, iar somnul a pierit din ochii noștri din cauza postului și a plânselor noastre.

20 Căci noi, Doamne, nu am îndrăznit să mâncăm fără porunca Ta din vreun pom de aici, de frică să nu păcătuim din nou.

21 Căci am gândit în inimile noastre, că dacă mâncăm fără știrea Ta, Tu ne vei nimici de data aceasta și nu ne vei mai lăsa să trăim.

22 Și dacă bem din apa aceasta, fără știrea lui Dumnezeu, El ne va face capătul și ne va deșchimbăcina.

23 Prin urmare, Dumnezeule, de aceea am venit în acest loc, eu și Eva, să ne dai Tu fructe din grădină ca să ne oprim foamea.

24 Căci noi nu vrem să ne bucurăm de fructele de pe pământ și de pretutindeni."

Cap. XXXV

1 Apoi S-a uitat Dumnezeu din nou la Adam, care a plâns și s-a zbugiumat și Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el și i-a zis: -

2 "Adame, până să fi în grădina Mea, tu n-ai știut nici de foame, nici de sete, nici de chinuri și suferințe, nici de slăbiciunile cărnii, nici de vreo schimbare, nici de insomnie. Însă de când te-ai schimbat și ai venit pe acest pământ străin, toate ostilitățile acestea te-au năpădit.

Cap. XXXVI

1 Apoi Dumnezeu a poruncit cherubimului, care a păzit poarta grădini cu sabia de foc în mână, să culegă lui Adam niște smochine și să-i dea.

2 Și s-a supus porunci lui Dumnezeu și i-a adus două smochine de la cei doi pomi, după care s-au ascuns Adam și Eva de Dumnezeu, când El s-a plimbat prin grădină, când Cuvântul lui Dumnezeu a venit la ei și le-a zis: "Adame, Adame, unde ești tu?"

3 Și Adam a răspuns: "Dumnezeule, aici sânt, căci m-am ascuns când te-am auzit că vi și am auzit sunetele și vocea Ta, m-am ascuns căci sânt gol."

4 Atunci cherubimul a luat cele două smochine și le-a adus la Adam și Eva și le-a aruncat lor de departe, căci ei nu puteau să se apropie de cherubim din cauza cărnii, căci el era din foc.

5 La început îngerii tremurau în fața lui Adam și le era frică de el; dar acum Adam a tremurat în fața lor și îi era frică de ei.

6 Apoi Adam s-a apropiat și a luat smochinele și Eva a venit și a luat și ea una.

7 Și când le-au luat în mână, au văzut că sânt din smochini după care s-au ascuns.

Cap. XXXVII

1 Atunci Adam a zis Evei: "Oare nu sunt acestea smochini din pomii unde ne-am ascuns noi și din care am rupt noi două frunze și ne-am acoperit goliciunea, căci am fost privați de natura noastră strălucitoare? Dar acum noi nu știm ce ne va paște dacă mâncăm din ele.

2 Deci să ne abținem să nu mâncăm din ele, ci să-l întrebăm pe Dumnezeu să ne de-a să mâncăm din Pomul Vieți."

3 Și așa au făcut.

4 Și Adam a început a se ruga lui Dumnezeu și al implora să le de-a din Pomul Vieți să mănânce, spunând: "Dumnezeule, când am păcătuit, am încălcat porunca Ta în ora a șasea a zilei de Vineri, noi am fost dezgoliți de natura noastră strălucitoare și n-am mai rămas în Grădină după schimbarea noastră, mai mult de trei ore.

5 Și spre seară, Tu ne-ai scos afară din ea. Dumnezeule, noi am păcătuit împotriva Ta, o singură oră și acum toate aceste neazuri ne pasc.

6 Căci aceasta este a patruzeci și treia zi; și să ne răscumperi pentru acea oră în care am păcătuit!

7 Dumnezeu, privește ne cu ochii Tăi miloși și nu-ți aminti de schimbarea noastră din fața Ta.

8 Și dă-ne din Pomul Vieți să mâncăm, să ne întoarcem și să nu mai suferim pe acest pământ, căci Tu ești Dumnezeu.

9 Când am păcătuit împotriva poruncilor Tale, Tu ne-ai scos din grădină și ai pus cherubimul să păzească Pomul Vieți, să nu mâncăm din el și să trăim după ce-am păcătuit.

10 Însă acum, Dumnezeule, după ce am îndurat toate aceste chinuri timp de patruzeci și trei de zile, fă să fie aceasta la fel cu acea oră în care am greșit."

Cap. XXXVIII

1 După aceste lucruri, Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Adam și i-a vorbit: -

2 "Adame, din Pomul Vieți să mănânci, nu-ți voi da acum, ci când se vor împlini cei cinci mi cinsute de ani. Atunci îți voi da să mănânci din Pomul Vieți și vei mânca din el și vei trăi veșnic, tu și Eva și toată seminția ta ce-a dreptă.

3 Dar cele patruzeci și trei de zile, nu pot împlini acea oră în care tu ai păcătuit împotriva porunci Mele.

4 Adame, ți-am dat să mănânci din smochinul după care te-ai ascuns; mergi și mănâncă din el tu și Eva.

5 Nu Mă voi schimba, nici nu te voi dezamăgi în nădejdea ta, ci întărește-te până la împlinirea legământului care l-am făcut cu tine."

6 Și Dumnezeu și-a retras Cuvântul Său de la Adam.

Cap. XXXIX

1 Atunci Adam s-a întors către Eva și i-a zis: "Întoarce-te și ia-ți smochina ta și eu pe a mea și să ne întoarcem în peșteră."

2 Și au făcut astfel și s-au întors la peșteră, căci timpul era spre soare-apune, iar dinți lor erau astfel că le trebuia mult să mănânce smochinele.

3 Dar Adam a zis către Eva: "Mie mie frică să mănânc din această smochină, căci nu știu ce mi se va întâmpla apoi."

4 Și Adam a dat a plânge și s-a rugat înaintea lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, mi-ai dat să mănânc din fructul acesta, dar ce se va întâmpla

apoi cu mine? Și ce voi mai cere de la Tine, după ce îl voi consuma?"

5 Și a mai zis: "Mie mie teamă să mănânc din el, că nu știu ce se va întâmpla."

Cap. XL

1 Apoi a venit Cuvântul lui Dumnezeu și i-a zis: "Adame, pentru ce ai această spaimă și eroare? De ce nu ți-a fost spaimă până să nu fi păcătuit?"

2 Căci fiind în trup, tu nu poți trăi pe pământ fără hrană pământescă, ca să-ți întărești și să-ți aduni puterile."

3 Și a luat Dumnezeu Cuvântul Său de la Adam.

Cap. XLI

1 Apoi Adam a luat smochina și a așezat-o lângă vergeaua de aur și Eva a pus-o pe a ei deasupra pe tămâie.

2 Și ele au cântărit fiecare cât un pepene, căci fructele Grădini au fost mai mari decât cele pământesti.

3 Însă Adam și Eva au postit toată noaptea, până dimineață în zori.

4 Și după răsăritul de soare, Adam a încetat a se ruga și a zis către Eva: -

5 "Eva, haide să mergem la granița de sud a Grădini, în locul unde râul se revarsă în cele patru părți. Acolo ne vom ruga lui Dumnezeu să ne dea să bem din Apa Vieți.

6 Căci Dumnezeu nu ne-a hrănit din Pomul Vieți, ca să nu primim viață veșnică, dar poate ne va da să bem din Apa Vieți, ca să ne potolim setea noastră cu ea, mai bine decât să bem această apă de pe pământ."

7 Și Eva a fost de acord cu această propunere; și amândoi au plecat spre partea de sud la distanță mică de Grădină.

8 Și au stat la marginea râului și s-au rugat în fața Domnului, cerându-i să se uite la ei, să-i ierte și să le ofere ceea ce au cerut.

9 După această rugăciune, Adam, a început să se roage în felul următor:

10 "Doamne, când am fost în grădină am văzut apa ce izvora de desubtul Pomului Vieți, dar

atunci inima mea n-a dorit-o, nici trupul meu n-a fost setos de ea, căci n-am cunoscut setea căci am fost viu în alt fel decât sânt acum.

11 Și nici ca să trăiesc nu mi-a trebuit Hrana Vieți și n-am băut din Apa Vieți.

12 Ci acum, Doamne, sunt ca mort, iar carnea mea este uscată de sete. Dă-mi să beau din Apa Vieți să-mi potolesc setea și să trăiesc.

13 În mila Ta, Dumnezeule, scapă mă de aceste plăgi și nenorociri și du-mă în altă parte de aici, dacă nu vrei să mă lași în Grădina Ta."

Cap. XLII

1 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu și i-a zis lui Adam: -

2 "Adame, tu ai cerut să te duc în altă parte de aici, dar nu este alt pământ decât acesta, ci este doar împărăția cerului, unde este odihnă.

3 Însă tu nu poți intra acum acolo, ci doar după terminarea judecății tale și împlinirea ei.

4 Atunci te voi duce în împărăția cerului, pe tine și seminția ta ce-a dreptă și vă Voi da vouă să vă odihniți, după cum ceri acum.

5 Și cum ai spus tu: Dă-mi din Apa Vieți să beau din ea și să trăiesc - nu poți s-o primești acum, ci în ziua când voi coborâ în iad și Voi deschide porțile cele de aramă(fontă) și când Voi sfârâma în bucăți împărăția cea din fier;

6 Atunci îți Voi salva în mila Mea, sufletul tău și sufletele dreptilor și le Voi da odihnă în Grădina Mea. Dar aceasta va fi la sfârșitul viacurilor.

7 Și Apa Vieți pe care ai cerut-o, nu-ți poate fi dată acum, ci în ziua când sângele Meu se va vărsa pe capul tău în locul numit Golgota.

8 Căci Sângele Meu va fi Apa Vieți pentru tine în timpul acela și nu numai pentru tine, ci pentru întreaga ta seminție care-Mi va da Mie crezare, ca să fie spre odihna lor în veci."

9 Și i-a mai zis Domnul: Adame, până să fi în Grădină, aceste necazuri nu te-au păscut.

10 Ci de când ai păcătuit în porunca Mea, suferințele tale stau deasupra ta.

11 Iar carnea ta necesită hrană și apă, deci bea din ce-a ce curge pe pământ."

12 Atunci Dumnezeu și-a retras Cuvântul Său de la Adam.

13 Și Adam și Eva i-au slujit Domnului și s-au întors de la râul acela în peșteră. Și a fost amiaza, dar când s-au apropiat de peșteră, au văzut acolo un foc mare.

Cap. XLIII

1 Iar când Adam și Eva au văzut aceasta, au înlemnit. Și Adam a zis către Eva: "Ce este acel foc în peșteră? Căci noi nu l-am aprins.

2 Căci noi n-am copt pâine acolo; căci noi nici nu știm de un astfel de foc.

3 Ci noi am văzut așa ceva de când Dumnezeu l-a trimis pe cherubimul cu sabia de foc, care strălucea la el în mână, iar noi de frică am căzut jos și am rămas ca morți.

4 Căci Eva, focul acesta îmi este asemănător cu cel al cherubimului.

5 Să nu se fie Dumnezeu mâniat pe noi să vrea să ne omoare.

6 Poate că din nou am păcătuit cu ceva și El și-a trimis focul Său să ne prevină să nu intrăm acolo.

7 Dacă este întradevăr așa, atunci unde vom merge? Și unde ne vom ascunde din fața Domnului? Căci în Grădină El nu ne va lăsa să intrăm, căci ne-a spus să stăm în această peșteră în întuneric și necazuri, dar în care până la urmă ne-am acomodat.

8 Dar acum dacă ne va duce pe un alt pământ, cine știe ce se mai poate întâmpla acolo? Și cine știe, poate acolo întunericul să fie mai mare decât aici?

9 Cine știe ce se poate întâmpla acolo, ziua sau noaptea? Și cine știe dacă va fi aproape sau departe? Poate că o să fie departe de Grădină - sau Dumnezeu s-o fi supărat pe noi că i-am făcut atâtea cereri?

10 Căci dacă Dumnezeu ne va duce în altă parte de aici, în care ne-am găsit consolare, atunci ne va omorâ sufletele noastre și ne va șterge numele de pe fața pământului.

11 Căci dacă vom fi departe de Grădină și de Dumnezeu, unde-l vom găsi pe El să-i cerem aur, tămâie și mir și smochine?

12 Unde-l vom găsi pe El să ne liniștească? Unde-l vom găsi pe El să ne împlinescă legământul nostru?"

13 Atunci Adam a tăcut și au continuat a privi spre peșteră la flacăra care s-a ridicat împrejur.

14 Dar flacăra aceea era de la Satana, căci el a adunat crengi și iarbă uscată și le-a pus în peșteră și le-a dat foc să nimicească peștera și ceea ce se găsea acolo.

15 Ca Adam și Eva să fie lăsați în jale, ca să nu mai de-a crezare lui Dumnezeu, ca să-l neglijeze pe El.

16 Dar el n-a reușit să distrugă peștera, căci Dumnezeu și-a trimis îngerul Său să păzească.

17 Și acest foc a durat de la amiază, până la apus de soare; care era a patruzeci și cincina zi.

Cap. XLIV

1 Între timp, Adam și Eva priveau asupra focului, căci nu puteau să se apropie.

2 Iar Satana a continuat să arunce crengi pe foc, până ce flacăra s-a ridicat sus de tot și a cuprins întreaga peșteră; căci a avut de gând să nimicească peștera întreagă prin foc. Însă îngerul Domnului privea deoparte.

3 Și nu l-a blestemat, nici nu l-a vătămat prin cuvânt, căci n-a fost îndemnat să facă astfel.

4 Până ce Cuvântul lui Dumnezeu a coborât și i-a zis lui Satana: "Pleacă de aici, căci o dată ai încercat să-Mi păcălești slujnici Mei, iar acum vrei să-i distrugi.

5 Căci dacă nu era să fie mila Mea, te-ași fi nimicit și pe tine și mulțimea ta, de pe fața pământului. Dar am răbdare cu tine, până la sfârșitul lumi."

6 Atunci Satana a fugit din fața Domnului, însă focul a rămas să ardă și mai departe, până în ziua următoare, care a fost a patruzeci și șasea zi de când Adam și Eva au ieșit din grădină.

7 Și când Adam și Eva au văzut că focul s-a mai potolit, au mers împrejurul peșteri să intre înăuntru pe unde vor putea.

8 Apoi au început amândoi să plângă, căci focul nu le-a permis să intre în peșteră; și i-a înconjurat; și le era frică.

9 Atunci a zis Adam către Eva: "Vezi acest foc, din care avem o parte în noi, care înainte nu ne-a putut face nimic, dar acum ne poate arde; căci focul nu s-a schimbat a rămas același, însă noi ne-am schimbat. De aceea, acum are putere asupra noastră și când ne apropiem, ne pârjolește carnea."

Cap. XLV

1 Atunci, Adam s-a ridicat și s-a rugat la Dumnezeu, spunând: "Vezi, Doamne, acest foc care ne-a separat de peștera noastră în care Tu ne-ai poruncit să stăm, acum nu mai putem intra în ea."

2 Și Dumnezeu l-a auzit pe Adam și a trimis Cuvântul Său, care i-a spus:

3 "Adame, vezi acest foc! Câtă diferență este între această flăcără și focul din Grădină!

4 Căci până erai sub puterea Mea, toate făpturile îți erau supuse, pe când acum toate s-au ridicat împotriva ta."

5 Și iarăși i-a mai zis Dumnezeu lui: "Vezi Adame, cum Satana te-a batjocorit pe tine! El te-a despărțit de Mine și nu și-a ținut promisiunea pe care ți-a dat-o, ci ți-a devenit dușman; căci el este cel care a dat foc peșteri, căci a crezut să vă ardă pe tine și Eva.

6 De ce nu și-a păstrat el promisiunea ce ți-a făcut-o, nici chiar o zi, ci te-a deprivat de slava care era deasupra ta.

7 Ai crezut tu că el te iubește pe tine, când ți-a propus așa ceva? Că te vrea ridicat în slăvi?

8 Nu, Adame, el n-a făcut aceasta pentru că te iubește pe tine; ci a vrut să te scoată din lumină în întuneric și de la o slavă la jale, de la glorie la supărare, de la plăcere la necaz și de la odihnă și pace la post și moarte."

9 Și la fel i-a mai zis Dumnezeu lui Adam: "Vezi acest foc aprins de Satana în jurul peșteri tale, vezi aceste griji care te împresoară, care te vor paște pe tine și seminția ta; când ai dat ascultare promisiunilor sale, cum te-a vrut el arde în foc, ca să te ducă în iad.

10 Atunci ai fi văzut flacăra focului său, care ar fi ars în jurul tău și a seminției tale, căci scăpare n-ar fi fost pentru tine, decât prin venirea Mea. Precum tu nu poți ieși din focul acesta care te-a înconjurat, la fel nu vei putea ieși din iad, până ce Cuvântul Meu nu va veni să-ți facă cărare să ieși, când se va împlini legământul Meu.

11 Căci acum nu poți pleca de acolo, până ce Cuvântul Meu nu va veni. Atunci El îți va croi drum și vei avea odihnă." Apoi Dumnezeu a chemat Cuvântul Său să de-a focul la o parte, până ce Adam nu va trece; și focul a dat ascultare lui Dumnezeu și calea a fost pregătită pentru ca Adam să treacă.

12 Și și-a luat Dumnezeu Cuvântul Său de la Adam.

Cap. XLVI

1 Apoi au intrat Adam și Eva în peșteră. Dar trecând printre flăcări, Satana a suflat în foc, puternic și focul l-a pârjolit pe Adam și Eva și i-a luat o căldură mare.

2 Și din flăcări Adam și Eva au strigat către Domnul, spunând: "Doamne, scapă ne! Nu ne lăsa

să murim în plăgile astea arzând în foc și nu te răzbuna pe noi că am păcătuit."

3 Și Dumnezeu a privit asupra lor și a văzut ce-a făcut Satana și a trimis un înger să potolească focul. Însă rănile lor au rămas.

4 Și Dumnezeu i-a vorbit lui Adam: "Vezi iubirea lui Satana pentru tine, care s-a făcut că-ți dă slavă și mărire; căci te-a pârjolit cu foc și a vrut să te nimicească de pe pământ.

5 Apoi privește asupra Mea, Adame, căci Eu te-am făcut și de câte ori te-am scăpat din mâna lui? Căci dealtfel, nu te-ar fi distrus el pe tine?"

6 Și i-a mai vorbit Dumnezeu lui Eva: "Ce ți-a promis el în grădină, când ți-a zis: Când vei mânca din pom, ochii tăi se vor deschide și tu vei deveni ca dumnezeii, știind binele și răul. Dar iată! Că el va pârjolit pe voi cu foc și va făcut să gustați din gustul focului în locul gustului de Grădină; și va făcut să vedeți flăcările focului și răutatea, puterea lui fiind peste voi.

7 Ochii voștri au văzut binele pe care vi l-a luat și în adevăr vi s-au deschis ochii și va-ți dat seama de Grădina în care ați fost cu Mine; și la fel ați văzut și răul care de la Satana va venit vouă. Dar Dumnezeire el nu vă poate da, nici să-și țină promisiunea dată, ci doar amărăciune, vouă și seminției voastre."

8 Și Dumnezeu și-a luat Cuvântul Său de la ei.

Cap. XLVII

1 Și au intrat apoi Adam și Eva în peșteră, încă tremurând de la focul care i-a pârjolit; și a zis Adam către Eva: -

2 "Uite, focul ne-a pârjolit în lumea asta; dar cum va fi după ce vom muri, când Satana ne va pedepsi sufletele noastre? Până va veni Dumnezeu și prin legământul Său să ne scoată de acolo, când va fi cu noi?"

3 Atunci Adam și Eva au intrat în peșteră binecuvântând că au ajuns cu bine; căci văzând flăcări, au crezut că nu vor mai putea să intre acolo.

4 Dar și după apusul de soare, flăcările în continuu ardeau și se apropiau de ei în peșteră, așa că nu au putut dormi în ea. După ce a apus soarele, ei au ieșit afară. Aceasta fiind a patruzeci și șaptea zi după ieșirea lor din grădină.

5 Apoi au urcat pe vârful dealului de unde se vedea Grădina, ca să doarmă.

6 Și s-au rugat lui Dumnezeu să le ierte păcatele și s-au culcat sub vârful de munte.

7 Însă Satana, cel ce urăște dreptatea, s-a gândit în sine: "Când Dumnezeu i-a promis lui Adam legământul, El îl va scoate de la toate necazurile lui - însă mie nu mi-a promis nimic prin legământ și pe mine nu mă va scoate de la necazuri. El a promis că va scoate seminția lui Adam, de la necazuri, și-i va duce în împărăția în care o dată am fost și eu. Îl voi ucide pe Adam;

8 Pământul nu-l va primi și el va rămâne al meu, iar fiind mort, nu va mai putea să aibă urmași să moștenească împărăția și ea îmi va rămâne toată mie. Atunci Dumnezeu îmi va da toate mie și mă va întoarce pe mine și mulțimea mea la El."

Cap. XLVIII

1 După aceasta, Satana și-a chemat mulțimea, iar fiecare dintre ei când au venit, au zis: -

2 "Doamne, care este dorința ta?"

3 Atunci le-a zis el: "Voi știți că acest Adam, pe care Dumnezeu l-a făcut din praf, este cel ce ne va lua împărăția noastră. Haideți, să mergem împreună și să-l omorâm, să azvârlim peste el și Eva o stâncă și să-i zdrobim sub ea."

4 Când au auzit ei vorbele astea ale Satanei, s-au repezit cu toți pe munte, în apropiere unde dormeau Adam și Eva.

5 Apoi Satana și mulțimea sa au luat o stâncă mare și chiar și atunci fără rușine, a gândit el: "Dacă este vreo gaură la mijloc și când va cădea stânca peste ei vor rămâne vi!?"

6 Apoi a zis el mulțimi sale: "Luați această stâncă, căci este dreaptă și azvârliți-o peste ei, dar vedeți să nu se rostogolească în altă parte și ei să scape cu viață. Iar după ce o azvârliți, fugiți și nu zăboviți."

7 Și au făcut ei așa, însă până stânca să cadă peste Adam și Eva, Dumnezeu a ridicat deasupra lor o peșteră ca să nu poată cădea peste ei.

8 Dar când a căzut stânca, tot pământul s-a cutremurat din cauza mărimi ei.

9 Și de la cutremur și de la zguduitoră, Adam și Eva s-au deșteptat din somn și s-au găsit sub o stâncă scobită în formă de peșteră, deasupra lor; căci înainte de a se culca, au fost sub cerul liber și când au văzut, s-au speriat.

10 Și Adam a zis Evei: "Când s-a înclinat acest munte și de unde acel cutremur și zguduitoră aceea? Și de unde această stâncă deasupra noastră asemenea unui cort?"

11 Oare să fie vrut Dumnezeu să ne închidă în această închisoare? Ne-a închis El pe noi aici?"

12 S-a mâniat El pe noi fiindcă am ieșit din peșteră și am venit aici fără porunca Lui; căci am venit aici fără știrea Sa?"

13 Atunci a zis Eva: "Dacă Dumnezeu vrea să ne omoare din cauza păcatelor noastre, atunci vai de noi, căci pedeapsa noastră va fi lungă.

14 Ci să ne ridicăm și să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute."

15 Atunci Adam s-a ridicat și s-a rugat Domnului, să-l înștiințeze despre această strămtorare; și au stat și s-au rugat astfel până dimineața.

Cap. XLIX

1 Apoi a venit Cuvântul lui Dumnezeu și a spus: -

2 "Adame, cine te-a consolată pe tine când ai ieșit din peșteră și ai venit aici în acest loc?"

3 Și Adam a zis: "Dumnezeule Doamne, noi am venit aici din cauza focului care s-a lăsat asupra noastră în peșteră."

4 Atunci Domnul Dumnezeu, i-a răspuns lui Adam: "Adame, dacă o noapte n-ai putut rezista la foc, atunci ce vei face când vei ajunge în iad?"

5 Totuși nu-ți fie frică Adame, dar nici să nu spui în inima ta că Eu am aruncat această stâncă asupra ta, ca să te nimicesc.

6 Căci aceasta a venit de la Satana, care-le ți-a promis ție mărire și slavă. El este cel care a aruncat această stâncă să te omoare pe tine și pe Eva la un loc, ca să te șteargă de pe fața pământului.

7 Ci în mila Mea pentru tine, ți-am ridicat acest cort, ca să te protejez, ca stânca să nu cadă peste voi.

8 Și aceasta este un semn Adame, care Mi se va întâmpla Mie pe pământ; Satana va ridica poporul Evreilor să Mă omoare; și Mă vor pune într-o stâncă și o vor pecetlui cu o altă stâncă; și voi rămâne acolo trei zile și trei nopți.

9 Însă în ce-a de-a treia zi, voi învia din morți și aceasta va fi într-u salvarea ta și a seminției tale, ca să credeți în Mine. Deci nici pe tine Adame, nu te voi scoate de aici, până nu vor trece trei zile și trei nopți."

10 Și Dumnezeu a luat Cuvântul Său de la Adam.

11 Și Adam și Eva au rămas acolo trei zile și trei nopți, după cum le-a zis Dumnezeu.

12 Și le-a făcut astfel Dumnezeu fiindcă au părăsit peștera și au venit aci, fără știrea Lui.

13 Dar după trei zile Dumnezeu a dat la o parte stânca și i-a scos pe ei afară; iar trupul lor a fost uscat și ochii lor, de atâtea plânsete și jale.

Cap. L

1 Apoi au plecat Adam și Eva și s-au întors la peștera Comorilor, unde s-au rugat ziua întreagă, până seara.

2 Și aceasta s-a întâmplat la sfârșitul celei de-a cincea zi, după ieșirea lor din grădină.

3 Și Adam și Eva s-au ridicat și s-au rugat toată noaptea și au cerut milă dela El.

4 Și când s-a făcut de ziuă, Adam a zis către Eva: "Vino, haide să mergem să facem unele treburi pentru trupurile noastre."

5 Și astfel au plecat ei afară din peșteră și au ajuns în partea de nord la granița Grădini și au căutat ceva cu ce să-și acopere trupul. Însă n-au găsit nimic, iar trupurile lor erau înlemnite de frig și de căldură.

6 Atunci Adam a stat și s-a rugat lui Dumnezeu, să le arate cum o să se înfășoare.

7 A venit atunci Cuvântul lui Dumnezeu și le-a zis: "Adame, ia-o pe Eva și mergeți la malul mării, unde ați postit înainte. Acolo veți afla piei de oi, a căror carne a fost sfâșiată de lei. Luați-le și vă îmbrăcați cu ele.

Cap. LI

1 Când a auzit Adam aceste cuvinte de la Dumnezeu, a luat-o pe Eva și au plecat din partea de nord, în partea de sud pe lângă râul cu apă, unde au postit o dată.

2 Dar înainte ca ei să ajungă în acel loc, Satana, cel ce umblă în urâciune, a auzit ce le-a zis lor Cuvântul lui Dumnezeu de pieile de oi.

3 Și s-a gândit să meargă înainte să le găsească și să le arunce în mare, s-au să le dea foc, ca ei să nu le poată găsi.

4 Dar când să pună mâna a le lua, Cuvântul lui Dumnezeu s-a lăsat la el din cer și l-a legat deoparte, până ce Adam și Eva au ajuns acolo să i-a cojoacele. Acolo, văzându-l, s-au speriat de forma sa urâtă.

5 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu și le-a zis: "Acesta este cel ce s-a transformat în șarpe și va înșelată și prin urmare, va deposedat de hainele voastre de lumină și de slava cu care ați fost înveliți.

6 Acesta este cel ce va promis vouă divinitate și măiestrie. Unde este acum frumusețea care l-a înfășurat? Unde este lumina lui? Unde este slava ce a poposit deasupra sa?

7 Acum forma sa este hidoasă; a devenit îngrozitor printre îngeri și a fost numit Satana.

8 Adame, el a vrut să-ți i-a și haina ta pământeană ce-a din piei de oi și s-o nimicească, ca să nu te poți acoperi cu ea.

9 Care este frumusețea sa după care ai umblat tu? Și ce ai câștigat tu ascultându-l pe el? Uită te la relele lui și apoi privește asupra Mea, Creatorul tău; și asupra faptelor bune pe care ți le-am făcut ție.

10 Vezi l-am legat în juguri, până să vi tu să-l vezi în slăbiciunea lui, cum nici o putere nu i-a mai rămas lui.

11 Și Dumnezeu l-a dezlegat din juguri și i-a dat drumul.

Cap. LII

1 Apoi Adam și Eva n-au mai zis nimic, ci au început a plânge înaintea lui Dumnezeu din cauza situației lor și pentru că trupurile lor necesitau lucruri pământești.

2 Atunci Adam a zis către Eva: "Eva, aceste cojoace sunt niște piei de dobitoace, cu care noi ne vom înveli. Dar când ne vom îmbrăca cu ele, un semn al morții se va lăsa asupra noastră, cu atât mai mult, cu cât dobitoacele sunt moarte și sfâșiate. La fel se va întâmpla și cu noi."

3 Atunci Adam și Eva au luat cojoacele și s-au înapoiat la peștera Comorilor; și ajunși acolo, au stat a se ruga.

4 Și s-au gândit cum își vor face ei îmbrăcăminte din acele piei de care n-au mai folosit înainte.

5 Atunci Dumnezeu a trimis un înger și le-a arătat el cum să le îmbrace. Și îngerul a zis către Adam: "Mergi și adu niște spini de palmier". Și Adam a făcut astfel.

6 Apoi îngeru a luat și a făcut în fața lor din acele piei, două cojoace, iar spini i-a cosut la o parte.

7 Iar apoi îngeru s-a ridicat și s-a rugat la Dumnezeu ca lucrul să iese bine și țesătura la fel.

8 Și așa a fost din voia lui Dumnezeu și le-a făcut îmbrăcăminte din ele.

9 De atunci goliciunea lor a fost acoperită.

10 Și aceasta s-a întâmplat în ce-a de-a cinezeci și una zi.

11 După ce trupurile lor au fost acoperite, Adam și Eva s-au rugat și au cerut milă de la Domnul și iertare și i-au mulțumit că le-a acoperit goliciunea; și s-au rugat fără încetare toată noaptea.

12 Iar la răsărit de soare, când s-a lăsat dimineața și-au zis molitva, ca de obicei și au ieșit apoi afară din peșteră.

13 Și Adam a zis către Eva: "Noi n-am văzut încă ce se găsește în partea de vest a peșteri. Să mergem să vedem azi". Și au mers în partea aceea.

Cap. LIII

1 Dar nu s-au îndepărtat prea mult de peșteră, că Satana le-a și dat târcoale sub forma a doi lei feroși, care parcă de trei zile n-ar fi mâncat nimica; și au venit spre Adam și Eva vrând să-i despice în bucăți și să-i sfâșie.

2 Văzând Adam și Eva, au început a plânge și s-au rugat lui Dumnezeu să-i scape de la necaz.

3 Și Cuvântul lui Dumnezeu a venit la ei și i-a alungat pe lei.

4 Iar Dumnezeu a zis către Adam: "Adame, ce cauți tu în partea de vest? Și de ce ai părăsit partea de est unde ai stat?"

5 Acum întoarce-te la peștera ta și rămâi acolo, ca Satana să nu te păcălească și să te ademenească.

6 Căci seminția care va ieși din tine, partea de vest o vor umple și se vor întina în păcate și vor face legământ cu Satana, ca să-i urmeze calea lui.

7 De aceea voi aduce peste ei un potop de ape și-i voi pierde pe toți. Dar pe cei drepti dintre ei îi voi cruța și-i voi duce într-o țară depărtată, iar locul unde stai tu acum, va rămâne pustiu, fără nici o vietate."

8 După ce-a terminat de vorbit Dumnezeu, ei s-au întors la peștera Comorilor; însă trupurile lor s-au uscat, iar puterile i-au părăsit, din cauza postului și a rugăciunilor, precum și din cauza tânguirii și a jalei, căci n-au dat ascultare porunci lui Dumnezeu.

Cap. LIV

1 Și au stat în peșteră, Adam și Eva și s-au rugat toată noaptea, până mâine zi dimineață, iar când soarele a răsărit, au ieșit din peșteră, îngândurați de jale și n-au mai știut unde merg.

2 Și au umblat așa spre partea de sud, pe lângă granița Grădini; și au urcat până nu au ajuns la granița de răsărit, căci mai departe, nu mai aveau de mers.

3 Și cherubimul care păzea Grădina a stat la poarta de vest și a privit împotriva lui Adam și Eva, ca să nu intre cumva în Grădină; și s-a avântat spre ei de parcă ar fi vrut să-i omoară, așa cum i-a poruncit Dumnezeu.

4 Când Adam și Eva au venit iarăși în partea de răsărit, au gândit în inimile lor, că nu-i va vedea cherubimul și s-au dat spre poartă. Dar deodată cherubimul a apărut cu sabia de foc în mână și când i-a văzut s-a dat la ei, să-i omoară; căci îi era frică că Dumnezeu îl va omorâ pe el, dacă îi lasă să intre.

5 Dar când a ridicat sabia asupra lui Adam și Eva, flacăra dintr-o dată s-a stins.

6 Iar cherubimul a crezut că Dumnezeu este milostiv cu ei și-i va lăsa să intre din nou în grădină; și cherubimul a stat pe gânduri.

7 Căci nu putea să urce la Dumnezeu în cer să se asigure de porunca Lui, căci se temea că între timp ei vor intra în Grădină; așa că a stat lângă ei, ne îndrăznind să-i lase înăuntru ca Dumnezeu să nu-l nimicească pe el.

8 Dar în timp ce Adam și Eva l-au văzut pe cherubim, că se apropie de ei, au căzut cu fețele la pământ, ca morți.

9 În acel timp, cerul și pământul s-au zguduit și un alt cherubim a coborât din cer și l-a văzut pe celălalt stând uimit și înlemnit.

10 Și au mai coborât și alți îngeri în locul unde erau Adam și Eva fiind și triști și fericiți.

11 Erau fericiți căci au gândit că Dumnezeu îi va da trecere lui Adam, căci ei ar fi dorit ca el să se întoarcă în Grădină, ca să fie primit în slava lui dinainte.

12 Dar erau triști căci Adam și Eva arătau ca niște oameni morți de la căderea lor și au crezut că Dumnezeu i-a omorât, din cauză că au venit în locul acela și au vrut să intre fără porunca lui Dumnezeu.

Cap. LV

1 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și Eva și i-a ridicat de jos spunându-le: "De ce ați venit aici? Avea-ți intenția să intrați în grădină, din care V-am scos afară? Aceasta nu se poate întâmpla astăzi, ci numai când se va împlini legământul, pe care Eu l-am făcut cu voi."

2 Iar când Adam a auzit Cuvântul lui Dumnezeu și i-a văzut pe îngerii care s-au agitat, pe care el nu i-a văzut ci doar i-a auzit cântând, el și Eva au plâns și au zis către îngeri: -

3 "Sufletelor care stați la Dumnezeu, priviți la mine, care nu vă pot vedea! Căci până să fiu în slava mea strălucitoare, v-am putut vedea și cântam laude ca și voi și inima mea era mult mai înălțată decât a voastră.

4 Dar acum fiind schimbat, de la natura mea strălucitoare, mă găsesc în această stare jalnică; și acum am ajuns să nu mai pot nici vedea, iar voi nu-mi mai slujiți, cum ați făcut o dată. Căci am ajuns a fi în carne de animal.

5 Îngeri ai lui Dumnezeu, rugativă-ți lui Dumnezeu pentru mine, ca El să mă întoarcă la starea mea dinainte, să mă scoată din această jale și să mă sustragă de la moartea care mă paște, căci am păcătuit împotriva Lui."

6 Iar când îngeri au auzit aceste vorbe, s-au întristat și l-au blestemat pe Satana care l-a ademenit pe Adam, care a căzut de la viață la moarte, de la pace la necez și din slavă pe pământ străin.

7 Apoi i-au zis îngeri lui Adam: "Tu ai dat ascultare lui Satana și ai părăsit Cuvântul lui Dumnezeu care te-a făcut pe tine și ai crezut că Satana va împlini ce ți-a promis ție.

8 Dar să-ți spunem Adame și să-ți facem cunoscut, ce s-a lăsat peste noi, prin el, înainte de căderea sa din cer.

9 El i-a purtat și a înșelat și mulțimea care a fost cu el, căci le-a promis că le va da o împărăție mare de slavă divină și încă altele le-a mai promis lor.

10 Și mulțimea lui a dat crezare cuvântului său și s-au luat după el și l-au părăsit pe Dumnezeu.

11 Apoi a trimis și după noi, ca să ne supunem poruncilor lui și să dăm ascultare promisiunilor lui deșarte. Dar noi n-am vrut și n-am luat sfatul lui.

12 Apoi după ce-a luptat cu Dumnezeu și s-a înțeles dinainte cu El și-a condus mulțimea sa și s-a războit cu noi. Iar dacă n-ar fi fost puterea lui Dumnezeu cu noi, noi n-am fi putut să-l învingem și să-l azvârlim din cer.

13 Dar după ce-a căzut din cer, a fost o mare bucurie, că nu mai este printre noi. Căci dacă mai rămânea în cer, nici unul dintre noi n-ar fi rămas aici.

14 Ci Dumnezeu în mila lui, l-a alungat de la noi pe acest pământ întunecat; căci și el însuși a devenit întunecat și un adept al nedreptății.

15 Și el a continuat cu războiul împotriva ta, Adame, până ce nu a reușit a te scoate afară din Grădină, pe acest pământ străin, unde toate aceste necazuri au căzut asupra ta. Și moartea care Dumnezeu a adus-o asupra lui, el a adus-o asupra ta, Adame, căci tu i-ai dat ascultare și te-ai întors împotriva lui Dumnezeu."

16 Atunci toți îngerii de față au tresărit de bucurie și au dat slavă lui Dumnezeu și l-au rugat ca să nu-l nimicească pe Adam, fiindcă a căutat să intre în grădină, ci să fie cu el până la împlinirea legământului și să-i dea ajutor pe acest pământ, până se va elibera de mâna lui Satana.

Cap. LVI

1 Apoi a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: -

2 Adame, privește la Grădina slăvită și apoi la pământul acesta trudit și la mulțimea de îngeri din Grădină, căci este plină de ei și la tine, care ești singur pe acest pământ, cu Satana căruia tu i-ai dat crezare.

3 Însă dacă Mi te supui Mie și d-ai ascultare Cuvântului Meu, tu vei fi cu îngeri Mei în grădina Mea.

4 Căci de când ai păcătuit și i-ai dat ascultare lui Satana, tu ai devenit oaspete printre îngeri săi, care sânt plini de urâciune și ai fost adus pe acest pământ, care-ți va rodi ție spini și ciulini.

5 Adame, întreabă-l pe cel ce te-a înșelat, să-ți de-a slavă divină de care ți-a promis, s-au să-ți facă o grădină, precum Eu ți-am făcut, s-au să te învelescă cu splendoarea cu care te-am învelit Eu.

6 Întreabă-l să-ți facă un astfel de trup, cum ți-am făcut Eu, s-au să-ți de-a o zi de odihnă, precum Eu ți-am dat; s-au să pună în tine un suflet chibzuit, cum ți-am făcut Eu, s-au să te ducă pe un alt pământ decât acesta pe care ți l-am dat ție. Căci el Adame, n-ar împlini nici măcar una din aceste lucruri pentru tine.

7 Recunoaște bunăvoința Mea pentru tine și mila Mea, făptură a Mea; căci eu nu m-am răzbnat pe tine din cauza păcatului tău, ci în mila Mea pentru tine, ți-am promis că la sfârșitul celor cinci zile și jumătate, Voi veni și te Voi salva."

8 Și iarăși i-a mai zis Dumnezeu lui Adam și Eva: "Ridică-te și coboară de aici, până ce cherubimul cu sabia de foc în mâna sa, nu te va nimici."

9 Și inima lui Adam a fost încălzită de Cuvântul lui Dumnezeu și l-a lăudat pe El.

10 Și Dumnezeu a poruncit îngerilor lui, să-l conducă pe Adam și Eva, la peșteră cu plăcere, în ciuda frici care a venit peste ei.

11 Apoi i-au ridicat pe Adam și Eva și i-au dus jos de pe munte din fața Grădini; cântând cântări și psalmi, până ce au ajuns la peșteră. Acolo îngeri i-au consolată și i-au întărit, iar apoi s-au întors în cer la Creatorul lor care i-a trimis.

12 Însă după ce îngeri s-au depărtat de la Adam și Eva, a venit Satana, rușinat, stând la intrarea în peșteră, unde erau Adam și Eva; și apoi l-a chemat pe Adam, spunându-i: "Vino și lasă-mă să-ți vorbesc ție."

13 Atunci Adam a ieșit din peșteră afară, crezând că este unul din îngeri lui Dumnezeu, care a venit să-i dea vreun sfat bun.

Cap. LVII

1 Dar când a ieșit Adam afară și a văzut figura sa hidoasă, s-a cutremurat de el și l-a întrebat: "Cine ești tu?"

2 Iar Satana i-a răspuns: "Sânt eu, care mă ascumd în șarpe și care am ademenit-o pe Eva să mi se supună poruncilor mele. Sânt eu, cel care a îndemnat-o pe ea să te păcălească pe tine să mâncați din pomul oprit ca să nu-i mai dați ascultare lui Dumnezeu."

3 Dar când a auzit Adam aceasta, i-a zis lui: "N-ai putut tu să-mi faci o grădină precum mi-a făcut Dumnezeu mie? S-au n-ai putut tu să mă îmbraci în aceiași slavă strălucitoare, în care m-a îmbrăcat Dumnezeu?"

4 Unde este slava divină pe care mi-ai promis-o mie? Unde-ți sânt vorbele tale dulci cu care ne-ai vorbit în Grădină?"

5 Atunci i-a spus Satana lui Adam: "Crezi tu că eu când vorbesc cu cineva despre ceva, îmi țin vre-o dată cuvântul? Nu, căci eu nici când nu gândesc să obțin ceea ce vreau.

6 Prin urmare, am căzut și te-am făcut să cazi și tu, fiindcă am căzut eu. Și deci oricine-mi dă mie crezare, va cădea.

7 Însă acum Adame, fiindcă ai căzut, ești sub legea mea, iar eu îți sânt ție rege, fiindcă mie mi-ai dat ascultare și te-ai întors împotriva lui Dumnezeu. Nici nu vei fi eliberat din mâna mea, până în ziua promisă ție de Dumnezeu."

8 Și din nou i-a mai zis: "Cu atât mai mult, cu cât noi nu știm când va veni acea zi promisă ție de Dumnezeuul tău, nici ora în care tu vei fi eliberat, din care cauză, noi ne vom război mereu

și voi săvârși omoruri asupra ta și asupra seminției tale.

9 Aceasta este voința și plăcerea noastră, ca să nu lăsăm pe nici unul măcar din fiii oamenilor să moștenească ordinea noastră din cer.

10 Căci locuința noastră este din foc arzător, Adame și noi nu vom întârzia cu relele noastre, nici o zi, nici măcar o oră; și eu Adame, voi răspândi foc peste tine în peștera care stai."

11 Când Adam a auzit aceasta, a început a plânge și a se zbciuma, zicând către Eva: "Ai auzit ce-a spus, că el nu va îndeplini ce ți-a promis în Grădină. A ajuns el oare atunci întradevăr rege asupra noastră?"

12 Îl vom întreba pe Dumnezeu, care ne-a făcut, să ne scape din mâna lui."

Cap. LVIII

1 Atunci Adam și Eva și-au ridicat mâinile către Dumnezeu, rugându-se și implorându-l pe el, să-l alunge pe Satana de la ei, ca să nu-i atace și să nu-i oblige să renunțe la Dumnezeu.

2 Și dintr-o dată, Dumnezeu le-a trimis lor un înger care l-a alungat pe Satana de la ei. Iar aceasta s-a întâmplat pe la apusul de soare în a cincea și treia zi, de când ei au ieșit din Grădină.

3 Apoi au mers Adam și Eva în peșteră și cu fața la pământ s-au rugat lui Dumnezeu.

4 Dar până s-au rugat, Adam a zis către Eva: "Vezi ce ispită a căzut asupra noastră pe acest pământ. Vino, haide să ne înălțăm și să-l întrebăm pe Dumnezeu să ne ierte păcatele pe care le-am săvârșit; și nu vom mai ieși până se va împlini patruzeci de zile. Iar dacă vom muri, vom fi salvați."

5 Atunci Adam și Eva s-au înălțat împreună în rugăciuni de implorare a lui Dumnezeu.

6 Și așa s-au rugat ei în peșteră și n-au ieșit nici ziua, nici noaptea, până ce rugăciunea ieșea din gura lor asemeni unei flăcări de foc.

Cap. LIX

1 Dar Satana, dușmanul dreptății, nu i-a lăsat să se roage până la capăt, căci și-a chemat mulțimea sa, iar ei toți au venit la el. Și apoi el le-a zis: "Adam și Eva pe care noi îi urâm, s-au înțeles să se roage lui Dumnezeu zi și noapte și să-l conjure să-i salveze; până atunci nu vor ieși din peșteră, până ce vor trece patruzeci de zile.

2 Și mă tem că dacă se vor ruga atâta timp, Dumnezeu îi va scăpa de sub mâna noastră, și-i va întoarce în Grădină. Vedeți prin urmare, ce vom avea de făcut." Iar mulțimea i-a răspuns: "Puterea este a ta doamne, să faci ceea ce crezi de cuviință."

3 Atunci Satana cel dibaci în urâciuni și-a luat mulțimea și a venit în peșteră; în ce-a de-a treizecea noapte a celei de-a patruzeci și una zi; și i-a lovit pe Adam și Eva, până ce nu i-a lăsat morți.

4 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și Eva, care i-a ridicat din suferințele lor și Dumnezeu i-a zis lui Adam: "Întărește-te și nu-ți fie frică de cel care a fost la tine."

5 Dar Adam a bufnit în plâns, zicând: "Unde ai fost Tu, Dumnezeul meu, când m-au lovit pe mine cu atâta furie și am căzut în astfel de suferințe; Tu făuritorule?"

6 Atunci Dumnezeu i-a zis: "Adame, vezi el este domn și stăpân peste toate ale tale, el care a zis că-ți va da ție divinitate, unde este iubirea sa pentru tine? Și unde este darul care ți l-a promis?"

7 A venit el vreo dată să te consoleze, să te întărească și să te bucure; și și-a trimis el mulțimea lui să te păzească fiindcă tu i-ai dat lui ascultare și te-ai supus îndemnări sale și ai păcătuit împotriva poruncilor Mele?"

8 Atunci Adam a plâns înaintea Domnului și a zis: "Doamne, fiindcă eu am păcătuit puțin, Tu mă chinui cu astfel de plâgi; ți-am cerut să mă scapi din mâna lui, s-au să ai milă de mine măcar și să-mi iei sufletul din trup, din această lume străină."

9 Apoi i-a zis Dumnezeu lui Adam: "Măcar de-ai fi suspinat atât și te-ai fi rugat înainte, n-ai fi păcătuit! Atunci ai fi avut odihnă și-ai fi fost scutit de necazurile acestea."

10 Și Dumnezeu a avut răbdare cu Adam și l-a lăsat pe el și Eva să rămână în peșteră până într-a patruzecia zi.

11 Însă trupul lui Adam și Eva, au slăbit de puteri din cauza postului și a rugăciunilor, de foame și sete, căci n-au gustat hrană nici apă n-au băut de când au părăsit Grădina; dar capul lor încă mai slujea și nu le-a slăbit puterea de-a se ruga, până în ziua ce-a de-a patruzecia. Atunci ei au căzut jos în peșteră; totuși orice cuvând din gura lor era rugăciune.

Cap. LX

1 Atunci într-a optzeci și noua zi, Satana a venit în peșteră, îmbrăcat în haine de lumină, înfășurat cu un brâu sclipitor.

2 Iar în mână ținea un pumnal luminos, având o privire severă, iar fața și cuvântarea lui au fost plăcute.

3 S-a deghizat astfel cu tendința de-ai păcăli pe Adam și Eva, să-i facă să iese din peșteră după ce-a de-a patruzecia zi.

4 Căci și-a spus în sinea lui: "Acum că s-au împlinit cele patruzeci de zile de post și rugăciuni, Dumnezeu îi va întoarce la slava lor dinainte, dar chiar dacă El nu va face astfel, dacă nu va avea milă de ei, El le va da lor iarăși ceva din Grădina ca să-i liniștească, precum a făcut deja de două ori."

5 Astfel s-a arătat el lor în fața peșteri, spunând: -

6 "Adame, ridică te și vino tu și Eva să mergem în lumea ce-a dreaptă și n-ai frică, căci eu am fost primul făcut de Dumnezeu.

7 Și a fost așa, când m-a făcut pe mine, El m-a pus în Grădina, în partea de nord, la granița lumii.

8 Și mi-a zis: Locuiește aici; și eu am locuit acolo după poruncile Cuvântului Său și n-am încălcat porunca Sa.

9 Apoi El a făcut ca un somn să vină deasupra mea și te-a făcut pe tine Adame, din trupul meu, însă nu te-a pus să locuiești cu mine.

10 Ci te-a luat Dumnezeu pe mâna Sa divină și te-a așezat în partea de răsărit a grădini.

11 Atunci, eu m-am întristat din cauza ta, căci Dumnezeu mi te-a luat de la mine și nu te-a lăsat să fim la un loc.

12 Dar Dumnezeu mi-a zis: Nu fi trist din cauza lui Adam, că l-am luat de la tine, căci nu i se va întâmpla nici un rău.

13 Căci acum am scos o parte din el ca să nu fie singur și să aibe plăcere."

14 Apoi Satana a mai zis: "Eu n-am știut că tu ești în această peșteră, nici de necazurile care te pasc - până ce Dumnezeu nu mi-a spus: Adam a păcătuit, cel care l-am făcut din tine și Eva la fel, pe care am făcut-o din el; și i-am scos afară din grădina; și i-am pus să locuiască pe pământ în jale și necaz, fiindcă au păcătuit împotriva Mea și i-au dat ascultare lui Satana. Dar iată că sunt în suferință, până acum într-a optzecia zi.

15 Apoi Dumnezeu mi-a zis mie: Ridică-te și mergi la ei și fă-i să meargă în locuința ta, să nu mai sufere din partea lui Satana, să-i necăjească. Căci acum sunt în mare desnădejde și lihniți de foame.

16 Și mi-a mai zis El: Când îi vei lua la tine, dă-le să mănânce din Pomul Vieții și să bea din apa păci și îmbracă-i cu hainele cele de lumină și apoi întoarce-i la slava lor dinainte și nu-i mai lăsa în acea jale, căci ei sânt din tine. Să nu se mai zbuclume și să nu mai ispășească pentru păcatele lor.

17 Iar când am auzit aceasta, mi-a părut rău și inima mea n-a putut fi liniștită din cauza ta, fiul meu.

18 Căci mi-a fost frică, când am auzit de numele lui Satana și mi-am zis în sinea mea, eu nu voi ieși afară, să nu-mi întindă vreo cursă, precum a făcut fiilor mei Adam și Eva.

19 Și am zis: Dumnezeule, când mă voi duce după fii mei, Satana mă va întâlni și se va război cu mine, cum a făcut cu ei.

20 Iar Dumnezeu mi-a zis: Nu-ți fie frică, ci când îl vei vedea, lovește-l cu pumnalul acesta din mâna ta și nu-ți fie teamă de el, căci tu ești cel mai bătrân și el nu va izbuti împotriva ta.

21 Atunci am zis eu: Doamne, eu sânt bătrân și nu pot merge, ci trimite îngeri Tăi la ei.

22 Însă Dumnezeu mi-a spus: Îngeri nu sânt ca și ei și nu vor consimți să meargă cu ei; ci te-am ales pe tine, căci ei sânt progeneriturile tale, în forma ta și ție-ți vor da ascultare.

23 Și mi-a mai zis Dumnezeu: Dacă nu vei putea să umbli îți voi da un nor ție, care să te ducă și să te coboare la peștera lor.

24 Și dacă vor voi să meargă, eu voi trimite norul să vă poarte pe tine și ei.

25 Atunci a poruncit El și un nor m-a adus aici la voi și apoi s-a întors.

26 Și acum fii mei, Adam și Eva, priviți la pletele mele cărunte și la umeri mei încovoiați, căci din depărtare vin. Veniți, veniți cu mine în locul de odihnă.

27 Apoi el a început a plânge și a suspina în fața lui Adam și Eva și lacrimile i s-au stors șiroaie.

28 Iar când Adam și Eva și-au ridicat ochii și au văzut barba și vorba lui blândă, inimile lor s-au muiat și i-au dat ascultare, crezând că vorbește adevărul.

29 Crezând întradevăr că ei sânt progenerituri ale sale, când au văzut că fața lui a fost identică cu a lor, i-au dat crezare lui.

Cap. LXI

1 Atunci i-a luat el de mână pe Adam și Eva și a plecat să iese din peșteră.

2 Însă Dumnezeu a văzut aceasta și a știut că Satana îi va păcăli, după ce se vor împlini cele patruzeci de zile și-i va duce undeva departe, ca să-i nimicească.

3 Atunci Cuvântul Domnului Dumnezeu a venit din nou și l-a blestemat pe Satana și l-a alungat de la ei.

4 Și Dumnezeu a vorbit lui Adam și Eva, spunându-le lor: "Ce va determinat să ieșiți din peșteră, în acest loc?"

5 Și Adam a zis lui Dumnezeu: "Ai făcut tu vreun om înainte de noi? Căci până eram în peșteră, a venit la noi un om bătrân și bun, care ne-a zis: Eu sânt un trimis al lui Dumnezeu, care am fost pus să vă întorc la locul de odihnă.

6 Și noi i-am dat crezare, căci am gândit că este trimis de Tine și de aceea am ieșit afară împreună cu el, neștiind unde vom merge."

7 Atunci i-a zis Dumnezeu lui Adam: "Vezi, că acela a fost tatăl răutăților, cel care pe tine și Eva va scos afară din Grădina Plăceri; care a văzut că tu și Eva vă rugați și postiți și că nu veți ieși din peșteră timp de patruzeci de zile. El a vrut să vă înșele și să vă sfărâme oasele, să vă stingă orice nădejde și să vă ducă undeva unde să vă nimicească.

8 Căci altfel n-a putut să vă înșele, decât să se arate în forma voastră.

9 De aceea vi s-a arătat astfel, să vă de-a semne parcă ar fi adevărate.

10 Însă Eu, în mila Mea pentru voi, nu l-am lăsat să vă distrugă, ci l-am alungat de la voi.

11 Prin urmare, întoarceți-vă-ți în peșteră, tu și Eva și rămâneți acolo până dimineața celei de-a patruzecia zi, iar când veți ieși, mergeți în fața porți de răsărit a grădini.

12 Atunci Adam și Eva, au dat mulțumire și au lăudat și au binecuvântat pe Dumnezeu, că i-a scăpat și de acest necaz și s-au întors în peșteră. Aceasta s-a întâmplat în amurgul celei de-a treizeci și noua zi.

13 Atunci Adam și Eva au stat și s-au rugat cu mare râvnă la Dumnezeu, să-i întărească căci puterile lor s-au îndepărtat de la ei din cauza foamei și a setei și a rugăciunilor. Însă ei au continuat a se ruga până în zori.

14 Apoi Adam a zis către Eva: "Scoală-te și să mergem în fața porți de răsărit a grădini, precum ne-a spus Dumnezeu."

15 Și au încetat a se mai ruga și au plecat din peșteră și s-au îndreptat către poarta de răsărit a grădini.

16 Și au stat acolo și s-au rugat implorându-l pe Dumnezeu să le întoarcă puterile și să le trimită ceva pentru ași potoli foamea.

17 Dar după ce au terminat rugăciunea, au rămas așa pe loc, căci nu mai aveau putere.

18 Atunci a venit din nou Cuvântul lui Dumnezeu le ei și le-a zis: "Adame, scoală te și dute de culege și adu-u două smochini."

19 Și s-au ridicat Adam și Eva și au mers până ce n-au ajuns aproape de peșteră.

Cap. LXII

1 Dar Satana cel netrebnic, a fost invidios din cauză că Dumnezeu i-a consolat pe ei.

2 De aceea le-a luat-o înainte și a mers în peșteră și a luat cele două smochine și le-a îngropat afară din peșteră, ca Adam și Eva să nu le poată găsi; iar în gândul său a avut în plan să-i omoare.

3 Dar Dumnezeu în mila Lui, l-a alungat pe Satana și i-a încurcat planurile sale, iar cele două smochine îngropate de Satana, Dumnezeu le-a transformat în doi pomi de smochini, care făceau umbră la intrarea în peșteră, căci Satana le-a îngropat în partea de răsărit.

4 Astfel Satana, n-a mai putut de ciudă, căci după ce pomii au crescut plini de fructe, a spus: "Mai bine era să fiu lăsat cele două smochine așa cum au fost, decât acum că au crescut în doi pomi roditori, iar Adam va avea să mănânce din el câte zile va avea. Ce-am avut în minte, mai bine le dădeam foc și le nimiceam complect.

5 Dar Dumnezeu mi-a răsucit mințile și n-a lăsat ca aceste fructe sfințite să fie nimicite și a prevăzut intențiile mele și mi-a zăpăcit planurile mele, pentru slujnici Lui"

6 Atunci Satana a plecat rușinat căci nu i-a reușit intenția sa.

Cap. LXIII

1 Și cum s-au apropiat Adam și Eva de peșteră au observat cei doi pomi de smochini, plini de fructe făcând umbră la intrarea în peșteră.

2 Atunci Adam a zis Evei: "Mie mi se pare că noi ne-am rătăcit. De unde pomii aceștia aici? Mie mi se pare că dușmanul nostru vrea să ne pună în încurcătură. Crezi tu că aici mai este vreo altă peșteră?"

3 Haide să intrăm în ea și să luăm cele două smochine, căci aceasta trebuie că este peștera noastră. Dar dacă înăuntru nu vom găsi cele două smochine, atunci nu este peștera noastră."

4 Și au intrat înăuntru și au privit împrejur în toate cele patru colțuri, însă nu au găsit smochinele.

5 Și a început Adam a plânge, zicând Evei: "Am intrat în altă peșteră? Dar cei doi pomi par a fi din cele două smochine." Iar Eva a zis: "Eu nu știu."

6 Apoi Adam s-a ridicat și a început a se ruga, spunând: "Dumnezeule, Tu ne-ai poruncit să venim în peșteră să luăm cele două smochine iar apoi să ne întoarcem la Tine.

7 Dar nu le-am mai găsit. Doamne, le-ai luat Tu și le-ai transformat în acești doi pomi, s-au ne-am rătăcit noi de la peștera noastră, s-au inamicul nostru ne-a înșelat? Dumnezeule, dezvelește-ne acest secret, a celor doi pomi și a celor două smochine.

8 Apoi a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: "Adame, când te-am trimis să aduci cele două smochine, Satana a mers înaintea ta și a luat smochinele din peșteră și le-a îngropat afară în partea de est, căci a gândit să le distrugă.

9 Dar nu cu intenție bună, ca să crească acești doi pomi deodată, ci Eu am avut milă de tine și am poruncit să crească și au crescut în doi pomi mari ca tu să poți să te odihnești la umbra lor, ca să vezi puterea Mea și minunile Mâinilor mele.

10 Și ca să-ți arăt intențiile lui Satana și faptele sale rele, căci de când ai ieșit din grădină, el mereu este pe urmele tale să-ți facă rău. Dar Eu nu i-am dat putere asupra ta."

11 Și a mai zis Dumnezeu: "Veselește-te Adame, căci ți-am dat acești pomi ție și lui Eva și odihnește-te sub ei când ești obosit. Dar să nu mănânci din fructele lui, nici să te apropii de ele."

12 Atunci a început Adam a plânge, zicând: "Dumnezeule, vrei iarăși să ne omori, s-au vrei să ne ștergi din fața ochilor Tăi și să ne nimicești de pe fața pământului?"

13 Dumnezeule, Te implor, pe Tine, dacă ști că acești pomi aduc moartea s-au alte rele, atunci smulge-i din fața peșteri noastre și aruncă-i și lasă ne mai bine să murim de căldură, de foame s-au de sete.

14 Căci noi știm că minunile mâinilor Tale sunt mari și că Tu poți dintr-un lucru să faci altul, prin voința Ta; căci puterea Ta poate stâncile să le transforme în copaci și copaci să devină stânci."

Cap. LXIV

1 Apoi a cercetat Dumnezeu pe Adam și s-a uitat la puterea minți sale și aspura abstenenței sale de la hrană și apă și la îndurarea arșitei și călduri. Și a schimbat Dumnezeu cei doi pomi în două smochine, precum a fost înainte, iar apoi a zis către Adam și Eva: "Fiecare din voi să i-a câte o smochină". Și au luat după cum le-a zis Dumnezeu.

2 Și le-a zis lor: "Mergeți în peșteră și mâncați-le și vă potoliți foamea, că altfel veți muri."

3 Și precum le-a poruncit Dumnezeu, așa au făcut, au intrat în peșteră pe la timpul apusului de soare; și Adam și Eva, s-au ridicat a se ruga, căci era apusul de soare.

4 Atunci s-au așezat jos să mănânce smochinele; însă ei nu știau cum să le mănânce, căci nu erau obișnuiți să mănânce mâncare pământeană. Le-a fost deasemenea frică că le va arde stomacul și li se va umfla burta și inima nu va suporta mâncare pământeană.

5 Și au stat ei așa, dar Dumnezeu de milă le-a trimis un înger, că de altfel ar fi pierit de foame și sete.

6 Și îngeru le-a zis lui Adam și Eva: "Dumnezeu vă spune că voi n-aveți putere să mai postiți, prin urmare, mâncați și vă întăriți trupul; căci acum sânteți în trup animal din carne, care nu poate rezista fără hrană și apă."

7 Atunci au luat Adam și Eva smochinele și au început a mânca din ele. Dar Dumnezeu le-a amestecat dinainte gust de pâine și sânge.

8 Apoi îngeru a plecat de la ei, căci au mâncat din smochine până nu s-au săturat. Iar prin puterea lui Dumnezeu, smochinele au crescut din nou înapoi cum au fost, căci El le-a binecuvântat.

9 După aceasta Adam și Eva s-au ridicat și s-au rugat cu mare plăcere, căci și-au refăcut puterile și au mulțumit și au lăudat pe Dumnezeu toată noaptea și aceasta a fost la sfârșitul celei de-a optzeci și treia zi.

Cap. LXV

1 Și când s-a făcut de ziuă, ei s-au ridicat și s-au rugat, după cum aveau obiceiul și apoi au ieșit din peșteră.

2 Însă ei au simțit dureri de stomac de la hrana care au consumat-o și s-au întors în peșteră, spunându-și: -

3 "Ce ni s-a întâmplat nouă de când am mâncat, că durerile acestea au dat peste noi? Vai de noi, căci vom muri! Mai bine de muream fără

să fim mâncat și să ne fim păstrat trupurile în puritate, decât ce le-am pătat cu mâncare."

4 Atunci Adam a zis către Eva: "Aceste dureri noi în grădină n-am avut, nici n-am mâncat acolo astfel de mâncare rea. Crezi tu Eva că Dumnezeu ne va pedepsi prin mâncarea pe care am consumat-o, s-au vor ieși mădulele noastre dinăuntru, s-au Dumnezeu vrea să ne omoare prin durerile acestea, înainte de a împlini legământul Său?"

5 Apoi Adam l-a conjurat pe Dumnezeu, spunând: "Doamne, nu ne lăsa să pierim din cauza hranei pe care am mâncat-o. Doamne, nu ne nimici, ci privește ne pe noi cu mare mila Ta și nu ne părăsi până în ziua ce-a mare, pe care ne-ai promis-o Tu nouă."

6 Apoi s-a uitat Dumnezeu asupra lor și i-a căutat să nu piară, din cauza mâncării, până în ziua de azi.

7 Apoi s-au întors în peșteră Adam și Eva, plângând și jelind soarta lor; și ambi au știut începând de atunci că șansele lor de-a se reîntoarce în Grădină, a fost acum cu neputință și și-au dat seama că nu vor putea să mai intre acolo.

8 Acum trupul lor avea îndeletniciri diferite și orice corp care necesită mâncare și băutură pentru a persista, nu poate intra în Grădină.

9 Atunci Adam a zis către Eva: "Acum nădejdea noastră este terminată, ca noi să mai putem intra în Grădină. Noi nu mai facem parte din acea lume, ci sântem în trup făcut din lut și facem parte din lumea aceasta pământeană. Noi nu ne vom putea întoarce în Grădină, până în ziua promisă nouă de Dumnezeu, când El ne va salva și ne va reîntoarce din nou în Grădină, precum ne-a promis."

10 Și au stat ei și s-au rugat lui Dumnezeu, ca El să aibe milă de ei, după care mințile lor s-au liniștit; inimile lor au fost frânte de durere, iar dorința lor arzătoare, s-a potolit și ei au fost ca niște străini pe pământ. În acea noapte Adam și Eva au petrecut în peșteră, căci au dormit adânc din cauza hranei pe care au mâncat-o.

Cap. LXVI

1 Iar când s-a făcut de ziuă, o zi după ce-au mâncat Adam și Eva, s-au rugat în peșteră și Adam a zis către Eva: "Uite, noi am cerut hrană de la Dumnezeu și El ne-a dat. Dar acum să-i cerem la fel și apă de băut."

2 Atunci s-au ridicat și s-au îndreptat la malul râului cu apă, care se găsea situat la granița de sud a grădini în care ei s-au aruncat o dată. Acolo, au stat la mal și s-au rugat lui Dumnezeu, ca El să le de-a voie să bea din apă.

3 Apoi a venit cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: "Adame, trupul tău acum necesită apă. I-a și bea tu și Eva și mulțumiți și lăudați."

4 Atunci au luat Adam și Eva și au băut din acea apă curgătoare, până ce n-au simțit că trupul lor s-a îmborsărit. După ce au băut, au lăudat pe Dumnezeu și s-au înapoiat la peșteră, după obicei. Aceasta s-a întâmplat la sfârșitul celei de-a optzeci și treia zi.

5 Apoi în ce-a de-a optzeci și patra zi, ei au luat cele două smochine și au mâncat din ele în peșteră, la un loc cu frunzele, să le fie lor semn și binecuvântare de la Dumnezeu. Apoi le-au așezat în locul posterior, de unde s-au ridicat, unde Dumnezeu le-a făcut lor lucruri minunate.

6 Apoi Adam și Eva, au ieșit din peșteră și l-au implorat pe Dumnezeu, să le arate unde mai pot găsi hrană pentru a-și satisface necesitățile trupesti.

7 Atunci a venit Cuvântul lui Dumnezeu și le-a zis: "Adame, mergi jos în partea de vest a peșteri, până veți vedea pământul cel negru, acolo tu vei afla hrană."

8 Și Adam a dat ascultare Cuvântului lui Dumnezeu și a luat-o pe Eva și au plecat în partea aceea și au găsit acolo grâu copt și smochine și Adam s-a bucurat de aceasta.

9 Și iarăși a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: "Culege-ți din grâul acesta și faceți pâine din el, ca să vă hrăniți cu ea." Și Dumnezeu i-a dat pricepere lui Adam cum să lucreze pământul și să facă pâine din grâu.

10 Adam le-a făcut pe toate cu desăvârșire, iar apoi s-a întors la peșteră, fericit de ceea ce-a învățat să facă cu grâul, ca să-l prepare în pâine.

Cap. LXVII

1 Când Adam și Eva au coborât jos pe pământul cel noroiu și s-au apropiat de grâne, Dumnezeu le-a arătat că el este copt și gata de seceriș. Dar neavând seceră, l-au cules cu mâna, până ce n-au isprăvit totul.

2 Apoi l-au adunat la grămadă și fiind lihniți de sete și căldură, s-au așezat la umbra unui copac și o adiere plăcută de vânt, i-a făcut să adoarmă.

3 Dar Satana, a văzut ce-a făcut Adam și Eva și și-a chemat mulțimea sa, zicându-le lor: "De

când Dumnezeu le-a arătat lui Adam și Eva toate în legătură cu grâul, cum să-l prepare și să-și întărească trupul - și iată că au isprăvit și au făcut o grămadă, dar fiind obosiți, au adormit. Veniți, să dăm foc acestei grămezi și s-o ardem și să le luăm vasul acela cu apă și să-l golim, ca să nu aibe să bea și să moară de foame și sete.

4 Când se vor deștepta din somn și vor pleca spre peșteră, noi vom veni și-i vom rătăci din drum, ca să moară de foame și sete; căci poate se vor întoarce împotriva lui Dumnezeu și El îi va nimici și astfel vom scăpa de ei."

5 Apoi Satana și supuși săi, au dat foc la grămadă și au arso.

6 Însă din cauza călduri de la foc, Adam și Eva s-au deșteptat din somn, văzând grânele cum ardeau, iar vasul cu apă de lângă ei răsturnat.

7 Și au plâns și au plecat înapoi către peșteră.

8 Dar urcând din valea în care erau spre munte, Satana și mulțimea sa li s-au arătat în formă de îngeri ai lui Dumnezeu.

9 Și Satana a zis către Adam: "Adame, de ce ești atât de lihnit de foame și sete. Mi se pare că Satana ți-a dat foc la grâne." Iar Adam a zis: "Da."

10 Iarăși Satana a zis către Adam: "Vino cu noi, căci suntem îngeri ai lui Dumnezeu, iar El ne-a trimis să-ți arătăm un alt câmp de grâne, mai bun decât acesta; iar în spatele lui se găsește un izvor de apă bună și mulți pomi și vei locui acolo în apropiere și vei lucra pământul care este mai bun decât acesta, pe care Satana ți l-a distrus."

11 Crezând Adam că este adevărat ce ei spun și că sânt îngeri ai lui Dumnezeu, a mers cu ei.

12 Atunci Satana a început să-i rățească pe Adam și Eva, timp de opt zile, până ce amândoi n-au căzut jos ca morți, de foame și sete și oboseală. Atunci el cu mulțimea sa au plecat și i-au lăsat acolo.

Cap. LXVIII

1 Și a privit apoi Dumnezeu peste Adam și Eva, peste ce au pășit din partea lui Satana și cum i-a adus el la pieire.

2 Și și-a trimis Dumnezeu Cuvântul Său de i-a ridicat pe ei de la moarte.

3 Iar Adam după ce-a fost ridicat, a zis: "Dumnezeule, Tu ne-ai ars nouă grânele, pe care ni le-ai dat și ne-ai vărsat apa din vas; și apoi ai trimis îngeri Tăi, care ne-au rătăcit de la câmpul cu grâne. Tu vrei să ne pierzi? Căci dacă astea sunt de la Tine, atunci i-a ne sufletele și nu ne mai căzni."

4 Atunci Dumnezeu a zis către Adam: "Eu nu V-am dat foc la grâu și nici nu V-am vărsat apa și nu Mi-am trimis îngeri Mei la voi să vă rățească.

5 Ci Satana, stăpânul tău a făcut aceasta, cel căruia te-ai supus; în timp ce poruncile Mele le-ai dat la o parte. El este cel ce ți-a dat foc la grâu și ți-a vărsat apa și te-a purtat în rătăcire; precum toate promisiunile lui sunt doar minciuni și înșelăciuni.

6 Dar acum Adame, tu vei aplica priceperea primită de la Mine."

7 Și Dumnezeu a zis îngerilor Săi, să-i i-a pe Adam și Eva și să-i întoarcă la locul cu grâne, pe care l-au găsit ca și înainte și vasul plin cu apă.

8 Acolo au văzut un pom cu mană cerească și s-au minunat de puterea lui Dumnezeu. Iar îngeri le-au poruncit să mănânce din ea căci le era foame.

9 Și Dumnezeu l-a blestemat pe Satana, să nu mai vină să nimicească câmpul cu grâne.

10 Atunci Adam și Eva au luat din grâu și l-au adus ofertă, sus pe munte, în același loc unde au adus prima lor ofertă de sânge.

11 Și această jertfă au adus-o iarăși pe altarul pe care l-au făcut prima dată; și au stat și s-au rugat și l-au implorat pe Dumnezeu, zicând: "Până să fim în grădină, Dumnezeule, laudele noastre s-au ridicat până la Tine în formă de ofertă, iar inocența noastră, sub formă de tămâie. Dar acum Dumnezeule, primește această ofertă de la noi și nu ne întoarce spatele nouă de la mila Ta."

12 Atunci a spus Dumnezeu lui Adam și Eva: "Fiindcă mi-ai adus această ofertă Mie, Eu voi coborâ pe pământ și te Voi salva și Voi face ca această ofertă să fie în permanență pe altar, pentru iertare și milă pentru cei învoiți, până la vremea potrivită."

13 Și a trimis apoi Dumnezeu un foc strălucitor, care a consumat oferta lui Adam și Eva și i-a umplut pe ei cu strălucire și slavă și lumină, căci Duhul Sfânt a coborât peste acea ofertă.

14 Apoi Dumnezeu a poruncit unui înger să i-a cu o lingură din limbile de foc, să le dea ofertă lui Adam și Eva; și îngerul a procedat așa cum i-a poruncit Dumnezeu și le-a dat lor.

15 Iar sufletele lor s-au luminat iar inimile li s-au umplut de plăcere și bucurie și cu slavă de la Dumnezeu.

16 Și Dumnezeu i-a zis lui Adam: "Aceasta va fi pentru tine o obișnuință, să faci așa, când jalea și necazul vine asupra ta. Însă eliberarea și primirea ta în Grădină, nu va fi până la împlinirea legământului între tine și Mine. Atunci Voi avea milă de tine ca să te aduc înapoi în grădina Mea,

ca să fi cum ai fost înainte; de dragul ofertei ce ai adus Numelui Meu."

17 Și Adam s-a bucurat de cele auzite de la Dumnezeu și el și Eva, i-au slujit în fața altarului cu plecăciune, iar apoi s-au întors la peștera Comorilor.

18 Aceasta a avut loc la sfârșitul celei de-a douăsprăzecea zi după cele optzeci de zile, de când Adam și Eva au ieșit din grădină.

19 Și ei au stat toată noaptea și s-au rugat până dimineța, când au ieșit din peșteră.

20 Atunci Adam a zis către Eva, cu plăcere în inimă, din cauza ofertei lor către Dumnezeu, căci aceasta a fost acceptată de El: "Să facem astfel de trei ori pe săptămână, în ziua a patra de Miercuri, în ziua de pregătire de Vineri și în ziua Sabatului de Duminecă, toată viața noastră."

21 Și fiindcă s-au înțeles astfel, lui Dumnezeu i-a plăcut această hotărâre a lor.

22 După aceasta a venit Cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: "Tu chiar ai determinat zilele când suferința va veni peste Mine; când voi fi în trup, căci aceasta va fi în zilele de Miercuri și Vineri.

23 Căci în prima zi Eu am creat toate lucrurile și am înălțat cerurile. Din această cauză Eu iarăși voi face această zi, zi de plăcere și-i Voi înălța pe cei ce cred în Mine. Adame, aceste oferte să-Mi aduci toate zilele vieți tale."

24 Atunci Dumnezeu a luat Cuvântul Său de la Adam.

25 Iar Adam a făcut așa și a adus oferte de trei ori pe săptămână, până la sfârșitul celor șapte săptămâni. Iar în prima zi, care este ce-a de-a cinsprăzecea, Adam a adus ofertă așa cum a vrut el și împreună cu Eva a pus-o pe altar în fața lui Dumnezeu, precum le-a spus El.

Cap. LXIX

1 Atunci Satana, cel ce urăște dreptatea, fiind invidios pe Adam și pe ofertele lui, prin care a primit întăetate de la Dumnezeu, s-a grăbit să i-a o piatră ascuțită, ca din fier și s-a arătat în fața lui Adam și Eva, în formă de om.

2 În momentul acela Adam chiar aducea oferta lui Dumnezeu și a început a se ruga, cu mâinile întinse spre Dumnezeu.

3 Atunci Satana s-a lăsat și la străpuns pe Adam cu piatra aceea ascuțită, de partea dreaptă, iar din rană a țâșnit sânge și apă și Adam a căzut peste altar, mort. Iar Satana a fugit.

4 Apoi Eva a venit și l-a luat pe Adam și l-a așezat lângă altar; și a rămas acolo plângând, pe când sângele curgea șiroae din trupul lui Adam, peste ofertele de pe altar.

5 Și a privit Dumnezeu peste moartea lui Adam și și-a trimis Cuvântul Său, de la ridicat pe el, spunându-i: "Termină-ți oferta de slujit, căci întradevăr vrednic ești de ea."

6 Și i-a mai zis Dumnezeu: "Căci așa Mi se va întâmpla Mie, pe pământ, căci voi fi străpuns, iar sânge și apă vor țâșni din Mine și trupul Meu va fi în sânge; căci aceasta este adevărata jertfă, care va fi oferită pe altar, ca ofertă deplină.

7 Apoi Dumnezeu i-a poruncit lui Adam să termine oferta de adus, iar când a terminat, i-a slujit lui Dumnezeu în fața Lui și L-a lădat pentru semnele acestea.

8 Și Dumnezeu l-a vindecat pe Adam într-o zi, care era finea celei de-a șaptea săptămână în ce-a de-a cinezecia zi.

9 Adam și Eva s-au întors înapoi de pe munte și au intrat în peștera Comorilor, precum obișnuiau să facă, ceea ce a completat ziua ce-a de-a osută patruzecia, de când au ieșit din grădină.

10 Și au stat în picioare și s-au rugat în noaptea aceea lui Dumnezeu, iar când s-a făcut dimineață, au ieșit afară și s-au dus în partea de vest a peșteri, în câmpul cel cu grâne și acolo s-au odihnit la umbra pomilor, așa cum au vrut ei.

11 Dar o mulțime de fiare s-au adunat acolo împrejurul lor, căci era făpta lui Satana cel ce umbla în urăciune; cu scopul de a purta război împotriva lui Adam; prin matrimoniu.

Cap. LXX

1 După aceasta, Satana cel ce urăște dreptatea, a luat o formă de înger și pe încă doi de-ai săi, ca să arate ca cei trei îngeri care i-au dăruit lui Adam, aur, tămâie și mir.

2 Și s-au arătat în fața lui Adam și Eva, până ce ei ședeau sub copac și le-au dat salutare lui Adam și Eva prin cuvinte suspuse, cu plină viclenie.

3 Iar când Adam și Eva au văzut fața lor blândă și vorbele lor dulci, Adam s-a ridicat și le-a urat bun venit și i-a adus la Eva ca să rămână toți la un loc. Adam s-a bucurat în inima lui, căci a

gândit că sunt aceiași îngerii, care i-au dăruit lui aur, tămâie și mir.

4 Căci aceștia s-au prezentat în fața lui Adam cu aceleași cuvinte de pace și fericire, când cu semnele cele bune; și a gândit el că ei vin pentru a doua oară să-i dea alte semne pentru al ferici; neștiind că este Satana la mijloc și deci i-a primit cu mare plăcere.

5 Atunci Satana, cel mai șiret dintre ei, a zis: "Bucură-te Adame și fi fericit, căci iată Dumnezeu ne-a trimis pe noi la tine să-ți spunem ceva."

6 Iar Adam a întrebat: "Ce să-mi spuneți?" Atunci Satana a răspuns: "Este lucrul lumini, ba mai mult, este Cuvântul lui Dumnezeu, care-l vei auzi de la noi și-l vei împlini! Dar dacă ascultare nu vei da, noi ne vom întoarce la Dumnezeu și o să-i spunem că nu ai dat ascultare Cuvântului Său."

7 Și a mai zis Satana către Adam: "Nu-ți fie frică, nici să nu tremuri, oare tu nu ne știi pe noi?"

8 Însă Adam a zis: "Eu nu vă știu."

9 Și din nou Satana a spus către el: "Eu sânt îngerul care ți-a adus ție aur și l-am pus în peșteră; acesta de lângă mine este cel ce ți-a adus tămâie, iar cel de-al treilea este cel ce ți-a adus mir, când ai fost pe vârful muntelui și care te-am coborât jos în peșteră."

10 Dar pe ceilalți îngeri, care te-au coborât la peșteră, Dumnezeu nu i-a trimis cu noi de data asta, căci El a zis către noi: Este deajuns să mergeți doar voi."

11 Și când a auzit aceste lucruri, Adam a dat crezare și le-a zis: "Spuneți-mi cuvântul lui Dumnezeu să dau ascultare."

12 Și Satana i-a zis: "Jură te și promite că vei da ascultare."

13 Atunci Adam a zis: "Eu nu știu să jur și să promit."

14 Iar Satana i-a spus: "Ridică-ți mâna și pune peste mâna mea."

15 Și a făcut Adam așa, iar apoi Satana i-a zis lui: "Spune acum - precum viu este Dumnezeu și este adevărat, care a întins cerurile în spațiu și a fixat pământul peste ape și m-a făcut pe mine din cele patru părți ale lumi și m-a făcut din lut - eu nu voi încălca promisiunea mea nici nu voi renunța la cuvintele mele."

16 Și Adam a jurat asta.

17 Atunci Satana i-a zis lui: "S-a făcut acum destulă vreme de când ai ieșit din Grădină și n-ai știut de slăbiciuni și rele. Însă acum Dumnezeu îți spune ție s-o iei pe Eva, care e parte din tine și să te unești cu ea, ca să-ți nască un fiu, care să te conforteze și să-ți aline durerile și jalea ta, căci

aceasta nu este o dificultate nici vreo necinste pentru tine."

Cap. LXXI

1 Însă când a auzit aceasta Adam, de la Satana, i-a părut foarte rău din cauza jurământului și a promisiunilor făcute și a zis: "Să comit adulter, cu trup din trupul meu și cu os din osul meu și să păcătuiesc împotriva mea, ca Dumnezeu să mă nimicească și să mă șteargă de pe fața pământului?"

2 Căci dacă am mâncat din pomul oprit și m-a alungat din grădină pe acest pământ străin și m-a deprivat de slava mea strălucitoare și a adus moartea asupra mea; atunci ce-mi va face să fac acest lucru? El mă va nimici de pe pământ și mă va arunca în iad, cu plagă acolo pe timp îndelungat.

3 Însă Dumnezeu nu vorbește astfel de vorbe ca și tine și voi nu sânteți îngeri ai lui Dumnezeu, nici nu va trimis El. Ci voi sânteți diavoli, care ați luat chip de îngeri. Depărtați-vă-ți de la mine, voi blestemaților de Dumnezeu."

4 Atunci diavoli au fugit de lângă Adam și el și Eva s-au ridicat și au plecat la peștera Comorilor și au intrat în ea.

5 Atunci Adam a zis către Eva: "Dacă ai văzut ce-am făcut, să nu spui nimic, căci am păcătuit împotriva lui Dumnezeu, căci am jurat pe Muntele Său și mi-am pus mâna încă o dată peste cea a lui Satana." Și Eva a făcut precum i-a zis Adam.

6 Atunci s-a ridicat Adam și și-a ridicat mâinile la Dumnezeu implorându-l și conjurându-l cu lacrimi în ochii, să-l ierte de ce-a făcut. Și a rămas așa Adam în rugăciuni patruzeci de zile și de nopți. Nici n-a mâncat nici n-a băut, până ce n-a căzut la pământ de foame și sete.

7 Atunci Dumnezeu și-a trimis Cuvântul Său la Adam, care l-a ridicat de jos și i-a zis: "Adame, de ce ai jurat tu pe numele Meu și de ce ai făcut legământ cu Satana pentru a doua oară?"

8 Dar Adam a bufnit în plâns, zicând: "Doamne, iartă mă căci am făcut-o fără intenție, crezând că sânt îngerii lui Dumnezeu."

9 Și Dumnezeu l-a iertat pe Adam, spunându-i: "Ferește te de Satana."

10 Și Dumnezeu a depărtat Cuvântul Său de la Adam.

11 Atunci inima lui Adam s-a liniștit și a luat-o pe Eva și au ieșit din peșteră, să-și prepare hrană pentru a mânca.

12 Însă din acea zi Adam s-a luptat în mintea sa în privința uniri cu Eva, căci i-a fost teamă că Dumnezeu îl va pedepsi dacă o va face.

13 Apoi Adam și Eva au mers la râul cu apă și au stat la mal, precum fac oameni când sunt fericiți.

14 Însă Satana a fost gelos pe ei și a căutat să-i distrugă.

Cap. LXXII

1 Atunci Satana și încă zece din ai săi și-au luat formă de fecioare, care de care mai frumoase.

2 Și au ieșit din râu în fața lui Adam și Eva, spunându-și ei: "Haide-ți să ne dăm pe lângă Adam și Eva, care sânt oameni pe pământ." Apoi au venit la Adam și Eva și i-au întâmpinat și i-au privit uimiți pe ei.

3 Adam și Eva, i-au privit deasemenea, mirându-se de frumusețea lor, spunând: "Să fie oare dedesubtul nostru o altă lume, cu asemenea creaturi frumoase ca acestea?"

4 Și acele fecioare au zis către Adam și Eva: "Da întradevăr noi sântem numeroase creaturi."

5 Apoi Adam le-a zis lor: "Dar cum vă înmulțiți?"

6 Iar ele i-au răspuns: "Noi avem bărbați care se împreună cu noi, iar noi le naștem copii, care apoi cresc, care și ei la rândul lor se împreună între ei și nasc copii; așa ne înmulțim. Dar dacă nu ne crezi, îți vom arăta bărbați și copii noștri."

7 Și ele au strigat peste râu ca și când ar fi chemat pe copii și bărbați lor, care au ieșit din râu; oameni și copii și fiecare a venit cu nevasta lui iar copiii la părinți.

8 Iar când Adam și Eva i-au văzut, au rămas înlemniți și uimiți.

9 Atunci au spus ei către Adam și Eva: "Vedeți bărbații și copii noștri; unește te cu Eva, cum ne-am unit noi cu nevestele noastre și voi veți avea copii la fel ca și noi." Aceasta fiind un șiretlic al lui Satana, ca să-l înșele pe Adam.

10 Satana la fel și-a zis în sinea lui: "Dumnezeu prima dată i-a poruncit lui Adam să nu mănânce din pomul oprit, zicându-i: Să nu mănânci din el; că de altfel vei muri. Însă Adam a mâncat; dar totuși Dumnezeu nu l-a omorât, ci doar a adus asupra lui decretul morții, plăgile și necazurile, până în ziua când va ieși din trup.

11 Iar acum dacă-l voi ademeni, să facă aceste lucruri și să se unească cu Eva, fără știrea lui Dumnezeu, El îl va omorâ."

12 De aceea Satana sa arătat în această formă în fața lui Adam și Eva, căci a gândit astfel să-i omoare și să-i facă să fie șterși de pe fața pământului.

13 Între timp focul păcatului a venit asupra lui Adam și el a gândit să facă păcat, însă s-a abținut căci s-a gândit că dacă va da ascultare acestui sfat al lui Satana, Dumnezeu îl va nimici.

14 De aceea Adam și Eva s-au ridicat și s-au rugat lui Dumnezeu, după ce Satana și mulțimea lui s-au scufundat iarăși în râu, în prezența lui Adam și Eva, ca să vadă dacă se vor lăsa ademeniți.

15 Atunci Adam și Eva au plecat înapoi la peștera Comorilor, așa cum au dorit, spre seară.

16 Și amândoi s-au ridicat și s-au rugat la Dumnezeu în noaptea aceea. Adam a rămas să se roage, dar neștiind cum, din cauza gândurilor inimi lui în privința uniri cu Eva; și a continuat așa până dimineață.

17 Când s-a luminat de ziuă Adam a zis către Eva: "Scoală te și haide să mergem la poalele muntelui, acolo unde ne-a fost dăruit aurul și să-l întrebăm pe Domnul despre lucrurile astea."

18 Atunci a spus Eva: "Despre ce să întrebăm, Adame?"

19 Și el a răspuns: "Să-l întrebăm pe Domnul, să-mi spună despre unirea cu tine; căci eu n-o voi face, fără să-mi poruncească El, căci de altfel ne va pierde și pe mine și pe tine. Căci acei diavoli mi-au aprins inima, cu ceea ce ne-au arătat ei, în arătarea lor păcătoasă."

20 Atunci Eva a zis către Adam: "De ce trebuie să mergem la poalele muntelui? Haide mai bine să rămânem aici și să ne rugăm în peștera noastră lui Dumnezeu, să ne sfătuiască dacă aceasta este bine s-au nu."

21 Atunci Adam s-a ridicat și a zis în rugăciune: "Dumnezeule, Tu știi ce-am păcătuit noi împotriva Ta, iar din momentul acela noi am fost privați de slava noastră strălucitoare, iar trupurile noastre au devenit pământene având nevoie de hrană și apă și cu necesități trupești.

22 Poruncește ne Dumnezeule, ce să facem, ca să nu dăm ascultare lui Satana, ca să nu ne pierzi, ci să știm de la Tine ce avem de făcut.

23 Dacă nu atunci i-a ne sufletele noastre de la noi, ca să scăpăm de aceste cerințe trupești. Iar dacă nu ne vei porunci în privința aceasta, atunci desparte-o pe Eva de mine și pe mine de ea; și du-ne departe unul de celălalt.

24 Iarăși Dumnezeule, dacă nu ne vei despărți unul de celălalt, diavoli ne vor ademeni prin aparițiile lor și ne vor frânge inimile și ne vor încurca gândurile noastre; și dacă nu vom fi la un

loc, noi greu vom răzbate la ademenirea lor." Cu aceasta Adam a terminat rugăciunea sa.

Cap. LXXIII

1 Apoi Dumnezeu a cercetat cuvintele lui Adam, dacă sânt adevărate.

2 Și Dumnezeu i-a dat dreptate lui Adam în legătură cu aceste rugăciuni, pe care el le-a făcut în fața Sa; și a venit cuvântul lui Dumnezeu la Adam și i-a zis: "Adame, dacă doar ai fi fost atât de prevăzător de la început, ai fi fost tu scos din Grădină pe acest pământ?"

3 După aceasta Dumnezeu a trimis pe cei trei îngeri, care înainte i-au adus aur, tămâie și mir la Adam, ca ei să-l înștiințeze în privința uniri cu Eva.

4 Apoi îngeri i-au zis lui Adam: "I-a aurul și dă-il lui Eva ca dar de nuntă pentru logodnă precum și tămâie și mir; și fiți voi tu și ea un trup."

5 Și Adam a dat ascultare îngerilor și a luat aurul și l-a pus la pieptul ei în haină și a logodit-o cu mâna lui.

6 Apoi îngeri i-au poruncit lui Adam și Eva, să se ridice și să se roage patruzeci de zile și patruzeci de nopți; iar după aceea Adam va putea să vină la nevasta sa, căci atunci împreunarea lor va fi un act pur și nepătat; și ei vor avea fii care se vor înmulți și vor umple pământul.

7 Și după ce Adam și Eva au primit aceste cuvinte, îngeri s-au îndepărtat de la ei.

8 Apoi Adam și Eva au început a posti și a se ruga până la finea celor patruzeci de zile, iar apoi s-au împreunat, precum le-au zis îngeri. Dar de la ieșirea lor din Grădină până la împreunarea lor, au trecut două sute douăzeci și trei de zile, ceea ce este șapte luni și treisprăzece zile.

9 Astfel Satana a fost învins în războiul său împotriva lui Adam.

Cap. LXXIV

1 Și-au continuat să trăiască pe pământ și să lucreze pentru ași menține și satisfacă trebuințele lor trupești; și așa până în ce-a de-a noua lună când Eva a trebuit să nască.

2 Atunci a zis ea către Adam: "Această peșteră este sfințită din cauza semnelor din ea și a rugăciunilor noastre. Deci nu se cuvine ca eu să nasc în ea; ci mai de grabă să reparăm acea peșteră din stâncă, care ne-a ridicat-o Dumnezeu când

Satana a vrut să ne omoară, aruncând acea stâncă ascuțită peste noi."

3 Atunci Adam a trecut-o pe Eva în acea peșteră, iar când i-a venit ei vremea să nască, a chinuit mult. Iar lui Adam i-a fost milă și inima lui a suferit cumplit, căci ea era cât pe aci să moară, ca să se îplinească cuvintele lui Dumnezeu: "În suferințe vei purta sarcina și în dureri vei naște."

4 Dar văzând Adam că Eva era la strâmtoare, el s-a ridicat și s-a rugat la Dumnezeu, spunând: "Doamne, privește-mă cu ochii Tăi cei milostivi și scutește-o pe ea de dureri."

5 Și Dumnezeu s-a uitat la slujnica Sa, Eva și a scăpat-o și ea a născut primul lor fiu și cu el și prima lor fică.

6 Iar Adam s-a bucurat foarte că Eva a scăpat de travaliu, precum și din cauza pruncilor pe care i-a născut. Adam a ajutat-o pe Eva timp de opt zile, după care i-au dat fiului nume Cain, iar ficei Luluva.

7 Cain însemnând ură, fiindcă el a urât pe sora lui până era în burta mamei sale, precum și după aceea. Din cauza aceasta l-a numit Adam, Cain.

8 Dar Luluva a primit acest nume, ceea ce înseamnă frumoasă, căci era mai frumoasă decât mama ei.

9 Apoi Adam și Eva au așteptat până ce Cain și sora lui nu s-au făcut de patruzeci de zile, după ce Adam i-a zis Evei: "Vom face acum o ofertă în numele copiilor noștri."

10 Și Eva a zis: "Vom face o ofertă pentru primul nostru fiu născut, iar apoi una pentru fica noastră."

Cap. LXXV

1 Atunci Adam și Eva au preparat oferta și au pus-o pe altarul lor pe care l-au construit înainte, pentru copiii lor.

2 Și Adam a adus oferta și l-a implorat pe Dumnezeu s-o primească.

3 Atunci Dumnezeu a acceptat oferta lui Adam, trimițând o lumină din cer care a mistuit-o; și Adam și fiul său s-au apropiat de ofertă, pe când Eva și fica ei au stat de-o parte.

4 Apoi Adam a coborât de pe altar fiind fericiti; și Adam și Eva au așteptat până ce fica lor a împlinit optzeci de zile; și Adam a preparat pentru ea o altă ofertă și a luat-o pe Eva și pe fică și au urcat pe altar, la fel ca prima dată, cerând Domnului să o primească.

5 Și Domnul a primit-o; iar apoi Adam și Eva și copiii s-au adunat laolaltă și au coborât de pe munte fericirii.

6 Și s-au întors nu la peștera unde s-au născut copiii, ci la peștera Comorilor, pentru ca copiii să fie binecuvântați de semnele primite din grădină.

7 Iar după ce-au fost binecuvântați, ei s-au întors la peștera unde au fost născuți.

8 Dar înainte ca Eva să-și ofere jertfa ei, Adam a luat-o și a dus-o la râul cu apă, în care s-au spălat. Adam și-a spălat trupul lui, iar Eva al ei, după suferințele și necazurile lor.

9 Dar după ce s-au scăldat în acel râu, în fiecare noapte se întorceau la peștera Comorilor, unde s-au rugat și au primit binecuvântare, după care s-au întors iarăși la peștera unde erau copiii.

10 Așa au procedat Adam și Eva, până ce copiii au supt. După ce au fost înțercați, Adam a făcut o ofertă pentru sufletele copiilor; iar după aceea de trei ori pe săptămână, după obișnuință.

11 După ce copiii au fost înțercați, Eva a rămas din nou însărcinată, iar când zilele ei s-au împlinit, ea a născut din nou un fiu și o fică. Pe fiu l-au numit Abel iar pe fică Achila.

12 Și la finea celor patruzeci de zile, Adam a făcut ofertă pentru fiu, iar după optzeci de zile, pentru fică; și le-a făcut pe toate ca și pentru Cain și Luluva.

13 I-a adus apoi la Peștera Comorilor, unde au fost binecuvântați, iar apoi s-au întors la peștera unde au fost născuți. Iar după aceasta Eva n-a mai născut.

Cap. LXXVI

1 Și copiii au crescut și s-au întărit; însă Cain l-a stăpânit și s-a comportat cu o inimă dură față de fratele său mai mic;

2 Și de multe ori când tatăl său a adus oferte, el ar fi rămas deoparte și n-a mers cu ei pe munte.

3 Însă Abel, a avut o inimă blândă și a fost ascultător tatălui și mamei sale și a adus oferte de fiecare dată și s-a rugat și a postit mult.

4 Atunci a venit acest semn pentru Abel. Când a intrat el în peștera Comorilor și a văzut aurul, tămâia și mirul, el i-a întrebat pe părinții săi Adam și Eva: "De unde ați primit acestea?"

5 Atunci Adam i-a zis toate cum s-au întâmplat și Abel a fost uimit profund din cele auzite de la tatăl său.

6 Mai mult Adam i-a povestit lui despre faptele lui Dumnezeu și despre grădină, după care el a rămas toată noaptea în peștera Comorilor cu tatăl său.

7 Iar în noaptea ceea, până el se ruga, Satana i s-a arătat în formă de om, zicându-i: "Tu de multe ori ai mers cu tatăl tău și ai adus oferte și ai postit și te-ai rugat; de aceea te voi ucide și te voi șterge de pe lumea aceasta."

8 Dar Abel s-a rugat și mai departe la Dumnezeu și l-a alungat pe Satana de la el și n-a crezut diavolului. Apoi când s-a făcut de ziuă, i s-a arătat un înger al lui Dumnezeu care i-a zis: "Pentru scurt timp ai dat ascultare lui Dumnezeu, te-ai rugat și postit și ai adus oferte. Căci iată Domnul ți-a primit rugăciunile tale. Să nu-ți fie frică de acea arătare care ți-a apărut ție aseară, care te-a blestemat cu moartea." Apoi îngeru s-a depărtat de la el.

9 Și făcându-se de ziuă, Abel a venit la Adam și Eva și le-a spus despre viziunea sa. Dar ei când au auzit le-a părut foarte rău, însă nu i-au zis lui nimica, ci doar l-au liniștit.

10 Dar în ceea ce-l privește pe Cain cel dur, Satana i s-a arătat și a venit noaptea la el, spunându-i: "Se pare că Adam și Eva mai mult îl iubesc pe fratele tău Abel, decât pe tine și vor să-l însoare cu sora ta frumoasă, căci îl iubesc; dar ție vor să ți-o dea pe sora lui, că-i mai urâtă, fiindcă ei te urăsc pe tine.

11 De aceea te sfătuiesc să-l omori pe fratele tău, atunci ție-ți va rămâne sora ta, care este frumoasă, iar sora lui va fi alungată."

12 Și s-a depărtat Satana de la el. Însă răutatea sa a rămas în inima lui Cain, care a căutat de multe ori să-l omoare pe fratele său.

Cap. LXVII

1 Dar când a văzut Adam că fratele cel mai vărsnic îl urăște pe cel mai tânăr, el a încercat să-i umilească inima lui, zicând către Cain: "Fiule, ia-ți din fructele din roadele tale și adu-i lui Dumnezeu ofertă din partea ta, ca să-ți ierte slăbiciunile și păcatele tale."

2 Și către Abel a zis: "Și tu ia-ți din roadele tale și fă ofertă lui Dumnezeu ca să-ți ierte ale tale slăbiciuni și păcate."

3 Atunci Abel a dat ascultare tatălui său și a adus ofertă bună lui Dumnezeu, spunând tatălui său, Adam: "Vino cu mine ca să-mi arăți cum să aduc oferta."

4 Și au plecat Adam și Eva cu el și i-au arătat cum să-și aducă oferta pe altar. Apoi s-au ridicat și s-au rugat, ca Dumnezeu să accepte prinosul lui Abel.

5 Și Dumnezeu a privit peste Abel și a acceptat-o; și a plăcut mai mult lui Dumnezeu, căci el cu o inimă bună și cu trupul curat a adus-o. Căci n-a fost viclenie în inima lui.

6 Apoi au coborât de pe altar și au venit la peștera lor. Abel a adus ofertă lui Dumnezeu de trei ori pe săptămână, după cum a făcut și Adam tatăl său.

7 Însă Cain n-a avut plăcere să aducă oferta; ci cu multă mânie din partea tatălui său, el a adus prima sa ofertă. Când a adus oferta, ochii lui au dorit acel prinos și a luat pe cel mai mic miel și l-a jertfit, dar din cauza lăcomiei, nici pe acela n-a voit să-l aducă.

8 De aceea Dumnezeu, n-a acceptat oferta lui, căci inima sa a fost plină de răutate.

9 Și așa au trăit ei toți la un loc, în peștera în care Eva a născut, până la vârsta lui Cain de cincisprezece ani, iar a lui Abel de doisprezece ani.

Cap. LXXVIII

1 Atunci a zis Adam către Eva: "Când fii noștri vor crește, noi trebuie să le găsim lor neveste."

2 Apoi Eva a răspuns: "Cum vom face asta?"

3 Și Adam a zis: "Noi o vom cupla pe sora lui Abel cu Cain, iar pe a lui Cain soră, cu Abel."

4 Apoi a zis Eva către Adam: "Mie nu-mi place de Cain, căci este dur în inimă, dar lasă să fie până ce vom aduce ofertă Domnului pentru ei."

5 Și Adam n-a mai zis nimic.

6 Între timp Satana a venit la Cain în formă de om al câmpului și i-a zis: "Adam și Eva s-au sfătuit în legătură cu căsătoria voastră și s-au înțeles să-l însoare pe Abel cu sora ta, iar pe tine cu sora lui.

7 Dacă nu te-ai fi iubit, nu ți-ai fi spus toate astea. Iar dacă-mi dai mie ascultare și accepți sfatul meu, în ziua nunți tale îți voi aduce prăzi bune, aur și argint mult și-ți voi da legăturile mele."

8 Atunci Cain bucuros a zis: "Unde sânt legăturile tale?"

9 Și Satana i-a răspuns: "Sânt în grădină în partea de nord, care am vrut și lui Adam să-i ofer, dar el a respins oferta mea.

10 Însă tu dacă vei primi cuvintele mele și dacă vei veni cu mine după nunta ta, tu te vei

odihni de suferințele astea în care te găsești și vei fi mai bun decât tatăl tău Adam."

11 La aceste vorbe ale lui Satana, Cain a deschis ochii și s-a supus spuselor lui.

12 Apoi a părăsit câmpul și s-a dus la mama sa Eva și a bătut-o și a blestemat-o, spunând: "De ce ai vorbit tu ca sora mea să fie împreună cu fratele meu? Sânt eu mort?"

13 Iar mama sa l-a liniștit oarecum și l-a trimis pe câmp, unde a fost.

14 Apoi când a venit Adam, ea i-a zis ce s-a întâmplat.

15 Și Adam a înlemnit și n-a zis nici un cuvânt.

16 Iar dimineată Adam a zis către fiul său Cain: "Ia-ți din oile tale tinere și bune și adă-le ofertă lui Dumnezeu și voi spune și fratelui tău să aducă o ofertă de grâne."

17 Și au dat ascultare și au făcut așa și au adus oferta sus pe munte, pe altar.

18 Însă Cain s-a comportat urât cu fratele său și l-a alungat de la altar și nu l-a lăsat să-și aducă oferta sa; ci a oferit-o pe a lui cu o inimă plină de mândrie și de viclenie și de fraudă.

19 Dar Abel a așezat și el niște pietre care-i erau la îndemână și pe acel altar și-a adus oferta sa, cu o inimă umilită și fără viclenie.

20 Apoi Cain a stat lângă altarul ofertelor sale și a strigat către Dumnezeu să accepte ofertele lui. Însă nici o flacără divină, n-a coborât să mistuie oferta lui.

21 Și el a stat acolo lângă altar îmbufnat și plin de ură, uitându-se la fratele său Abel, să vadă dacă Dumnezeu va accepta oferta lui, s-au nu.

22 Și Abel s-a rugat la Dumnezeu să accepte oferta sa; și un foc divin s-a lăsat și a consumat oferta. Și a simțit Dumnezeu mirosul plăcut al ofertei, fiindcă Abel l-a iubit pe Dumnezeu.

23 Și Dumnezeu a plăcut pe Abel și de aceea El a trimis un înger de lumină în formă de om, care a luat oferta, fiindcă era de un miros plăcut lui Dumnezeu și i-a întărit el inima lui.

24 Iar Cain văzând toate acestea, s-a umplut de mânie.

25 Atunci el și-a deschis gura și l-a blestemat pe Dumnezeu, fiindcă nu i-a primit a sa ofertă.

26 Dar Dumnezeu i-a zis lui Cain: "De unde păcatul acesta al tău? Fi drept ca să accept oferta ta. Nu cărți împotriva Mea, ci a ta."

27 Astfel l-a mustrat Dumnezeu pe Cain, căci oferta sa i-a fost lui o urăciune.

28 Și a coborât Cain de pe altar, fiind plin de mânie, din care cauză s-a schimbat la față și a venit la tatăl său și mama sa și le-a spus tot ce s-a

întâmplat. Iar Adam s-a întristat mult, căci Dumnezeu n-a primit oferta lui Cain.

29 În schimb Abel a coborât vesel și cu o inimă plăcută, a zis tatălui său și mamei sale precum Dumnezeu a primit oferta lui; și ei s-au bucurat și l-au sărutat pe obraji.

30 Și Abel a zis tatălui său: "Fiindcă Cain m-a alungat de pe altar și nu m-a lăsat să-mi aduc oferta mea, eu mi-am făcut altarul meu și acolo mi-am adus prinosul meu."

31 Dar când a auzit Adam aceasta, i-a părut foarte rău, căci era vorba de altarul pe care l-a construit el de prima dată, unde a adus toate ofertele sale.

32 Dar Cain a fost foarte supărat și înfuriat că a plecat la câmpul său, unde Satana a venit la el și i-a zis: "Abel a plâns la tatăl său că tu l-ai alungat de pe altar, iar ei l-au sărutat pe obraji și s-au bucurat din cauza lui, mult mai mult decât de tine."

33 Auzind aceasta Cain de la Satana, s-a umplut de furie, dar n-a zis nimănui. Dar a așteptat să pună mâna pe fratele său, să-l omoare; până când nu l-a adus în peșteră și i-a zis: -

34 "Frate, acest colț de pământ este așa de frumos și sunt așa de plăcuți copaci și fermecători la vedere! Însă frate, tu n-ai mers niciodată pe câmp să vezi ce plăcut este acolo.

35 Azi ași vrea așa de mult să mergi cu mine pe câmp, în plăcere și să binecuvântezi câmpurile și turmele noastre, căci tu ești drept, iar eu te iubesc așa de mult, frate al meu! Căci tu te-ai înstrăinat de la mine."

36 Atunci Abel a acceptat să meargă cu fratele său Cain pe câmp.

37 Dar înainte să iese, Cain a zis către Abel: "Așteaptă mă pe mine, până să-mi i-au măciuca, din cauza fiarelor."

38 Atunci în inocența sa Abel l-a așteptat, iar Cain și-a luat măciuca și a ieșit afară.

39 Și au mers ei Cain și Abel pe drumul lor; Cain vorbind și lingușindu-se pe lângă el, ca să-l facă să uite totul.

Cap. LXXIX

1 Și au mers așa, până ce n-au ajuns într-un loc singuratic, unde n-au fost oi și a zis Abel către Cain: "Frate, am mers atât de mult și n-am văzut nici un pom, nici fructe, nici verdeață și nici oi, nimic din câte mi-ai spus tu. Unde sunt oile tale, pe care mi-ai zis să le binecuvântezi?"

2 Atunci Cain a spus: "Vino și îndată tu vei vedea lucruri frumoase, dar mergi înaintea mea, iar eu voi merge după tine."

3 Atunci a luat-o Abel înainte, iar Cain după el.

4 Și Abel a umblat în inocență, fără viclenie, ne știind că fratele său îl va omorâ.

5 Și Cain mergând după el, a continuat să-l conforteze cu vorbele sale, apoi s-a repezit și l-a lovit cu măciuca și l-a lovit cu mare dușmănie și ură, ca un nebun, ne mai oprindu-se.

6 Dar când Abel a căzut jos, văzând că fratele său vrea să-l omoare, a spus: "Frate, ai milă de mine, de săni care ne-au alăptat, nu mă mai lovi! Pentru pânțele care ne-au purtat și ne-au adus pe lume, nu mă lovi până la moarte cu măciuca aceea! Dacă vrei să mă omori, i-a cea mare piatră și fă-o deodată."

7 Atunci Cain cel dur și ucigaș crud, a luat o piatră mare și l-a lovit în cap pe fratele său, până ce nu i-a zburat creeri într-o baltă de sânge.

8 Și Cain nu s-a căit de ceea ce-a făcut.

9 Și a tremurat pământul care a băut sângele drept al lui Abel, vărsat de fratele său Cain.

10 Și a strigat cumplit sângele lui Abel către Dumnezeu, pentru răzbunare de acest omor.

11 Iar apoi Cain a săpat o groapă și l-a îngroape acolo pe fratele său, fiindcă i s-a făcut frică căci pământul a început să tremure.

12 Apoi a aruncat trupul fratelui său în groapă și l-a acoperit cu praf; însă pământul nu l-a primit, ci pe loc l-a dat afară.

13 Și iarăși a săpat Cain o groapă și l-a ascuns în ea pe fratele său, dar pământul nu l-a primit nici de data aceasta; și așa de trei ori s-a întâmplat.

14 Pământul noroios l-a dat afară prima dată, fiindcă el n-a fost primul născut; a doua oară nu l-a primit, fiindcă a fost drept și bun; iar a treia oară nu l-a primit pământul ca să rămână mărturie împotriva fratelui său Cain.

15 Astfel l-a muștrat pământul pe Cain, până ce Cuvântul lui Dumnezeu n-a venit la el din cauza fratelui său.

16 Și a fost Dumnezeu foarte supărat și mâniat de moartea lui Abel și a tunat ca din cer și fulgere mergeau înaintea Sa și Cuvântul Domnului Dumnezeu a venit din cer la Cain și i-a zis: "Unde este Abel, fratele tău?"

17 Atunci Cain a răspuns plin de mândrie și cu o voce morocănoasă: "Da ce Dumnezule, sânt eu păzitorul lui?"

18 Atunci Dumnezeu a zis către Cain: "Blestemat să fie pământul care a înghițit sângele fratelui tău Abel, iar tu vei tremura și acesta va fi

un semn pentru tine, că oricine te va găsi, te va omorâ."

19 Însă Cain a bufnit în plâns, din cauză că Dumnezeu i-a spus aceste cuvinte lui; și Cain a zis către El: "Dumnezeule, oricine mă va găsi mă va omorâ și eu voi fi șters de pe fața pământului."

20 Atunci Dumnezeu a zis către Cain: "Orcine te va găsi, nu te va omorâ". Fiindcă înainte de aceasta Dumnezeu a zis către Cain: "Îl voi pedepsi de șapte ori pe cel care-l omoară pe Cain." Căci de aceea a zis Cuvântul lui Dumnezeu: Unde este fratele tău? În mila Sa pentru ca să-l încerce și să-l facă să-și ispășească păcatul.

21 Căci dacă Cain s-ar fi căit din ceasul acela și ar fi zis: "Dumnezeule, iartă-mi păcatul și omorul fratelui meu"; Dumnezeu i-ar fi iertat atunci păcatele.

22 Iar când a zis Dumnezeu lui Cain: Blestemat să fie pământul, care a înghițit sângele fratelui tău; și aceasta era manifestarea milei lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu l-a blestemat pe el, ci pământul; căci de altfel nu pământul a fost cel care l-a omorât pe Abel și a săvârșit nedreptate.

23 Căci era de înțeles că blestemul să cadă asupra ucigașului, însă în mila Sa, Dumnezeu a spus astfel; și ca nimeni să nu-l cunoască și să-și întoarcă spatele de la el.

24 Și i-a mai spus El lui: Unde este fratele tău? La care el a răspuns: Nu știu. Iar Creatorul i-a spus: Tremură și te cutremură.

25 Atunci Cain a început a tremura, fiindu-i frică și prin acest semn, Dumnezeu l-a dat pe el drept exemplu în fața întregii creații, ca ucigaș de frate. La fel Dumnezeu a adus peste el frică și groază, ca să se umilească în fața Lui și să-și ispășească păcatele și să caute pacea de care dispunea la început.

26 Iar în ceea ce Dumnezeu a spus: Și voi pedepsi de șapte ori pe oricine îl omoară pe Cain; Dumnezeu, n-a căutat să-l omoară pe Cain cu sabia, ci să-l facă pe el să postească și să se roage și să se căiască în modul cel mai drastic, ca să fie curățat de păcate.

27 Iar cele șapte pedepse reprezintă cele șapte generații, timp în care Dumnezeu l-a așteptat pe Cain să se căiască de moartea fratelui său.

28 Iar Cain de când l-a ucis pe fratele său, nu și-a găsit pacea în nici un loc, ci s-a întors la Adam și Eva, tremurând, speriat și pătat de sânge...

Adam și Eva cartea a doua

Cap. I

1 Când a auzit Luluva spusele lui Cain, a bufnit în plâns și a plecat săi anunțe pe tatăl și mama sa și să le spună cum Cain la omorât pe fratele său Abel.

2 Atunci cu toți au plâns în hohote și și-au dat palme peste obraji și și-au turnat praf peste cap și și-au rupt hainele și au plecat la locul unde zăcea Abel, mort.

3 Și l-au găsit mort întins pe pământ, iar fiarele erau împrejurul lui; și au plâns ei și au jelit, căci era fiul lor cel drept. Iar din trupul său, din cauza purității sale, a ieșit un miros plăcut de mirodenie.

4 Și Adam l-a luat pe mâini, iar din ochii lui s-au scurs șiroaie de lacrimi și au venit la peștera Comorilor, unde l-au așezat și l-au uns cu mirodenii și mir.

5 Și Adam și Eva au fost în jale timp de osută patruzeci de zile. Abel a avut cinsprăzece ani și jumătate, iar Cain șaptesprăzece și jumătate.

6 În ceea ce-l privește pe Cain, cum s-a făcut de dimineață, a luat-o pe sora sa Luluva și s-a însurat cu ea, fără a cere consimțământ de la tatăl și mama sa; căci ei nu l-au putut opri din cauza jalei în care se găseau.

7 Apoi el a coborât pe la poalele muntelui, departe de Grădină, în apropiere de locul unde l-a omorât pe fratele său.

8 Și acolo au fost mulți pomi fructiferi și pădure. Sora lui i-a născut un fiu, care la rândul său s-a însurat și au umplut acel loc.

9 Dar în cei privește pe Adam și Eva, ei nu s-au mai împreunat după moartea lui Abel timp de șapte ani. Iar după aceasta, Eva a rămas însărcinată; și până să rămână gravidă, Adam i-a zis ei: "Haide să mergem să aducem o ofertă și să-i cerem lui Dumnezeu să ne de-a un fiu în dreptate, în care să ne găsim pacea și să-l însurăm cu sora lui Abel.

10 Atunci au pregătit ei oferta și au pus-o peste altar și au oferit-o în fața Domnului și l-au implorat pe El să accepte prinosul de la ei și să le ofere un urmaș drept.

11 Și Dumnezeu l-a auzit pe Adam și a acceptat oferta lui. Apoi au slujit Adam și Eva și fica lor și s-au coborât la peștera Comorilor și au aprins o candelă, să ardă zi și noapte, lângă capul neânsuflăit al lui Abel.

12 Apoi Adam și Eva au continuat a posti și a se ruga, până la vremea de naștere a Evei, când ea a zis: "Mi-a ajuns vremea să merg în peșteră să nasc."

13 Și Adam i-a zis: "Mergi și ia-ți fica cu tine să vegheze asupra ta, dar eu voi rămâne în această peșteră a Comorilor, lângă trupul fiului meu Abel."

14 Și a dat Eva ascultare și ea și fica ei au plecat. Iar Adam a rămas în peștera Comorilor.

Cap. II

1 Și a născut apoi Eva și a adus pe lume un prunc frumos la chip și cu o înfățișare plăcută. Frumusețea sa era asemenea tatălui său Adam, ba chiar mai frumos.

2 Iar când l-a văzut Eva, s-a liniștit și a rămas opt zile în peșteră, iar apoi a trimis pe fica sa la Adam să-i spună să vină să vadă pruncul și să-i dea nume; în vreme ce fica lor a rămas să stea lângă corpul neînsuflețit al fratelui său, până Adam se va întoarce; și așa a făcut.

3 Și când a venit Adam și a văzut frumusețea fiului său și chipul lui perfect, s-a bucurat foarte și a fost consolată de lipsa lui Abel. Apoi el l-a numit pe fiu Set, ceea ce înseamnă, "Dumnezeu a auzit rugăciunea mea și m-a scăpat de necazul meu;" dar mai înseamnă și "putere și tărie."

4 Iar după ce Adam a dat nume fătului, s-a întors la peștera Comorilor, pe când fica lor a plecat la mama ei.

5 Și a stat Eva în acea peșteră până la împlinirea celor patruzeci de zile, iar apoi s-a întors la Adam, ea fica lor și fătul.

6 Au mers apoi la râul cu apă, unde Adam și fica lui s-au spălat, căci erau în jale pentru Abel, iar Eva și fătul s-au spălat și ei pentru purificare.

7 Apoi când s-au întors, au luat și au adus ofertă pe munte, pentru făt, Iar Dumnezeu a acceptat oferta lor și i-a binecuvântat pe ei și pe fiul lor Set; după care s-au întors în peștera Comorilor.

8 Iar Adam n-a mai cunoscut-o pe nevasta lui, Eva, până la sfârșitul vieții lor; nici n-a mai născut ea vreodată, ci doar cei cinci: Cain, Luluva, Abel, Achila și Set, care s-a născut singur.

9 Dar Set a crescut și s-a întărit și a început a posti și a se ruga firesc.

Cap. III

1 La șapte ani de la separarea lui Adam de Eva, i s-a arătat Satana, care a căutat al îndemna a se împreuna din nou cu ea.

2 Atunci Adam, s-a ridicat și a venit în peștera Comorilor și a rămas acolo să doarmă seară de seară, de deasupra peșteri. Însă în fiecare dimineață el a coborât în peșteră să se roage și să se binecuvânteze în ea.

3 Dar cum s-a lăsat noaptea, el a urcat pe tavanul peșteri, unde a dormit singur, ne fiindu-i teamă de Satana, că-i va da târcoale. Și a continuat așa să procedeze, timp de treizeci și nouă de ani.

4 Atunci Satana, cel urâtor de dreptate, când l-a văzut singur pe Adam, rugându-se și postind, s-a arătat înaintea lui sub formă de femeie frumoasă, care a venit și a stat în fața lui, în noaptea celei de-a patruzecia zi și i-a zis: -

5 "Adame, din timpul în care tu ai început să locuiești în această peșteră, noi am năzuit multă pace de la tine și rugăciunile tale ne-au îndemnat și ne-au consolată mult în privința ta.

6 Însă acum, Adame, după ce-ai trecut noaptea să dormi pe tavanul peșteri, noi ne-am îndoit de tine și mare supărare a căzut peste noi, din cauza separării tale de Eva; și mai mult, când tu ești aici pe tavan, rugăciunile tale nu sânt ascultate, iar inima ta rătăcește de ici colo.

7 Însă până să fi în peșteră, rugăciunile tale, s-au înălțat ca un foc împreună și a ajuns până jos la noi, iar tu și-ai găsit odihna.

8 Apoi îmi pare rău și de copiii tăi, care s-au înstrăinat de la tine, iar

supărarea mea este mare, de moarte fiului tău Abel; căci el era drept și când e vorba de cei drepti, fiecăruia îi pare rău.

9 Însă bucuria mea a fost mare, când s-a născut fiul tău Set; totuși peste puțin timp mi-a părut rău din cauza lui Eva, fiindcă ea este sora mea. Căci la momentul când Dumnezeu a trimis somnul acela profund peste tine și a scos-o din partea ta, El atunci m-a făcut și pe mine. Însă El pe ea a adus-o la tine, pe când eu am rămas necunoscută.

10 Eu m-am bucurat că sora mea este cu tine. Însă Dumnezeu mi-a făcut o promisiune înainte și mi-a zis: "Nu te îngrijora că Adam s-a urcat pe tavan și stă acolo noaptea și s-a separat de Eva, nevasta sa; căci Eu te voi trimite pe tine la el, să te împreuni cu el și să-i naști cinci copii, precum a făcut Eva.

11 Și iată! Promisiunea lui Dumnezeu s-a împlinit acum; căci El este cel care m-a trimis la tine spre căsnicie; căci dacă tu te vei împreuna cu mine, eu îți voi naște mai buni și mai frumoși fii decât acei ai lui Eva.

12 Căci tu încă ești tânăr și nu trebuie să fi separat și singur, ci tinerețea ta s-o cinstești cu veselie și plăcere. Căci zilele repede trec, iar judecata ta este măreață. Întărește-te și bucură te de zilele care ți-au mai rămas în această lume. Căci plăcerea mea este în tine, iar tu te vei bucura de mine, în această fel, fără frică.

13 Ridică-te și îndeplinește porunca Dumnezeului tău;" și s-a așezat ea aproape de Adam și l-a îmbrățișat.

14 Dar când a văzut Adam aceasta, s-a rugat cu multă râvnă la Dumnezeu să-l scape de ea.

15 Apoi Dumnezeu a trimis Cuvântul Său la Adam, spunând: "Adame, acea arătare, este cel ce ți-a promis divinitate și mărire și cel ce ți-a arătat ție toate formele; o dată ca femeie,

apoi ca înger, apoi în formă de șarpe, apoi în asemănarea lui Dumnezeu, dar toate acestea le-a făcut numai ca să-ți nimicească sufletul tău.

16 Prin urmare, Adame, înțelege-ți inima ta, căci de multe ori te-am scăpat din mâna lui, ca să-ți arăt că Eu sânt Dumnezeu și că Eu îți vreau binele și nu vreau să te ruinez."

Cap. IV

1 Apoi i-a poruncit Dumnezeu lui Satana, să se arate în adevărata sa formă hidoasă.

2 Iar când l-a văzut Adam, s-a speriat și a început să tremure, căci era foarte urât.

3 Iar Dumnezeu i-a zis lui Adam: "Uită-te la acest diavol și la privirea lui hidoasă și să ști că el este cel ce te-a făcut să cazi din starea ta divină, în întuneric, de la pace și odihnă, la trudă și nenorocire.

4 Și uiă-te la cel ce-și zice că este Dumnezu! Poate Dumnezeu să fie negru? Ar lua Dumnezeu formă de femeie? Este cineva mai puternic decât Dumnezu? Poate El să fie întrecut?

5 Vezi că nu poate pleca din prezența ta și nu poate fugi! De aceea Eu îți spun ție, nu-ți fie frică de el, ci mai de grabă ai grijă și te ferește de el, în orice ar încerca să-ți facă.

6 Atunci l-a depărtat Dumnezeu pe Satana din fața lui Adam, iar apoi l-a întărit și consolat pe Adam, zicându-i: "Mergi jos în peștera Comorilor și nu mai sta separat de Eva; Eu voi înăbuși în tine toată pierzarea trupei." "

7 Din acea oră, el i-a lăsat pe Adam și Eva, iar ei s-au bucurat în odihna lor de la toate poruncile lui Dumnezeu. Însă

Dumnezeu nu i-a eliberat și pe urmași lui Adam, ci numai pe Adam și Eva.

8 Atunci Adam i-a slujit și i-a mulțumit lui Dumnezeu, că l-a eliberat și a avut răbdare cu el; și el a coborât și a intrat în peșteră și a stat cu Eva la un loc, ca la început.

9 Și cu aceasta s-a sfârșit ce-a de-a patruzecia zi de la separarea lui de Eva.

Cap. V

1 Dar în ceea ce-l privește pe Set, la vârsta sa de șapte ani a știut binele și răul și a stat mereu a posti și a se ruga și a petrecut nopțile în conjurarea lui Dumnezeu, pentru milă și iertare.

2 El la fel a postit în fiecare zi înainte de-ași aduce oferta, mai mult decât tatăl său, căci el a fost de o înfățișare cinstită, asemeni unui înger al lui Dumnezeu. Deasemenea a avut o inimă bună, care i-a purtat sufletul curat; din această cauză, el a adus oferte în fiecare zi.

3 Iar Dumnezeu a fost mulțumit de ofertele lui, dar la fel și de puritatea lui. Astfel el a persistat în a face voia lui Dumnezeu, dar și a tatălui și mamei sale, până la vârsta de șapte ani.

4 După aceea, coborând jos de pe altar, căci și-a terminat de adus oferta, Satana i s-a arătat, sub forma unui înger strălucitor, cu un pumnal la fel în mână, înfășat cu un brâu sclipitor.

5 Și l-a salutat pe Set cu un zâmbet plăcut, începând al ademeni prin vorbe alese, spunându-i: "Set, de ce locuiești atât pe munte? Căci este dur și plin de pietre, de nisip și de pomi neroditori, pustietate goală, fără locuitori și fără orașe, fără locuri plăcute și este cald, năduf și neplăcut."

6 Și a mai adăugat el: "Căci noi stăm în locuri plăcute, în altă lume decât aceasta pământeană. Lumea noastră este o lume de lumini, iar condițiile noastre de trai sunt minunate; femeile noastre sunt mai frumoase ca toate și a-și dori să te însori cu una; căci am văzut că ești prea cinstit, iar pe pământul acesta, nu se găsește nici o femeie destul de bună pentru tine. Pe lângă aceasta, aceste femei de aici au doar cinci simțuri.

7 Însă în lumea noastră, sunt foarte mulți oameni și foarte multe tinere, una mai frumoasă decât alta. De aceea doresc să te muți la noi, ca tu să vezi puterea mea și să te însori cu oricare vei vrea din ele.

8 Și vei locui acolo în pace și vei fi plin de splendoarea lumini, precum sântem noi.

9 Tu vei putea să rămâi în lumea noastră și te vei odihni de această lume și de nenorocire și nu vei mai simți vreo dată leșin și trudă. Acolo nu mai este nevoie să aduci oferte și să ceri milă, fiindcă nu vei mai păcătui, nici că vei mai fi dus în ispită.

10 Iar dacă îmi vei da ascultare, tu te vei însura cu una din ficele mele, căci la noi aceasta nu este păcat să faci, nici nu este socotit ca lăcomie trupească.

11 Căci noi în lumea noastră nu avem Dumnezeu, ci noi toți sântem dumnezei și toți suntem din lumină divină, puternici și plini de slavă."

Cap. VI

1 Când a auzit aceste lucruri Set, a rămas uimit, iar inima sa a înclinat spre aceste îndemnări ale lui Satana și i-a zis

lui: "Spui tu că mai există și altă lume, decât aceasta și alte făpturi mai frumoase decât cele din lumea asta?"

2 Iar Satana i-a spus: "Da, precum ai auzit de la mine, iar eu o reprezint, după cum ți-am spus."

3 Și Set a zis către el: "Spusele tale m-au fascinat și descrierea frumoasă pe care mi-ai făcut-o."

4 Însă eu nu pot merge cu tine azi, până nu voi merge la tatăl meu Adam și la mama mea Eva, să le spun lor tot ce mi-ai spus mie. Apoi dacă ei vor fi de acord să mă lase, eu voi merge."

5 Și iarăși a mai spus Set: "Mie, îmi este frică orice să fac fără acordul tatălui și a mamei mele, ca să nu fiu pierdut ca fratele meu Cain și tatăl meu Adam, care a neglijat porunca lui Dumnezeu. Dar fiindcă tu cunoști aceste lucruri, vino și ne vom întâlni aici mâine dimineață."

6 Când Satana a auzit acestea, i-a zis lui Set: "Dacă-i spui tatălui tău Adam ce ți-am zis eu, el nu te va lăsa să vi cu mine."

7 Ci ascultă mă pe mine, nu-i spune tatălui și mamei tale ce ți-am spus eu ție, ci vino cu mine astăzi, în lumea noastră, unde vei vedea frumuseți multe și unde te vei delecta, iar fii mei îți vor revela despre lucrurile de acolo și te vei umple de veselie și te vei fericii din ce în ce mai mult. Apoi eu te voi întoarce în acest loc mâine dimineață, dar dacă nu vei vrea să te întorci, atunci fie să rămâi acolo să locuiești."

8 Atunci Set i-a răspuns: "Sufletele tatălui și mamei mele atârnă de mine și dacă mă voi ascunde de ei o zi, ei vor muri, iar Dumnezeu mă va învinovăți pe mine că am păcătuit împotriva lor."

9 Căci înafară de-a aduce oferte în locul acesta, noi nu ne despărțim nici o oră; nici eu nu merg în altă parte, decât

dacă ei mă lasă. Dar ei mă tratează amabil, căci eu mă întorc la ei repede."

10 Atunci a zis Satana: "Ce ți se va întâmpla ție dacă te vei ascunde de ei o noapte și te vei întoarce la ei dis de dimineață?"

11 Însă văzând Set că el continuie să vorbească și că nu-l lasă să plece - a urcat în grabă pe altar și și-a ridicat mâinile la Dumnezeu, cerând mântuire de la El.

12 Atunci Dumnezeu și-a trimis Cuvântul Său și l-a blestemat pe Satana, care a fugit.

13 Dar urcând Set pe altar, s-a gândit în inima sa: "Altarul este loc pentru ofertă și Dumnezeu este acolo, iar focul divin va consuma oferta, iar Satana nu-mi va putea face nici un rău și nu mă va lua cu el."

14 Apoi Set a coborât de pe altar și a plecat la tatăl și mama sa, pe care i-a găsit în drum căutându-l plini de dorul lui, iar el fiind puțin cam speriat.

15 Atunci a început el a le povesti cele întâmplate lui din partea Satanei, care s-a transformat în înger.

16 Dar când Adam a auzit aceasta, l-a sărutat pe obraz și l-a avertizat de acel înger, spunându-i că a fost Satana care i-a venit lui. Apoi, Adam l-a luat pe Set și au plecat la peștera Comorilor, fericiți că totul s-a sfârșit cu bine.

17 Iar din ziua aceea Adam și Eva, nu s-au mai despărțat niciodată de el, oriunde ar merge, nici când a avut de adus oferta.

18 Aceasta s-a întâmplat lui Set când a avut vârsta de nouă ani.

Cap. VII

1 Când Adam a văzut că Set este un fiu de-o inimă curată, a căutat să-l

însoare, căci s-a gândit că dușmanul să nu-i mai apară altă dată și să-l ademenească.

2 Așa că Adam a zis către fiul său Set: "Dorința mea fiule este ca tu să te însori cu sora ta Achila, sora lui Abel, ca ea să-ți nască copii, care să umple pământul; în acord cu promisiunea lui Dumnezeu, făcută nouă.

3 Nu-ți fie frică fiule, căci în aceasta nu este disgrație. Doresc să te însori, ca dușmanul să nu te ademenească pe tine."

4 Set oarecum n-a vrut să se însoare, dar din supunere față de tatăl și mama sa, el n-a scos nici un cuvânt.

5 Așa că Adam l-a înșurat pe el cu Achila, la vârsta de cinsprăzece ani.

6 Iar la vârsta de douăzeci de ani a primit un fiu, pe care l-a numit Enos; iar apoi a mai avut și alți copii.

7 Enos a crescut și s-a înșurat și l-a avut pe Cainan.

8 Cainan la fel a crescut și s-a înșurat și l-a avut pe Mahalalel.

9 Și toți acești fii s-au născut până Adam era în viață și au locuit în peștera Comorilor.

10 Și când zilele lui Adam au fost de nouă sute treizeci de ani, cele ale lui Mahalalel o sută. Mahalalel, când a crescut, a iubit postul și rugăciunea și a muncit din greu până ce zilele de pe urmă ale părintelui nostru Adam, nu s-au apropiat.

Cap. VIII

1 Când părintele nostru Adam a văzut că sfârșitul lui este aproape, l-a chemat pe fiul său Set, să vină la el în peștera Comorilor și i-a zis: -

2 "Set, fiul meu, adu-i la mine pe fii tăi și pe fiii fiilor tăi, să-i binecuvânteț pe ei, înainte de moarte."

3 Atunci Set auzind aceste spuse de la tatăl său Adam, a mers și i-a adus cu lacrimi în ochii și i-a adunat pe toți fii săi și pe fiii fiilor săi și i-a adus la tatăl său Adam.

4 Dar când Adam i-a văzut pe toți în preajma sa, a plâns căci a trebuit să se despărță de ei.

5 Iar ei când l-au văzut că plânge, au plâns și cu toți laolaltă, zicându-i: "Cum vei fi tu despărțit de noi, părinte al nostru? Cum te va primi pământul și te va ascunde de ochii noștri? " Și spunând aceasta, s-au zbuciumat cu toți la un loc și au plâns.

6 Atunci părintele nostru Adam i-a binecuvântat pe toți și i-a zis lui Set, după ce i-a binecuvântat: -

7 "O Set, fiul meu, tu cunoști această lume - că este plină de necazuri și de trudă și ști toate ce ni s-au întâmplat nouă, de chinurile noastre. De aceea îți poruncesc în felul următor: Să-ți păstrezi inocența, să fi pur și drept și să ai credință în Dumnezeu; dar să nu înveți nimic din spusele lui Satana, nici să nu dai crezare arătărilor lui.

8 Ci păzește aceste porunci pe care ți le-am dat ție și apoi spunele mai departe fiului tău Enos, iar el să le spună fiului său Cainan, iar Cainan lui Mahalalel; ca ele să se mențină în permanență printre fiii și urmași voștri.

9 Set, fiul meu, după moartea mea, să iei trupul meu și să-l ungi cu mir, aloe și smirnă și așează-l aici în peștera Comorilor, în care sunt toate aceste semne, pe care Dumnezeu ni le-a dat din grădină.

10 Căci fiule, după o vreme va veni un potop care-i va îneca pe toți și care va lăsa în viață numai opt suflete.

11 Însă fiule, aceia care vor trăi atunci printre urmași voștri, să i-a trupul meu cu ei din această peșteră, în arcă; până ce apele nu se vor potoli și vor ieși din ea.

12 Apoi după ce se vor salva de la ape, să i-a trupul meu și să-l așeze în mijlocul pământului.

13 Căci locul în care vor așeza trupul meu va fi mijlocul pământului. De acolo va veni Dumnezeu și ne va salva pe toți cei de felul nostru.

14 Dar acum, Set, fiul meu, pune te căpetenie peste poporul tău; îngrijește-i și veghează asupra lor în teamă de Dumnezeu și poartă-i pe calea ce-a bună. Poruncește le să postească până la Dumnezeu și fă-i să înțeleagă, să nu-i dea ascultare lui Satana, căci el îi va nimici.

15 Atunci iarăși desparte-i pe fii tăi și pe fiii fiilor tăi, de fiii lui Cain; să nu se amestece nici o dată cu ei, nici să nu se apropie de ei vreo dată, nici cu vorba nici cu fapta."

16 Apoi Adam și-a dat binecuvântarea sa decentă lui Set și fiilor săi și fiii fiilor săi.

17 Apoi s-a întors către fiul său Set și către nevasta sa Eva și le-a zis: "Păstrați acest aur, tămâia și mirul, pe care Dumnezeu ni le-a dat ca semne, căci în timpul potopului, toată creația va fi nimicită. Iar cei ce vor urca în arcă, vor lua cu ei aurul, tămâia și mirul, la un loc cu trupul meu și trupul meu, aurul, tămâia și mirul, le vor pune în mijlocul pământului.

18 Căci după aceea, după multă vreme în orașul în care va fi găsit trupul meu, aurul, tămâia și mirul, vor fi jefuite. Însă prada nu se va pierde, ci se va păstra până la venirea Cuvântului lui Dumnezeu în trup de om, când regi le vor lua și le vor aduce lui ofertă. Aur, ca semn că El este rege, tămâia, ca semn că

El este Dumnezeu în cer și pe pământ și mirul ca semn a suferințelor sale.

19 Aurul mai este semn că El îl va învinge pe Satana și pe toți dușmani noștri; tămâia ca semn că el va învia din morți și se va ridica deasupra de toate care sunt în cer și pe pământ; și mirul ca semn că el va bea fiere amară și va suferi suferințele iadului de la Satana.

20 Iar acum Set, fiul meu, fiindcă ți-am relevat aceste taine ascunse, pe care Dumnezeu mi le-a relevat mie; păzește poruncile mele pentru tine și pentru poporul tău.

Cap. IX

1 După ce a terminat Adam poruncile sale către fiul său Set, membrele lui s-au muiat, mâinile și picioarele lui și-au pierdut puterea, gura lui a rămas mută, iar limba sa a încetat a mai vorbi. El a închis ochii și și-a dat duhul.

2 Dar văzând fii săi că el a murit, s-au aruncat peste el, bărbați și femei, bătrâni și tineri, plângând.

3 Adam a trăit nouă sute treizeci de ani pe pământ și-a murit în ziua a cinsprăzecia de Barmudeh, conform socotelii făcute după epacta solară, la ora nouă.

4 A fost ziua de Vineri, în aceeași zi când a fost creat și în care s-a odihnit și ora la care el a murit a fost aceeași cu ora când a ieșit din grădină.

5 Atunci, Set l-a uns cu multe mirodenii din pomii cei sacri de pe Muntele Sfânt și l-a înfășat și i-a așezat trupul în partea de răsărit, în peșteră, unde era situată tămâia, iar în fața lui a pus o candelă care ardea permanent.

6 Apoi fii săi au stat înaintea lui plângându-l și jelindu-l pe el toată noaptea până la răsăritul de soare.

7 Atunci Set și fiul său Enos, au ieșit din peșteră și au căutat să aducă ofertă bună Domnului și au dat a urca la altarul lui Adam.

8 Dar Eva le-a zis lor: "Așteptați să întrebăm mai întâi pe Dumnezeu să primească oferta noastră și să țină El sufletul lui Adam slujnicul Său și să-l i-a sus pentru odihnă.

9 Și cu toți s-au ridicat și s-au rugat.

Cap. X

1 Și după ce au terminat rugăciunea, Cuvântul lui Dumnezeu a venit la ei și i-a consolat din privința lui Adam.

2 După aceea ei au adus oferta pentru ei și tatăl lor.

3 Iar după ce-au terminat de adus, Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Set, ca fiind cel mai vărsnic dintre toți și i-a zis: "Set, Set, Set, de trei ori. Precum am fost cu tatăl tău, la fel voi fi cu tine, până la împlinirea legământului, pe care l-am făcut cu el - tatăl tău, când i-am zis: Eu voi trimite Cuvântul Meu și El te va scăpa pe tine și seminția ta.

4 Dar păstrează poruncile pe care ți le-a dat tatăl tău Adam și nu te alipi de seminția lui Cain, fratele tău."

5 Și Dumnezeu a luat Cuvântul Său de la Set.

6 Atunci Set, Eva și fii lor au coborât de pe munte spre peștera Comorilor.

7 Adam a fost primul care a cunoscut moartea în țara Edenului, în peștera Comorilor; căci nimeni până

atunci, înafară de Abel, care a fost omorât, n-a cunoscut moartea.

8 Atunci toți urmași lui Adam s-au ridicat și l-au plâns pe părintele lor Adam și au adus oferte lui, timp de o sută patruzeci de zile.

Cap. XI

1 După moartea lui Adam și a lui Eva, Set a separat pe fii săi și pe fiii fiilor săi, de fii lui Cain; căci Cain și seminția sa au coborât jos și s-au stabilit în partea de vest, în apropiere de locul unde el și-a ucis pe fratele său Abel.

2 Pe când Set și fii lui, au locuit în partea de nord, pe munte în jurul peșteri Comorilor, ca să fie aproape de părintele lor Adam.

3 Iar Set bătrânul, înalt și bun, cu un duh minunat și cu o minte dreaptă, a stat în fruntea poporului său, îngrijindu-i în inocență, căință și blândețe, ne lăsând pe nici unul dintre ei să coboare jos în vale la fiii lui Cain.

4 Căci din puritatea lor, ei au fost numiți "Fii lui Dumnezeu", căci ei au fost cu Dumnezeu, în ciuda mulțimi îngerilor căzuți; ei au continuat în rugăciuni și au dat slavă lui Dumnezeu și au cântat psalmi Lui în peștera lor, în peștera Comorilor.

5 Atunci Set s-a pus în fața tatălui său Adam și a mamei sale Eva și s-a rugat zi și noapte, cerând milostivire pentru el și fii săi; iar când s-au iscat unele dificultăți cu vreun fiu, Dumnezeu l-a consolat.

6 Și fiilor lui Set nu le plăcea lucrurile lumești, ci au fost întorși către lucrurile cerești; căci alte gânduri nu aveau, decât slavă, cinste și psalmii lui Dumnezeu.

7 De aceea ei tot timpul auzeau voci de îngeri, cântând cinste și mărire lui Dumnezeu, din Grădină, s-au când erau în misiunea lui Dumnezeu, s-au când urcau la cer.

8 Căci Set și fii săi din cauza purității lor, au auzit și au văzut acei îngeri. În plus, Grădina nu era prea departe deasupra lor, ci doar circa cinsprăzece cubi duhovnicești.

9 Dar un cub duhovnicesc, coincide cu trei cubi omenești, la un loc patruzeci și cinci de cubi.

10 Deci Set și fii săi locuiau pe munte în apropiere de Grădină; ei n-au semănat nici n-au cules; căci ei n-au lucrat pentru hrană, nici măcar grâu, ci doar pentru oferte. Ei au mâncat fructe aromate din pomi care au crescut pe muntele pe care ei locuiau.

11 Atunci Set postea des, la patruzeci de zile, precum făcea și fiul său cel mai vărsnic, căci familia lui Set, simțeau mireasma plăcută care venea din Grădină, când bătea vântul înspre ei.

12 Ei au fost fericiți și inocenți, fără frică neașteptată; printre ei n-a existat gelozie, nic fapte rele, nici ură nici dușmănie. Nu aveau pasiuni lumești, iar din gurile lor nu ieșeau vreo dată vorbe rele și blestemuri, nici fraude. Căci ei nu s-au jurat în timpul acela; da chiar dacă se întâmpla vreo dată ca cineva să fie nevoit să jure, ei au jurat pe sângele nevinovat al lui Abel.

13 Și ei i-au constrâns pe fii și femeile lor în fiecare zi în peșteră, să postească și să se roage și să-i slujească Celui Prea Înalt; și s-au binecuvântat prin trupul părintelui lor Adam cu care s-au consolat.

14 Și așa au trăit ei până ce zilele lui Set nu s-au apropiat de sfârșit.

1 Apoi Set, cel drept, a chemat pe fiul său Enos și Cainan, fiul lui Enos și pe Mahalalel, fiul lui Cainan și le-a zis: -

2 "Fiindcă sfârșitul meu este aproape, doresc să construiesc un acoperiș peste altarul de oferte."

3 Și au dat ei ascultare poruncilor lui și au ieșit cu toți și bătrâni și tineri și s-au supus la lucru și au ridicat un acoperiș frumos peste altar.

4 Iar Set a gândit că binecuvântare vor primi pentru această faptă și s-au gândit ca înainte de moarte, să aducă oferte pentru ei.

5 Apoi după ce zidirea acoperișului a fost terminată, el le-a poruncit să aducă oferte. Și au adus cu sânguință toate cele necesare și le-au adus la Set, tatăl lor, care le-a luat și le-a pus pe altar și s-a rugat lui Dumnezeu să le primească și să aibe milă de sufletele fiilor lui și să nu-i dea pe mâna lui Satana.

6 Dumnezeu a primit oferta lui și și-a trimis binecuvântarea Sa asupra lui Set și asupra fiilor lui. Apoi Dumnezeu i-a făcut o promisiune lui Set, zicând: "La sfârșitul celor cinci zile și jumătate, după cum Am promis ție și tatălui tău, Eu voi trimite Cuvântul Meu și El te va salva pe tine și seminția ta."

7 Apoi Set și fii săi și fii fiilor săi, s-au întâlnit laolaltă și au coborât de la altar și s-au îndreptat spre peștera Comorilor - unde s-au rugat și s-au binecuvântat și s-au uns prin trupul lui Adam.

8 Dar Set a rămas în peștera Comorilor pentru câteva zile, unde a suferit suferințele morții.

9 Atunci Enos, primul său fiu născut, a venit la el cu Cainan, fiul lui Enos și Mahalalel, fiul lui Cainan și Jared fiul lui Mahalalel și Enoh, fiul lui

Iared cu nevestele și fii lor, au venit să primească binecuvântarea de la Set.

10 Atunci Set s-a rugat pentru ei și i-a binecuvântat și i-a conjurat prin sângele lui Abel cel drept, spunând: "Vă rog pe voi, fii mei, să nu lăsați pe nici unul dintre voi să coboare de pe acest Munte Sfânt și pur.

11 Nu vă aliați cu fii lui Cain, ucigașul și păcătosul, care și-a omorât fratele; căci voi știți fiilor mei, că noi toți am fugit de ei, căci ei umblă în păcate."

12 Iar după ce-a spus asta, Set l-a binecuvântat pe Enos, primul său născut și i-a poruncit ca pe poporul său să-l poarte în puritate în preajma părintelui Adam, toate zilele vieții lui; precum și să aducă oferte la timp pe altarul pe care l-a reconstruit Set; și i-a mai poruncit să-și poarte poporul său în dreptate și în puritate, toate zilele vieții lui.

13 Atunci membrele lui Set s-au lăsat în jos, mâinile și picioarele lui și-au pierdut puterea, gura sa a amurțit și n-a mai vorbit și și-a dat duhul și a murit la o zi după împlinirea vârstei de nouă sute doisprăzece ani; în ce-a de-a douăzeci și șaptea zi a luni Abib; Enoh a fost atunci de douăzeci de ani.

14 Atunci ei i-au uns cu atenție trupul lui Set cu mirodenii și l-au înfășat și l-au așezat în peștera Comorilor, de partea dreaptă a tatălui său Adam și l-au plâns timp de patruzeci de zile; și au oferit daruri pentru el pe altar, la fel cum au făcut pentru Adam.

15 După moartea lui Set, Enos a devenit căpetenia lor, pe care i-a purtat cu dreptate și bunătate, precum i-a poruncit tatăl său.

16 În timpul în care Enos a avut optsute douăzeci de ani, Cain a avut o numeroasă seminție; căci ei s-au însurat des, fiind dedați la lăcomiile lumești,

până ce colțul de lume din jurul muntelui nu s-a umplut de ei.

Cap. XIII

1 Iar în zilele acelea a trăit Lameh cel orb, care era din fiii lui Cain. el a avut un fiu pe nume Atun, iar ei au avut vite multe.

2 Dar Lameh a avut un obicei, să le pască un păstor tânăr, care să aibe grija lor; iar acesta când s-a întors seara de la pășune acasă, s-a plâns în fața bunicului, și în fața tatălui său Atun și a mamei sale Hazina, zicându-le: "Eu nu mai pot paște vitele acelea de unu singur, căci cineva îmi va fura din ele, s-au mă va omorâ, ca să fure." Căci printre fii lui Cain a existat multe tâlhări, omoruri și păcate.

3 Atunci Lameh s-a milostivit de el și i-a zis: "Întradevăr, el singur poate fi atacat de oameni de pe alocuri."

4 Și Lameh s-a ridicat și a luat arcu cu săgeți, pe care le-a avut încă din tinerețea lui, de când era orb; și și-a luat multe săgeți și pietre șlefuite și praștia pe care a avut-o și a ieșit pe câmp cu tânărul păstor; și s-a pus el și a stat în spatele vitelor, iar tânărul le-a supravegheat; și așa a făcut Lameh multe zile.

5 Între timp Cain, pe care Dumnezeu l-a alungat și l-a blestemat să tremure și să chinuie; din care cauză el de atunci nu și-a găsit nici pace, nici nu s-a putut stabili undeva, ci a hoinărit din loc în loc.

6 Într-o zi a ajuns el la nevestele lui Lameh și le-a întrebat de el. Iar ele i-au răspuns: "El este pe câmp cu vitele."

7 Atunci Cain a mers să-l caute pe el, dar cum a intrat pe câmp, tânărul păstor a auzit zgomote, iar turma de vite când l-a văzut s-a înspăimântat.

8 Atunci el a mers și i-a zis lui Lameh: "Stăpâne, să fie aceea vreo fiară sălbatică s-au vreun tâlhar?"

9 Iar Lameh i-a zis: "Arată-mi încotro este."

10 Apoi Lameh și-a luat arcu și săgeata și și-a pus o piatră în praștie și când Cain s-a arătat la vedere, păstorul i-a zis lui Lameh: "Trage înainte, căci el vine înspre noi."

11 Și Lameh a tras cu săgeata în Cain și l-a nimerit. Apoi l-a lovit din praștie, care l-a nimerit în obraz și i-a scos amândoi ochii și Cain a căzut jos și a murit pe loc.

12 Apoi Lameh și tânărul păstor au venit la el și l-au găsit cum zace întins pe pământ. Iar tânărul păstor i-a zis lui Lameh: "Este Cain, bunicul nostru, pe care tu l-ai omorât, stăpâne!"

13 Atunci lui Lameh i-a părut rău pentru el și a avut mustărări și regrete și l-a prins de cap pe tânăr cu palmele sale și i-a răsucit capul, iar acesta a căzut ca mort; dar Lameh a gândit că se preface, așa că a luat o piatră și l-a lovit cu ea și i-a spart capu și l-a omorât.

Cap. XIV

1 Când a împlinit Enos nouă sute de ani, toți fiii lui Set și ai lui Cainan și primul lui născut, cu nevestele și copiii lor, s-au adunat în jurul lui, cerând de la el să-i binecuvânteze.

2 Atunci el s-a rugat pentru ei și i-a binecuvântat și i-a conjurat pe sângele lui Abel cel drept, zicând: "Nici un fiu de-al vostru să nu coboare jos de pe acest Munte Sfânt și nici să nu se alăture fiilor lui Cain, ucigașul."

3 Apoi Enos l-a chemat pe fiul său Cainan și i-a zis lui: "Vezi fiul meu și

îndreaptă-ți inima spre poporul tău și poartă-i în dreptate și inocență, ca să nu se îndepărteze de la trupul părintelui nostru Adam, în toate zilele vieții tale.

4 După aceasta Enos a purces la odihnă, la vârsta de nouă sute optzeci și cinci de ani, iar Cainan l-a înfășat în peștera Comorilor și l-a așezat în partea stângă a lui Adam și a adus ofertă pentru el, după obiceiul înaintașilor lor.

Cap. XV

1 Iar după moartea lui Enos, Cainan a stat în fruntea poporului său în dreptate și inocență, după cum i-a poruncit tatăl său și a continuat să slujească înaintea trupului lui Adam, în peștera Comorilor.

2 Apoi Cainan a trăit nouă sute zece ani, după care niște suferințe au venit asupra lui. Înainte de a purcede spre odihnă, toți părinți cu nevestele și fii lor, au venit la el, iar el i-a binecuvântat și i-a conjurat pe ei pe sângele lui Abel cel drept, spunându-le lor: "Nici unul din voi să nu coboare de pe acest Munte Sfânt și să nu se împreune cu fiii lui Cain, ucigașul."

3 Mahalalel, primul său născut, a primit poruncile tatălui său, care l-a binecuvântat și apoi a murit.

4 Atunci Mahalalel, l-a uns cu mirodenii plăcute la miros și l-a așezat în peștera Comorilor, cu părinți lui. Apoi au adus oferte pentru el, după obiceiul înaintașilor lor.

Cap. XVI

1 Atunci Mahalalel a stat în fruntea poporului său și i-a purtat în dreptate și

inocență și i-a veghiat să nu se împreune cu fiii lui Cain.

2 Și el a continuat tradiția în peștera Comorilor, rugându-se și slujind înaintea trupului lui Adam; cerând lui Dumnezeu milă pentru el și pentru poporul său, până la împlinirea vrstei de optsute șaptezeci de ani, după care s-a îmbolnăvit.

3 Apoi toți urmași săi s-au adunat laolaltă ca să-i binecuvânteze, până ce nu va părăsi această lume.

4 Și Mahalalel s-a ridicat stând pe patul său, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji și l-a chemat pe fiul său cel mai vârsnic, Iared, care a venit la el.

5 Apoi l-a sărutat pe el pe obraz, zicându-i: "Iared, fiul meu, te conjur pe tine prin Cel ce-a făcut cerul și pământul, să veghezi asupra poporului tău și să-i porți în dreptate și inocență; pe nici unul din ei să nu-i lași să coboare de pe acest Munte Sfânt la fii lui Cain, căci vor pieri laolaltă cu ei.

6 Ascultă fiule, căci va veni vremea unei mari nimiciri pe fața pământului din pricina lor; căci Dumnezeu va fi supărat pe lume și-i va nimici prin ape.

7 Căci deasemenea știu că fiii tăi nu-ți vor da ție ascultare, ci se vor coborâ jos de pe munte și se vor împreuna cu fiii lui Cain și vor pieri cu ei.

8 Fiule! Învață-i și veghează asupra lor, ca să nu se învinovățească și să li se alătore lor."

9 Mahalalel a mai zis fiului său Iared: "După ce voi muri, unge trupul meu și așează-l în peștera Comorilor alături de părinți noștri. Apoi stai în fața trupului meu și roagă te lui Dumnezeu și ai grijă de tot și îndeplinește-ți misiunea ta în fața lor, până nu vei purcede și tu la odihnă."

10 Mahalalel apoi i-a binecuvântat pe toți fii săi, apoi s-a întins pe patul său și a purces spre odihnă, la fel ca părinți lui.

11 Dar când Iared a văzut moartea tatălui său Mahalalel, a plâns și a suferit și la îmbrățișat și i-a sărutat mâinile și picioarele și așa au făcut toți urmași lui.

12 Apoi l-au uns cu atenție fii lui și l-au așezat lângă părinți lui; și s-au ridicat și l-au plâns timp de patruzeci de zile.

Cap. XVII

1 Apoi Iared a păzit poruncile tatălui său și i-a purtat ca un leu pe poporul său și i-a condus în dreptate și inocență și le-a poruncit nimic să nu facă fără a se consulta mai întâi cu el. Căci lui îi era frică ca ei să nu se ducă la fiii lui Cain.

2 De aceea le-a repetat în continuu aceste lucruri, până la vârsta sa de patru sute optzeci și cinci de ani.

3 Iar la finea acestor ani, s-a arătat printre ei acest semn. Până ce Iared stătea ca un leu în fața părinților săi, rugându-se și avertizând poporul său, Satana l-a invidiat pe el și i s-a arătat; fiindcă Iared n-ar fi lăsat pe nici un fiu de-ai lui să coboare jos de pe munte, fără al consulta pe el.

4 Și Satana i s-a arătat lui laolaltă cu încă treizeci de slujnici ai săi, în formă de bărbați frumoși. Satana fiind cel mai vârsnic dintre ei și cel mai înalt având barbă.

5 Ei s-au oprit la gura peșteri și l-au chemat pe Iared să iese.

6 El a ieșit la ei și i-a văzut ca bărbați frumoși, cum se arătau plini de lumină; și s-a mirat el de frumusețea și

de arătarea lor și s-a gândit în sinea lui, că poate n-or fi din fiii lui Cain.

7 Căci și-a mai zis în inima lui: "Fiii lui Cain nu pot urca aici, pe înălțimile muntelui și nici unul dintre ei nu sunt așa frumoși ca aceștia, dar nici din oameni mei nu sunt, ci trebuie să fie niște străini."

8 Apoi Iared și cu ei și-au dat salutare și el l-a întrebat pe cel mai vârsnic dintre ei, spunând: "Părinte, lămurește-mă de această întrebare și spune-mi cine sunt aceștia cu tine, căci mi se par a fi niște străini."

9 Atunci cel mai vârsnic dintre ei a început a plânge și ceilalți laolaltă cu el și i-a zis lui Iared: "Eu sânt Adam, primul făcut de Dumnezeu, iar acesta de lângă mine este Abel, fiul meu, care a fost ucis de fratele său Cain, căci Satana i-a pus aceasta în inimă lui."

10 Iar acesta este fiul meu Set, pe care l-am cerut de la Dumnezeu să mi-l dea, ca să mă consoleze în locul lui Abel.

11 Apoi acesta este fiul meu Enos, fiul lui Set, iar acesta este Cainan, fiul lui Enos și acesta este Mahalalel fiul lui Cainan, tatăl tău."

12 Și Iared a rămas uimit la toate acestea și de spusele bătrânului.

13 Apoi bătrânul a zis către el: "Nu te minuna, fiul meu, căci noi trăim în partea de nord a grădini; pe care Dumnezeu a creat-o înainte de lume. dar El nu ne-a lăsat să trăim acolo, ci ne-a așezat în Grădina aceasta din apropierea voastră."

14 Dar după aceea am păcătuit și el m-a pus să ies din Grădină; și am fost lăsat să locuiesc în această peșteră, unde multe necazuri și chinuri m-au păscut; unde moartea m-a pândit și am poruncit fiului meu Set să-și poarte poporul său cu dreptate și aceste porunci ale mele să

fie transmise din tată în fiu, până la sfârșit.

15 Însă Iared, fiul meu, noi trăim într-un loc de slavă, până ce voi trăiți aici în suferințe; precum mi-a zis și tatăl tău Mahalalel, care mi-a spus că un mare potop va veni și va îneca pământul întreg.

16 De aceea, fiul meu, m-am ridicat și am venit cu fii mei, căci îmi este frică pentru voi; și am venit să vă văd, pe tine și fii tăi; dar te-am găsit plângând în această peșteră, iar pe fii tăi împrăștiați pe acest munte, în căldura soarelui și în suferințe.

17 Dar fiule, noi când am venit aici, am rătăcit din drum și am găsit pe alți oameni prin împrejurul acestui munte, care trăiesc într-o țară minunată, plină de pomi fructiferi și verdeață de tot felu. Este ca și o grădină, căci văzându-i pe ei noi am gândit că aceia voi sânteți, până ce tatăl tău Mahalalel, nu mia spus că nu aceștia sânteți voi.

18 Acum fiule, ascultă sfatul meu și mergi jos la ei, tu și fii tăi. Căci acolo te vei odihni de toate suferințele tale; dar dacă nu vei voi să mergi printre ei, atunci ridică-te și ia-ți pe fii tăi și vino cu noi în grădina noastră, căci vei trăi acolo într-o țară frumoasă și te vei odihni de toate aceste necazuri, pe care tu și fii tăi acum le suferiți."

19 Dar Iared când a auzit acest discurs de la bătrân, s-a mirat și a mers pe ici colo, dar la momentul acela, el n-a găsit pe nici un fiu de-ai săi.

20 Apoi a întrebat pe bătrân: "De ce te-ai ascuns tu până în zilele astea?"

21 Iar bătrânul a răspuns: "Dacă tatăl tău nu ne-ar fi spus nouă, noi n-am fi știut."

22 Atunci Iared a dat crezare acestor auzite.

23 Așa că bătrânul i-a mai zis lui Iared: "Unde umbli ici și colo?" Iar el a

răspuns: "Caut pe vreunul dintre fii mei, să le spun că voi merge cu voi și să le spun despre ce mi-ați spus voi mie."

24 Iar când bătrânul a auzit intențiile lui Iared, i-a zis: "Lasă aceasta acum, ci vino cu noi, să vezi țara noastră; iar dacă locul nostru îți va place ție, noi cu tine la un loc, ne vom întoarce aici și apoi vom lua și familia ta cu noi. Dar dacă țara noastră nu-ți va place ție, tu te vei întoarce la locul tău de aici."

25 Apoi bătrânul l-a grăbit pe Iared să meargă cu ei până ce vreunul dintre fii lui nu vor veni la el să-l consulte ca de obicei.

26 Și Iared a ieșit din peșteră și a plecat cu ei și printre ei. Iar ei l-au consolat până ce n-au ajuns pe vârful de munte unde erau fiii lui Cain.

27 Atunci bătrânul a zis către unul din ai săi: "Noi am uitat ceva la gura peșteri, iar aceea este haina ce-a aleasă cu care să-l îmbrăcăm pe Iared."

28 Și a mai zis el către unul din ai săi: "Du-te înapoi, iar noi te vom aștepta aici până te vei întoarce. Atunci noi îl vom îmbrăca pe Iared, iar el va fi ca noi, bun, frumos și vrednic să meargă în țara noastră, cu noi."

29 Atunci acela s-a întors înapoi.

30 Dar când a ajuns la scurtă distanță de aici, bătrânul l-a chemat și i-a zis: "Zăbovește până voi urca și voi vorbi cu tine."

31 Apoi el a așteptat, iar bătrânul s-a întors și a zis către el: "Noi am uitat încă ceva la peșteră, să scoatem afară candela ce arde deasupra trupurilor, care sunt înăuntru. Apoi întoarce te la noi repede."

32 Și a plecat acela, iar bătrânul s-a întors la ai săi și la Iared; și au coborât de pe munte și Iared cu ei și s-au oprit lângă o fântână cu apă, în apropiere de casele fiilor lui Cain și au așteptat pe cel plecat, după haina lui Iared.

33 Iar când s-a întors acela; a luat candela și i-a adus o fantomă în loc de haină, care i-a arătat-o. Iar când a văzut Iared, s-a mirat de frumusețea și splendoarea ei și s-a bucurat în inima lui, crezând că totul este adevărat.

34 Și până ce au stat acolo, trei dintre ei, au intrat într-o casă a fiilor lui Cain și a zis lor: "Aduce-ți ne nouă, ceva mâncare lângă fântâna cu apă."

35 Iar când au văzut pe ei fiii lui Cain, s-au mirat de ei, spunând: "Aceasta este plăcut la vedere, căci așa ceva noi n-am mai văzut până acum." Așa că ei s-au ridicat și au venit la fântână să-i vadă și pe ceilalți.

36 Și i-au găsit a fi foarte frumoși, așa că au strigat și la alți să vină să vadă asemenea făpturi frumoase. Și s-au adunat împrejurul lor bărbați și femei.

37 Atunci bătrânul le-a zis lor: "Noi suntem străini în țara voastră, aduceți-ne ți ceva mâncare bună și băutură și femeile voastre, ca să ne îmbrospătăm cu ele."

38 Când au auzit fiii lui Cain aceste vorbe ale bătrânului, fiecare din fii lui Cain și-a adus nevasta, iar alți ficele lor, așa că s-au adunat o mulțime de femei la ei; toate adresându-se lui Iared pentru ei s-au pentru neveste, toți la un loc.

39 Iar când Iared a văzut ce-au făcut ei, sufletul său curat s-a scârbit de ei; și n-a vrut să mănânce nici să bea de la ei.

40 Dar bătrânul văzându-l pe Iared că s-a întors de la ei, i-a zis: "Nu fi trist, căci eu sânt bătrânul cel slăvit, după cum m-ai văzut, acomodează-te."

41 Atunci el și-a întins mâna și a luat-o pe o femeie și cinci din ai săi, au făcut la fel, în fața lui Iared, ca și el să facă precum ei.

42 Dar când a văzut Iared această nerușinare a plâns și și-a zis în mintea lui: "Tatăl meu nici când n-ar fi făcut aceasta."

43 Și și-a ridicat mâinile și s-a rugat cu multă râvnă și cu multe lacrimi și l-a implorat pe Dumnezeu să-l scape din mâinile lor.

44 Nu s-a rugat el mult, că bătrânul și amici lui au și fugit; căci ei nu puteau sta în vreun loc unde cineva se ruga.

45 Atunci Iared a privit dar nu i-a mai văzut pe ei, ci s-a aflat în mijlocul fiilor lui Cain.

46 Atunci el a plâns și a zis: "Dumnezeule, nu mă nimici pe mine cu această rasă, de care tatăl meu m-a avertizat; căci am crezut Doamne Dumnezeul meu, că aceia care mi s-au arătat, au fost părinți mei. Dar i-am găsit a fi diavoli, care m-au ademenit prin arătarea lor frumoasă pe care și-au luat-o și le-am dat crezare.

47 Dar îți cer Ție, Dumnezeule să mă scapi de această rasă, între care mă găsesc acum, la fel cum m-ai scăpat Tu de la acei diavoli. Trimite îngerul Tău să mă scoată din mijlocul lor, căci singur nu am putere să mă scap de ei."

48 Când a terminat această rugăciune Iared, Dumnezeu a trimis un înger de-ai Săi în mijlocul lor, care l-a luat pe Iared și l-a lăsat pe munte și i-a arătat drumul și l-a sfătuit, iar apoi s-a depărtat de la el.

Cap. XVIII

1 Iar fiii lui Iared au venit între timp să-l viziteze oră după oră, să primească binecuvântare de la el și să-i ceară sfaturi pentru toate ce făceau; și când aveau de lucrat, ei făceau la fel.

2 Însă de data aceasta când ei au venit la Iared, nu l-au găsit acolo ci au găsit candela scoasă afară din peșteră. Moaștele părinților erau doborâte, iar prin ele niște voci de la Dumnezeu se

auzeau, prin puterea Sa divină, spunând: "Satana în forma sa l-a înșelat pe fiul nostru, căutând să-l distrugă pe el, pe cum l-a distrus pe Cain."

3 Și au mai spus la fel: "Domnul Dumnezeul cerului și al pământului, l-a scăpat pe fiul nostru din mâna Satanei, care și-a făcut falsă arătare înaintea lui." Și au mai vorbit acele voci și despre alte lucruri, prin puterea lui Dumnezeu.

4 Dar când fii lui Iared au auzit aceste voci, i-a cuprins spaima și au început a plânge pentru tatăl lor, căci ei n-au știut ce s-a întâmplat cu el.

5 Au plâns ei după el în ziua aceea, până la apus de soare.

6 Atunci a apărut Iared cu o înfățișare tristă, cu o minte și un trup nefericit și supărat, căci a fost separat de moaștele părinților săi.

7 Dar cum s-a apropiat el de peșteră, fii lui l-au văzut și s-au grăbit să-l întâmpine și l-au îmbrățișat, plângând și zicând către el: "Tată, unde ai fost tu, de ce ne-ai părăsit, căci tu nu voiai să faci aceasta?" Și iarăși: "O, tată, până tu ai dispărut, candela părinților noștri a fost scoasă afară, iar moaștele lor au fost doborâte jos, iar niște voci au ieșit din ele."

8 Când Iared a azuit aceasta, s-a întristat foarte și a intrat în peșteră și a găsit moaștele lor doborâte jos și candela scoasă afară; iar părinți însuși s-au rugat pentru scăparea sa din mâna lui Satana.

9 Atunci Iared s-a aruncat peste moaște și le-a îmbrățișat, spunând: "O, părinți mei, prin intermediul vostru, Dumnezeu m-a scăpat pe mine din mâna Satanei! Și vă rog pe voi să-i cereți lui Dumnezeu să mă țină și să mă ascundă de el până în ziua morții mele."

10 Atunci toate vocile au încetat, înafară de ce-a a lui Adam, care prin puterea lui Dumnezeu, i-a zis lui: "Iared, fiul meu, aduu daruri și oferă lui

Dumnezeu, căci te-a scăpat din mâna lui Satana și aduu oferte pe altarul meu, pe care eu am adus oferte. Tot la fel ferește te de Satana; căci el m-a amăgit de multe ori pe mine cu arătările sale, căutând să mă distrugă; dar Dumnezeu m-a scăpat din mâna lui.

11 Poruncește poporului tău să se ferească de el și nu înceta niciodată să aduci oferte lui Dumnezeu."

12 Atunci vocea lui Adam a tăcut și Iared și fii lui s-au mirat de aceasta. Apoi au așezat moaștele precum au fost înainte și Iared și fii săi au stat și s-au rugat toată noaptea aceea, până nu s-a crăpat de ziuă.

13 Apoi Iared a făcut și a adus oferta pe altar, așa cum i-a zis Adam; și urcând pe altar, s-a rugat lui Dumnezeu pentru milă și iertare de păcate, consimțând și pentru candela care a fost scoasă afară.

14 Atunci Dumnezeu i s-a arătat lui Iared pe altar și l-a binecuvântat pe el și pe fii săi și a primit ofertele; și a poruncit lui Iared să i-a din focul cel sacru de pe altar și cu el să aprindă candela care a luminat trupul lui Adam.

Cap. XIX

1 Atunci Dumnezeu i-a revelat din nou legământul Său făcut cu Adam și i-a explicat lui despre cei cinci mii cinci sute de ani și despre taina veniri Sale pe pământ.

2 Și Dumnezeu i-a zis lui Iared: "Precum ai luat din focul de pe altar să aprinzi candela cu el, acel foc să fie cu voi să vă ilumineze trupurile voastre și să nu mai lași să fie scos din peșteră până ce trupul lui Adam nu va fi scos.

3 Ci ai grijă Iared de flacără, ca să sclipească în candelă; să nu fie scoasă

din peșteră, precum a fost, până ce nu vei primi poruncă printr-o viziune și nu prin arătarea văzută de tine.

4 Apoi poruncește din nou poporului tău, să nu se împreune cu fiii lui Cain și să nu învețe căile lor; căci Eu sânt Dumnezeu, care nu iubește ura și ticăloșia."

5 Și a mai dat Dumnezeu multe porunci lui Iared și l-a binecuvântat. Iar apoi a luat Cuvântul Său de la el.

6 Atunci Iared s-a apropiat cu fii săi și a luat din focul de pe altar și au coborât la peșteră și au aprins candela din fața moaștelor lui Adam. Apoi a poruncit poporului tot ce Dumnezeu i-a poruncit lui.

7 Acest semn i s-a arătat lui Iared, la sfârșitul a patru sute cincizeci de ani ai săi; precum s-a mai întâmplat și multe alte minuni, de care noi nu mai amintim. Căci am scris doar aceste fapte scurte ca să nu lungim narațiunea noastră.

8 Și a continuat Iared să învețe pe fii săi, încă optzeci de ani; însă după aceea ei au început a se înlătura de la poruncile pe care el le-a dat lor și să facă multe lucruri, fără a se sfătui cu el. Au început să se coboare ei de pe Muntele Sfânt, unul după altul și să se împreune cu fiii lui Cain în toată urâciunea.

9 Cauza din care fii lui Iared au coborât de pe munte, sunt următoarele pe care noi vi le vom revela vouă.

Cap. XX

1 După ce Cain a coborât pe pământul cel negru și fiii săi s-au înmulțit acolo, a fost unul dintre ei pe nume Genun, fiu al lui Lameh cel orb, care l-a ucis pe Cain.

2 Iar în Genun, Satana a intrat încă din copilăria lui; iar el a făcut diferite

trompete și goarne și instrumente cu coarde, cimbale și psalterioane și lire și harfe și flaute. Și el a cântat din ele tot timpul și oră de oră.

3 Și când cânta el la instrumente, Satana venea printre ei și asculta acele cântări frumoase și plăcute, ce încântau inima.

4 Apoi el a adunat pe mulți prieteni de-ai săi, să cânte la ele; și cântând, ei plăceau mult fiilor lui Cain, care s-au umplut de păcate printre ei, arzând ca focul; până ce Satana le inflama inimile lor, unul contra altuia și a sporit lăcomia și pierzarea printre ei.

5 Satana i-a zis deasemenea lui Genun, să toarne băutură tare de cereale; și să adune mulțime mare pe la casele de băutură; și acolo le-a servit tot felu de fructe și flori și ei au băut la un loc pe toate.

6 Astfel a făcut acest Genun sporind în păcate excesiv; și a umblat în mândrie zicând fiilor lui Cain să comită tot felu de slăbiciuni și urâciuni, pe care nici ei nu le știau; și i-a îndemnat la toate păcatele pe care ei până atunci nu le cunoșteau.

7 Atunci când a văzut Satana că ei îi dau ascultare lui Genun și se supun poruncilor sale, s-a bucurat foarte, iar apoi l-a pus pe Genun să-i îndemne să facă arme din fier pentru război.

8 Iar când erau beți, se dușmăneau și se omorau între ei; un om folosind violența asupra altuia; ca să-i învețe răutate și păcate pe fii lor.

9 Apoi cei ce au fost cuceriți de alți și au fost învinși și bătuți, au venit la Genun, ca să se refugieze la el, iar el și i-a făcut de confidenți.

10 Și au crescut păcatele printre ei enorm; până ce un om nu s-a însurat cu propria lui soră, s-au fică, s-au mamă și altele; s-au fica cu tatăl surori ei; așa că n-a mai fost deosebire de relații între ei

și ei n-au mai știut de dreptate, ci toate urâciunile le-au făcut și pământul a fost cuprins de păcate; și s-a mâniat pe ei Dumnezeu Judecătorul, care i-a făcut pe ei.

11 Iar Genun a adunat mulțime peste mulțime; care au cântat la goarne și alte instrumente la poalele Muntelui Sfânt; și au făcut ei astfel ca fiii lui Set de pe munte să-i audă.

12 Iar când fii lui Set au auzit zgomotele lor, ei s-au mirat și s-au adunat pe munte să-i vadă pe aceștia; și au făcut așa un an întreg.

13 Iar la finea aceluia an, Genun a văzut că ei au auzit puțin câte puțin și Satana l-a anunțat și i-a spus să-și vopsească hainele în diverse culori și să se sulemenească și înroșească și multe altele.

14 Iar fiii lui Cain care au făcut toate acestea și s-au arătat cu această arătare frumoasă și ademenitoare, s-au adunat la poalele muntelui în alaiul lor; cu goarne și haine împodobite și făceau curse de călăreți, îndeplinind toate faptele înfiorătoare.

15 Între timp, fiii lui Set, care erau pe Muntele Sfânt, se rugau și lăudau pe Dumnezeu; în locul unde mulțimile de "îngeri" au căzut; căci înainte Dumnezeu îi chema pe ei îngeri, căci El avea plăcere în ei.

16 Însă după aceasta, ei n-au mai păzit poruncile Lui, nici nu s-au mai ținut de legământul făcut de Dumnezeu cu părinți lor, ci s-au retras de la post și rugăciuni și de la sfatul lui Iared, tatăl lor. Au continuat doar a se aduna la un loc pe marginea muntelui, să privească asupra fiilor lui Cain; de dimineața până seara; și asupra faptelor lor și a hainelor lor împodobite și ornate.

17 Apoi fiii lui Cain au privit de jos și i-au văzut pe fiii lui Set, stând la un

loc pe vârful de munte; și i-au chemat pe ei să coboare.

18 Iar fiii lui Set au răspuns de sus: "Noi nu știm calea." Atunci Genun, fiul lui Lameh auzind aceasta, s-a gândit cum să-i aducă jos.

19 Atunci Satana a venit la el noaptea, spunându-i: "Nu este nici o cale ca să coboare de pe muntele pe care locuiesc ei; dar când se va face de ziuă, spunele să meargă prin partea de vest a muntelui, că acolo vor găsi calea, la râul cu apă curgătoare, între cele două dealuri; spunele, pe acolo să coboare la voi.

20 Apoi cum s-a făcut de ziuă, Genun a suflat în goarne și a bătut în tobe pe lângă munte, căci așa voia el. Iar când fiii lui Set au auzit, au venit să vadă, așa cum obișnuiau.

21 Atunci Genun le-a zis lor de jos: "Mergeți, spre partea de vest a muntelui, acolo veți afla calea să coborâți jos."

22 Și când fiii lui Set au auzit aceste spuse, de la el, ei au intrat în peșteră la Iared, să-i spună tot ce-au auzit.

23 Iar când Iared a auzit aceasta, s-a supărat, căci el a știut că ei vor păcătui.

24 După aceasta o sută de oameni ai fiilor lui Set s-au adunat laolaltă și și-au zis între ei: "Haideți să coborâm jos la fiii lui Cain și să vedem ce fac ei și să ne distrăm la un loc cu ei."

25 Dar Iared când a auzit de cei o sută de inși, sufletul său s-a întristat și supărat. S-a ridicat cu mare ardoare și s-a pus în mijlocul lor și i-a conjurat pe ei pe sângele lui Abel cel drept, spunând: "Nici unul din voi să nu coboare jos de pe acest munte sfânt și pur, pe care părinți noștri ne-au poruncit să trăim."

26 Iar când Iared a văzut că ei nu vor să-i dea ascultare, le-a zis: "O fii mei buni și inocenți și sfinți; odată ce veți coborâ de pe acest munte sfânt,

Dumnezeu nu vă va mai lăsa să vă întoarceți aici."

27 Și iarăși i-a implorat pe ei și le-a zis: "Vă conjur pe moartea părintelui nostru Adam și pe sângele nevinovat al lui Abel, a lui Set, a lui Enos și Cainan și Mahalalel, să-mi dați ascultare și să nu coborâți jos de pe acest munte sfânt, căci din momentul în care veți coborâ, voi veți fi ruși de la viață și de la milostivire; și voi nu vă veți mai numi fiii lui Dumnezeu, ci fii de diavol."

28 Însă ei n-au vrut să dea ascultare spuselor sale.

29 Iar Enoh, care la vremea aceea a era deja matur în râvna sa pentru Dumnezeu, s-a ridicat și a spus: "Ascultați-mă-ți, o voi fii ai lui Set, mici și mari - când vă veți întoarce de la poruncile părinților noștri și veți coborâ de pe muntele nostru sfânt - aici nu veți mai urca în veci."

30 Însă ei s-au ridicat împotriva lui Enoh și nu i-au dat ascultare, ci au coborât de pe Muntele Sfânt.

31 Și când au privit ei asupra ficelor lui Cain, la frumusețea cu care au fost sulemenite; la mâinile și picioarele lor vopsite cu farduri și tatuate cu podoabe pe fețele lor, focul păcatului s-a stârnit asupra lor.

32 Atunci Satana le-a făcut să arate și mai frumoase, în fața fiilor lui Set, precum și pe ei în ochii ficelor lui Cain, astfel că ele au lăcomit la ei, ca niște fiare fioroase, deasemenea și fiii lui Set după ficele lui Cain, până ce n-au comis păcate cu ele.

33 Iar după ce-au căzut în aceste păcate, ei au căutat să se întorcă pe unde au coborât și au încercat să urce pe Muntele Sfânt; dar n-au putut, fiindcă stâncile muntelui li s-au arătat lor din foc arzător; și din acest motiv, ei n-au mai putut urca.

34 Căci Dumnezeu s-a supărat și nu s-a milostivit de ei, căci au coborât din slavă și și-au pierdut puritatea și inocența și au căzut în păcat.

35 Atunci Dumnezeu a trimis Cuvântul Său la Iared, spunându-i: "Acești fii ai tăi, pe care tu i-ai numit fiii Mei - s-au întors de la poruncile Mele și au coborât jos la locul pierzării și a păcatului. Trimite un mesager la cei rămași, ca ei să nu meargă jos să piară."

36 Atunci Iared a plâns în fața Domnului și i-a cerut milă și iertare. Căci a vrut mai bine să moară, decât să audă aceste cuvinte de la Dumnezeu, despre fiii cei care au coborât de pe Muntele Sfânt.

37 Și el a urmat poruncile lui Dumnezeu și le-a zis lor să nu coboare de pe muntele sfânt* și să nu se împreune cu fiii lui Cain.

38 Însă ei n-au auzit spusele lui și n-au mai luat în seamă sfatul său.

*Este vorba probabil de îngerii căzuți pe muntele Hermon-ai lui Semiaza-vezi Urmași lui Ham și cartea lui Enoh cap.XVIII.

Cap. XXI

1 Apoi o nouă mulțime s-a adunat și au coborât și au pățit la fel; și așa unii după alții s-au adunat și au coborât, până ce au mai rămas doar câțiva.

2 Atunci Iared a plâns de supărare, atât de mult că ziua morții sale s-a apropiat.

3 Atunci a chemat el pe Enoh, fiul său cel mai vărsnic și pe Metuselah, fiul lui Enoh și pe Lameh, fiul lui Metuselah și pe Noe, fiul lui Lameh.

4 Când au venit ei, el s-a rugat pentru ei și i-a binecuvântat și le-a zis: "Voi sânteți drepti și inocenți, fiilor; voi

să nu coborâți jos de pe acest munte sfânt; căci fiii voștri și fiii fiilor voștri au coborât de pe acest Munte Sfânt și s-au înstrăinat de la munte, prin pierzarea lor cumplită și înstrăinarea lor de la poruncile lui Dumnezeu.

5 Dar eu știu, prin puterea lui Dumnezeu că El nu vă va lăsa pe voi pe acest munte, căci fiii voștri au păcătuit împotriva poruncilor Lui și ale părinților noștri, pe care noi le-am primit de la ei.

6 Ci fiilor mei, Dumnezeu vă va duce pe un pământ străin și nu vă veți mai întoarce să vedeți cu ochii voștri această Grădină și acest munte sfânt.

7 De aceea fiilor mei, întoarceți-vă-ți inimile către voi înșivă și păziți poruncile lui Dumnezeu, care sânt în voi. Iar când veți pleca de pe acest munte sfânt, în țara ce-a străină, pe care voi n-o cunoașteți, luați cu voi moaștele părintelui nostru Adam și cele trei daruri și oferte, aurul, tămâia și mirul; și puneți-ți în locul unde va fi pus trupul lui Adam.

8 Iar celor din voi care vor mai rămâne, fiilor mei, va veni Cuvântul lui Dumnezeu; și când el va ieși din acea țară, va lua cu el trupul părintelui nostru Adam și-l va așeza în mijlocul pământului, în locul de unde slava noastră va fi să vină."

9 Atunci Noe a zis către el: "Cine dintre noi este cel ce va rămâne?"

10 Și Iared i-a răspuns: "Tu vei fi acela; și tu vei lua trupul părintelui nostru Adam din peșteră și-l vei pune cu tine în arcă, când potopul va veni.

11 Iar fiul tău Sem care va ieși din coapsele tale; el va fi acela care va așeza trupul părintelui nostru Adam în mijlocul pământului, în locul de unde va veni slava."

12 Apoi Iared s-a întors la fiul său Enoh și i-a zis lui: "Tu fiule, vei locui aici în peșteră și cu diligență vei sluji în

fața moaștelor lui Adam, toate zilele vieți tale; și vei purta poporul tău în dreptate și inocență."

13 Și Iared n-a mai zis nimic. Măinile lui s-au lăsat, ochii i s-au închis și a purces spre odihnă, precum au făcut părinți lui. Moartea lui s-a întâmplat în cel de-al treisute șaiszecilea an al lui Noe, la vârsta sa de nouă sute optzeci și nouă de ani, pe doisprăzece Tahsas, în ziua de Vineri.

14 Murind Iared, lacrimile s-au vărsat pe obraji săi, din cauza supărări sale pentru fiii lui Set, care au căzut în zilele acelea.

15 Atunci Enoh, Metuselah, Lameh și Noe, ei patru l-au plâns pe el, l-au uns cu atenție și l-au așezat în peștera Comorilor. Atunci s-au ridicat și l-au plâns patruzeci de zile.

16 După ce s-au terminat aceste zile de jale, Enoh, Metuselah, Lameh și Noe, au rămas cu supărarea în inimă pentru că tatăl lor s-a depărtat de la ei și nu l-au mai văzut.

Cap. XXII

1 Dar Enoh a păzit poruncile lui Iared, tatăl său și a continuat să slujească în peșteră.

2 Este acel Enoh, căruia i s-a întâmplat multe lucruri minunate și care a lăsat scrisă o carte; însă acestea nu pot fi spuse aici.

3 Apoi după aceasta fiii lui Set s-au înstrăinat și au căzut și ei și fii lor și fiii fiilor lor și nevestele lor. Dar când i-au văzut Enoh, Metuselah, Lameh și Noe, le-a suferit inima din pricina căderii lor și a necredinței acelora; și au plâns ei și au cerut lui Dumnezeu să-i ferească pe ei și să-i scoată din acele slăbiciuni.

4 Enoh a slujit înaintea Domnului trei sute optzeci și cinci de ani, iar după aceea el a fost depărtat prin slava lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a vrut să-l ia pe el de pe pământ.

5 Atunci a spus el către fii săi: "Știu că Dumnezeu vrea să aducă potopul pe pământ, ca să nimicească credința noastră.

6 Iar voi sânteți ultimile căpetenii peste acest popor de pe munte; căci știu că nimeni n-o să mai fie lăsat să nască prunci pe acest munte sfânt, căci nime nu va mai fi lăsat după voi aici."

7 Și le-a mai zis Enoh lor: "Vegheați peste sufletele voastre și țineți-vă-ți cu putere și frică de Dumnezeu ca slujnici ai Lui; în credință dreaptă și dreptate și inocență și cu judecată; în căință și deasemenea în puritate.

8 Când a terminat aceste porunci, Enoh către ei, Dumnezeu l-a luat de pe acel munte și l-a dus în locul vieți, în lăcașul celor drepti și celor aleși, în Raiul cel plăcut, în lumina ce-a ce se întinde peste cer; lumina ce-a care este înafara lumini acestei lumi, căci este lumina lui Dumnezeu, care umple lumea întregă, pe care nimeni n-o poate conține.

9 Aceasta fiindcă Enoh a umblat în lumina lui Dumnezeu; el s-a eliberat de moarte, până când Dumnezeu nu va vrea să-l lase să moară.

10 Iar pe munte n-a mai rămas nici un părinte s-au fii ai lor, decât cei trei, Metuselah, Lameh și Noe. Căci toți ceilalți au coborât de pe munte și au căzut în păcat cu fiii lui Cain. De aceea, le-a fost lor cu neputință să urce; ci acolo au rămas doar cei trei oameni.

Cartea secretelor lui Enoh

Acest nou fragment al literaturii timpurii iese la lumină prin câteva manuscrise care au fost găsite relativ recent în Rusia și Serbia și deci a fost păstrat în limba slavă. Nu se știe multe despre original, decât că a fost conceput undeva la începutul erei creștine. Originalul se pare să fie fost scris undeva prin Egipt, în limba greacă, dacă înt-radevăr se poate vorbi ca acesta să fi fost un original. Oricum ar fi, știm că lucrarea aceasta s-a folosit în era creștină timpurie, atât de combatanții creștini, cât și de eretici.

Cap. I

1 A fost un om înțelept, un mare adept iar Domnul a avut mare iubire pentru el și l-a luat la El, ca să primească lucrurile cele mai divine și să fie martor al înțelepciunii și măririi nemaivăzute a veșnice-i împărății a Dumnezeului celui Atotputernic; de minunea și slava și splendoarea slujnicilor Domnului; despre fapăturile cu mulți ochii în lăcașul lor și despre tronul inaccesibil al Domnului; despre stadiul și manifestarea mulțimii nemateriale; despre inefabila chivernisire a mulțimilor de elemente de arătări duhovnicești numeroase; și despre taina cântărilor mulțimilor de Cherubimi și a nemărginitei lumini.

2 În timpul acela, spune el: Când am împlinit o sută șaiszeci și cinci de ani, l-am avut pe fiul meu Metusal;

3 Iar după aceasta, am trăit încă două sute de ani, deci în total trei sute șaiszeci și cinci de ani de viață.

4 În prima zi a luni celei dintâi, am fost în casa mea singur și m-am odihnit pe pat și am dormit.

5 Și până am dormit, un mare necaz mi-a venit în inimă și am plâns în somn și n-am putut înțelege ce-a fost acel necaz; s-au ce se va întâmpla cu mine.

6 Și mi-au apărut mie doi oameni acolo, extrem de mari, căci astfel n-am mai văzut pe pământ. Fețele lor străluce-

au ca soarele, iar ochii lor erau la fel ca două lumini aprinse, iar de pe buzele lor a ieșit foc; cântau și aveau o arătare purpurie, iar aripile lor erau mai strălucitoare ca aurul, pe când mâinile lor, mai albe ca zăpada.

7 Ei au stat la capătul patului meu și au început a mă chema pe nume.

8 M-am deșteptat din somn și am văzut clar pe ace-i doi oameni stând în fața mea.

9 Și i-am salutat, dar am fost cuprins de spaimă, iar aspectul feței mele a fost schimbat de frică; și cei doi oameni mi-au spus mie:

10 "Îmbărbățează-te Enoh și nu-ți fie frică, căci Dumnezeul cel veșnic ne-a trimis pe noi la tine. Și iată! Tu te vei înălța azi cu noi la cer; și vei spune fiilor tăi și întregi tale case, tot ce vor avea de făcut în lipsa ta pe pământ, în casa ta și nimeni să nu te caute, până ce Domnul nu te va întoarce la ei."

11 Și le-am dat lor ascultare cu umilință și am ieșit din casă și am mers la ușile lor, cum mi-au poruncit ei și când l-am întâlnit pe fiul meu Metusal și Regim și Gaidad; le-am făcut lor cunoscute lucrurile minunate, pe care ace-i oameni mi le-au spus.

Cap. II

Cap. VI

1 Ascultați-mă-ți fiilor mei, căci nu știu unde voi merge și ce va fi cu mine. De aceea, fiilor, vă spun vouă: Nu vă întoarceți fețele de la Dumnezeu spre deșertăciune, căci ea n-a făcut cerul și pământul, căci aceia vor pieri și cei care o slujesc; ci apropiați-vă-ți inimile de Domnul și umblați în frica Lui. Iar acum, fii mei, nici unul să nu gândească să mă caute, până ce Domnul nu mă va readuce printre voi.

Cap. III

1 Și pe urmă s-a întâmplat că Enoh le-a spus fiilor săi, că îngeri l-au luat pe el, pe aripile lor și l-au purtat sus în primul cer; și l-au așezat pe nori: - Acolo am privit și iarăși m-am uitat în înălțimi și am văzut eterul; și ei m-au așezat în primul cer și mi-au arătat o Mare minunată, mult mai frumoasă decât marea ce-a pământeană.

Cap. IV

1 Și i-au adus pe bătrâni înaintea mea și pe stăpânii ordini stelare și mi-au arătat două sute de îngeri, care au stăpânit stelele și slujeau către ceruri; și zburau cu aripile lor, împrejur de parcă alunecau.

Cap. V

1 Și am privit în jos și am văzut casele-comorilor de zăpadă și îngeri care păzeau casele acelea grozave și nori care se deplasau înăuntru și înafară, la fel ca îngeri.

1 Mi-au arătat ei mie casa-comorilor de rouă, ca undelemnul, iar aspectul ei ca toate florile de pe pământ. Mulți îngeri îngrijeau de casa-comorilor, de acele lucruri; iar acestea sunt făcute să se închidă și să se deschidă.

Cap. VII

1 Și acei oameni m-au luat și m-au condus spre cel de-al doilea cer și mi-au arătat întunericul, mai cumplit decât cel pământean și acolo am văzut pe cei închiși și spânzurați, privind și așteptând marea și nemărginita judecată; și ace-i îngeri erau de-o formă întunecată, mai mult decât întunecimea de pe pământ; și plânsete neâncetate erau acolo, oră de oră.

2 Și am zis oamenilor care erau cu mine: De unde aceste chinuri neâncetate? Iar ei mi-au răspuns: "Aceștia sunt răzvrățiți, care n-au dat ascultare poruncilor lui Dumnezeu, ci s-au luat după voia lor proprie și s-au răzvrătit cu prințul lor deoparte, care deasemenea este legat în cel de-al cincilea cer."

3 Și am simțit o mare amărăciune pentru ei, iar ei m-au salutat și mi-au zis: "Om al lui Dumnezeu, roagă te pentru noi la Domnul." Și le-am răspuns: Cine sunt eu, un muritor de rând, ca să mă rog pentru voi? Cine știe unde voi merge și ce va fi și cu mine? Și cine se va ruga pentru mine?

Cap. VIII

1 Iar acei oameni m-au luat de acolo și m-au purtat până la al treilea cer și m-au

lăsat acolo; și am privit în jos și am văzut felul acestui loc, în bunătatea lui.

2 Apoi am văzut pomi înfloriți și minunați și plini de fructe, care dădeau o mireasmă plăcută și fructele lor în plină splendoare de exaltare.

3 Iar în mijlocul pomilor era situat pomul vieții; acela fiind locul unde s-a odihnit Domnul, până să urce în rai. Iar pomul acesta este de-o inefabilă bunătate și frumusețe, mai împodobit ca toți; de toate părțile cu un aspect de aur, de un roșu aprins ca focul, învelind totul în preajmă. Iar din el toate fructele sunt făcute.

4 Rădăcinile lui, din grădină se întind până la pământ.

5 Iar paradisul este situat între venalitate și invenalitate.

6 Și două izvoare curg din el, cu miere și lapte. Iar a lor izvoare cu undelemn și vin, se separă în patru părți, curgând încet împrejur, curgând jos în Paradisul Edenului, situat între venalitate și invenalitate.

7 De aici acestea se scurg peste pământ, împrejur, schimbându-se în alte elemente.

8 Aici nu sânt pomi neroditori și orice loc de aici este binecuvântat.

9 Acolo se găsesc trei sute de îngeri strălucitori, care păzesc grădina, cântând plăcut, fără încetare, slujind fără oprire în toate zilele și în toate orele Domnului.

10 Și am zis: Cât de plăcut este locul acesta. Iar acei oameni mi-au zis:

Cap. IX

1 "Enoh, acest loc, este pregătit pentru cei drepți, care au îndurat tot felul de ofensări de la cei cu sufletul exasperat; cei care s-au sustras de la nedreptate și au judecat cu dreptate și au dat pâine celor

înfometați și i-au îmbrăcat pe cei dezbrăcați, cu haine și i-au ridicat pe cei căzuți; care i-au ajutat pe orfani și pe nevoiași și care au umblat fără prihană în fața Domnului și i-au slujit lui. Pentru aceia este locul acesta, pentru viață veșnică."

Cap. X

1 Apoi m-au condus cei doi oameni mai sus, în partea de Nord și mi-au arătat acolo un loc groaznic, căci aici erau tot felu de torturi; întuneric nemilos și locuri fără de lumină. Iar focul întunecat, ardea constant în sus ; și acolo este un râu de foc ce curge înainte și pretutindeni sunt flăcări, dar peste tot este frig și înghețat, sete și tremurare; cu juguri nemiloase; îngeri înspăimântători și cruzi, purtând arme îngrozitoare cu care-i torturau pe ce-i de acolo; și am zis:

2 Vai, vai, ce groaznic este locul acesta.

3 Iar acei oameni mi-au spus mie: "Enoh, locul acesta este pregătit pentru cei ce l-au disprețuit pe Dumnezeu, care pe pământ au păcătuit împotriva naturii, cei corupți față de copii după felul sodomiei, cei ce s-au ocupat cu magia, cu farmece și vrăjitori; și care s-au lăudat cu slăbiciunile lor, care au tâlhărit, mințit, calomniat, invidiat, care au urât, care au făcut păcate trupești, au omorât, au blestemat, au furat sufletele oamenilor; ce-i care văzând pe săraci le-au luat bunurile lor ca să se îmbogățească, care i-au vătămat pe ei pentru lăcomiile lor; cei ce i-au făcut pe cei înfometați să moară; ce-i ce i-au dezbrăcat pe cei goi și care n-au știut de Creatorul lor și s-au închinat dumnezeilor falși, care nu pot nici vedea nici auzi, dumnezei neputincioși; ce-i ce și-au făcut chipuri cioplite și s-au închinat în

urâciunea lor. Pentru aceia este pregătit acest loc; aceasta este moștenirea lor veșnică."

Cap. XI

1 Apoi m-au luat acei oameni și m-au urcat în sus, până la al patrulea cer și mi-au arătat desfășurarea succesivă a razelor de lumină, a soarelui și a luni.

2 Și am măsurat deplasarea lor și am comparat lumina lor și am văzut că lumina soarelui este mai mare decât a luni.

3 Circuitul lor era permanent, ca un vânt cu o viteză mare, iar ziua și noaptea, n-au avut odihnă.

4 Deplasarea lor este însoțită de patru stele minunate de partea dreaptă a cercului solar și fiecare stea având sub ea o mie de stele și în partea stângă iarăși patru stele, toate la un loc erau opt mii, rotind cu soarele în continuu.

5 Și ziua cinsprăzece miliarde de îngeri îngrijeau de el, iar noaptea o mie.

6 Și îngeri cu șase aripi erau în fața cercului solar în flăcările arzătoare și o sută de îngeri stârneau soarele să coboare și să apună.

Cap. XII

1 Și m-am uitat și am văzut și celălalte elemente zburătoare ale soarelui, a căror nume erau Fenixuri și Calkidri, minunate și splendide, cu niște picioare și cozi de de lei și cu cap de crocodili, a căror aparență este ca a culorilor de curcubeu. Mărimea lor este de nouă sute de măsuri, aripile lor sunt ca de îngeri, fiecare având douăsprezece la număr și ei purtau și însoțeau soarele, făcând căldură și rouă, precum le este poruncit de la Dumnezeu.

2 Astfel soarele rotește și se deplasează și răsare sub cer și cursul său trece pe sub pământ, iar lumina razelor sale este permanentă.

Cap. XIII

1 Acei oameni apoi, m-au dus spre răsărit și m-au lăsat la porțile soarelui, pe unde el parcurge în acord cu anotimpurile și circuitul lunar a întregului an și a numărului de ore, zi și noapte.

2 Și am văzut șase porți deschise, fiecare poartă având șazeci și una de stadii și un sfert de stadiu; și le-am măsurat cu adevărat și am înțeles mărimea lor, că este așa de mare, prin care soarele trece și se deplasează spre vest, în tocmai și parcurge toate lunile și se întoarce înapoi din nou, prin șase porți, în acord cu anotimpurile. Astfel că perioada anului întreg, se termină după despărțirea celor patru anotimpuri.

Cap. XIV

1 Și iarăși m-au luat și m-au purtat ace-i oameni, către partea de vest și mi-au arătat șase porți minunate, deschise spre răsărit, opuse apusului de soare, în acord cu numărul zilelor trei sute șazeci și cinci și un sfert.

2 Astfel el din nou se deplasează în jos către porțile de vest și luminează cu lumina sa splendidă și sclipitoare, asupra pământului. Căci coroana sa strălucitoare este în cer, la un loc cu Domnul, păzită de patru sute de îngeri, timp în care soarele parcurge dedesubtul pământului, pe durata a șapte ore peste noapte, ore minunate. Jumătate din cursul său, îl petrece dedesubtul pământului, iar când se apropie

spre răsărit, este ce-a de-a opta oră de seară; și luminează, iar cu el se deplasează și coroana sa sclipitoare, cu flacăra sa mai tare decât focul.

Cap. XV

1 Apoi elementele soarelui, așa numitele Fenixuri și Calkidri, încep a cânta; de aceea fiecare pasăre flutură din aripi, în veselia lumini și ele încep a cânta, după porunca Domnului.

2 Luminatorul aduce lumina întregi lumi și dimineața se naște în razele de soare, care sclipesc împrejur și luminează întreaga față a pământului; și mi-au arătat ei aceste calcule a circuitului de soare.

3 Iar porțile prin care intră el, sunt minunatele porți ale calculării precise ale orelor dintr-un an. Din această cauză soarele este o minunată creație, a cărui circuit durează douăzeci și opt de ani, iar apoi rotește de la început.

Cap. XVI

1 Apoi ace-i oameni mi-au arătat alte cicluri, acele ale luni. Douăsprăzece porți minunate, încununate de la vest la est, prin care luna se deplasează la timpul prevăzut.

2 Ea se deplasează prin prima ei poartă, în partea de vest, către soare, timp exact de treizeci și una de zile; iar prin ce-a de-a doua poartă, iarăși treizeci și una de zile exact. Prin ce-a de-a treia exact treizeci de zile, prin ce-a de-a patra, exact treizeci de zile, prin ce-a de-a cincina precis treizeci și una de zile, prin ce-a de-a șasea treizeci și una, prin ce-a de-a șaptea treizeci de zile, prin ce-a de-a opta treizeci și una de zile perfecte, prin ce-a de-a noua treizeci și una, prin ce-a de-a zecia

treizeci, prin ce-a de-a unsprăzecia treizeci și una de zile exacte și prin ce-a de-a douăsprăzecia douăzeci și opt de zile exacte.

3 Și se deplasează prin partea de vest, în același fel ca și în răsărit și împlinește trei sute șazeci și cinci de zile și un sfert ale anului solar, pe când anul lunar are trei sute cinzeci și patru de zile și așteaptă cele douăsprăzece zile ale ciclului solar, care sunt epacta lunară a întregului an.

4 *Astfel aceste două cicluri conțin cinci sute treizeci și doi de ani*

5 Un sfert de ziuă întârzie tot la al treilea an, iar în cel al patrulea se egalează.

6 De aceea ele sunt scoase de pe cer timp de trei ani și nu sunt adăugate numărului de zile, fiindcă aceasta schimbă timpul anilor cu două luni noi; ca să se completeze cu alte două diminuate.

7 Iar când poartile de vest sunt depășite, ea rotește și se deplasează spre est, către lumină și parcurge așa zi și noapte în ciclul ceresc; mai jos decât ciclurile, mai prompt decât vânturile cerești, sufletele, elementele și îngerii zburători, ce-i care au șase aripi.

8 Având șapte cicluri identice în nouă ani.

Cap. XVII

1 În mijlocul cerurilor am văzut ostași înarmați slujind Domnului cu timpane și orgi, cântând fără încetare cu niște voci plăcute, cântări diferite care sunt cu neputință de descris, care cuprind mintea fiecăruia. Atât de minunate și splendide sunt cântările acelor îngeri și am fost atât de încântat, ascultându-le.

Cap. XVIII

1 Și omul m-a luat în cerul al cincilea și m-a lăsat și am văzut acolo un nenumărat număr de ostași, numiți Grigori. Aveau un aspect uman, iar înălțimea lor era mai mare decât a marilor uriași; cu fețele lor fermecătoare în tăcere permanentă. Dar în acest cer n-a fost slujbă și am zis omului care era cu mine:

2 De unde sunt aceștia cu fețele lor fermecătoare și melancolice și cu gurile lor mute; și de ce nu este slujbă în acest cer?

3 Și ei mi-au spus mie: "Aceștia sânt Grigori, care cu prințul lor Satanail, l-au respins pe Domnul lumini, iar după ei sunt aceia care stau în întuneric cumplit, în cerul al doilea. Iar trei din ei au coborât pe pământ de pe tronul Domnului, în locul numit Ermon* și au văzut pe ficele oamenilor ce frumoase erau și le-au luat de neveste și au umplut pământul cu odraslele lor; care în tot timpul anilor lor, au făcut nedreptate și rele și au trăit în dușmănie mare.

4 De aceea Dumnezeu i-a judecat cu judecată mare și ei plâng după duhovnicul lor și vor fi pedepsiți în ziua ce-a mare a Domnului.

5 Și am zis eu către Grigori: Eu am văzut pe duhovnici voștri și faptele lor și chinurile lor mari și m-am rugat pentru ei. Dar Domnul i-a pedepsit pe ei să locuiască sub pământ, până la sfârșitul cerului și pământului.

6 Și am zis: De aceea așteptați duhovnici și nu-i slujiți Domnului și nu aduceți slujbă în fața Domnului, până ce ura voastră pentru El, nu va scădea deplin.

7 Și au ascultat ei sfaturile mele și au vorbit cu cele patru categorii din cer și iată! Până am stat cu cei doi oameni, patru trâmbițe au sunat laolaltă cu un sunet puternic sa auzit și Grigori, au început a cânta într-o voce și glasurile lor au urcat

înaintea Domnului, fiind miloase și pline de afecțiune.

*Ermon-este vorba de muntele Hermon-vezi cartea Urmași lui Ham, și Adam și Eva II, Cap.XX, Pompiliu Sfera.

Cap. XIX

1 Și m-au luat apoi ace-i oameni și m-au urcat în cel de-al șaselea cer și acolo am văzut șapte legiuni de îngeri foarte strălucitori și plini de slavă, iar fețele lor străluceau mai tare ca lumina soarelui și sclipeau; și nu era diferență între fețele lor, comportarea s-au îmbrăcăminte lor. Ei dăde-au porunci și învățau deplasarea stelelor și alternarea luni, s-au a revoluției solare și a buneii guvernări a lumii.

2 Iar când văd fapte rele, ei d-au porunci și instrucțiuni și cântă cântări de laudă și slavă.

3 Aceștia sunt arhangheli, care sânt peste îngeri, măsura întregii vieți în cer și pe pământ. Și îngeri care sânt îndeletniciți cu anotimpurile anilor, îngeri ce sunt peste râuri și mări și cei ce sunt peste fructele pământului și îngeri care sunt peste fiecare iarbă în parte; împărțind hrană pentru toți, fiecărei făpturi. Îngeri care cercetează sufletele oamenilor și toate faptele lor și ei trăiesc în fața Domnului; iar în mijlocul lor se găsesc șase Fenixuri și șase Heruvimi, cu câte șase aripi; cântând în permanență, într-o voce; și nu este cu putință a se descrie cântările lor. Ei sunt fericiți în fața Domnului, la picioarele Sale.

Cap. XX

1 Și m-au ridicat acei oameni la al șaptelea Cer și am văzut acolo o minunată lumină și trupe arzătoare de arhangheli minunați, forțe nemateriale, proeminente în ordine și guvernare; heruvimi și serafimi, tronuri și cei cu mulți ochii, nouă regimente, rangul Ioaniților cei din lumină; și m-am înspăimântat și am început să tremur cu mare frică, iar acei oameni, m-au luat și m-au purtat după ei și mi-au zis mie:

2 "Îmbărbătează-te Enoh și nu-ți fie frică"; și mi-au arătat dinafară pe Domnul, sezând pe tronul său cel prea înalt. Căci ce este în cel de-al zecilea cer, din vreme ce Domnul acolo locuiește?

3 În cel de-al zecilea cer este Dumnezeu; în limba ebraică este numit Aravat.

4 Și toate trupele cerești au venit și au stat pe treapta a zecea, în acord cu ordinea lor și s-au închinat Domnului, până la pământ, iar apoi s-au întors iarăși la locurile lor, în veselie și fericire, cântând cântări în nemărgineirea lumini cu vocile lor mici și plăcute, slujind Lui cu slavă.

Cap. XXI

1 Și heruvimi și serafimi au stat în jurul tronului, cu șase aripi și mulți ochii, nedepărtându-se nici unul de acolo. Stăteau în fața Domnului și făceau voia Lui, acoperind întreg tronul, cântând cu voci blânde înaintea Domnului: "Sfânt, Sfânt, Sfânt, este domnul Stăpânul nostru Savaot, cerul și pământul este plin de slava Ta."

2 Văzând toate aceste lucruri, acei oameni mi-au spus mie: "Enoh, până aici

avem poruncă să te însoțim pe tine." Și au plecat ei oameni de la mine și nu i-am mai văzut.

3 Și am rămas singur la sfârșitul celui de-al șaptelea cer și m-a cuprins frica și am căzut cu fața la pământ și mi-am zis: Vai, ce-o să fie acum cu mine?

4 Atunci Domnul a trimis pe slăvitul său arhangelul Gabriel și el mi-a zis mie: "Îmbărbătează-te Enoh și nu-ți fie frică, ridică te în fața Domnului în veșnicie, ridică te și vino cu mine."

5 Și eu i-am răspuns lui și m-am gândit în mine: Domnul meu, sufletul meu s-a depărtat de la mine de frică și spaimă și de tremurat; și am chemat după acei oameni, care m-au adus până aici că am zis: în ei mă voi ușura și cu ei voi merge înaintea Domnului.

6 Iar Gabriel m-a prins și m-a ridicat pe un vânt și m-a așezat în fața Domnului.

7 Și am văzut Cerul al optulea, care în ebraică este numit Muzalot, schimbătorul de anotimpuri, de secetă și de ploaie și al celor douăsprăzece semne ale constelației, care sunt deasupra de Cerul al șaptelea.

8 Și am văzut Cerul al nouălea, care în ebraică este numit Kuhavim, unde se găsesc casele cerești ale celor douăsprăzece constelații.

Cap. XXII

1 În cel de-al zecilea cer Aravat, am văzut eu chipul Domnului, ca fierul încins, luminând ca un foc.

2 Așa am văzut eu fața Domnului; și fața Sa este inefabilă, strălucitoare și înfricoșătoare și foarte, foarte strasnică.

3 Dar cine sunt eu ca să vorbesc de ființa cumplită a Domnului și despre fața sa minunată? Și nu pot spune de mulțimea instruită și de mulțimea de voci a tronului

Său; splendid și nefăcut de mâini, nici de ce-i din împrejurul Lui, trupe de heruvimi și serafimi, nici de cântările lor veșnice, nici de frumusețea lor veșnică; și cine poate descrie splendoarea inefabilă a gloriei Sale?

4 Și am căzut cu fața la pământ și m-am închinat Domnului, iar El cu buzele sale mi-a zis mie:

5 "Îmbărbătează-te Enoh, nu-ți fie frică; ridică te și stai înaintea feței mele într-u veșnicie."

6 Și arhanghelul Mihael, m-a ridicat și m-a condus înaintea feței Domnului.

7 Și a zis Domnul către slujnici lui, îndemnându-i: "Lăsați-l pe Enoh să stea înaintea feței mele într-u eternitate," iar cei slăviți s-au închinat până la pământ către Domnul, spunând: "Să fie cu Enoh, după cuvântul Tău!"

8 Și a zis Domnul către Mihael: "Du-te și coboară-i lui Enoh hainele cele pământești și unge-l cu uleiul meu plăcut și îmbracă-l cu hainele slavei Mele."

9 Și a făcut așa Mihael, după cum i-a zis Domnul; și m-a uns el pe mine și m-a îmbrăcat. Iar uleiul era mai tare ca lumina, ca o rouă dulce, cu un miros blând, sclipind ca razele de soare; și m-am uitat la mine însumi și am arătat ca unul din slăviți săi.

10 Și a chemat Domnul pe unul din arhangheli săi pe nume Pravuil, a cărui înțelepciune era mai ageră decât a altor arhangheli; care-le a scris toate faptele Domnului; și Domnul a zis către Pravuil:

11 "Aduu aici cărțile din camera casei mele și condeiul cel ager și iute la scris și dă-le lui Enoh și înmânează-le cu mâna ta."

Cap. XXIII

1 Și mi-a spus el mie întreaga facere a cerului și a pământului, a mări și a tuturor elementelor, deplasarea și mișcarea lor și a trăsnetelor din trăsnete, despre soare și lună, despre mersul și schimbarea stelelor, de anotimpuri, ani, zile și ore. De vântul de răsărit, numărul de îngeri, de formațiunile cântărilor lor. Despre toate lucrurile omenești, de limba fiecărui om, cântare și viață, de porunci, instrucțiuni și vocile plăcute de cântări și despre toate cele ce merită învățate.

2 Apoi mi-a zis mie Pravuil: "Toate lucrurile pe care ți le-am spus, tu le-ai scris. Stai și scrie toate sufletele omeniri, despre cei născuți și de locul pregătit pentru ei în veșnicie; căci toate sufletele au fost pregătite pentru veșnicie, înainte de facerea lumi.

3 Și am stat treizeci de zile și treizeci de nopți și le-am scris pe toate cu precizie și am scris trei sute șazeci de cărți.

Cap. XXIV

1 Apoi Domnul m-a chemat și mi-a zis: "Enoh, șezi de partea stângă a mea cu Gabriel!"

2 Și m-am închinat până la pământ Domnului și El mi-a zis mie: "Enoh, iubitul meu, toate pe care le-ai văzut, toate lucrurile ce stau le-am terminat, îți spun ție, încă înainte de început. Toate pe care le-am creat, le-am făcut din nimica și lucrurile văzute din cele nevăzute.

3 Ascultă Enoh și ține minte cuvintele mele, căci nici îngerilor Mei, nu le-am spus secretele mele și nici nu le-am zis despre creșterea lor, nici despre veșnica împărăție a mea; nici ei n-ar fi

înțeles creația mea, pe care ți-o spun ție astăzi.

4 Căci până ce lucrurile să devină văzute, eu însumi umblam prin lucrurile nevăzute, asemeni soarelui de la est la vest și de la vest la est.

5 Dar până și soarele are pacea lui, însă eu pace nu am, fiindcă eu am creat toate lucrurile și am conceput gândirea și fondarea locuinței ei și din ea am creat lucrurile văzute."

Cap. XXV

1 "Și am poruncit eu, din cele cele mai mici părți, ca lucrurile văzute să iese jos, din cele nevăzute; și Adoil a ieșit jos foarte minunat și l-am întreținut pe el și iată! El a avut coapsele sale de o lumină splendidă.

2 Și am zis către el: Să fi fără sfârșit, Adoil și cele văzute să iese din tine!

3 Și el a devenit fără sfârșit și o mare lumină a ieșit afară. Eu am stat în mijlocul acelei lumini, care a ieșit și astfel a fost născută lumina din lumină. Apoi a ieșit minunata etate și a prezentat întreaga creație pe care eu am gândit s-o creez.

4 Și am văzut că era bine.

5 Și mi-am amplasat pentru mine tronul meu și m-am așezat pe el și am zis lumini: "Așează te sus deasupra tronului și fi întemeierea ce-a mai înaltă!

6 Căci deasupra lumini nu este nimic alceva și am urcat și am privit în sus de pe tronul meu."

Cap. XXVI

1 "Și am chemat partea ce-a mai de jos pentru a doua oară și am spus: Să iese îndată afară Arcas și el a ieșit îndată din cele nevăzute.

2 Și Arcas a ieșit îndată, greu și foarte roșu.

3 Și am spus: Deschide-te Arcas și nașterea să iese din tine; și el a devenit fără sfârșit și etatea a ieșit foarte minunată și foarte întunecată, născând creația tuturor lucrurilor de jos și eu am văzut că sânt bune și am zis către el:

4 Du-te tu și coboară jos și fi cel dintâi și fi întemeierea lucrurilor de jos; și așa s-a întâmplat și el a plecat jos și s-a aranjat și a devenit întemeierea lucrurilor de jos, iar înafară de întuneric nu mai era nimic alceva."

Cap. XXVII

1 "Și am poruncit să fie luat din lumină și întuneric și am zis: Desparte-te și a fost așa; și am luat din lumină și s-a făcut apa și am întins-o peste întuneric, dedesubtul lumini și apoi prima dată am făcut apa, adică adâncimile și am făcut întemeierea lumini împrejurul apei și am făcut șapte cercuri de dinăuntru. Mi-am închipuit apa udă și uscată adică gheață asemeni cristalului și circumferința apelor și a altor elemente. Și fiecareia din ele i-am arătat calea ei și șapte stele am făcut, fiecare în cerul ei. Și așa a fost și am văzut că este bine.

2 Și am despărțit lumina de întuneric, ceea ce s-ar spune, din mijlocul apelor încolo și încioace și am zis lumini să fie ziuă și întunericului să fie noapte. Și a fost noapte și a fost ziuă, prima zi."

Cap. XXVIII

1 "Apoi am făcut prima dată cercul ceresc și am făcut ca apele de jos care sunt dedesubtul cerului, să se adune la un loc într-un întreg, iar apoi haosul s-a uscat și a fost așa.

2 În afara valurilor, am făcut stânci dure și mari și din ele am îngrămădit uscatul. Și uscatul s-a numit pământ, iar mijlocul pământului l-am numit ambis, adică adâncimile și am adunat marea într-un loc și am legat-o cu un jug.

3 Și am zis către mare: Oprește-te căci ți-am dat limita veșniciei, să nu te desparți din părțile tale din care ești făcută.

4 Apoi repede am făcut firmamentul. Iar în ziua aceea m-am numit primul-făcut."

Cap. XXIX

1 "Iar pentru toate legiunile cerești mi-am imaginat, imaginea lor în esența focului și ochiul meu a privit peste cele foarte puternice, stânca solidă și raza ochiului meu fulgerător a văzut acea minunată natură, făcută din foc și apă și din apă și foc și de balansarea lor reciprocă. Căci apa n-a stins focul, nici focul n-a uscat apa; de aceea fulgerul este mai scilpitor decât soarele, mai moale decât apa și mai tare decât stânca.

2 Și am tăiat din stâncă un foc mare și din foc am creat legiunile cerești de îngeri cu armele lor arzânde și cu îmbrăcămintea lor din flacăra arzătoare; și am poruncit ca fiecare să stea în ordinea sa.

Aici Satanail cu îngeri săi a fost alungat jos din înălțime

3 Iar unul din ordinea de îngeri din afară, a întors ordinea întreagă de partea lui, având o tendință cu neputință de realizat, să-și plaseze tronul său mai presus de nori de pe pământ, ca să obțină putere mai mare ca a mea.

4 Și l-am alungat din înălțimi pe el și pe îngerii lui și a zburat prin aer în continuu, până în adâncimile cele mai de jos."

Cap. XXX

1 "În ziua a treia am poruncit pământului să rodească minunați pomi fructiferi și dealuri și sămânța lor să încolțească și am plantat Paradisul și l-am împrejmuț și am plasat acolo îngeri de foc, gardieni înarmați și așa am făcut reânoirea.

2 Apoi a venit seara și a venit dimineața, ziua a patra.

3 Miercuri, în ziua a patra, am poruncit să fie mare lumină peste cercurile cerești.

4 În primul, cel mai de sus cerc, am pus stelele, Kruno, iar în al doilea Afrodit, iar al treilea Aris, în al cincilea Zeus, în al șaselea Ermis, în al șaptelea ce-a mai mică, Luna și le-am împodobit cu stelele cele mici, luminători ai nopți.

5 Mai jos am așezat soarele, pentru a da lumină ziua și luna și stelele, pentru a lumina noaptea.

6 Soarele e făcut așa să meargă, în acord cu cele douăsprezece semne animalice ale constelației. Am fixat succesiunea lunilor și numirile și locul lor

și tunetul și semnele orelor, cum se vor succeda.

7 Apoi a venit seara și a venit dimineața, ziua a cincina.

8 Joi, în ziua a cincina, am poruncit mări să aducă pești și păsări ușoare, de multe feluri și toate dobitoacele, pe tot cuprinsul pământului; cele ce merg pe patru picioare și se ridică în aer, masculi și femele și în fiecare din ele, am pus suflarea duhului de viață.

9 Și a venit apoi seara și apoi dimineața, ziua a șasea.

10 Vineri, în ce-a de-a șasea zi, am poruncit întelegciuni mele să-l facă pe om din șapte elemente: Prima carnea sa, din pământ. A doua sângele său, din rouă. A treia ochii săi, din soare. Oasele sale, din piatră. Cinci, întelegciunea din promptitudinea îngerilor și din nori. Șase, venele sale și părul său din iarba pământului. Șapte, sufletul său din răsuflarea mea și a vântului.

11 Și l-am înzestrat cu șapte firi: Auz trupesc, ochii pentru vedere, duh pentru a presimți, vene pentru atingere, sânge pentru gust, oase pentru îndurare și inteligență pentru emancipare (plăcere).

12 L-am conceput iscusit și l-am creat pe om din natură nevăzută și văzută. Ambele sunt în el, moartea și viața și imaginea. El știe a vorbi ca o ființă creată, umilit în minunății și iarăși mare în umilință. L-am pus pe pământ, al doilea înger, onorabil, minunat și slăvit și i-am dat să stăpânească peste pământ și să aibe întelegciunea mea; și nimeni pe pământ nu este ca el, dintre toate făpturile existente.

13 Și i-am dat nume din cele patru părți, din est, din vest, din sud și din nord; și am ales pentru el patru stele deosebite și l-am numit Adam și i-am arătat lui două căi, ce-a a lumini și ce-a a întunericului și i-am zis lui:

14 Aceasta este bine și aceasta este rău, ca să știu dacă mă va iubi, s-au mă va

urâ; ca să-i știu pe cei din neamul lui, ce mă vor iubi.

15 Căci eu am văzut natura lui, da el nu și-a văzut-o pe a sa. De aceea a păcătuit mai mult, iar eu am spus: După păcat, ce va veni decât moartea?

16 Și am pus somnul în el și el a adormit; și am luat din el o coastă și i-am făcut femeie, ca moartea să vină peste el prin femeie și am luat ultimul său cuvânt și am numit-o mamă, adică Eva."

Cap. XXXI

1 "Adam a trăit pe pământ și i-am creat o grădină în Eden în est, ca să observe testamentul și să păzească porunca.

2 I-am deschis cerurile lui, ca să-i poată vedea pe îngeri cântând cântări de victorie și lumina ce-a fără de întuneric.

3 Și a fost el continuu în paradis, iar deavolul a înțeles că eu vreau să zidesc o altă lume, căci Adam a fost domn pe pământ, s-o stăpânească și s-o controleze.

4 Deavolul este spiritul rău a locurilor de jos. Ca decăzut a fost numit Satana, precum numele lui ceresc era Satanail. Așa el a devenit departe de ceilalți îngeri, însă natura sa, nu a schimbat întelegciunea sa, în ceea ce privește priceperea dreptății și a păcatelor.

5 Și el a înțeles condamnarea sa și păcatele ce le-a săvârșit. De aceea el a contemplat împotriva lui Adam, de aceea a intrat și a sedus-o pe Eva, dar pe Adam, nu l-a atins.

6 Și am blestemat ignoranța, dar ce am binecuvântat anterior, nu am blestemat. Căci nu l-am blestemat pe om, nici pământu, nici pe celălalte creaturi, ci fructul răutății omenești și fapta ei."

Cap. XXXII

1 "Spunând către el: Din pământ ești și din pământ de unde te-am luat, te voi întoarce; și nu ne voi ruina, dar te voi întoarce de unde te-am luat.

2 Ca să te iau iarăși la ce-a de-a doua venire a Mea.

3 Și am binecuvântat toate fapăturile mele văzute și nevăzute; iar Adam a fost cinci ore și jumătate în paradis.

4 Și am binecuvântat ziua a șaptea care este Sabatul, în care el s-a odihnit de la muncile sale."

Cap. XXXII

1 "Și am numit și a opta zi deasemenea, ca această zi să fie prima-creată după creația mea. Astfel primele șapte, rezultă în forma a șapte mii, iar la începutul celei de-a opta mie, nu va mai fi timp, nici anii, nici luni, nici săptămâni, nici zile, nici ore.

2 Iar acum, Enoh, toate acestea ce ți le-am spus ție, trebuie ca tu să le înțelegi, ca să pricepi lucrurile cerești și toate cele văzute pe pământ și toate cele scrise în cărți de înțelepciunea mea minunată. Toate le-am creat acestea, din cele mai de sus întemeiri, spre cele de jos și spre sfârșit și nimeni nu m-a sfătuit și nici n-a moștenit creația mea.

3 Eu singur sânt veșnic, ne făcut de mâini și fără schimbare.

4 Sfetnicul meu este gândul meu, înțelepciunea și cuvântul meu sunt făurite, iar ochii mei le observă toate lucrurile cum ele stau și tremură de spaimă.

5 Dacă-mi întorc fața, atunci toate lucrurile vor fi nimicite.

6 Deschide-ți mintea Enoh și cunoaște-l pe cel ce-ți vorbește ție și ia-ți cărțile cu tine, cele ce le-ai scris tu.

7 Și-ți voi da pe Samuil și Raguil, care te-au condus aici și cărțile și întoarce te jos pe pământ și spune fiilor tăi toate de care ți-am spus eu și toate cele ce-ai văzut. De la cerul cel mai de jos, până la tronul meu și de toate legiunile.

8 Căci eu am creat toate puterile și nu e nimeni care să-mi reziste și care să nu mi se supună mie. Căci toate sunt sub monarhia și sunt sub stăpânirea mea.

9 Dă-le lor aceste cărți scrise, iar ei le vor citi și vor ști că eu sânt creatorul tuturor lucrurilor și vor înțelege că alt Dumnezeu în afară de mine, nu este.

10 Și să le păstreze și să le citească aceste cărți scrise de mâna ta, din tată în fiu, generație de generație și națiune de la națiune.

11 Și-ți voi da ție, Enoh, pe mediatorul și Arhistrategul Mihael, pentru manuscrisele părinților tăi Adam, Set, Enos, Cainan, Mahalalel și Iared."

Cap. XXXIV

1 "Pentru că oamnei au alungat poruncile și sfaturile mele și mai rele seminți au crescut, fără teamă de Dumnezeu, care n-au vrut mie să mi se închine, ci s-au închinat dumnezeilor lor și au refuzat unirea mea. Au adus tot pământul la necredință, ofensă și lascivitate groaznică, cu toți unul după altul și s-au întinat în toate urâciunile lor, pe care urăsc a le spune.

2 De aceea voi coborâ peste ei un potop, peste pământ și-i voi nimici pe toți oamenii și tot pământul va fi ruinat în întuneric."

Cap. XXXV

1 "Iar după aceea, din seminția ta se va ridica o nouă seminție, mult mai încolo, dar și ei vor fi mulți nesățioși.

2 Iar cei ce vor urma, vor revela urmașilor lor, manuscritele părinților tăi, ca să le facă cunoscut cine este păzitorul lumi. Aceștia vor fi cei credincioși și cei ce trăiesc în a mea plăcere, care nu vor duce în pustiu numele meu.

3 Iar ei vor spune urmașilor lor, iar aceia citind, vor fi slăviți, mai mult decât primi."

Cap. XXXVI

1 "Acum Enoh, îți dau ție termen de treizeci de zile să petreci acasă și să le spui fiilor tăi și întregi tale case, tot ce-ai auzit dinaintea feței mele, ca să știe că alt Dumnezeu în afară de mine, nu este.

2 Ca todeauna să păzească poruncile mele și să învețe cele citite în aceste manuscrite.

3 Iar după treizeci de zile, voi trimite îngerul meu la tine și te va lua pe tine de pe pământ, dintre fiii tăi și te vor aduce la mine."

Cap. XXXVII

1 Apoi a chemat Domnul pe unul dintre îngeri mai vechi, teribil și amenințător și l-a pus lângă mine, arătând alb ca zăpada, iar mâinile lui erau ca gheața, având un chip rece și mi-a înghețat fața, căci n-am putut îndura spaima de Domnul; la fel cum nu se poate îndura

burlanul de foc, s-au arșița soarelui și înghețul de vânt.

2 Și Domnul mi-a zis mie: "Enoh, dacă fața ta n-ar fi fost înghețată aici, nici un om n-ar putea suporta chipul meu."

Cap. XXXVIII

1 Apoi a spus Domnul către acei oameni care la început m-au purtat în sus: "Mergeți cu Enoh jos pe pământ și așteptați-l până la ziua determinată."

2 Și m-au dus peste noapte și m-au pus pe patul meu.

3 Iar Metusal așteptând venirea mea, a veghiat peste patul meu zi și noapte, plin de teamă, până n-a auzit sosirea mea și i-am zis lui: Să vină toată casa mea la un loc, ca să le spun pe toate.

Cap. XXXIX

1 Oh, fii mei iubiți, ascultați sfaturile tatălui vostru, cu atât mai mult, cu cât aceasta este voia Domnului.

2 Am fost lăsat să vin la voi astăzi, ca să vă anunț pe voi, nu din buzele mele, ci din buzele Domnului, toate care sunt au fost și tot ce este cunoscut acum și toate care vor veni, până la ziua-judecăți.

3 Căci Domnul m-a lăsat să vin la voi ca să auziți din gura mea, căci sunt unul care a văzut fața Domnului, ca fierul înroșit, ce scoate scânteii și foc.

4 Priviți acum în ochii mei, ochii mari, destinați vouă, căci am văzut ochii Domnului, strălucind ca razele de soare, umplând ochii omenești de spaimă.

5 Voi acum vedeți, fii mei, mâna dreaptă a omului ce vă va ajuta, însă eu am văzut mâna dreaptă a Domnului, care m-a ajutat a atinge cerul.

6 Voi vedeți faptele lucrărilor mele, ca pe ale voastre, însă eu am văzut lucrările perfecte și nelimitate ale Domnului.

7 Voi ați auzit vorbele buzelor mele, precum eu am auzit gura Domnului, ca un tunet enorm și fără sfârșit, zguduind nori.

8 Iar acum fiilor mei, ascultați cuvântul tatălui vostru pământesc, cât de înspăimântător și de groaznic este să stai în fața stăpânului pământului și cât mai teribil și groaznic este să stai în fața stăpânului cerului și păzitorului viilor și morților și a legiunilor cerești. Cine va putea să îndure această durere nesfârșită?

Cap. XL

1 Iar acum fiilor mei, eu știu toate lucrurile de pe buzele Domnului și am văzut cu ochii mei începutul și sfârșitul.

2 Și le știu pe toate și le-am scris pe toate, cărțile cerești și sfârșitul și plenitudinea lor și legiunile, unde mășăluiesc ele.

3 Și am măsurat și am descris stelele și nenumărata lor mulțime.

4 Ce om a văzut deplasarea și ciclul lor? Căci nici chiar îngerii n-au văzut întreaga lor mulțime, până ce eu am scris toate numirile lor.

5 Și am măsurat cercul solar și razele lui și am numărat orele și am scris toate cele de pe pământ, am scris toate lucrurile nutritive și toată sămânța însămânțată și ne însemăntată și toate plantele și fiecare iarbă și fiecare floare și mireasma lor dulce și denumirile lor pământeste. Locul norilor și compoziția lor și aripile lor și cum ei aduc ploaie și ea plouă.

6 Pe toate le-am cercetat și am descris calea tunetului și a fulgerului și păzitori lor. Mărimea și mersul lor și jugurile grele cerești cu care sunt legate.

Care fiind dezlegate, produc spaimă și aruncă furia norilor și pe toate le nimicesc pe pământ.

7 Am scris despre casele-comorilor de zăpadă și a caselor de iarnă și îngheț și am observat anotimpurile care țin a umple nori și a-i descarca.

8 Am scris despre locurile de odihnă ale vânturilor și am văzut și observat paznici lor, care poartă greutatea și măsura lor pe cântar. Le cântăresc ei, prima dată și apoi le dă drumul în acord cu măsura potrivită, peste tot pământul; pe când răsuflarea vântului greu, face pământul să se cutremure.

9 Și am măsurat întreg pământul, munți săi, dialurile toate, câmpiile și copaci. Stânci, râuri și toate cele existente le-am scris. Înălțimea dintre pământ și cel de-al șaptelea cer și de acolo până în iadul cel mai de jos; și locul de judecată, dimensiunea imensă a iadului cel deschis și groaznic.

10 Și am văzut prizonieri și durerile lor, în așteptarea judecării lor.

11 Și am scris toate judecățiile și toate faptele lor.

Cap. XLI

1 I-am văzut pe primi noștri părinți, Adam și Eva și am suspinat și am bufnit în plâns și le-am spus fiind ruinați și dezonozați:

2 Vai de mine și de neputința mea, pentru chinurile părinților mei; și m-am gândit în inima mea și am spus:

3 Binecuvântat este omul ce-l care nu s-a născut, s-au cel care s-a născut, dar n-a păcătuit în fața Domnului, ca să nu ajungă în aceste locuri, nici să nu poarte jugurile lui.

Cap. XLII

1 Am văzut paznicii și gardienii porților din iad; stând cu niște șerpi imenși, cu chipurile lor ca niște felinare stinse și ochii lor de foc și cu dinți ascuțiți. Și am văzut întreaga creație a Domnului și dreptatea sa; faptele oamenilor, unele bune iar altele rele, faptele unora cunoscând minciuna și răutatea.

Cap. XLIII

1 Am mai măsurat fiilor mei și am scris toată fapta și toată măsura și toată judecata dreaptă.

2 Precum un an este mai onorabil decât altul, așa și oameni, unii sunt mai onorabili decât alții. Unii pentru avere multă, alții pentru înțelepciunea inimii, unii pentru intelect propriu, alții din viclenie, unul din tăcere, altul din impuritate, altul pentru forța sa, altu din arătarea sa, altul din tinerețe, altu din strictete, alții din grijă trupească, din sensibilitate. Să fie auzit peste tot, căci nu este nimic mai bun decât frica de Dumnezeu, acela va fi mai slăvit în timpul ce va veni.

Cap. XLIV

1 Domnul cu mâinile sale l-a făcut pe om, după asemănarea feței sale. Domnul l-a făcut pe el mic dar minunat.

2 Orcine ocărăște chipul stăpânului și urăște chipul Domnului, acela detestă fața Domnului și ce-l care se mânia pe cineva fără dreptate, mânia Domnului îl va nimici pe acela; și cel ce scuipă pe fața cuiva, fără reproș, acela va fi nimicit de marea judecată a Domnului.

3 Binecuvântat este ce-l ce nu ține dușmănie în inima sa pentru alt om și urăște nedreptatea și o condamnă și-i ridică pe cei căzuți și va ajuta pe cel nevoiaș, fiindcă în ziua mari judecăți fapta fiecăruia va fi cântărită și măsurată cu mare precizie, ce s-ar spune, asemeni cântarelor din târguri; și fiecare va învăța măsura sa și în acord cu această măsură va primi răsplata sa.

Cap. XLV

1 Orcine se grăbește să aducă ofertă înaintea Domnului și Domnul se va grăbi să-l dăruiască pe acela pentru fapta sa.

2 Dar orcine va stinge candela dinaintea feței Domnului și nu judecă cu dreptate și Domnul va stinge comoara sa sufletească din împărăția cerului.

3 Când Domnul necesită pâine, s-au lumânare, s-au carne, s-au orcare alt sacrificiu, atunci aceasta nu este nimic, căci Dumnezeu necesită o inimă pură, căci el cercetează inima fiecărui om.

Cap. XLVI

1 Ascultă poporul meu și luați aminte cuvintelor mele.

2 Dacă orcine aduce daruri stăpânului său pământesc și are gânduri necredincioase în inima lui și stăpânul știe acest lucru, oare el nu va fi supărat pe acela și oare el nu va refuza darul aceluia și nu-l va da pe mâna judecăți?

3 S-au dacă un om se face bun în fața altuia, prin înșelăciunea limbi, dar are răutate în inimă, iar celălalt înțelegeând

trădarea inimi aceluia, oare nu va fi el condamnat de acesta, din timp ce a fost plin de neadevăr pentru el?

4 Iar când Domnul va trimite lumina sa minunată, atunci va fi judecata pentru ce-i drepti și ce-i nedrepti și nimeni nu se va putea sustrage de la ea.

Cap. XLVII

1 Și acum fiilor mei, gândiți-vă-ți în inimile voastre și luați în seamă spusele părinților voștri, căci ele toate sunt ieșite din gura Domnului.

2 Luați aceste cărți scrise de mâinile părinților voștri și învățați-le-ți.

3 Căci cărțile sunt multe ca număr, iar din ele veți ști faptele Domnului, toate care au fost de la începutul creației și vor fi până la sfârșitul timpului.

4 Iar dacă veți lua aminte la manuscrisele mele, atunci nu veți păcătui împotriva Domnului, căci acolo alceva nu veți găsi, decât pe Domnul, care-le nu este nici în cer, nici pe pământ, nici în locurile cele de jos și nici în alte locuri.

5 Căci Domnul și-a așezat locașul său în necunoscut și a întins cerurile văzute și nevăzute; și a fixat pământul pe ape și a făcut fapte nenumărate și a socotit apa și întemeierea ce-a nefixată și pulbera de pe pământ și nisipul mării și picăturile ploii și roua dimineții și răsuflarea vântului. Pe toate cine le va socoti? Cine a umplut pământul și marea și iarna indisolubilă?

6 Și a scos stelele din foc și a împodobit cerul și lea pus în mijlocul lui.

Cap. XLVIII

1 Căci soarele se deplasează dealungul a șapte ceruri cerești însoțit de o sută optzeci și două de tronuri, coborând în jos pentru ziua ce-a scurtă și încă o sută optzeci și două, care coboară în jos în ziua ce-a mare; el având două tronuri pe care se odihnește rotind deasupra tronurilor lunare, când în ziua de șaptesprăzece Tsivan coboară jos până în luna Tevan, când pe șaptesprăzece urcă în sus.

2 Și se apropie de pământ, iar pământul se bucură și dă roade, iar când se îndepărtează și pământul se întristează, iar pomii și fructele, nu mai înfloresc.

3 Pe toate acestea el le-a măsurat, cu buna măsură a orelor și a fixat măsura prin înțelepciunea sa, a celor văzute și nevăzute.

4 Căci din cele nevăzute le-a făcut pe cele văzute, căci și El este din cele nevăzute.

5 De aceea vă fac cunoscute, fiilor mei, aceste cărți, care să le distribuiți fiilor și tuturor urmașilor voștri și printre neamuri; ca să învețe frica de Dumnezeu, să le primească pe ele și să le iubească mai mult decât mâncarea și plăcerile pământeste și să le citească și să le aplice.

6 Iar ce-i ce nu vor să înțeleagă pe Domnul și cei ce nu au frică de Dumnezeu; care nu le primesc, ci le alungă și nu le acceptă, judecata groaznică îi va aștepta pe aceia.

7 Binecuvântat este omul care va purta jugul acestor cărți și le va însuși, căci aceia vor fi eliberați de judecata ce-a mare.

Cap. XLIX

1 Vă jur eu vouă fii mei, dar nu vă jur cu blestem, nici pe cer nici pe pământ, nici pe vreo altă faptură creată de Dumnezeu.

2 Căci Domnul spune: "În mine nu este blestem, nici nedreptate, decât dreptate."

3 Căci dacă nu este crezare de adevăr în oameni, ei să jure doar spunând: Da, da, s-au nu, nu.

4 Da, da, eu vă jur vouă, că nu este nici un om, care să fie ieșit din burta mamei sale, care să nu aibe pentru el loc pregătit pentru odihna sufletului său, dar și măsură pentru faptele sale lumești.

5 Da, fiilor, să nu vă înșelați, căci acestea au fost pregătite dinainte. Locaș, pentru sufletul fiecărui om.

Cap. L

1 Pe toate le-am scris, toate faptele fiecărui om și nici un născut pe pământ, nu poate rămâne ascuns; nici faptele lui nu pot rămâne nevăzute.

2 Căci pe toate le-am prevăzut.

3 De aceea fiii mei, în răbdare și umilință vă petreceți viața veșnică.

4 Îndurați pentru Domnul, toate nedreptățile, toate atacurile și faptele rele.

5 Dacă aproapele vostru, s-au dușmanul se răzbună pe voi, nu-i întoarceți cu aceeași măsură, căci Domnul le va întoarce în locul vostru și el va fi răzbunarea voastră, în ziua mari judecăți, când printre oameni atunci nu va fi nici un răzbunător.

6 Orcine din voi va cheltui aur și argint de dragul fratelui său, acela va primi mult mai multe comori, în viața care va veni.

7 Nu nedreptățiți pe văduve, nici pe orfani, nici pe străini, ca urgia lui Dumnezeu să nu cadă asupra voastră.

Cap. LI

1 Întindeți-vă-ți mâinile către săraci și le dați după puterile voastre.

2 Nu-ți ascunde și îngropa argintul în pământ.

3 Ajută-l pe credincios în faptele sale și nici o faptă rea nu se va găsi în timpul nenorociri tale.

4 Și orice jug al necazului, s-au al cruzimi, va veni peste tine, poartă le pe toate de dragul Domnului. Atunci îți vei primi răscumpărarea în ziua judecăți.

5 Este bine să te rogi Domnului, dimineața, la amiază și seara, pentru slava creatorului tău.

6 Pentru ca orice răsuflare vie, îi aduc lui slavă și toate făpturile văzute și nevăzute, mulțumire îi aduc lui.

Cap. LII

1 Binecuvântat este omul care-și deschide buzele sale și slavă aduce Dumnezeului Savaot și slavă Domnului aduce în inima sa.

2 Blestemat este tot omul care-și deschide gura sa pentru a aduce calomnie și disprețuire aproapelui său, fiindcă acela-l disprețuiește pe Dumnezeu.

3 Binecuvântat este cel ce-și deschide buzele binecuvântând și laudând pe Dumnezeu.

4 Blestemat este înaintea Domnului toate zilele vieți sale, acel ce-și deschide buzele pentru a blestema și a insulta.

5 Binecuvântat este cel ce laudă faptele Domnului

6 Blestemat este cel ce disprețuiește creația Domnului.

7 Binecuvântat este cel ce ridică pe cel căzut de jos.

8 Blestemat este ce-l doritor de nimicirea acelor lucruri ce nu-i aparțin lui.

9 Binecuvântat este cel ce păzește întemeirea tatălui său dintr-u început.

10 Blestemat este cel ce răsucește poruncile primilor noștri părinți.

11 Binecuvântat este cel ce sădește iubire și pace.

12 Blestemat este ce-l ce tulbură pe cei ce-și iubesc aproapele.

13 Binecuvântat este cel umilit cu limba și toată inima sa.

14 Blestemat este cel ce cu limba vorbește de pace, dar în inima sa stă sabia.

15 Căci toate aceste lucruri vor fi cântărite și scrise în cărți și vor fi dezvelite în ziua judecății celei mari.

Cap. LIII

1 Acum, fiilor mei, să nu spuneți: "Tatăl nostru va sta înaintea Domnului și se va ruga pentru păcatele noastre, căci nu este ajutor pentru cel ce-a păcătuit.

2 Voi ați văzut precum am scris eu toate faptele tuturor oamenilor, în fața creației sale? Toate faptele, din toate timpurile sunt scrise și nimeni nu poate nega acele manuscrise, căci Domnul le vede pe toate, cum sânt deșărtăciune și minciunile care stau în casele-comorilor din inimă.

3 Iar acum fiilor mei, cântăriți bine toate spusele părinților voștri, ca pe urmă să nu regretați și să spuneți: "De ce părinți noștri nu ne-au spus nouă?"

Cap. LIV

1 Până în timpurile acelea, nepătrunse de noi acum, aceste cărți să fie moștenirea voastră într-u pace.

2 Înmânați-le-ți tuturor acelor care le doresc și instruiți pe ei, ca fiecare om să poată vedea lucrurile minunate și nemaipomenite ale Domnului.

Cap. LV

1 Fiilor mei, ziua mea se apropie.

2 Căci îngeri care mă vor conduce pe mine și vor sta înaintea mea și mă vor îndemna la despărțirea mea de voi; ei stau acum aici pe pământ, așteptând ziua de care le-a fost spus.

3 Căci mâine voi urca la cer, la Ierusalimul cel mai de sus, la moștenirea mea ce-a veșnică.

4 De aceea vă spun, faceți înaintea Domnului cele plăcute lui.

Cap. LVI

1 Iar Metusalam a zis către tatăl său Enoh: "Ce este plăcut ochilor tăi, ca eu să fac înaintea chipului tău, ca tu să binecuvântezi faptele noastre și pe fiii tăi, ca poporul tău să se slăvească prin tine înainte de a te despărți de noi, precum Domnul ți-a spus?"

2 Și Enoh i-a răspuns fiului său Metusalam: Ascultă fiule, din timpul când Domnul m-a uns cu uleiul harului său, eu foame n-am mai avut de a mânca, iar sufletul meu nu-și mai amintește de cele pământești, nici nu-mi doresc eu lucruri pământești!

Cap. LVII

1 Fiul meu Metusalam, cheamă-i pe toți duhovnicii tăi și toată casa ta și pe bătrâni din popor, ca să le vorbesc și să mă depărtez de la voi, așa cum este hotărât pentru mine.

2 Și Metusalam a grăbit și i-a adunat pe toți duhovnici: Regim, Riman, Uhan, Chermion, Gaidad și pe toți bătrâni din popor, înaintea tatălui său Enoh; iar el i-a binecuvântat pe ei și le-a zis lor:

Cap. LVIII

1 Ascultați-mă-ți fiilor mei.

2 În zilele acelea când Domnul a coborât pe pământ de dragul lui Adam și a cercetat toate fapăturile sale, pe care el însuși le-a făcut; după ce l-a făcut pe Adam; Domnul a chemat toate dobitoacele de pe pământ și toate reptilele și toate păsările ce zboară prin aer și le-a adus înaintea lui Adam, părintele nostru.

3 Și Adam a dat nume la fiecare vietate de pe pământ.

4 Iar Domnul l-a făcut pe el stăpân peste toate ele și i-a supus lui toate acestea și le-a făcut mute și fără judecată, ca omul să le poată porunci și să-i fie lui supuse.

5 Astfel Domnul l-a făcut pe om, stăpân peste posesiunea sa.

6 Căci Domnul nu va judeca nici un suflet de animal de dragul omului, ci va judeca sufletul omului, după cele făcute dobitoacelor în timpul vieții lui, căci omul va avea un loc aparte.

7 Precum sufletele oamenilor, așa și ale dobitoacelor, nu vor pieri nici unul, până la judecata Domnului care le-a făcut. Atunci ele îl vor acuza pe om, dacă acesta le-a făcut lor rău, s-au nu.

Cap. LIX

1 Căci orcine pângărește sufletul fiarei, pângărește sufletul său propriu.

2 Căci omul aduce jertfe de animale curate, pentru iertarea păcatelor sale, ca să-și vindece sufletul său.

3 Dacă omul aduce sacrificii de animale curate și păsări, omul este vindecat și sufletul său este vindecat.

4 Toate vă sunt date pentru mâncare, cele pe patru picioare sunt bune pentru vindecare, ele curăță sufletul.

5 Însă orcine ucide fiara fără trebuință, acela își ucide propriul său suflet și-și pângărește trupul său.

6 Iar acela care face vreo nedreptate fiarei, pe față s-au în ascuns, aceea este o faptă rea și el își pângărește sufletul său.

Cap. LX

1 Iar ce-l ce caută a nimici suflet de om, acela își nimicește propriul său suflet și își distruge propriul său trup și vindecare pentru acela nu este în toate timpurile.

2 Și ce-l ce sapă groapa altuia, singur va cădea în ea și pentru acela nu va fi vindecare în toate timpurile.

3 Și ce-l ce râvnește la averea altuia, nu va rămâne nepedepsit la judecata ce-a mare în toată vremea.

4 Și ce-l ce mărturisește strâmb s-au vorbește de rău sufletul cuiva, acela nu va avea de câștigat dreptate în toată vremea.

Cap. LXI

1 Iar acum fiilor mei, feriviți-vă-ți inimile voastre de la orice nedreptate, pe care Domnul o urăște. Cereți duh de la Dumnezeu și el va da fiecărui suflet în parte; căci eu știu toate lucrurile din timpurile minunate care vor urma, multe

lucruri bune sunt pregătite pentru oameni cei buni și rele pentru cei răi, fără ezitare.

2 Binecuvântați sunt cei ce intră în casele cele bune, căci din cele rele, scăpare nu este.

3 Auziți fiilor mei, mici și mari! Când omul își pune în inima sa gând bun și aduce daruri Domnului din munca sa, iar mâinile lui nu, de la acela Domnul își va întoarce fața sa, de la faptele mâinilor sale și acela nu va găsi câștig de la lucrul său.

4 Iar dacă mâinile vor da, iar inima va cârți în continuu, acela nu va avea nici un câștig.

Cap. LXII

1 Binecuvântat este acela care în răbdarea sa aduce darurile sale, cu râvnă înaintea Domnului, căci acela va găsi iertare de păcate.

2 Dar dacă acela cu timpul se va întoarce de la faptele sale bune, iertare nu va mai găsi; și dacă cu timpul ce trece, acela nu-și va îndeplini promisiunea sa, iertare după moartea sa nu va avea.

3 Căci toate lucrurile lumești sunt înșelăciune în fața omului, dar păcate în fața lui Dumnezeu.

Cap. LXIII

1 Când omul îl îmbracă pe cel dezbrăcat și îl hrănește pe cel flămând, el va primi răsplată de la Dumnezeu.

2 Dar dacă acela cârtește în inima sa, atunci el comite un rău dublu; se ruinează pe el și pe cel căruia i-a dat și acela răsplată nu va găsi.

3 Iar dacă inima omului este plină de cele lumești, acela comite dispreț și dacă

nu va avea milă de cei nevoiași, nu va găsi răsplată de fapte bune.

4 Orice mândrie și preamărire de sine, sunt o urâciune în fața Domnului; și orice vorbă falsă și îmbrăcată în neadevăr, va fi tăiată cu tăișul sabiei morți și aruncată în foc, unde va arde veșnic.

Cap. XLIV

1 Până spunea aceasta Enoh fiilor săi și poporului, de departe și de aproape se auzea cum Domnul îl cheamă pe Enoh; și s-au sfătuit ei la un loc:

2 "Să mergem și să-l sărutăm pe Enoh"; și două mii de oameni s-au adunat la locul numit Acuzan, unde era Enoh cu fiii săi.

3 Și bătrâni și întreg poporul au venit laolaltă și s-au închinat și l-au sărutat pe Enoh, spunându-i:

4 "Părinte Enoh, să fi binecuvântat în Domnul, stăpânul etern, iar acum binecuvântează pe fiii tăi și tot poporul, ca să fim slăviți astăzi înaintea chipului tău.

5 Căci tu vei fi slăvit în fața Domnului pentru todeauna, căci Domnul pe tine te-a ales dintre toți oameni de pe pământ și pe tine te-a pus să scri întreaga sa creație, văzută și nevăzută; pentru răscumpărarea păcatelor omenești și pentru ajutor casei tale."

Cap. LXV

1 Și Enoh le-a răspuns tuturor: Auziți fiilor mei, înainte de toate, Domnul le-a făcut pe cele văzute și nevăzute.

2 Și după atâtea câte s-au întâmpat, înțelegeți că după ce el le-a creat pe toate, l-a făcut pe om după asemănarea sa proprie; și i-a dat ochii să vadă și urechi să

audă și inimă pentru exprimare și intelect pentru deliberare.

3 Și Domnul a văzut toate lucrurile omenești și pe toate fapăturile sale le-a creat și a divizat timpul și pe el l-a împărțit în anii, iar anii în lunii și lunile în zile, iar zile a făcut șapte.

4 Din zile el a făcut orele și le-a măsurat exact, ca omul să le poată folosi și să numere anii, lunile și orele, începutul și sfârșitul lor. Ca el să-și poată măsura propria sa viață, de la naștere la moarte și să socotească păcatele și să scrie faptele sale bune și rele. Căci nimic nu-i este ascuns Domnului; ca fiecare om să-și cunoască faptele și să nu părăsească poruncile Sale. Să păziți manuscrisele mele din generație în generație.

5 După ce toată creația și văzută și nevăzută va lua sfârșit, atunci fiecare om va merge la judecata ce-a mare a Domnului și atunci timpul va pieri. Anii de atunci nu vor mai exista, nici luni, nici zile, nici ore. Căci ele vor fi toate adunate la un loc și nu vor mai fi numărate.

6 Ci va fi numai un eon, iar toți drepti care vor scăpa de judecata cea mare a Domnului, vor fi adunați într-un minunat eon, pentru cei drepti și atunci va începe minunatul eon; iar ei vor trăi veșnic și nu va fi muncă printre ei, nici bolnavi, nici înjosire, nici tulburări, nici necesități, nici violențe, nici noapte, nici întuneric, ci lumină minunată.

Cap. LXVI

1 Iar acum fiii mei, păziți-vă-ți sufletele voastre de toată nedreptatea, pe care Domnul o urăște.

2 Și umblați cu teamă în fața lui și tremurați și slujiți-i.

3 Închinați-vă-ți până la pământ Dumnezeului celui adevărat și nu idolilor

muți. Închinați-vă-ți în fața imagini sale și aduceți oferte drepte în fața Domnului. Domnul urăște nedreptatea.

4 Căci Domnul pe toate le vede; când omul gândește în inima lui, atunci el cercetează intelectul omului. Căci orice gând îi este cunoscut Domnului, care a întărit pământul și a așezat toate fapăturile pe el.

5 Dacă priviți la cer, Domnul este acolo, dacă vă ascundeți gândurile în abisul mărilor s-au al pământului, Domnul și acolo este.

6 Căci Domnul pe toate le-a făcut. Nu vă închinați lucrurilor făcute de mâna omului și să-l părăsești pe Domnul întregi creații, căci nici o faptă Domnului nu-i este ascunsă.

7 Umblați fiii mei, în suferință îndelungată, în umilință, onestie, în supărare și necaz; în credință și adevăr, în promisiuni îndeplinite; în sănătate, în insulte și răni; în ispită, în neajunsuri, în lipsă, iubindu-vă unul pe celălalt, până ce veți scăpa de acești anii bolnavi, ca să moșteniți viața veșnică.

8 Binecuvântați sunt drepti care vor scăpa de judecata cea mare; căci ei vor străluci mai tare decât lumina soarelui, de șapte ori. Căci în această lume, a șaptea parte este luată din întregime: Lumină, întuneric, hrană, plăcere, necaz, paradis, tortură, foc, îngheț și alte lucruri; căci scrise sunt toate, ca voi să le puteți citi și înțelege.

Cap. LXVII

1 Și până vorbea astfel Enoh către poporul său, Domnul a trimis întuneric pe pământ; și s-a întunecat și umbra i-a acoperit pe acei oameni care ascultau pe Enoh, iar ei l-au luat pe Enoh și l-au ridicat până la cel mai înalt cer, acolo unde

este Domnul. Și el l-a primit și l-a așezat înaintea feței sale, iar întunericul s-a ridicat de pe pământ și s-a făcut din nou lumină.

2 Dar poporul n-a înțeles cum a fost Enoh răpit la cer, dar l-au slăvit pe Dumnezeu și au găsit un sul pe care era trasat: "Dumnezeu cel nevăzut"; apoi cu toți au plecat la casele lor.

înmânate din generație în generație și din veac în veac.

10 Amin.

Cap. LXVIII

1 Enoh a fost născut în ziua de șase a luni Tsivan și a trăit trei sute șaiszeci și cinci de ani.

2 A fost răpit la cer în prima zi a luni Tsivan și a rămas acolo șase zile.

3 Acolo el a scris toate aceste semne ale creației, pe care Domnul le-a făcut și a scris trei sute șaiszeci și șase de cărți și le-a înmănat apoi fiilor săi și a rămas pe pământ treizeci de zile și a fost din nou răpit la cer în ziua de șase a luni Tsivan. În aceeași zi și oră în care a fost și născut.

4 Precum toate cele lumești ale omului sunt întunecate, la fel sunt și concepțiile lui, nașterea și răpirea la cer.

5 La ce oră a fost conceput, la aceea oră s-a născut și tot la aceea oră va muri.

6 Metusalam și duhovnici lui și toți fiii lui Enoh, au grăbit de-au ridicat un altar pe locul numit Acuzan, de unde și unde Enoh a fost răpit la cer.

7 Ca jertfă au adus un taur și au adunat întreg poporul și l-au sacrificat în fața Domnului.

8 Tot poporul și bătrâni și toți laolaltă au venit la ospăț și au adus daruri fiilor lui Enoh.

9 Și au făcut un mare ospăț cu veselie multă, timp de trei zile, laudând pe Dumnezeu, care-le le-a dat lor un astfel de semn prin Enoh; căci l-a găsit a fi vrednic pe el și manuscritele sale, care vor fi

Psalmii lui Solomon

Această colecție de 18 psalmi de luptă sunt scrise de un autor antic necunoscut de origine semită. Manuscrisul original nu s-a păstrat, dar spre fericire s-a păstrat o traducere greacă și o versiune siriană. Pentru prima dată această colecție a fost publicată în Anglia în 1909 de către Dr. Rendel Harris. Data scierii se poate estima a fi undeva pe la mijlocul primului veac î.e.n., tema acestor cântări se desfășoară în perioada împăratului roman Pompei dar care se petrece în Palestina.

În era creștină timpurie, acești psalmi au circulat în mod frecvent printre rândurile clericilor, dar mai târziu ele s-au pierdut din motive cu totul necunoscute.

Cei drepți din acești psalmi sunt Farisei, iar cei păcătoși Saduchei.

Psalmul I

Am plâns în Domnul când am fost
în primejdie,

În Domnul când păcătoși m-au
asaltat;

Căci de curând alarma războiului s-
a auzit înaintea mea;

Și cum am zis, El mă va auzi, căci
sânt plin de dreptate.

Am crezut în inima mea, că eram
plin de dreptate;

Căci am dus-o bine și bogăți aveam
din tinerețea mea.

Iar prosperitatea lor s-a întins peste
tot pământul,

Iar gloria lor până la marginile sale.

Și s-au înălțat până la stele;

Și și-au zis, că în veci nu vor cădea.

Dar ei au devenit insolenți în
prosperitatea lor

Și au devenit nechibzuiți;

Păcatele lor le-au ținut în ascuns

Și nici eu chiar n-am știut de ele;

Și schimbarea lor s-a întins peste cei
râvnitori într-ale lor;

Și au pătat cumplit lucrurile sfinte
ale Domnului.

Psalmul II

Când păcătosul s-a mândrit cu
berbecul său de luptă,

el a căzut înaintea întăriturilor,

Căci tu nu l-ai ținut în frâu pe el.

Și popoarele străine au urcat pe
altarul tău;

Și au tropăit în mândrie cu
sandalele lor;

Căci fiii Ierusalimului au pângărit
ale Domnului

lucruri sfinte;

Și au profanat în nedreptate
oferțele lui Dumnezeu.

De aceea a zis El: Alungă-i departe
de la mine.

În deșertăciune s-au ridicat înaintea
lui Dumnezeu;

și l-au dezonorat cumplit;

Iar fiii și ficele în captivitate au fost
duși.

Pecetluit fiind gâtul lor și sugrumat
printre popoare.

Din cauza păcatelor le-a făcut El
astfel,

Căci i-a lăsat pe mâna celor
triumfători.

Iar fața Sa a întors-o de la mila lui
pentru ei,

Tineri și bătrâni și fiii lor la un loc;
Căci fapte rele au făcut în toate și
n-au dat
ascultare.

Și cerurile s-au mâniat, iar
pământul i-a detestat;

Căci nici un om n-a mai făcut ce-au
făcut ei,

Iar pământul recunoaște toate
judecățile Tale drepte,
Dumnezeule.

I-ai batjocorit pe fii Ierusalimului,
ca să se întoarcă
de la curvia lor;

Orice călător pe lumina zilei, este
luminat.

Tu i-ai batjocorit din cauza
schimbării lor,
căci așa au ales ei să facă;

În plină zi de lumină, ei s-au
desfătat în nedreptate.

Iar ficele Ierusalimului s-au întinat
în acord cu
judecata Ta,

Căci s-au întinat în legăturile lor
josnice

Și sufără în mine măruntaiele mele
din cauza
acestor lucruri.

Și dreptate-ți voi da Ție
Dumnezeule, în cele mai profunde ale
inimi,

Căci în judecata Ta stă dreptatea
Ta, Dumnezeule.

Căci le-ai împărțit păcătoșilor
după faptele lor,

Da, după faptele lor cele urâte.

Căci Tu nu le-ai ascuns păcatele
lor ca judecata Ta
să fie dreaptă;

Și le-ai șters pomenirea lor de pe
pământ.

Dumnezeu este judecătorul cel
drept,

Căci respectul său nu vine de la
oameni.

Căci popoarele au reproșat și au
văzut Ierusalimul,
tropăind în jos;

Căci frumusețea lui a căzut de pe
tronul slavei.

Căci s-a înfășat în straie, în loc de
haine arătoase;

Și un ștreang a atârnat de capul ei,
în locul coroanei.

Și a aruncat diadema gloriei cu
care Dumnezeu a încununat-o,

În dispreț căzând frumusețea ei la
pământ.

Văzând l-am conjurat pe Domnul
zicând,

Prea lung Doamne apasă mîna Ta
peste Izrael,
căci necazurile l-au pângărit.

Căci s-au dedat la ură și cruzime;
Și vor pieri cumplit, până ce Tu
Doamne vei
admonesta de la mânia Ta.

Căci ce-au făcut, n-au făcut din
entuziasm, ci în
pierzarea sufletului,

În mânia lor privindu-ne pe noi cu
ochii jefuitori.

Dumnezeule, nu le răsplăți după
faptele lor,

Ca diavolul să nu se bucure de
pierzarea lor.

Ca să nu mai îmi arate Dumnezeu
pe cel insolent

Ucis pe muntele Egiptului
Estimat cel din urmă, din cei de pe
urmă, pe uscat și mare;

Trupul său născut ici și colo în
talazuri cu multă insolență;

Dar cine-l va îngropa pe el, căci
Domnul l-a alungat?

Căci el s-a arătat a nu fi din om
Și nici nu va primi pe cele din
urmă lucruri;

Căci a zis el: Voi fi domn al
uscatului și al mării;

Și n-a acceptat pe Dumnezeu căci
a lui este slava,

Atotputernic, care-le este
împăratul cerurilor

Și-i judecă pe regi și împărați.

Căci el este cel ce m-a ridicat în
slăvi

Și-a nimicit mândria pe vecie,

Fiindcă ei nu l-au cunoscut.

Acceptați voi prinți ai pământului
judecata Domnului,

Căci împărat minunat și drept este
El, judecând
pe toate de sub cer.

Binecuvântat este Dumnezeu, care
l-a înzestrat pe Domnul
cu înțelepciune,

Căci milostivi se va Domnul peste
cei ce au frica Sa,
în judecata ce-a mare;

Ca să-i deosebească pe cei drepti
de cei păcătoși,

Ca să le împartă păcătoșilor după
faptele lor;

Și milă să aibe pentru cei drepti,
scăpându-i din
chinurile păcatelor,

Ca să răsplătească păcătoșilor cu
faptele lor către
cei drepti.

Bun este Domnul cu cei ce-l
cheamă pe El în umilință,

Făcând pioșilor după mila Sa,

Întărindu-i pe ei înaintea Sa pe
vecie.

Binecuvântat să fie Domnul pe
veci înaintea
slujnicilor săi.

Psalmul III

De ce dormi tu suflet al meu
Și nu-l binecuvântezi pe Domnul?
Cântă Domnului o cântare nouă,
Lui Dumnezeu care-i vrednic a fi
slăvit.

Cântă și fi pregătit împotriva
pregătiri Sale,

Căci bine este de cântat un psalm
lui Dumnezeu,

Cu inima curată.

Dreptul își aduce aminte de
Domnul
pretutindeni

Și mulțumiri și laude aduce
judecăți Sale.

Cel drept nu disprețuiește
pedeapsa Domnului;

Căci voia sa este întodeauna
înaintea
Domnului.

Dreptul sporește dreptatea
Domnului;

Căci el urmărește și privește ce-i
va face

Dumnezeu lui;

El va scăpa când va ajunge slava
Sa.

Neclintirea dreptului este de la
Dumnezeu și

libertatea sa;

În lăcașul celui drept, păcate după
păcate

nu-s întâlnite.

Căci el cercetează continuu, casa
sa.

Ca să înlătore complet toată
nedreptatea

făcută din greșeală.

Căci el păcatele le va ispăși, cele
făcute din

greșeală, prin post ca să-și scape sufletul,

Iar Domnul nu va socoti greșeala
piosului și
nici a casei sale.

Dar păcătosul va blestema și se va
poticni
de viața sa,

Din ziua nașteri sale și din burta
mamei lui.

El comite păcat după păcat, până
viață are;

Căderea sa este cădere tristă, căci
nu se va
mai ridica.

Caci nimicirea păcătosului este pe
veșnicie

Și nu va fi amintit de cel drept.

Căci aceasta este soarta
păcătosului în veci.

Dar cei ce de Domnul se tem, se
vor ridica
spre viața de veci,

Căci viața lor va fi în lumina
Domnului și
de sfârșit nu vor mai ști.

Psalmul IV

Unde ești tu profanatorul la sfatul
celor pioși,

Când inima ta stă departe de
Domnul,

Provocând îndepărtarea de la
Dumnezeul lui Izrael?

Extravagant în vorbire, extravagant
în afară
în spatele tuturor,

El fiind cel ce de vorbire se slujește
pentru a condamna
pe păcătoși la judecată.

Dar mâna lui merge singură asupra
capului său,
fiind singur vinovat de multiple păcate și
desfrânare.

Căci ochii lui privesc peste femeii de
toate felurile,
fără distincție;

Iar limba sa mincinoasă jură cu
blestem.

Dar noaptea când nimeni nu-l vede,
în secret el gândește să facă păcat

Și ochiul său se întinându-se cu toată
desfrânata.

Și grăbește a intra în toată casa cu
atenție
cu gânduri de viclenie.

Dar Dumnezeu va înlătura pe
ipocrit de la sfatul
pioșilor,

Chiar și pe cel corupt da sărac în
trup.

Da, Dumnezeu va dezveli fapta
celui ce umblă în plăceri;

Și-l va batjocori și râde de el;

Căci cel pios să poată socoti pe
dreptatea lui Dumnezeu,

Căci păcătosul va fi înlăturat de la
cei drepti,

Chiar și cel ce în plăceri umblă și
rostește legea
înșelăciuni.

A celor cu ochii fixați pe casele
oamnelor ce în
siguranță umblă,

Ca să îndemne Șarpele să
nimicească înțelepciunea
lor cu vorbe răsucite,

Cu vorbe de înșelăciune, ca să-și
poată atinge
scopul urâciunilor lor.

El înșeală prin vorbe spunând,

Nu este nimeni care stă și judecă.

El umple casa cu nelegiuire,

Iar apoi ochiul său caută altă casă;

Ca s-o nimicească înaripând
plăcerile.

Căci sufletul său din Șeol, nu este
sătul.

Doamne, să fie acest potir o urâciune înaintea ta;

Să vină gemând și să plece acasă blestemând.

Ca viața sa să fie consumată în furie și lipsă, dacă vrei tu Doamne;

Iar somnul său să fie asediat de dureri dar când e deșteptat, de perplexitate.

Somn să n-aibe în ochii săi pe timp de noapte;

Dar lucrul mâinilor sale să fie blestemat.

Să se întoarcă la casa sa cu mâinile goale,

Iar în casa sa să fie lipsă, ca foamea să nu și-o sature.

Ca zilele bătrâneți sale să expire în singurătate, până ce-și va primi moartea în dar.

Doamne, carnea celui în plăcere să fie crestată de fiarele sălbatice,

Iar oasele nelegiuitului să putrezească la căldura soarelui.

Corbi să le scoată ochii ipocriților.

Căci ei au pustiit și au disprețuit multe case de oameni

Și-au împrăștiat pierzarea;

Dar de Dumnezeu nu-și aduc amintea,

Nici frică nu au de El în toate faptele lor;

Ci au stârnit mânia lui Dumnezeu și l-au supărat pe El.

Iar El îi va șterge de pe pământ,

Căci ei au înșelat sufletele perfecte.

Binecuvântați sunt cei ce se tem de Domnul în perfecțiunea lor;

Căci pe ei Domnul îi va scăpa de la înșelăciune și păcate

Și ne va scăpa de toți împiedicați și nelegiuiți.

Dumnezeu să-i nimicească pe cei cu fapte insolente și nedrepte,

Căci minunat și atotputernic judecător este Domnul Dumnezeu nostru în dreptate.

Mila Ta Doamne, să fie asupra tuturor cei ce te iubesc pe Tine.

Psalmul V

O Doamne Dumnezeule, eu slavă aduc numelui Tău cu plăcere,

În mijlocul celor ce știu a Ta dreaptă judecată.

Căci Tu ești bun și milostiv și subterfugiu celor nevoiași;

Când plâng Ție, nu tăcia ci uită te la mine.

Căci nimeni nu va prăda pe cel puternic;

Dar cine va putea apoi să doboare cele făcute de tine, decât Tu singur Doamne?

Căci omul și fapta sa atârnă pe cumpăna Ta;

Și el nu poate adăuga pentru a lărgi, cele prescrise de Tine.

O Dumnezeule, când sântem la necaz noi chemăm numele Tău pentru ajutor,

Dar Tu nu te întoarce de la cererea noastră, căci Tu ești Dumnezeu nostru.

Nu-ți apăsa mâna Ta greu peste noi, Decât asupra păcatelor noastre.

Totuși Tu nu ne lepăda, ca să nu fim
alungați;

Căci la tine noi vom veni.

Cînd foamea mă cuprinde, la Tine
voi striga,
o Dumnezeule;

Dar tu îmi vei da.

Căci păsările și pești, Tu îi hrănești;

Pentru că Tu ploaie aduci peste
stepă, ca iarba
să crească,

Ca să hrănești toate vietățile;

Iar cînd le este lor foame, spre tine
își ridică
fețele lor.

Regi, stăpâni și popoarele le hrănești
Dumnezeule;

Și cine va ajuta pe sărci și nevoiași,
dacă nu Tu, Doamne?

Căci Tu vei auzi. Cine este mai bun
și mai generos, decât Tine?

Bucurînd sufletul celui umilit
deschizânduți
mîna milosteniei Tale.

Bunătatea omului nu este
cunoscută...

Iar dacă este fără cîrtire, atunci este
minunată.

Dar darurile Tale sunt o bunătate și
sănătate

Și cine-și pune nădejdea în tine,
acela nu va avea
parte de puține daruri.

Căci peste întreg pămîntul stă
milostenia Ta,
Doamne, în bunătate.

Fericit este acela de care Dumnezeu
își amintește
și-i acordă răsplată;

Căci omul agonisind peste măsură,
va păcătui.

Moderat este cel în dreptate,

Căci peste acela Domnul va vărsa
bunătatea și

dreptatea Sa.

Cei ce se tem de Domnul se vor
bucura de
darurile lui,

Căci bunătatea Ta este peste Izrael
în
împărăția Ta.

Binecuvîntată este slava Domnului,
căci el
este împăratul nostru.

Psalmul VI

Fericit este omul a cărui inimă stă
neclintită în chemarea numelui
Domnului;

Amintindu-și de numele Domnului,
el va fi salvat.

Căile sale sunt întocmite chiar de
Domnul,

Iar bucuriile mâinilor sale sunt
păzite de Domnul
Dumnezeul său.

Și visele sale, cele rele nu-i vor
necăji sufletul;

Cînd va trece peste râuri și se va
prăbuși în mare,
el nu se va înspăimînta,

Ci se va deștepta din somnul său și
va binecuvînta
numele Domnului.

Cînd inima sa stă pe pace, el va
cînta numele lui
Dumnezeu

Și se va ruga la Domnul pentru casa
sa.

Căci Domnul va auzi pe oricine are
frică de Dumnezeu

Și orice cere sufletul ce
nădăjduiește în Domnul,
El îi va împlini.

Binecuvîntat este Domnul, care-și
arată mila celor ce cu sinceritate îl iubesc.

Psalmul VII

Nu Te îndrepta departe de la noi
Dumnezeule;

Ca să nu ne i-a cu asalt cei ce ne
urăsc fără motiv.

Căci Tu i-ai alungat, o Doamne;
Și nu-i lăsa pe ei să mărșăluiască
peste moștenirea Ta.

Pedepsește ne doar cu plăcerea Ta
ce-a bună;

Căci dacă vei trimite urgia Ta peste
noi,

Tu sigur vei fi îngrijorat de noi.
Căci Tu ești milos
Și nu vei vrea să ne nimicești pe
noi.

Până ce numele Tău locuiește în
mijlocul nostru
noi vom afla milă;

Iar popoarele nu ne vor cotropi;
Căci Tu milă vei avea de sminția lui
Izrael, pe vecie

Și Tu nu-i vei alunga pe ei;
Ci noi vom fi veșnic în jugurile
Tale.

Căci Tu ne vei îndrepta la vremea
când ne vei ajuta,

Arătând milă casei lui Iacob, în ziua
promisiuni Tale.

Psalmul VIII

Necazul și sunetele de luptă m-au
făcut să aud,

Sunetele trompetei glăsuind măcelul
și calamitatea;

Sunetele mulțimi ca un vânt
năprasnic,

Ca o furtună cu mare foc ce
răzbește prin Negev.

Și am spus în inima mea, cu
siguranță

Dumnezeu ne judecă pe noi.

Un sunet am auzit umblând
împrejurul Ierusalimului,
orașul sfânt.

Mușchii mei au pleznit de cele
auzite și genunchii
mi s-au clătinat;

Și frica m-a cuprins în inimă iar
oasele mele s-au
însălmântat ca inul.

Și-am spus: Drumul lor este stabilit
în dreptate.

Am gândit asupra judecăților lui
Dumnezeu de la facerea omului și a
pământului;

Am ținut dreptatea lui Dumnezeu în
judecățile Sale
căci ele sânt din vechime.

Dumnezeu a dezvelit păcatele lor în
plină zi;

Și tot pământul a venit să afle
dreptele judecăți
ale lui Dumnezeu.

În locuri secrete sub pământ,
nedreptatea lor a fost

comisă să-l provoace pe El și să-l mânia;

Ei au făptuit rușine, mamă și tată cu
fică;

Ei au comis adulter, fiecare om cu
nevasta
aproapelui său.

Au făcut legământ unul cu altul cu
jurământ s-au jurat

Și-au prădat sanctuarul lui
Dumnezeu, crezând că
răzbunare nu va fi.

Au călcat altarul Domnului, făcând
tot felu de urâciuni;

Și cu sânge menstrual au pângărit
sacrificiile, cu
carnea lor împreună.

N-au lăsat nici un păcat neâmplinit,
întrecând păgâni.

De aceea Dumnezeu le-a pregătit un duh de abatere;

Și le-a dat să bea din potir vin nediluat, ca să-i îmbete.

L-a adus apoi pe cel de la capătul pământului, pentru ai înfrânge foarte;

El a declarat război împotriva Ierusalimului și a țării lui.

Iar regii țării au venit să-l întâmpine cu plăcere; și i-au zis ei lui:

Binecuvântată este calea ta! Vino și intră la noi cu pace.

Dar calea lor era aspră dinainte de-a intra le ei;

Ei au deschis porțile la Ierusalim și au încununat pereți.

Precum tatăl intră în casa fiilor săi, astfel el a intrat

în Ierusalim în pace;

Și și-a întărit piciorul său în siguranță.

Și-a capturat el fortăreața și pereți Ierusalimului;

Căci Dumnezeu însuși la condus în siguranță, până ce ei se mirau.

El i-a nimicit pe regii și pe orice înțelept al statului

Și a vărsat sângele locuitorilor din Ierusalim, ca apa cea murdară.

Iar pe fiii și ficele lor i-a alungat, căci s-au dedat la slăbiciuni.

S-au întinat în slăbiciuni asemeni părinților lor;

Pângărind Ierusalimul și lucrurile sfinte ale numelui lui Dumnezeu.

Însă Dumnezeu și-a arătat dreptatea judecăților Sale

peste popoarele pământului;

Căci slujnici pioși ai lui Dumnezeu sunt ca miei inocenți în mijlocul lor.

Vrednici a fi lăudați în Domnul care judecă lumea în dreptatea Sa.

De aceea, Tu ne-ai arătat judecata și dreptatea Ta;

Iar ochii noștri au văzut judecățile Tale, Dumnezeule.

Noi am fost martori numelui Tău cel onorat pe vecie;

Căci Tu ești Dumnezeul dreptăți, judecând pe Izrael cu pedeapsă.

Întoarce-ți Dumnezeule mila Ta către noi

și nu ne părăsi;

Adună-i la un loc pe împrăștiatii lui Izrael, în

milă și bunătate;

Căci tăria Ta este cu noi.

Iar noi ne-am încăpățânat, totuși Tu ești pedepsitorul nostru.

Nu ne părăsi, Dumnezeule ca popoarele să nu ne înghită pe noi căci nu vei avea apoi pe cine scăpa.

Căci Tu ești Dumnezeul nostru de la început

Și în Tine stă nădejdea noastră Doamne;

Și nu ne vom depărta de la Tine,

Căci bune sânt judecățile Tale, căci stau deasupra noastră.

Nouă și fiilor noștri, Tu vei fi plăcerea noastră în veci.

O, Doamne Salvatorule, nu ne vom mai clinti.

Domnul este vrednic să fie lăudat pentru judecățile Sale prin gura pioșilor Săi.

Și binecuvântat să fie Izraeleul
Domnului în veci.

Psalmul IX

Când a fost Izraelul dus în robie în
țară străină,

Când s-au depărtat de Domnul, care
i-a răscumpărat,

Ei au fost alungați din țara lor, pe
care Domnul le-a dat-o.

Împrăștiați printre toate popoarele a
fost Izraelul, în
acord cu cuvântul lui Dumnezeu;

Ca Tu să fi mărturisit, Dumnezeule,
în dreptatea Ta,
căci noi am păcătuit.

Căci Tu ești judecător în dreptate
pentru toate popoarele
de pe pământ,

Căci înțelepciuni Tale nimic nedrept
nu-i este ascuns.

Iar faptele drepte ale pioșilor Tăi,
stau înaintea Ta, Doamne.

Unde se poate omul ascunde de
înțelepciunea Ta,
Dumnezeule?

Faptele noastre sunt supuse alegerii
și puterii noastre,

Să facem binele s-au răul; în faptele
mâinilor noastre;

Dar în dreptatea Ta,

Tu i-ai vizitat pe fiii oamenilor.

Ca cei drepti să se înalțe cu Domnul;

Iar cei ce făptuiesc rele să-și
îndrepte viața spre
nimicire.

Căci judecata Domnului este adusă
în dreptate fiecărui
om și casei sale.

De partea cui ești bun Tu,
Dumnezeule, dacă nu
de partea celor ce cheamă pe Domnul?

El curăță de păcate sufletele care se
mărturisesc,

când umblă în înțelepciune;

Căci rușinea stă deasupra noastră și
a fețelor noastre
în privința acestor lucruri.

Și cui va ierta El păcatele, decât a
celor care
au păcătuit?

Tu îi binecuvântezi pe cei drepti și
nu-ți mai aduci

aminte de păcatele pe care le-au făcut;

Iar bunătatea Ta este deasupra lor,
celor ce au

ispășit păcatele lor.

Iar acum Tu ești Dumnezeul nostru,
iar noi

poporul Tău iubit;

Mila Ta ne arată nouă, Dumnezeule
al lui Izrael,

căci noi ai Tăi suntem;

Și nu-ți lua mila Ta de la noi, ca ei
să nu ne atace.

Căci Tu ai ales seminția lui Avram
înaintea
popoarelor

Și numele Tău l-ai așezat deasupra
noastră, Doamne,

Căci Tu nu ne vei alunga pe veci.

Tu ai făcut legământ cu părinți noștri
în privința
noastră

Și noi nădăjduim în Tine; când
sufletul nostru se
întoarce la Tine.

Mila Dumnezeului să fie peste casa
lui Izrael în
vecii vecilor.

Psalmul X

Fericit este omul de care Domnul își
amintește,
muștrându-l

Și pe care El îl reține de la calea
răului, prin lovitură,

Ca el să fie curățat de păcat, ca să nu se înmulțească.

Cel ce-și întoarce spatele să fie lovit, va fi cruțat.

Căci El merge drept pe calea dreptății
Și nu se întoarce de la pedeapsa sa.

Iar mila Domnului este asupra celor care-l iubesc
în adevăr

Și Domnul își amintește de slujnici
Săi în mila Sa.

Căci mărturia este în legea legământului etern,

Mărturia Domnului este pe calea omului în vizita Sa.

Drept și milos este Domnul în judecățile Sale,
în veșnicie,

Dar Izraelul va lăuda numele Domnului în fericire.

Iar pioși vor aduce mulțumire în ansamblu pentru tot poporul

Și de cei săraci Domnul va avea milă în veselia lui Izrael;

Căci bun și milostiv este Dumnezeu în veci,

Iar mulțimea lui Izrael va slăvi numele Domnului.

Slava Domnului să fie asupra casei lui Izrael pe vecie!

Psalmul XI

Să răsunе trompetele în Sion ca să-i cheme pe sfinți,

Ca să fie auzit în Ierusalim glasul celui ce aduce vestea;

Căci Domnul a avut milă de Izrael când la vizitat.

Ridică-te în înălțimi, o Izraele și ajunge-ți fiii tăi;

De la Răsărit și din Apus, aduna îi va Domnul;

Din Nord vor veni în plăcerea Dumnezeului lor,

De pe ostroavele de departe, Dumnezeu îi va astrânge pe ei.

Munți înalți îi va așeza El în câmpie pentru ei;

Iar dialurile vor fugii dinaintea lor.

Pădurile îi vor adăposti la trecerea lor;

Toți pomii înmiresmați, vor rodi pentru ei, de voia lui Dumnezeu,

Ca Izrael să treacă în Slava Dumnezeului lor.

Pune-ți o Ierusalime, haina ta de sărbătoare;

Pregătește-ți sfânta robă,

Căci Dumnezeu a vorbit de bine pe Izrael, în vecii vecilor.

Lăsați pe Domnul să facă cele spuse către Izrael și Ierusalim;

Lăsați pe Domnul să-l înalțe pe Izrael prin numele Său de glorie.

Mila Domnului să fie peste Izrael în vecii vecilor.

Psalmul XII

Doamne scapă sufletul meu de la nelegiuiri și netrebnici

Și de la limba nelegiuită și calomnie, de la minciună și înșelăciune.

Fățarnică și răsucită este limba netrebnicului

Și dintre oameni cu frumusețe
arzătoare;

Căci ei vor umple casele de limbi
mincinuase.

Să doboare pomii cei fericiți cu
tăișul de foc al
păcătoșilor,

Să-i îndemne pe stăpâni caselor la
război cu foc
cu buzele lor viclene.

Dumnezeule îndepărtează-i pe cei
inocenți cu buzele; iar pe nelegiuți în
nenorocira lor

Ca oasele lor să fie împrăștiate
departe, de la cei ce
frică au în Domnul.

În foc arzător vor pieri cei vicleni
cu limba,
departe de cei pioși.

Domnul să păzească sufletele
nevinovate, cele ce
urăsc nedreptatea

Și Domnul să-l întărească pe cel ce
urmează pacea
la casa sa.

Slava Domnului să fie peste Izrael și
peste
slujnici săi pe vecie;

Dar păcătoși să piară laolaltă în
prezența Domnului;

Pe când cei pioși ai Domnului să
moștenească
promisiunile Domnului.

Psalmul XIII

Mâna dreaptă a Domnului m-a
acoperit;

Mâna dreaptă a Domnului ne-a scutit
pe noi.

Brațul Domnului ne-a scăpat pe noi
de la sabia
ridicată,

De la foamete și de la moartea
păcătoșilor.

Fiarele zgomotoase se reped asupra
lor;

Cu dinți lor ele le despică carnea,
Iar cu colți lor le strivesc oasele.

Dar de la toate acestea, Domnul ne-a
scăpat pe noi.

Dreptul are necazuri din greșeala sa,
Altfel ar fi dus laolaltă cu păcătosul;
Însă nici una din aceste lucruri, nu-l

atinge
pe cel drept.

Căci pedeapsa este alta pentru
păcatele din ignoranță
comise de cel drept,

Dar a păcătosului este nimicirea.

În secret dreptul este pedepsit,

Ca păcătosul să nu se bucure de
aceasta;

Căci El îndreaptă pe cel drept ca pe
un fiu iubit;

Iar pedeapsa sa este ca pentru cel
întâi născut.

Căci Domnul îl scutește pe cel pios

Și șterge greșelile lor prin pedeapsa
Sa;

Căci voința celui drept va fi veșnică;
Iar cei păcătoși vor fi duși la
pierzare

Și nimeni nu-i va mai aminti.

Asupra pioșilor este mila Domnului

Și asupra celor ce se tem de El în
mila Sa.

Psalmul XIV

Credincios este Domnul față de cei
ce în adevăr Îl iubesc,

Și pentru cei ce îndură pedeapsa Sa;

Pentru cei ce umblă în dreptatea
poruncilor Sale,

În legea pe care El ne-a dat-o să
trăim.

Piosul Domnului va trăi veșnic;

Paradisul Domnului și pomul vieți
este cel pios.

El va planta rădăcinile lor pe vecie;

Iar ei nu vor fi smulși în toate zielele
cerului;

Căci partea și moștenirea lui
Dumnezeu este Izraelul.

Dar nu astfel va fi și cu cei păcătoși
și schimbători,

Care iubesc ziua ce-a scurtă în
amiciția
păcatului lor;

A căror plăcere este să împrăștie
corupție,

Ne aducându-și aminte de
Dumnezeu;

Căci cărările oamenilor Îi sunt Lui
cunoscute

în toată vremea,

Căci el cunoaște secretele inimi
înainte ca ele
să se întâmpale.

De aceea moștenirea lor este Șeolul
și întunericul

și nimicirea

Și ei nu vor fi găsiți în ziua când
drepti vor

obține milă;

Dar pioși Domnului vor moșteni
viață și fericire.

Psalmul XV

Când am fost în necaz, am chemat
numele Domnului

Și am nădărdit în ajutorul
Dumnezeului lui Iacob și
am fost cruțat;

Căci Tu Dumnezeule ești refugiul și
speranța săracului.

Căci cine, Dumnezeule este
puternic decât cel ce

mulțumire aduce Ție în adevăr?

Și când este omul mai tare decât
când mulțumiri aduce
numelui Tău?

Un psalm și o cântare nouă în
plăcerea inimi,

Fructul buzelor și cu limba ce-a
instruită,

Primele fructe ale buzelor celui pios
și drept în inimă.

Cel ce oferă aceste lucruri nu va fi
cutremurat de rău;

Flacăra focului și ura celui nedrept
nu-l va atinge pe el,

Când va pleca de la fața lui
Dumnezeu împotriva
păcătoșilor.

Căci pecetea lui Dumnezeu este
peste cei drepti, ca ei să poată fi cruțați.

Foamea și sabia și supărarea vor fi
departe de cel drept,

Căci acestea vor zbura de la cel pios
ca urmărit în luptă

Și vor urmări pe cel păcătos și-l vor
îvinge

Și pe cei ce fac nelegiuire, care nu
vor scăpa de judecata lui Dumnezeu;

Precum dușmanii cei iscusiți la
luptă așa vor fi ei înfrânți,

Căci pecetea nimiciri stă deasupra
capului lor;

Și moștenirea păcătoșilor este
nimicirea și întunericul,

Iar nedreptățile lor îi vor urma în
Șeolul dedesubt.

Moștenirea lor nu va fi găsită de fiii
lor,

Căci păcatele vor fi puse în casa de
păcate.

Păcătoși vor pieri în ziua judecării
Domnului,

Când Domnul va veni pe pământ cu
judecata Sa.

Ci acei ce au frică de Domnul vor
afla atunci milă

Și vor vor trăi în compătimirea lui
Dumnezeu;
Dar păcătoși vor pieri pe vecie.

Psalmul XVI

Când sufletul doarme fiind departe
de Domnul,
alunecat jos în groapă,
Când departe am fost de Domnul,
sufletul meu
a fost aproape de moarte;
Am fost aproape de poarta Șeolului
cu păcătosul,
Când sufletul meu s-a depărtat de
Domnul Dumnezeu
lui Izrael-
Domnul nu m-a ajutat pe mine cu
veșnica Sa milă.

M-a înțepat el, cum se înțepă un
cal, ca să-i pot sluji Lui,
Salvatorul și ajutorul meu în toate
timpurile m-a cruțat.
Mulțumiri voi aduce Ție,
Dumnezeule, căci Tu ma-i
scăpat spre cruțarea mea;
Și nu m-ai socotit cu păcătoși într-u
nimicirea mea.

Nu-Ți distrage mila Ta de la mine,
Dumnezeule,
Nici amintirea Ta de inima mea,
până la moarte.

Stăpânește mă Dumnezeule și ține
mă departe de
la păcat

Și de la toată femeia stricată care
caută a poticni.

Nici frumusețea femeii nelegiuite să
nu mă păcălească,

Nici vreunul care dă avânt
păcatului.

Întărește lucrurile mâinilor mele
înaintea Ta

Și părăsește calea mea în amintirea
Ta.

Protejează gura și buzele mele prin
cuvinte de adevăr;

Furia și mânia neântemeiată pune-o
la distanță de mine.

Cârtirea și impaciența du-o departe
de la mine,

Iar când voi păcătui, Tu mă
pedepsește ca să mă
întorc la Tine.

Dar cu bună voie și cu grijă suferă-
mi sufletul meu;

Când îmi vei întări sufletul, aceasta
va fi deajuns
pentru mine.

Căci dacă Tu nu ne dai tărie,
Cine poate îndura pedeapsa și
sărăcia?

Când omul este admonestat de la
corupția sa,

Tu îl vei cerceta în carnea sa și în
chinurile
sărăciei sale.

Dacă cel drept va îndura toate
aceste necazuri, el va
primi mila de la Dumnezeu.

Psalmul XVII

Doamne, Tu ești Regele nostru în
vecii vecilor,

Căci în tine se preamărește sufletul
nostru.

Cât este de lungă viața omului pe
pământ?

Căci câte sunt zilele lui atâta
nădejdie el are.

Dar noi credem în Dumnezeul
nostru salvator;

Căci puterea Dumnezeului nostru
este mila,

Iar împărăția Dumnezeului nostru
este pe vecie
asupra popoarelor în judecată.

Tu, Doamne, l-ai ales pe David a fi
rege peste Izrael

Și jurata-i că seminția sa nu va
cădea înaintea Ta.

Dar pentru păcatele noastre,
păcătoși vei ridica
împotriva ne;

Ei ne vor asalta și ne vor învinge;

Dar Tu nu i-ai lăsat pe ei să ne i-a
prin violență.

Căci ei nu-Ți aduc Ție prin
înțelepciune slavă
numelui Tău;

Ei înting monarhia lor lumească din
locul puteri lor;

Și au pustiit tronul lui David cu
arogață mare.

Însă Tu, Dumnezeule i-ai doborât
pe ei și le-ai

nimicit seminția de pe pământ,

Căci împotriva lor ai ridicat pe un
om străin

de neamul nostru.

În acord cu păcatele lor Tu le-ai
răsplătit Dumnezeule;

Ca să-i găsească pe ei faptele lor.

Dumnezeu, lor nu le arată mila;

El cercetează seminția lor și pe nici
unul

nu-l eliberează.

Credincios este Domnul în toate
judecățile Sale

Pe care le face pe pământ.

Nelegiuții au pustiit țara noastră ca
nimeni să

n-o poată locui,

Ei au nimicit pe tineri și bătrâni și
fiii lor laolaltă;

Iar El în urgia mâniei Sale, i-a
alungat până
chiar spre vest

Și pe stăpâni țări necumpătați, i-a
batjocorit.

Fiind niște străini, dușmanul a
umblat în mândrie

Și inima lui a fost străină
Dumnezeului nostru;

Și toate ce-au făcut în Ierusalim,

Au făcut popoarele în orașele
dumnezeilor lor.

Iar fiii legământului în mijlocul
mulțimi de popoare

i-au întrecut în rele.

Și n-a fost printre ei nici unul care a
făptuit în mijlocul

Ierusalimului, mila și adevărul.

Cei ce-au iubit sinagoga pioșilor au
fugit din ele,

Asemeni unei vrăbi ce zboară din
cuibul ei.

Și-au hoinărit prin pustii ca viețile
lor să fie scăpate

de junghi

Și scump a fost în ochii lor, a celor
ce trăiau în străinătate orcine a scăpat viu
de la ei.

Prin toată lumea unde au fost
împrăștiați de nelegiuți

Căci cerurile au oprit ploaia să cadă
pe pământ.

Iar izvoarele s-au oprit a mai izvorâ
din adâncuri,

cele ce curge-au șiroaie de pe munți cei
înalți.

Căci n-a fost unul printre ei care să-
i fie plăcut

dreptatea și adevărul;

Căci de la mic la mare, dintre ei toți
au fost

păcătoși;

Regele a fost un lacom, judecătorul
nedrept

iar poporul păcătos.

Oprește Doamne și ridică le lor rege, pe fiul lui David,

În timpul prescris de Tine, Dumnezeule, ca el să împărătească peste Izrael al tău slujnic și înfășoară-l cu tărie să poată sfârâma pe stăpânii nedreptății,

Ca să curețe Ierusalimul de popoarele ce l-au călcat în picioare, spre nimicire.

În înțelepciune și dreptate, el va înțepa păcătoși de la moștenire

Și va nimici el mândria păcătosului ca olarul vasele sale.

Cu un mănunchi de fier el va rupe în bucăți substanța lor,

El va distruge popoarele necredincioase prin cuvântul guri sale;

La admonestarea sa popoarele vor fugi dinaintea lui,

Și-i va ocărâ pe păcătoși pentru gândurile inimilor lor.

Apoi va aduna laolaltă poporul sfânt, pe care el îl va purta în dreptate

Și va judeca triburile popoarelor care au fost sfințite de Domnul Dumnezeu;

Și nu va suferi nedreptatea a mai găzdui în mijlocul lor;

Nici printre ei nu va mai fi vreunul care să știe de slăbiciuni,

Căci el îi va cunoaște pe ei, căci toți vor fi fiii Dumnezeului lor.

Și-i va împărți el pe triburi peste țară

Și nici un străin nu va mai rămâne printre ei.

Căci el va judeca popoarele și națiunile în înțelepciunea sa. Selah.

Și va înfrâna popoarele sub jugul său să-i slujească;

Și vor slăvi pe Domnul în loc văzut de tot pământul;

Și el va curăța Ierusalimul și-l va face ca înainte;

Ca popoarele să vină de la capătul pământului sa vadă slava lui,

Aducând daruri pe fiii lor cei slabi;

Ca să vadă slava Domnului căci Dumnezeu l-a slavit

Și el va fi un rege al dreptăți, învățat de Dumnezeu printre ei

Și nedreptate nu va mi fi în acele zile în mijlocul lor.

Ci toți vor fi sfinți iar regele lor va fi uns de Domnul.

Căci el nu-și va pune adevărul în cal și călăreț și plecăciune,

Nici nu va forja pentru el aur și argint pentru război.

Nici nu-și va strânge mulțimea pentru ziua bătăliei;

Căci Domnul este regele său, credința sa puternică prin nădăjduirea lui în Dumnezeu.

Toate neamurile se vor teme de el,

Căci el va izbi pământul prin cuvântul guri sale în veci.

El va binecuvânta poporul Domnului cu înțelepicune și plăcere;

Și însuși el va fi pur ca să poată stăpâni mulțimea de oameni.

El va mostra pe stăpâni și pe păcătoși îi va nimici prin puterea cuvântului său;

Și se va bizui pe Domnul său și în zilele lui, nu se va poticni.

Căci Dumnezeu îl va face puternic
prin duhul sfânt al Său

Și înțelept va fi prin duhul
înțelepciunii, a tăriei și dreptății.

Iar binecuvântarea Domnului va fi
cu el și va fi puternic
și nu se va poticni;

Iar nădejdea sa va fi Domnul: Cine
va putea sta
împotriva lui?

Căci el va fi mare în faptele lui și
tare în teama de
Dumnezeu

Și va paște turma Domnului cu
credință și dreptate

Și nici unu dintre ei nu se va poticni.

El îi va purta pe ei cu dreptate

Și mândrie nu va exista printre ei
căci nici unul
din ei nu va fi asuprit.

Astfel va fi împărăția împăratului lui
Izrael pe care
Dumnezeu îl cunoaște.

El se va ridica peste casa lui Izrael
pentru al
îndrepta

Și cuvintele sale vor fi mai scumpe
decât aurul,

În ansamblu el va judeca popoarele
și triburile
cele sfinte.

Spusele lui vor fi ca ale unui sfânt,
în mijlocul
sfinților.

Binecuvântați sunt cei ce vor trăi în
acele zile,

Căci aceia vor vedea norocul cel bun
al lui Izrael,
când Dumnezeu va aduna laolaltă
triburile toate.

Grăbește Doamne mila Ta peste
Izrael!

El ne va scoate de la cei necurați și
nesfinți dușmani!

Domnul în persoană este împărat în
veci de veci.

Psalmul XVIII

Doamne mila Ta este peste lucrul
mâinilor Tale în veci;

Bunătatea Ta este peste Izrael, ceea
ce este un dar bogat.

Ochi tăi privesc asupra lor, ca nici
unul din ei să nu
sufere lipsă;

Urechile Tale dau ascultare celui
deznădăjduit credincios și sărac.

Judecățile Tale sunt îndeplinite peste
pământ în milă;

Iar iubirea Ta este în preajma
seminției lui Avram,
fii lui Izrael.

Pedepsele Tale sunt asupra noastră a
întâiului născut
și singurul fiu conceput,

Ca să întorci sufletul supus de la
nebulia ignoranței.

Va purifica Dumnezeu Izraelul de
ziua milostivirii
și a binecuvântării,

De ziua alegerii celor

Binecuvântați, ce vor fi în acele zile,
Va lua înapoi El pe unsul Său?

Atunci ei vor vedea bunătatea
Domnului pe care El
a pregătit-o pentru generațiile ce vor
urma,

Sub nuiua pedepsei Domnului, în
uleiul frici
Dumnezeului său

În duhul înțelepciunii și dreptăți și
tăriei;

Ca el să poată conduce orice om la
fapta ce-a dreaptă
în frica de Dumnezeu,

Ca să-i întărească pe toți înaintea
Domnului,

Căci o generație bună va trăi în
teamă de Dumnezeu
în ziua milostivirii. Selah.

Minunat este Dumnezeu și glorios
lucrând în înălțimi.

Căci El este Cel care a fixat în ciclul
ei, lumina cerului
ca să determine anotimpurile de la an la
an,

Iar acestea nu se dau de-o parte de la
porunca Lui.

Ci în frica de Dumnezeu ele-și
urmează cursul lor zi de zi,

De când le-a creat Dumnezeu și din
todeauna.

Și ele n-au greșit din ziua când au
fost create de El.

Ele nu s-au îndepărtat de la calea lor,
Decât dacă Dumnezeu le poruncește
prin slujnici Săi.

Cartea a patra a Macabeilor

Autorul manuscrisului original aparține probabil sec. I î.d.Hr. Sfinții Părinți ai Bisericii Creștine Timpurii au păstrat cu atenție această carte, pe care noi o avem din traducere siriană.

Cap. I

1 Filozofia la cel mai înalt grad, este o întrebare de care ași dori să vorbesc, anume despre Rațiunea Inspirată care este stăpână peste pasiune. De filozofia ei a-și dori să atrag atenția voastră ce-a mai serioasă.

2 Căci nu numai un subiect general poate fi luat ca o bransă a înțelepciunii, ci aceasta include și virtutea ca lauda ce-a mai minunată, referindu-mă la stăpânirea de sine.

3 Căci cum s-ar spune, dacă Rațiunea este făcută să controleze pasiunile, care sunt defavorabile cumpătării, cum este lăcomia și pofta; atunci este clar evident că ea (Rațiunea), este stăpână peste pasiuni, precum voința rea este oponenta justiției și pe deasupra și oponenta vitejiei; de aceea mai este numită și furie, durere și frică.

4 Dar cineva poate întreba, dacă Rațiunea este stăpâna pasiunii, atunci de ce ea nu controlează uitarea și ignoranța? Inșă această întrebare trebuie alungată ca fiind ridicolă.

5 Răspunsul este că Rațiunea nu este stăpână peste

defectele moștenite de minte, ci peste pasiune și defecte morale care sunt opuse dreptății și vitejiei și cumpătării și judecării; iar acțiunea ei în acest caz nu

este să stârpească pasiunea, ci de-a ne permite nouă să rezistăm cu succes acestor lucruri.

6 Vă pot pune în față vouă multe exemple, extrase din diverse surse, unde Rațiunea sa dovedit a fi stăpână peste pasiune. Dar instanța ce-a mai bună pe care o pot da este nobila purtare a celor care au pierit de dragul virtutei, precum Elazar și ce-i șapte Duhovnici și Mama lor.

7 Căci aceștia toți au sfidat pedepsele, da, chiar până la moarte, dovedind că Rațiunea se înalță și devine superioară pasiunilor.

8 Pot să măresc lauda virtutei lor, a bărbaților și a Mamei, care au pierit în zilele acestea pe care noi le sărbătorim pentru frumusețea moralei și a bunătății, dar mai de grabă le-ași felicita lor pentru onoarea atinsă de ei.

9 Căci administrația a simțit curajul lor și îndurarea, nu numai de lume în global, ci chiar și de călăi lor, făcându-i pe ei autori ai prăbușirii tiraniei sub care zace națiunea noastră. Ei l-au învins pe tiran prin îndurarea lor, astfel că prin ei și țara lor s-a purificat.

10 Și mai de grabă îmi voi lua oportunitatea de-a discuta aceasta după ce am început cu teoria generală, căci sunt dator s-o fac, iar apoi voi decurge la povestea lor, dând slavă a tot-înțelepciunii lui Dumnezeu.

11 Cercetarea noastră, prin urmare, este supremația și stăpânirea Rațiunii peste pasiuni.

12 Dar trebuie să definim mai întâi ce este Rațiunea și apoi ce este pasiunea și câte feluri de pasiune există și când Rațiunea devine supremă lor.

13 Consider Rațiunea a fi mintea preferată de o deliberare clară a înțelepciunii.

14 Înțelepciunea o consider a fi știința lucrurilor divine și umane și cauzele lor.

15 Aceasta presupune a fi primirea de cultură sub Lege, prin care noi învățăm respectul convenit pentru lucrurile lui Dumnezeu și pentru vrednicia profitului nostru uman.

16 Înțelepciunea se manifestă sub forma judecării și a dreptății și a curajului și a cumpătării.

17 Dar judecata și stăpânirea de sine, sunt cele care domină pe toate direct, prin adevăr. Rațiunea susține autoritatea ei asupra pasiunilor.

18 Dar în privința pasiunii, sunt două surse comprehensibile, numite plăcere și pedeapsă și ele aparțin atât sufletului, cât și trupului.

19 Și cu respect, prin amândouă, plăcere și pedeapsă sunt multe cazuri unde pasiunea primește o anumită succesiune.

20 Astfel dorința merge înaintea plăcerii, satisfacțiilor, urmând pe urmă; și până frica merge înaintea pedepsei, după pedeapsă urmează căința.

21 Furia la fel, dacă omul urmează cursul afecțiunilor sale, este o pasiune în care se manifestă plăcerea și durerea (pedeapsa).

22 Prin plăcere, la fel urmează stricăciunea morală cu manifestarea celor mai ample diversități pasionale.

23 Aceasta se interpretează în suflet ca ostentație și lăcomie și defăimare, iar

în trup ca hrană străină, lăcomia de mâncare și aviditate în ascuns.

24 Acum plăcerea și pedeapsa, apar ca doi pomi care cresc din trup și suflet, care se ramifică și din care răsar multe mlădițe ale pasiunii. Dar fiecare Rațiune umană devine stăpâna grădini, încolțind, înverzind și crescând; întorcându-se către apă, urcă în sus și mai sus, aducând dispoziția și pasiunea spre domesticire.

25 Căci până Rațiunea este condusă de virtute, ea este stăpâna pasiunii.

26 Observați acum în primul rând, că Rațiunea devine superioară față de pasiuni în virtutea acțiunii inhibitoare a cumpătării.

27 Cumpătarea este represiunea dorințelor, dar dorințele, unele pot fi mentale, iar altele psihice. Dar ambele sunt controlate de Rațiune. Când suntem ispitiți de cărnurile oprite, cum vom renunța la plăcerea lor?

28 Oare nu Rațiunea are puterea de-a repressa apetitul de mâncare? După opinia mea, așa este.

29 Când noi simțim dorința de-a mânca pești, păsări, fiare și carnea tuturor animalelor interzise nouă prin Lege, noi ne abținem prin predominarea Rațiunii.

30 Căci înclinarea noastră spre poftă este verificată și inhibată de mintea cumpătată și toate necesitățile trupești, sunt supuse înfrânării Rațiunii.

31 Dar ce este surprinzător și năruitor în dorința naturală a sufletului să se bucure de fructul frumuseții?

32 Aceasta, desigur este cauza din care noi slăvim pe virtuosul Iosif, căci prin Rațiune și prin efort mintal, el a verificat impulsul carnal. Căci el tânăr fiind, la vârsta la care dorințele psihice sunt tari; însă prin Rațiunea sa, el a năruit impulsul pasiunilor sale.

33 Căci Rațiunea dovedește a supune nu numai impulsul dorințelor sexuale, ci a tuturor lăcomiilor.

34 Căci Legea spune: "Tu nu vei lăcomi la nevasta aproapelui tău, nici la lucrurile lui."

35 Cred, când legea ne poruncește să nu lăcomim, că aceasta de fapt aduce un argument puternic, precum Rațiunea este capabilă să stăpânească lăcomia dorințelor, chiar și când pasiunile militează împotriva dreptății.

36 Cum altfel omul care este lacom la mâncare și avid și bețiv, poate să-ți schimbe natura sa, dacă nu Rațiunea se impune a fi stăpână peste pasiune?

37 De sigur, atunci când omul își îndreaptă viața sa către Lege, dar fiind mizerabil, el poate activa contrar naturi sale și împrumuta la bani celor nevoiași, fără interes, iar peste perioada de șapte ani, anularea datoriei.

38 Dacă respectivul este zgârcit, este muștrat de Lege prin acțiunea Rațiunii; și se înfrânează de a spicui din miriștea sa, s-au a culege ultimul strugure din vie.

39 Privind peste tot restul, putem recunoaște Rațiunea pe poziția ei de stăpână peste pasiune s-au afecțiune.

40 Căci Legea se gradează deasupra afecțiunii pentru părinți, ca omul de dragul lor să nu-și predea virtutea sa; s-au iubirea pentru nevastă să învingă, căci dacă ea va păcătui, bărbatul s-o poată ocărâ; ca să nu predomine iubirea de copii, căci ei fiind obraznici, omul să-i poată pedepsi pe ei; și să stăpânească pretenția prieteniei, ca omul să-i poată admonesta pe prieteni săi în cazul că ei fac vreun rău.

41 Și nu cred a fi un lucru paradoxal, când Rațiunea prin Lege este abilă să învingă ura; ca omul să se poată retrage de la livada dușmanului, să protejeze proprietatea dușmanului de la

prădare și să adune dumnezei lor care au fost împrăștiați.

42 Căci legea Rațiunii este astfel dovedită a se extinde prin mare agresiune asupra pasiunilor s-au a viciilor ambiției, vanității, ostentației, mândriei și defăimării.

43 Căci compasiunea minți scârbește toate aceste înjosiri pasionale, chiar și mânia, căci ea o învinge și pe aceasta.

44 Da, Moise când a fost supărat pe Datan și Abiram, nu s-a lăsat dus de ura sa, ci și-a stăpânit mânia prin Rațiune.

45 Căci mintea și compasiunea este abilă, cum am spus, să aducă victorie asupra pasiunilor; pe unele modificându-le, pe altele nimicindu-le total.

46 Pentru ce alceva a rușinat înțeleptul nostru părinte Iacob casele lui Simeon și Levi, decât pentru măcelul nerezonabil asupra tribului Sechemiților, zicând: "Blestemată să fie mâna lor!"

47 Căci n-au avut Rațiune să-și înfrâneze mânia, de aceea a spus el așa.

48 Căci în ziua când Dumnezeu l-a creat pe om, a implantat în el pasiunea și înclinarea, ca în același timp să-i așeze mintea pe tron; care să fie călăuză sa în toate lucrurile; și minți el a dat Legea, căruia dacă omul îi poruncește, el va domni peste împărăția compasiunii și dreptății, a virtutei și a vitejiei.

Cap. II

1 Prin urmare, cineva poate întreba, dacă Rațiunea este stăpâna pasiunilor, atunci de ce nu este și stăpâna uitării și a ignoranței?

2 Însă acest argument este suprem ridicol. Fiindcă Rațiunea, nu se arată a fi

stăpână peste pasiuni s-au defecte în sine, ci peste cele ale trupului.

3 De exemplu, nimeni din voi nu este abil să extirpeze dorința noastră naturală, însă Rațiunea poate să-l scape pe el fiind făcut sclav al dorințelor.

4 Nimeni din voi nu este abil a extirpa furia din suflet, dar este posibil pentru Rațiune să vină în ajutor împotriva furiei.

5 Nimeni din voi nu poate extirpa rău-voiciunea și dispoziția ei. Însă Rațiunea poate fi un aliat împotriva influenței rău-voiciuni.

6 Rațiunea, nu este extirparea pasiunilor, ci antagonismul ei.

7 Cazul însetării Regelui David, va sluji exemplu pentru a clarifica aceasta.

8 Când David a avut de furcă cu Filistenii și prin ajutorul luptătorilor noștri, a ucis pe mulți din ei, devenind un simbol; toate fiind câștigate cu sudoare și chin, toate întorcându-se împrejurul cortului regal, unde era adunată toată armata strămoșilor noștri.

9 Astfel că mulțimea întregă s-a așezat la cină, dar regele fiind însetat de o sete intensă, deși a avut apă din abundență, el nu și-a putut potoli setea.

10 De fapt o dorință irațională pentru apa care era în posesia inamicului, l-a consumat pe el foarte și l-a deprimat.

11 Apoi după ce paznicul său de corp a cârțit împotriva tendințelor regelui, doi tineri luptători înfocați, rușinați de dorința regelui lor, și-au îmbrăcat armura și au luat un vas de apă și au sărit metereza inamicului și s-au furișat pe lângă paznici, la poartă și au căutat prin tabăra dușmanului;

12 Până nu au găsit izvorul și au luat apă pentru rege.

13 Însă David totuși mai ardea de sete, considerând că această cantitate

echivalează cu sângele său și că este un pericol pentru suflet.

14 De aceea, opunând Rațiunea sa dorințelor sale, el a golit apa ca ofertă pentru Dumnezeu.

15 Fiindcă mintea cumpătată, este abilă să cucerească dictatele pasiunilor și de a stinge focul dorințelor și a lupta victorios cu junghiurile trupului nostru; care pot fi extrem de puternice, dar prin frumusețea morală și a bunătății Rațiunii, se pot înfrunta cu dispreț, toate dominările pasiuni.

16 Iar acum ocazia ne cheamă să descriem povestea Rațiunii, a stăpânirii de sine.

17 În timpul în care părinți noștri s-au bucurat de minunata pace a practicării Legii și au fost fericiți, Seleucus Nicanor, regele din Asia, a sancționat taxe pentru serviciul templului și au văzut politețea noastră. Mai precis un oarecare om a activat împotriva armoniei generale, implicându-ne pe noi într-o mulțime de nenorociri.

18 Onia, un om cu caracter înalt, a fost pe atunci mai marele preot, fiind în oficiu pe viață. Un oarecare Simon, a întreprins o faptă împotriva lui, deși el disprețuia orice fel de calomnie, acesta (Simon), a izbutit să-l acuze de stricăciune în popor și a plecat în străinătate cu intenția de a-și trăda țara.

19 Și a venit la Apolonius guvernatorul Siriei și Feniciei și Ciliciei și i-a zis: "Fiindcă sunt loial regelui, am venit să te înștiințez că în vistierele Ierusalimului sunt depozitate multe mii de depuneri particulare, care nu aparțin templului și nu intră în contul lui, ci se cuvin proprietății Regelui Seleucus.

20 Cercetând Apolonius aceste spuse în detali, l-a lăudat pe Simon pentru serviciul său loial regelui și s-a grăbit la curtea lui Seleucus, dezvăluindu-i de aceste vistieri

valoroase. Apoi, după ce-a primit autorizare de-a acționa în cauză, el a mărșăluit prompt în țara noastră, acompaniat de blestematul Simeon și de o foarte numeroasă armată, anunțând că sunt veniți din porunca regelui să comfiște depunerile private din vistieri.

21 Poporul nostru a fost foarte supărat din cauza aceasta și au protestat puternic, considerând scandalos lucru pentru aceia ce i-au autorizat să jefuiască vistieriile și au aruncat în calea lor tot felu de obstacole.

22 Însă Apoloniu amenințându-i, și-a făcut loc să intre în templu.

23 Atunci preoți din templu și femeile și copiii, l-au conjurat pe Dumnezeu să vină să-și scape lăcașul sfânt, care a fost violat, iar când Apoloniu cu ostași săi înarmați au mărșăluit în încăperea cu bani, s-au arătat din cer îngerii călărind pe cai, cu brațele lor în forma fulgerelor de lumină, aducând printre ei o mare spaimă și teamă.

24 Și Apolonius a căzut jos, pe jumătate mort în Curtea Templului și și-a ridicat mâinile la cer și cu lacrimi în ochii i-a conjurat pe Evrei să intercesioneze pentru el și să oprească mânia mulțimi cerești;

25 Spunând că a păcătuit și că este chiar vrednic de moarte, iar dacă-l vor lăsa în viață, va lăuda tuturor oamenilor binecuvântarea Lăcașului Sfânt.

26 Mișcat fiind de astfel de auzite, Onia, mai marele preot, om foarte cumpătat în toate, a intercesionat pentru el, căci s-a gândit că regele Seleucus o să creadă că el a fost înfrânt de planul oamenilor și nu de justiția divină.

27 După cruțarea lui uimitoare, Apolonius a plecat să raporteze regelui cele întâmplare.

28 Însă Seleucus murind, tronul l-a succedat fiul său Antiochus Epifanes, un

om teribil și înfumurat, care l-a înlăturat pe Onia de la slujba sa sfântă și l-a pus pe fratele său Iason în locul lui, în schimbul a tri mii șase sute șazeci de talanți anual pe care Iason avea să-i plătească.

29 Astfel că el l-a numit pe Iason mai marele preot și l-a făcut stăpân peste poporul său.

30 Dar Iason a introdus în popor un altfel de trai și o nouă constituție sfidând cumplit Legea; și el nu numai că a întrerupt gimnaziul de pe Muntele părinților noștri, ci au și desființat slujba din templu.

31 De aceea justiția divină a fost aprinsă de mânie și l-a adus pe Antiochus dușman împotriva noastră.

32 Chiar dacă acesta a purtat război cu Ptolemeu în Egipt; și a auzit că poporul din Ierusalim s-a bucurat mult de raportul morți sale, s-a înapoiat imediat împotriva lor.

33 Și după ce-a prădat orașul, a adus un decret prevăzând pedeapsa cu moartea pentru toți aceia care vor fi văzuți că trăiesc după Legea părinților noștri.

34 Însă nici un decret al său nu i-a fost de folos și n-a putut întrerupe constanța poporului nostru față de Lege, căci în ciuda amenințărilor și penalizărilor sale, lumea l-a disprețuit profund, căci a fost oprită chiar și femeia să-și taie împrejur fii ei și chiar dacă și-au cunoscut dinainte soarta, s-au aruncat împreună cu prunci lor de pe stânci cu capul în jos.

35 Și după ce-au continuat decretul sale a fi condamnate de mulțimea de oameni, el personal a încercat a tortura și a forța pe fiecare om în parte, să mănânce carne necurată și astfel să abdice religia Iudaică.

36 În acord cu aceasta, tiranul Antiochus , urmat de consilieri săi, s-a

așezat să judece pe un loc înalt, fiind înconjurat de trupele sale îmbrăcate în armuri și a poruncit gărzi sale să târască acolo pe fiecare om în parte, pe Evrei și să-i silească a mânca carne de porc și lucruri oferite la idoli. Dar în caz contrar, dacă cineva refuză a se spurca cu acele lucruri necurate, să fie torturat și omorât.

37 Și după ce mulți au fost luați cu forța, a fost adus și un oarecare om în fața lui Aniocus, Evreu, a cărui nume era Elazar, preot prin naștere, instruit în știința Legi. Era un om înaintat în ani; fiind cunoscut de mulți de la curtea tiranului, ca fiind cunoscător de filozofie.

38 Privindu-l pe el Antiocus, i-a zis: "Înainte să poruncesc să te tortureze, fiind om venerabil, te sfătuiesc să mănânci din carnea de porc și să-ți scapi viața. Fie că respect anii tăi și peri tăi albi, pe care i-ai câștigat de mult, dar tot te mai ți de religia Iudaică și mă faci să cred că nu ești filozof.

39 Căci excelentă este mâncarea acestui animal, pe care natura ni l-a acordat și de ce trebuie tu să-l abominezi? Întrădevăr este o nebunie să nu plăci această plăcere inocentă și rău este să alungi favoarea Naturi.

40 Dar și mai mare nebunie ar fi, mă refer din partea ta, este să neglijezi adevărul, căci atunci vei începe să mă sfidezi chiar și pe mine, prin pedepsele tale.

41 Te vei întoarce tu de la filosofia ta nefirească? Nu vei arunca tu stupida ta calculare și vei adapta o nouă încadrare a minții potrivită anilor tăi târzi; învățând adevărata filosofie a eficienței și totodată să te închini sfatului meu caritabil și să-ți faci milă de ani tăi venerabili?

42 Consideră, dacă întrădevăr ar exista vreo Putere a cărui ochi este îndreptat peste această religie a voastră,

el întodeauna te va strâmtora pe tine de vreo schimbare făcută."

43 Astfel a îndemnat tiranul la mâncare necurată a cărnii necurate, iar Elazar a cerut permisiunea să vorbească și primind, a început discuția sa în fața judecății, în felul următor:

44 "Noi, Antiocus, am acceptat Legea Divină ca Lege a țării noastre și nu este altă necesitate mai puternică la noi, decât a ne supune Legi.

45 De aceea noi întrădevăr considerăm că drept este să nu încălcăm Legea, calea noastră, nici într-un fel.

46 Și încă tu sugerezi că Legea noastră nu este divină, pe când noi cu dârjenie susținem că este divină și nu ni se cuvine nouă s-o încălcăm, chiar nici pentru milă.

47 Nu crede că aceasta pentru noi este un păcat neânsemnat, ca să mâncăm lucruri necurate, pentru a nu încălca Legea. Cu lucruri mici s-au mari, este la fel de ticălos lucru, căci Legea pe toate acestea le disprețuiește.

48 Dar tu îți bați joc de filosofia noastră, de parcă noi am trăi în contrar cu rațiunea.

49 Nu este așa, căci pe noi Legea ne învață stăpânirea de sine, ca noi să putem fi stăpâni tuturor plăcerilor și dorințelor și suntem întrădevăr instruiți în vitejie, ca toate pedepsele să le îndurăm cu pregătire; și ne învață dreptate, ca în toate să fim modești și ne învață în dreptate și respect să slujim numai Dumnezeuului care este.

50 De aceea noi nu mâncăm carne necurată, căci noi credem că Legea noastră este de la Dumnezeu dată și noi la fel știm de Creatorul lumii, că este Făcător de Lege. Care simte pentru noi în acord cu natura noastră.

51 El ne-a poruncit nouă să mâncăm mâncarea care corespunde sufletelor noastre și ne-a interzis să mâncăm alta.

52 Căci aceasta la ce ne silești tu, pentru noi este o faptă de tiran, care ne îndeamnă nu numai să încalcăm legea, ci să și mâncăm în așa măsură, ca tu să poți râde de spurcarea aceasta profund abominabilă pentru noi.

53 Însă tu nu vei râde de mine în felul acesta, nici nu voi încălca jurămintele sfinte ale înaintașilor mei, de a păzi Legea, nici să-mi scoți ochii și nici dacă-mi dai foc măruntaielor mele.

54 Nu sunt așa de descurajat de anii mei înaintați, ci dreptatea este aceea ce-mi dă putere și tinerețe și mă întoarce spre Rațiune.

55 Deci răsucește-ți grătarul și aprinde-ți furnalul și-l înfierbântă, căci mie nu-mi este atât de milă de anii mei trecuți, încât să încalc Legea părinților mei prin mine însumi.

56 Nu te voi dezamăgi pe tine Lege, care mi-ai dat învățare. Nu te voi părăsi pe tine, o iubită stăpânire de sine. Nu te voi face de rușine, o iubire înțeleaptă a Rațiunii, nici nu te voi nega, o venerată preoție și știință a Legi.

57 Nici nu vei pângări tu gura mea pură la anii bătrâneți mele, nici îndelunga mea slujire de Lege. Curat mă vor primi părinți mei, neânfricat de torturile tale până la moarte.

58 Căci tu tiran poți fi peste ce-i nedrepti, dar nu vei domni peste rezoluția mea în materie de dreptate, nici prin vorbele tale, nici prin faptele tale."

Cap. III

1 După ce Elazar a replicat aceasta în fața exhortei tiranului, garda din jurul lui l-au târât aspru spre locul de tortură.

2 Prima dată l-au dezbrăcat pe bătrân, fiind îmbrăcat în veșmintele sfințeniei sale.

3 Apoi i-au legat brațele de ambele părți și l-au biciuit, pe când vestitorul a stat de o parte strigând către el: "N-a dat ascultare poruncilor regelui!"

4 Însă sufletul minunat al nobilului Elazar, era foarte adevărat și nu s-a schimbat în mintea lui, de parcă ar fi fost chinuit în somn. Da, bătrânul și-a ținut ochii țintiți spre cer suferind torturile în trupul său, de a fi biciuit până n-a fost scaldat în sânge iar corpul său o masă de răni; și chiar după ce-a căzut jos, căci trupul lui n-a mai putut suporta durerea, el încă și-a păstrat Rațiunea sa dreaptă inflexibilă.

5 Apoi cu piciorul său, unul dintre ostași l-a lovit în mod sălbatic pe el, ca să-l facă să se ridice.

6 Însă el a îndurat furia și a disprețuit constrângerea și s-a ridicat în chinurile sale, și ca un brav atlet a suportat pedeapsa și chinurile sale.

7 Sudoarea a stat pe fruntea lui și și-a tras suflarea sufocantă, în timp ce nobilul său suflet exorta în admirarea propriilor chinuri.

8 Apoi cu părtinire, din milă pentru anii săi vârsnici, apoi din simpatie și prietenie, precum și din admirație pentru curajul său, unii dintre curteni regelui s-au ridicat la el și i-au zis:

9 "De ce Elazar, vrei tu să fi nimic în astfel de mizerie? Noi îți vom aduce ție o bucată de carne fiartă, iar tu te vei face că mănânci din ea doar o mică bucată și vei fi cruțat."

10 Dar Elazar, după ce-au terminat de-al sfătui, din chinurile sale a strigat tare: "Noi, noi fii lui Avram, nu avem

atât gând rău ca să înșelăm inima cu o faptă falsă și de necuviință pentru noi.

11 Contrar Rațiunii este aceasta pentru noi, care trăim în adevăr până la adânci bătrâneți și să primim veșmântul nelegiuii pentru așa zisa reputație a vieți; acum să mă schimb și să devin în persoana mea model pentru tineri a împietăți, ca până la urmă să-i încurajăm să mănânce carne necurată?

12 Cu rușine să trăiesc încă acest scurt timp și să fiu o leacă batjocorit de toți oameni pentru lașitate și o leacă disprețuit de tiran și să mă descurajez, să nu izbutesc a apăra Legea până la moarte?

13 De aceea, fii ai lui Avram, fiți nobili și muriți de dragul dreptății, dar în ceea ce vă privește pe voi mezini ai tiranului, pentru ce faceți pauză în fapta voastră?"

14 Văzându-l ei așa triumfător de la torturi și neclintit chiar și în fața călăilor săi, l-au târât către foc.

15 Acolo l-au aruncat în el arzându-l cu sălbăticie vicleană și i-au turnat supă necurată pe nările sale.

16 Dar când focul a ajuns la oasele sale, el și-a ridicat ochii spre Dumnezeu și a zis:

17 "Tu, Dumnezeule, ai știut de asprimea salvării mele care va fi moartea în flăcările chinurilor pentru Lege. Fi milostiv cu poporul tău, iar pedepsele noastre să fie satisfacere în numele lor. Fă ca sângele meu să fie purificarea lor și a sufletului meu ca răscumpărare pentru a lor suflete."

18 Și cu aceste cuvinte, acest om sfânt și nobil și-a dat sufletul său torturi, de dragul Legi, purtat fiind de Rațiunea sa chiar și în flăcările morții.

19 Înafară de toate, Rațiunea Inspirată, este stăpâna pasiunilor. Căci dacă pasiunile și suferințele sale ar fi

predominat Rațiunea sa, noi am fi dat lor crezare de putere superioară.

20 Însă astfel Rațiunea a cucerit pasiunile și noi îi putem oferi atributul puteri și a stăpâniri lor.

21 Și este drept să admitem că stăpânirea este împreună cu Rațiunea, cel puțin în cazul în care are loc cucerirea durerilor care provin dinafara noastră; căci ar fi ridicol să negăm aceasta.

22 Iar dovezile mele nu acoperă doar suferințele Rațiunii peste dureri, dar și superioritatea ei peste plăceri; când este predată lor.

Cap. IV

1 Căci Rațiunea părintelui nostru Elazar, ca un cârmaci cârmuiește corabia sfințeniei pe marea pasiunilor, lovită de asprimea și amenințarea tiranului și bătută de valurile torturilor, n-a schimbat pentru nici un moment direcția sfințeniei până ce n-a acostat la cerul victoriei asupra morții.

2 Nici un oraș asediat de atâta viclenie și forță, nu s-a apărat așa de bine, precum a făcut-o acel bătrân, când sufletul său sacru a fost năpădit și biciuit, pârjolit de foc și pe toate supunându-le Rațiunii care era scutul sfințeniei sale.

3 Fiindcă părintele nostru Elazar și-a fixat mintea sa asemeni unei stânci de mare, spărgând nebunia atacului furtuni pasiunilor.

4 O preot, vrednic de preoție, tu nu ți-ai pângărit gura ta, nici nu ți-ai stricat pânțele cu carne necurată, care ai lăsat loc numai pentru milă și puritate.

5 O confesor al Legi și filosof al vieții Divine! Astfel trebuie să fie ce-i ce slujesc Legi și o apără cu sângele lor și

cu sudoarea onorabilă pe chipul suferințelor de moarte.

6 Tu, părinte ce-ai fortificat fidelitatea noastră față de Lege, prin neclintirea ta până la slavă; și ai vorbit cu onoare în sfințenie și nu ți-ai pătat cuvintele tale și ai confirmat cuvintele divine filozofând prin faptele tale; om bătrân care ai fost mai tare decât chinurile.

7 O respect abil bătrân, care ai fost nepărtinit în flăcări, devenind rege minunat al pasiunilor, Elazar.

8 Precum părintele nostru Aron, înarmat cu cădelnița, a fugit de la un capăt la celălalt al parohiei, împotriva îngerului arzător și l-a învins; iar fiul lui Aron, Elazar, fiind topit în flăcări, a rămas neclintit în Rațiunea sa.

9 Și mai minunat ca toate, el a fost bătrân cu membrele slăbite și mușchi relaxați și nervi plăpânzi și a crescut iarăși într-un tânăr suflet al Rațiunii și asemeni lui Isac, întorcând cu Rațiunea tortura spre neputință.

10 O anii binecuvântați, stimat cap cărunt, o viață credincioasă Legii și perfecțiune pecetluită cu moartea!

11 Cu siguranță atunci, dacă un bătrân a disprețuit torturile până la moarte de dragul dreptății, atunci trebuie admis că Rațiunea Inspirată, este abilă să conducă pasiunile.

12 Dar unii pot jura că nu toți oamenii sunt stăpâni ai pasiunilor, fiindcă nu toți oamenii au Rațiunea iluminată.

13 Dar dacă aceia cu toată inima lor ar iubi dreptatea, cu gândul lor primar, ei ar fi abili să stăpânească slăbiciunile cărnii, dând crezare faptului că prin Dumnezeu ei nu vor pieri; precum patriarhul nostru Avram și Isac și Iacob, n-au pierit ci au trăit în Dumnezeu.

14 Căci nu este nimic contradictor în anumite persoane care sunt slugi ai

pasiuni, în consecința Rațiunii lor neputincioase.

15 Căci cine este filosof urmând dreptatea întregilor legi filozofice, da și-a pus încrederea în Dumnezeu, își dă seama că pentru acele lucruri sfinte, merită să înduri acele chinuri de dragul virtuții, iar pasiunea sa va rămâne necucerită de dragul dreptății.

16 Căci înțeleptul și stăpânul de sine, este un singur un om brav, stăpân al pasiunilor.

17 Da, căci chiar și tineri băieți, fiind filosofi ai Rațiunii de virtute, care este în acord cu dreptatea, au triumfat chiar și mai mari chinuri.

18 Căci văzând tiranul că este remarcabil de înfrânt în prima sa intenție și neputincios al sili pe bătrân să mănânce carne necurată, atunci în furia sa violentă a poruncit gărzi sale să aducă pe alți, de data aceasta tineri Evrei; care dacă vor mânca din carnea necurată, să fie eliberați, dar dacă refuză, să-i tortureze mai sălbatic.

19 Prin aceste porunci ale tiranului, șapte duhovnici au fost aduși la un loc cu mama lor în vârstă, prizonieri înaintea lui, toți frumoși și modești și bine crescuți și atractivi în general.

20 Și văzându-i tiranul stând în fața lui ca de sărbătoare bisericească, cu mama lor în mijloc, a luat aminte de ei, fiind mișcat de aspectul lor nobil și distins și a zâmbit la ei și chemându-i mai aproape, le-a zis:

21 "Tinerilor, eu vă doresc binele la fiecare din voi și admir frumusețea voastră și vă dau onoare vouă frați toți laolaltă. Așa că nu numai că vă sfătuiesc să nu persistați la nebunia aceluia bătrân care deja a suferit, ba chiar vă implor să-mi dați ascultare și să-mi deveniți supuși amicali ai mei.

22 Căci precum sunt abil să-i pedepsesc pe cei neascultători, la fel sunt

abil să-i avansez pe ce-i ce-mi dau ascultare.

23 Fiți asigurați că vi se va oferi o importantă poziție și autoritate în slujba mea, dacă veți alunga străvechea voastră lege prin politețea voastră.

24 Împărtășiți viața Elenă și umblați pe o cale nouă și inspirați o nouă plăcere în tinerețea voastră; căci dacă mă veți înfuria prin neascultarea voastră, mă veți forța să întreprind penalități groaznice și pe fiecare din voi în parte să vă supun la moarte prin tortură.

25 Aveți milă de voi, căci chiar eu oponentul vostru, am milă de tinerețea și frumusețea voastră.

26 Veți avea voi în considerare acest lucru, că dacă nu-mi veți da ascultare, atunci nu vă rămâne alceva decât să fiți supuși morți prin tortură!"

27 După aceste spuse, el a poruncit ca instrumentele de tortură să fie aduse înaintea lor, cu intenția de-ai determina ca prin frică să mănânce carne necurată.

28 Și după ce ostași au adus roțile și dislocațiile de articulații și roțile de tortură, sfărâmătoarele de oase și catapultele, cazanele și vasele cu mangal și răsucitorul pentru degete și clești din fier, despicătoarea și stigmatul; tiranul a vorbit din nou și a zis:

29 "Acum știți mai bine, ce vă va aștepta, flăcăilor mei, iar dreptatea căreia voi îi slujiți, va fi îndreptățită de constrângerea schimbării voastre."

30 Dar auzind ei îndemnările lui și văzând aceste instrumente groaznice, nu numai că n-au arătat frică, ci au înălțat filosofia lor în opoziție de ce-a a tiranului și prin dreapta lor Rațiune, au tulburat tirania sa.

31 Și în plus presupunând că vreunul dintre ei ar fi fost slab de înger, s-au laș, ce fel de replică ar fi folosit ei? Nu s-ar fi întâmplat în felul următor:

32 "Vai! Creaturi mizerabile ce sântem noi și nebuni peste măsură! Când regele ne învață și ne face nouă apel în termeni regali, să nu-i dăm noi lui ascultare?"

33 De ce ne încurajăm noi cu dorințe deșarte și îndrăznim în neascultare, care ne va costa pe noi viața? Oare nu fraților mei, ne vom teme de groaznicele instrumente care cântăresc cu greutate în torturi și vom abandona lăudăroșenia aceasta goală și această fatală soartă?"

34 Să ne fie milă de tinerețea noastră și să avem considerare față de mama noastră vărsnică și să ne supunem cu inima, căci dacă nu ne vom supune, vom muri.

35 Și chiar justiția divină va avea milă de noi, căci ne-am supus regelui de frică. De ce să alungăm de la noi această viață dragă și să ne deprivăm pe noi de această lume dulce?"

36 Să nu străduim fără trebuință și nici cu deșertăciune să nu invităm tortura noastră.

37 Căci chiar nici Legea nu ne-ar acuza pe noi la moarte, căci am fost speriați de instrumentele de tortură.

38 De ce astfel de nemulțumire să ne inflame pe noi, când o ascultare va fi favorabilă pentru noi și putem avea o viață pașnică, dându-i regelui ascultare.?"

39 Însă nu astfel de vorbe au scăpat din gura acestor tineri la ușa torturi, nici astfel de gânduri nu le-au trecut prin mințile lor.

40 Căci ei au fost disprețuitori de pasiuni și stăpâni peste pedepse și dureri.

Cap. V

1 Astfel nu a terminat bine tiranul concluziunea sa de îndemnare de a

mânca ei carne necurată, că toți într-un glas laolaltă, într-un suflet, au zis către el:

2 "De ce amâni tu tiranule? Noi suntem pregătiți de-a pieri mai de grabă decât să încălcăm poruncile părinților noștri.

3 Căci noi prin aceasta am face și pe străbuni noștri de rușine, dacă n-am umbla în ascultarea Legi și n-am asculta sfaturile lui Moise.

4 Tiranule, tu care ne-ai îndemnat să încălcăm Legea, nu ne urâ, ci fie-ți milă;

5 Căci noi stimăm mila ta, dându-ne viața noastră în schimbul ne încălcării Legi, lucru mai tare de purtat decât moartea.

6 Tu ne-ai speriat prin amenințările tale de moarte, sub chinuri, precum ai făcut puțin mai înainte cu Elazar, dar n-ai învățat nimic de la el.

7 Dar dacă acest bătrân din Evrei a îndurat torturile de dragul dreptății, până la moarte, cu mai mare ardoare, noi tineri vom disprețui torturile constrângerii tale peste care bătrânul nostru învățator la fel a triumfat.

8 Prin urmare, fă-ți procesul tiranule și de vei lua tu viețile noastre de dragul dreptății, să nu crezi că ne vei îndurera cu torturile tale.

9 Căci noi prin implorarea acestor grele îndurări, vom primi răsplata virtuții: Însă tu pentru crimele acestea sălbătice, vei suferi de la mâinile justiției divine, torturile cumplite ale focului cel veșnic."

10 Aceste cuvinte ale tinerilor a sporit mânia tiranului mai tare, nu numai din cauza neascultării ci și din ingratitudea lor.

11 Așa că prin poruncile sale, a fost biciuit mai întâi cel mai în vârstă dintre frați, pe care l-au dezbrăcat de haine și l-

au legat de ambele mâini și brațe, cu niște curele.

12 Dar după ce l-au biciuit până la istovirea lor și n-au obținut nimic, l-au întins peste roată.

13 Și acolo nobilul tânăr a fost torturat până ce oasele sale n-au fost scoase din articulații, apoi articulație cu articulație i-a fost smulsă. Iar el a denunțat tiranului prin următoarele cuvinte:

14 "O tu tiran prea abominabil, tu dușman al justiției divine și nebun însângerat, tu m-ai chinuit pe mine în halul acesta nu pentru omucidere, nici pentru impietate ci pentru a acuza Legea lui Dumnezeu."

15 Iar când ostași l-au auzit pe el, i-au zis lui: "Acceptă să mănânci ca să fi eliberat de chinuri." Dar el le-a zis lor: "Metodele voastre, mizerabili mezini, nu sunt destul de crude pentru a captiva Rațiunea mea. Smulgeți-mi brațele, ardeți-mi carnea și răsuciți-mi membrele, prin toate torturile și vă voi arăta că locul virtuții a fiilor de Evrei, este de necucerit."

16 Și spunând astfel, ei i-au pus cărbuni aprinși peste el și au încordat roata, mai tare.

17 Și întreaga roată a fost pătată de sângele său, iar cărbuni aprinși s-au stins de mulțumirea trupului său, căzând jos. Iar bucățile de carne rotunjeau peste osia roți.

18 Și cu trupul său deja măcelărit, acest tânăr cu suflet mărinimos, ca un adevărat fiu al lui Avram, nici n-a oftat la toate acestea, ci suferind focul în incorupție, în mod nobil le-a îndurat pe toate, spunând:

19 "Urmați exemplul meu, fraților. Să nu mă părăsiți și să nu renețați frăția noastră și noblețea sufletului nostru.

20 Purtați războiul cel sfânt și onorabil, în numele dreptății, prin care

dreapta Providență care privește asupra părinților noștri, să fie milostivă cu poporul nostru și să ne răzbune de blestematul tiran."

21 Și prin spusele acestea, tânărul sfânt și-a dat duhul.

22 Până toți s-au mirat neclintirea sufletului său, gardieni l-au adus pe al doilea frate după vârsta de ani și înhățându-l cu ferocitate, l-au fixat pe catapult.

23 Dar când au auzit răspunsul său nobil, l-a întrebarea lor, dar va vrea să mănânce, s-au să fie torturat? Aceste bestii panteroid, cu niște ghiare de fier i-au rupt toată carnea de pe obraji săi și i-au despicat toată pielea de pe cap.

24 Însă el neclintit le-a îndurat pe toate, spunând: "Ce dulce este forma morții de dragul dreptății părinților noștri!"

25 Iar tiranului i-a zis: "Tiran, printre tiranii cei mai neîndurători, nu ți se pare ție, că din acest moment tu însuși vei suferi torturi mai mari decât ale mele, căci văzut-am aroganța ta tiranică învinsă de îndurarea iubirii dreptății mele?"

26 Căci eu sufăr în aceste dureri pentru fericirea care va veni prin virtute, pe când tu ești în chinuri glorificând impietatea ta; de care nu vei scăpa vreo dată, tiran abominabil, de cazna mâniei divine."

27 Iar după ce în mod brav și-a întâlnit moartea sa, cel de-al treilea fiu a fost adus fiind implorat de mulți să guste și să fie cruțat.

28 Dar el a răspuns cu voce tare: "Sânteți voi ignoranți de faptul că același tată care m-a crescut pe mine și pe frații mei cei morți și mama noastră, care ne-a dat naștere, ne-au crescut cu aceiași doctrină?"

29 Nu voi renega osul nobil al fraternizării.

30 De aceea dacă voi aveți vreun instrument de tortură, aplicați-l peste acest trup al meu, căci sufletul nu mi-l puteți atinge, nici dacă veți vrea."

31 Dar fiind foarte furioși de spusele lui înțepătoare, i-au dislocat mâinile și picioarele cu instrumentele lor și i-au smuls membrele din găvanuri și le-au destins. Apoi i-au răsucit degetele și brațele și picioarele și coturile.

32 Dar ne putând în nici un mod strangula duhul său, i-au jupuit pielea și o parte din degete i-au smuls și i-au luat scalpul, în fel scitic de pe cap și l-au îndreptat apoi spre roată.

33 Iar pe roată, ei i-au răsucit spinarea până nu și-a văzut carnea sa suspendată și smulsă și gute de sânge scurgându-se din măruntaiele sale.

34 Iar pe punctul de-a muri, a zis: "Noi, abominabile tiran, suferim aceasta pentru înălțarea noastră și virtutea lui Dumnezeu. Dar tu din impietatea ta și sălbăticia ta vei îndura chinuri fără sfârșit."

35 Și după ce acest om a murit vrednic de frați săi, ei l-au adus pe cel de-al patrulea și i-au zis: "Nu fi și tu nebun ca frați tăi, ci supune-te regelui și cruță te."

36 Dar el le-a zis lor: "Voi pentru mine nu aveți foc atât de excesiv, ca să mă faceți să fiu laș.

37 Pentru moartea binecuvântată a fraților mei, pentru osânda eternă a tiranului și pentru gloria vieții drepte, eu nu voi refuza nobila mea frăție.

38 Născocoște torturi tiranule, ca să înveți că sunt frate cu ce-i ce deja au fost torturați."

39 Când a auzit aceasta, însetatul de sânge, ucigașul și cumplit abominabilul Antiochus, a poruncit să-i taie limba.

40 Dar el a zis: "Chiar dacă-mi vei tăia limba, Dumnezeu mă va auzi.

41 Iată îmi voi scoate limba, gata să mi-o tăiați. Tăiați-o, căci nu veți opri Rațiunea mea.

42 Cu plăcere noi ne dăm membrele noastre spre mutilare, pentru cauza lui Dumnezeu.

43 Căci Dumnezeu, iute se va repezi după tine, căci tu tai limba care cântă cântări de laudă către El."

44 Și după ce-a fost și acest om omorât în agoniile torturilor, al cincilea frate, a zis: "Nici eu nu mă voi da înapoi tiranule, să demand torturile de dragul virtutei.

45 Da, de unul singur vin înaintea, ca ucigându-mă, tu să fi mai înticăloșit, ca să sporesc penalitatea justiției Cerești împotriva ta.

46 O dușmani ai virtutei și dușmani ai oamenilor, pentru ce crimă ne distrugeți voi în felul acesta?

47 Ți se pare lucru rău ție, că noi slujim Creatorului și trăim după virtutea Legi Sale?

48 Căci aceste lucruri sunt vrednice de onoare, nu de tortură, dacă poți tu înțelege aspirațiile umane și nădejdea în Dumnezeu.

49 Iată acum fiind dușman al lui Dumnezeu, ai făcut război cu slujnici Lui."

50 Astfel vorbind, ostași l-au luat și l-au adus în fața catapulței. L-au pus în genunchi și l-au fixat și legat cu clame din fier, smulgându-i mușchi peste unduitor. Astfel spatele fiindu-i făcut sul asemeni unui scorpion și fiecare articulație era dislocată.

51 Și astfel în dureri îngreunate pentru respirație și în chinurile trupești, el a exclamat: "Glorios tiran, glorios împotriva voinței tale, dar în favoarea acordată mie, căci prin torturile tale onorabile, ai arătat fidelitatea mea pentru Lege."

52 După moartea acestuia și al șaselea a fost adus, fiind doar un copil, care a răspuns tiranului la întrebarea sa, dacă este dispus să mănânce:

53 "Eu nu sunt atât de matur ca frații mei după vârstă, dar la minte, da. Căci noi am fost născuți și crescuți pentru aceeași propunere și suntem egali de a muri laolaltă pentru aceeași cauză și dacă ai hotărât să ne torturezi pentru mâncarea necurată, atunci torturează."

54 Și vorbind aceasta, ei l-au adus la roată și cu grijă l-au încordat și i-au dislocat oasele din spate și au pus foc peste el.

55 Și l-au ars pe spate cu frigarul înroșit și înțepându-l cu el, i-au ars la fel și măruntaiele.

56 Iar el în toiul torturilor sale a exclamat: "O luptă vrednică de sfinți, în care s-au găsit atâția duhocnici ai noștri, pentru cauza dreptăți, căci am implorat o întrecere în torturi și n-am fost cucerii!

57 Căci, tiranule înțelegerea dreptăți, este de neînving.

58 În armura virtutei merg bucuros fraților mei, în moarte și prin mine să adaug o pedeapsă în plus, inventatorului de torturi și dușmanului de adevăr și dreptate.

59 Noi șase tineri am învins tirania ta. Căci neputința ta n-a putut să altereze Rațiunea noastră și să ne forțeze să mâncăm carne necurată și de aceea te-am învins.

60 Focul tău este rece pentru noi, instrumentele tale de tortură pe noi nu ne-au chinuit, iar violența ta este neputincioasă.

61 Căci gardieni tăi ne-au fost nouă ofițeri, nu ai tiraniei, ci ai Legi Divine și de aceea Rațiunea noastră a rămas necucerită."

Cap. VI

1 Apoi după ce-a murit și acesta cu moarte binecuvântată, cel de-al șaptelea fiu a fost aruncat în cazan, fiind și cel mai tânăr.

2 Însă tiranul exasperat fiind de frați săi, a simțit milă față de copil și văzându-l deja legat l-a chemat să se apropie și căutând să-l convingă, i-a spus:

3 "Tu ai văzut nebulia sfârșitului fraților tăi, căci ei prin neascultarea lor au fost nimiciți până la moarte. Cu tine va fi la fel, dacă nu dai ascultare și pe tine te vom tortura în mod mizerabil și vei fi omorât înainte de vreme. Însă, dacă vei asculta, tu vei fi prietenul meu și vei fi avansat într-un oficiu înalt în afacerile împărăției."

4 Și după ce-a apelat în felul acesta către copil, a trimis mamei sale poruncă, crezând că în jalea ei pentru ultimul ei fiu, să-l convingă să se supună și să fie cruțat.

5 Însă mama vorbind în limba Evreică, după cum vom vedea ulterior, l-a încurajat pe băiat, iar el a zis către gardieni: "Lăsați-mă, ca să pot vorbi cu regele și cu toți curtenii lui."

6 Și ei s-au bucurat din cauza aceasta și s-au grăbit al lăsa.

7 Și alergând sus spre vasul înroșit cu mangal, a strigat: "Tiran impios și cel mai netrebnic dintre păcătoși, nu-ți este rușine să-ți ei binecuvântare și împărăție din mâna lui Dumnezeu, dar să-i ucizi pe slujnici săi și să-i torturezi pe cei ce urmează calea dreptății?"

8 Pentru care motiv, justiția divină te va înmâna pe tine la o mai rapidă și eternă flacără și tortură, care nu se va opri de la tine în veci.

9 Nu-ți este rușine să fi om, ticălos cu inimă de fiară sălbatică, ce vrei să-i faci pe oameni să fie ca tine, făcuți din

aceleași elemente, să le tai limbile, să-i biciuiești și torturezi în halul acesta?"

10 Dar până ce ei au fost credincioși dreptății lor în Dumnezeu prin morțile lor nobile, tu ai strigat în mod mizerabil: Cine sunt eu! Prin crimele tale nedrepte asupra susținătorilor virtutei."

11 Apoi așteptând la marginea morții, a zis: "Eu nu voi renega mărturiile fraților mei.

12 Și chem asupra Dumnezeului părinților mei să fie milostiv națiuni mele.

13 Iar tu vei fi pedepsit de două ori și în viața aceasta și în cealaltă, după moarte."

14 După această rugăciune, el s-a aruncat singur în cazanul înfierbântat și așa și-a dat duhul.

15 Dacă prin urmare, cei șapte duhovnici au disprețuit torturile chiar până la moarte, este dovedit că Rațiunea Inspirată este superioară pasiunii.

16 Căci dacă ei ar fi dat răgaz pasiunilor lor, s-au suferințelor și ar fi mâncat carne necurată, atunci am fi zis că ei au fost cucerți.

17 Însă în cazul acesta, n-a fost așa. Din contra, prin Rațiunea lor, care a fost lăudată în Dumnezeu, ei s-au înălțat de la pasiunile lor.

18 Și este imposibil de a nega supremația minții, căci ei au dus victorie asupra pasiunilor și durerilor lor.

19 Cum vom face noi altfel ca să admitem stăpânirea dreptei Rațiuni asupra pasiunii a acestor oameni, care nu s-au dat la o parte de la agonia chinurilor?

20 Căci chiar ca niște semnalizatoare din porturi, au ripostat asaltelor de valuri și au oferit o calmă intrare spre cer. Deci cele șapte semnalizatoare, turnuri ale dreptei Rațiuni ale acestor tineri, au apărut

dreptatea cerului și au înfrânt furtuna pasiunilor.

21 Ei au format sfânta galerie a dreptății precum s-au încurajat unii pe alții, spunând:

22 "Să murim confrăți, o duhovnici ai Legi.

23 Să ne amintim de ce-i trei Fii de la curtea Asiriană, care au disprețuit același calvar al furnalului.

24 Să nu ne întoarcem de la dovada dreptății."

25 Iar unul a zis: "Fraților, fiți de-o bună ovație", iar altul: "Purtați noblețea noastră" și altul evocând trecutul: "Amintiți-vă-ți de originea voastră și pentru cine Isac trebuia să fie jertfit."

26 Și fiecare și toți laolaltă, privind unul la celălalt au vorbit foarte înțelept și curajos: "Cu toată inima ne vom consacra noi lui Dumnezeu, care ne-a dat nouă suflete și ne-a dat trup pentru păstrarea Legi.

27 Să nu ne temem de cel ce gândește să ne omoare, căci în mare durere și primejdie vor fi sufletele și în chinuri veșnice vor fi ele, a celor ce păcătuiesc în poruncile lui Dumnezeu.

28 Să ne înarmăm, prin urmare, cu Rațiune divină stăpână a pasiunilor.

29 Căci după acestea înaintași noștri Avram, Isac și Iacob, primi ne vor și ne vor lăuda."

30 Și fiecare cum a fost târât la moarte, a zis celorlalți: "Să nu ne rușinați pe noi cei care deja am pierit."

31 Nu puteți fi ignoranți nici la iubirea duhovnicilor, căci Providența divină și înțelepciunea le-a dat moștenire încă din coapsele mamei lor. Ei fiind de aceeași sânge, din același suflet, născuți în același mod. Au supt lapte de la același izvor, deci sufletele lor au fost alăptate la un loc și s-au apropiat mai tare unul față de altul, plus întâlnirea

zilnică și educația comună pe care au primit-o în Legea lui Dumnezeu.

32 Astfel că iubirea fraților între ei a fost puternică. Cei șapte duhovnici au trăit într-o armonie reciprocă, ceea ce a întărit iubirea lor mai mult. Entuziasmul lor comun pentru frumusețea morală și bunătate i-a înălțat mai tare, armonia reciprocă care în conjuncție cu mila lor, a întărit iubirea de frate între ei mai mult.

33 Și natura, prietenia și virtutea lor a sporit ardoarea iubiri frățești. Nu mai spun de frați care n-au ajuns a fi omorâți încă, ci au așteptat și au văzut tortura groaznică a fraților lor; care i-a încurajat și îndemnat mai mult să suporte agonia. Astfel nu numai că au disprețuit propriile lor torturi, ci au și cucerit pasiunile lor prin afecțiunea frățească pentru duhovnici lor.

34 O minte Rațională, împărăteasă mai mult ca liberă a armoniei celor șapte frați, sfântă și coordonată de muzica milostiviri!

35 Nici unul din cei șapte frați nu s-au dat de partea lașității, nici unul nu s-a dat înapoi de la moarte, ci cu toți au grăbit la ea prin tortură, alergând pe calea imortalității.

36 Căci precum mâinile și picioarele se mișcă în armonie cu promptitudinea sufletului, așa tineri cei sfinți, prompti în sufletul veșnic al religiei, de dragul ei, au mers în armonie la moarte.

37 Șapte sfinți, duhovnici ai armoniei.

38 Căci precum cele șapte zile ale creației lumi încununează religia, astfel cei șapte tineri au ales a încununa duhovnicia lor și fără îndoială au adus teroarea torturilor.

39 Noi ne îngrozim când auzim de suferințele tinerilor, însă ei nu numai că le-au văzut cu ochii lor și au auzit la fața locului, ci au simțit junghiul și tortura

prin foc și le-au îndurat. Ce agonie mai mare poate fi găsită?

40 Căci ascuțită și strictă este puterea focului și iute le-a destrămat trupul lor.

41 Și gândiți că nu este minunat că Rațiunea acelor oameni a triumfat peste torturi, când chiar sufletul de femeie a disprețuit o mai mare durere; căci mama celor șapte tineri a îndurat chinurile pentru fiecare din ei în parte.

42 Considerați numai cât de multiplu este dorul inimi ei, căci sentimentele față de copiii ei, sunt pentru ea mijlocul lumi și întradevăr chiar și animalele au afecțiuni pentru pui lor și iubire similară cu ce-a a oamenilor.

43 De exemplu printre păsări, una îmblânzită adăpostindu-se sub acoperișul nostru, își apără cuibul și pui ei. La fel și acelea ce se cuibăresc pe înălțimile munților și printre stânci și cele din copaci și de pe crengi, care clocesc acolo, la fel îl va alunga pe intrus.

44 Iar dacă pasărea mamă, nu este în stare să-l alunge, ea zboară împrejurul cuibului în pasiunea iubiri, chemându-i pe pui în propria lor limbă, ajutându-i pe ei orcum va putea.

45 Dar ce nevoie avem noi despre exemplul iubiri dintre animalele cele iraționale; căci chiar și printre albine în sezonul fagurilor, ele se feresc de intruși, înțepând cu acele lor ca o sabie pe cei ce se apropie de faguri și se luptă cu ei chiar până la moarte!

46 Dar ea, mama acestor tineri, cu un suflet ca al lui Avram, nu s-a mișcat de la atitudinea ei fermă, în afecțiunea față de fiii ei.

1 O Rațiune, a fiilor, doamnă peste pasiuni! Religie, care ai fost mai dragă mamei decât fiii ei!

2 Mama lor a avut două alegeri în fața ei: Religia, s-au salvarea vieților celor șapte fii ai ei, în acord cu promisiunea tiranului. Ea a ales mai de grabă religia, care le-a salvat fiilor ei viața eternă în acord cu Dumnezeu.

3 Cum ași putea să expun iubirea pasionată a părinților față de copii? Noi marcăm minunata asemănare a sufletului nostru, cu cel al tandrului copil și mai mult ca toată simpatia mamei pentru copiii ei, care este mai profundă decât ce-a a tatălui.

4 Căci femeia are un suflet moale decât bărbatul și cu câți mi mulți copii are, cu atât mai mare este și iubirea pentru ei.

5 Dar printre toate mamele, mama celor șapte frați a fost de-o iubire mai profundă pentru fiii ei decât restul. Văzând nașterea lor a simțit dragul matern pentru fructele sânilor ei, dar fiind constrânsă din cauza acestor junghiuri, frica de Dumnezeu a învins.

6 Și mai mult frumusețea morală și bunătatea fiilor ei și supunerea față de Lege, a sporit mai mult puterea maternă a iubiri ei.

7 Căci ei erau drepti și cumpătați și bravi și mărinimoși, iar iubirea dintre frați și mama lor era astfel că ei au dat ascultare mamei lor în a păzi Legea chiar până la moarte.

8 Dar cu toate acestea că ea a trecut prin atâtea ispite care au înjunghiat instinctele ei materne, puterea Rațiunii ei n-a fost în nici un moment clintită, ci încă i-a mai încurajat pe fiecare fiu al ei în parte, să-și de-a viața pentru religie.

9 O natură sfântă și iubire părintească și dor părintesc pentru copii

Cap. VII

și recompensă a hrăniri lor, neânvinșă maternitate!

10 Mama i-a văzut pe ei unul câte unul batjocorit și ars în flăcări, dar a rămas neclintită în suflet, de dragul religiei.

11 Ea a văzut carnea fiilor ei în flăcări arzând și extremitățile lor, mâinile și picioarele împrăștiate pe pământ și pielea lor jupuită, din cap până la obraji, răsucită ca o mască.

12 O maică care ști junghiuri mai ascuțite decât cele din travalii! Femeie, singură printre femei, fructele sânilor tăi au fost religie perfectă!

13 Primul tău născut dându-și duhul, nu ți-a alterat atitudinea, nici cel de-al doilea, privind spre tine cu ochii de milă în torturile sale, nici al treilea expirând duhul său.

14 Nici n-ai plâns când în fața ochilor tăi de șapte ori s-au petrecut aceleași dureri înțepătoare, nici când ai văzut pe nările lor țâșnind semnul apropieri morți.

15 Când ai văzut tu carnea despăcată a fiilor tăi și mâinile lor tăiate și coapsele jupuite și trupurile căzute unul peste altul, iar locul îmbulzit de mulțimea de spectatori care priveau torturile fiilor tăi, dar tu n-ai lăsat o lacrimă.

16 Nici melodiile sirenelor, nici cântecele lebedelor nu pot da un astfel de șarm, precum vocile fiilor ce vorbeau mamei lor în mijlocul torturilor.

17 Cât de multe și groaznice au fost torturile cu care maica fiilor a fost chinuită, până ce fii ei erau măcelăriți în flăcări?!

18 Însă Rațiunea Inspirată i-a liniștit inima ei cu o tărie bărbătească și-a exaltat-o, ca să nu i-a seama la dorul iubiri de mamă.

19 Astfel ea a văzut exterminarea celor șapte fii ai ei și o mulțime

diversificată de torturi la care ei au fost supuși, pe care nobila maică le-a suferit împreună cu plăcerea credinței în Dumnezeu.

20 Căci ea a cuprins în mintea ei, de parcă ar fi o susținătoare vicleană în camera justiției și mamă a iubiri cu copiii în chinuri; și s-a făcut că ea a avut două voturi de ales în privința fiilor ei, una pentru moartea și alta pentru viața lor. Însă ea n-a ales viața aceasta pentru ai salva pe scurt timp, ci ca o adevărată fică a lui Avram, a chemat în mintea ei curajul și frica de Dumnezeu.

21 O maică a neamului, dovadă a Legi, apărătoare a religiei noastre și câștigătoare de răsplată a efortului tău propriu.

22 O femeie nobilă de rezistență, mai bravă ca luptători!

23 Căci precum Arca lui Noe, astfel ai suportat tu povara răbufniri potopului lumii, pentru a păzi Legea; biciuită de valurile spumegânde ale pasiunilor și purtată de curenții puternici ai torturilor fiilor tăi, ai cucerit furtuna devastatoare de dragul religiei tale.

24 Prin urmare, dacă această femeie avansată în ani și mamă a șapte fii, a îndurat ostilitățile de tortură a fiilor ei până la moarte, atunci Rațiunea Inspirată cu precădere trebuie să fie superioară stăpână peste pasiuni.

25 Și am dovedit în acord cu această întâmplare, că nu numai bărbați au triumfat peste suferințele lor, ci și o biată femeie a disprețuit cele mai înspăimântătoare chinuri.

26 Căci nici leii lui Daniel n-au fost așa de sălbatici, nici furnalul lui Mișael n-a fost atât de arzător, precum a fost de înflăcărat instinctul ei matern în chinurile celor șapte fii ai ei.

27 Însă pe ea religia a purtat-o și Rațiunea maici a învins pasiunile ei, puternice precum erau ele.

28 Căci dacă ar fi fost această femeie slabă de înger și ar fi disprețuit maternitatea ei și ar fi plâns din pricina lor, atunci poate s-ar fi întâmplat în felul următor:

29 "Ah, înmulțită nenorocire a mea și mai mult decât atât! Șapte fii am născut și am rămas singură.

30 Zadarnice au fost travaliile mele și fără prinos a fost însărcinarea mea, suferințele celor șapte nașteri și fructele mele și prunci mei.

31 În zadar, vai fiilor mei, am îndurat chinurile nașterilor mele și mai grea creștere a voastră.

32 Vai, pentru fiii mei, cei încă neânsurați și cei însurați, dar fără odrasle; căci nu voi mai vedea pe fiii voștri și cine-mi va spune, bunică?

33 Vai mie, de frumusețea fiilor mei, căci stau văduvită și pustiiță, vai de capul meu! Cine mă va înmormânta pe mine?"

34 Însă sfânta și temătoarea de Dumnezeu mamă, nu s-a văitat cu o astfel de zbulumare, nici n-a conjurat ea pe vreunul din ei să scape de la moarte, nici când au murit, nu s-a lamentat ea, ci parcă având un suflet de diamant a numărat viețile fiilor ei într-u veșnicie și i-a conjurat și îndemnat mai de grabă să-și de-a viața de dragul religiei.

35 O maică luptătoare a lui Dumnezeu în cauza religiei, femeie vărsnică, tu l-ai înfrânt pe tiran prin îndurările tale și ai fost găsită mai puternică decât un bărbat în fapte precum și în vorbe.

36 Căci întradevăr, când ai fost pusă în juguri cu fiii tăi, tu ai văzut moartea lui Elazar fiind torturat și ai zis fiilor tăi în limba Ebraică:

37 "Fii mei, nobilă este credința, iar voi ați fost chemați a fi martori ai națiuni noastre. Luptați prin urmare, mai cu zel pentru Legea străbunilor noștri.

38 Căci rușine ar fi, dacă acest bătrân le-a îndurat pe toate de dragul religiei, voi care sunteți tineri să vă dați înapoi de la pedeapsă.

39 Amintiți-vă-ți că de dragul lui Dumnezeu ați fost născuți pe lume și ați trăit, prin urmare lui Dumnezeu îi datorați să îndurați pedeapsa de dragul Lui. Căci pentru cine alcineva părintele nostru Avram s-a grăbit să-l jertfească pe fiul său Isac, părintele națiuni noastre, iar Isac văzând cuțitul tatălui său îndreptat spre el, n-a zis nimic?

40 Și Daniel cel drept, care a fost aruncat la leii și Anania, Azaria și Mișael, care au fost aruncați în cuptorul de foc și au îndurat de dragul lui Dumnezeu.

41 Așa și voi având aceeași râvnă în Dumnezeu, nu vă dați înapoi, căci ar fi împotriva Rațiunii, ca voi să cunoașteți dreptatea, dar să nu vă jertfiți pentru ea."

42 Cu aceste cuvinte maica celor șapte, i-a încurajat pe fiecare în parte, ca mai bine să piară, decât să încalce poruncile lui Dumnezeu; ei bine știind că cel ce moare pentru Dumnezeu, acela trăiește pentru Dumnezeu; precum a trăit Avram, Isac și Iacob și toți patriarhii.

Cap. VIII

1 Unii dintre ostași, au declarat că femeia când a ajuns la rând să fie torturată până la moarte, s-a aruncat singură pe rug, ca nici unul dintre bărbați să n-o atingă.

2 O maică care laolaltă cu cei șapte fii ai tăi ai rupt puterea tiranului și ai nimicuit răutatea lui și i-ai dat exemplu de nobila credință.

3 Tu te-ai ridicat în noblețea ta asemeni unui acoperiș peste stâlpi fiii

tăi, iar cutremurele torturilor nu te-au putut afecta deloc.

4 Bucură-te prin urmare, mamă cu suflet pur, căci nădejdea îndurărilor tale te-au adus la mâna lui Dumnezeu.

5 Nici luna printre stele, nu stă așa cumplit ca tine, fiind luminată de cele șapte stele ale tale, în dreptate fiind în onoarea lui Dumnezeu și în cer cu el vei sta.

6 Căci fiii tăi sunt din sămânța lui Avram.

7 Căci ar fi frumos dacă am putea picta ca niște mari artiști, povestea milosteniei tale; oare nu spectatorii s-ar înfiora de maica cu cei șapte fii, suferind pentru dreptate, torturi multiple până la moarte?

8 Și întradevăr dacă s-ar grava aceste cuvinte la locurile de veci, ca urmă scrisă în memoria lor pentru viitoarele generații a poporului nostru, s-ar scrie: "Aici odihnește un preot bătrân și o femeie în vârstă și cei șapte fii ai ei, care au fost molestați de un tiran, care-le a dorit să distrugă națiunea Evreiască. Ei au apărat drepturile poporului nostru privind spre Dumnezeu și îndurând torturile până la moarte."

9 Căci adevărat a fost un război sfânt cel purtat de ei. Căci în acea zi virtutea i-a dovedit pe ei prin îndurarea care s-a ridicat deasupra lor, răsplata victoriei vieții celei veșnice.

10 Dar primul în luptă a fost Elazar, pe când maica celor șapte fii a plătit partea ei, iar duhovnici au luptat.

11 Tirantul a fost adversarul lor, iar lumea erau spectatorii.

12 Cei dreپți au învins și i-au încoronat pe atleți; cine, decât atleți adevăratei Legi?

13 Cine n-a rămas uimit de ei? Tirantul în persoană și consiliul său le-au admirat îndurărilor lor; care ei acum stau

lângă tronul lui Dumnezeu și trăiesc viață binecuvântată.

14 Căci Moise a zis: "Toți care s-au sfințit, sunt sub mâna Ta."

15 Și acești oameni, prin urmare, s-au sfințit pe ei de dragul lui Dumnezeu; nu numai că au primit această onoare, ci prin faptul că dușmanul datorită lor n-a mai avut putere asupra poporului nostru și tirantul a suferit pedeapsa; iar țara noastră a fost purificată. Asta ar veni ca un fel de răscumpărare pentru păcatele națiunii noastre; și prin sângele acestor dreپți și prin moartea lor liniștită, Providența divină a salvat Israelul, care înainte și-a făcut o intrare rea.

16 Căci văzând tirantul Antiochus, eroismul virtutei și îndurărilor lor, sub torturi, el a dat public ostașilor săi exemplul lor de supunere și astfel i-a inspirat pe acești oameni cu semnul onoric și eroic pe câmpul de luptă și în asediu de război, astfel că el a prădat și a învins pe toți dușmanii săi.

17 O Israeliți și fii născuți din seminția lui Avram, supuneți-vă-ți acestei Legi și fiți dreپți în toate privințele; recunoscând că Rațiunea Inspirată este stăpână peste pasiuni și dureri, nu numai în interiorul ci și în exteriorul nostru. Ceea ce înseamnă că acei oameni, dându-și trupul lor spre tortură de dragul dreptății, nu numai că au câștigat admirațiunea oamenilor, ci s-au învrednicit și de moștenirea divină.

18 Iar prin ei națiunea a câștigat pacea și s-a reântors la Lege țara noastră și s-a eliberat de dușman.

19 Și răzbunarea la urmărit pe tirantul Antiochus pe pământ, iar în moarte a suferit pedeapsa.

20 Căci după ce n-a izbutit cumplit să constrângă poporul din Ierusalim să abandoneze obiceiurile părinților noștri, el apoi a părăsit orașul și a plecat a lupta împotriva Perșilor.

21 Acum acestea sunt cuvintele pe care maica celor șapte a vorbit fiilor ei:

22 "Am fost fecioară și nu m-am abătut de la casa tatălui meu și am păzit coasta ce-a pusă în Eva.

23 Nici o seducere deșartă, nici vreo înșelăciune de pe câmp, nu m-a corupt pe mine, nici ademenirea Șarpelui n-a pângărit puritatea fecioriei mele. Ci am trăit cu bărbatul meu toate zilele tinereții mele, dar când fiii mei au crescut, tatăl lor a murit.

24 Fericit a fost el, căci a trăit o viață cumpătată cu feciorii și el n-a știut durerea pierzării lor.

25 Cine, până a fost el încă printre noi, va învățat Legea și profeți? El ne-a citit despre Abel, care-le a fost ucis de Cain și de Isac, care a fost jertfit și de Iosif în robie.

26 Și ne-a vorbit el nouă despre Finea, zelosul preot și va învățat pe voi cântarea lui Anania, Azaria și Mișael în flăcări.

27 El l-a glorificat deasemenea pe Daniel în groapa cu lei și l-a binecuvântat și va făcut vouă cunoscute spusele lui Isaia:

28 'Da chiar trecând tu prin foc, flacăra nu se va arde de tine.'

29 Ne-a cântat el nouă cântările lui David psalmistul: 'Multe sunt necazurile celui drept.'

30 Ne-a cântat el nouă proverbele lui Solomon: 'El este pomul vieți pentru toți cei ce împlinesc voia lui.'

31 Ne-a confirmat spusele lui Ezechiel: 'Vor trăi aceste oase uscate?' Căci el n-a uitat cântarea lui Moise care ne învață: 'Eu voi ucide și voi da viață. Aceasta este viața ta și binecuvântarea zilelor tale.'

32 Ah, ce crudă a fost ziua și n-a fost crudă, când sălbaticul tiran Grec, a dat foc strălucitor, pentru strălucitele sale barbari, când prin pasiunea sa fiartă

a târât spre catapult și i-a torturat pe cei șapte fii ai ficei lui Avram și le-a orbit ochii lor și le-a tăiat limbile și i-a ucis cu multe chinuri.

33 Din care cauză judecata lui Dumnezeu îl va prigoni în blestemul răzbunării.

34 Dar fiii lui Avram și maica lor ce-a victorioasă, au fost adunați laolaltă cu înaintași lor, primind în dar sufletele pure și veșnice de la Dumnezeu, a cărui slavă este din vecii veciilor.

Evanghelia uitată a lui Petru

În valea de sus a râului Nil, de partea dreaptă stă situat misteriosul oraș Akhmim, care a fost numit și Panopolis. În timpuri străvechi acest oraș a fost capitala districtului respectiv. Tot aici s-au găsit ruinele unor mănăstiri vechi.

În 1886, o misiune franceză arheologică, excavând mormântul unui monah, a găsit un manuscris pe pergament. Este vorba de „Evanghelia uitată a lui Petru” pierdută veacuri în șir, care a fost apoi reconstituită doar o parte din ea de către comunitatea creștină.

Evanghelia este amintită de Părinți Biserici Creștine Timpurii, de Serapion episcop al Antiohiei (190 D.Hr.), Origen, Eusebiu de Cezarea, etc...Răstâgnirea este redată în această Evanghelie mai amănunțit decât în Evangheliile canonice, aici răstâgnirea și învierea având loc în aceeași zi.

Cap. I

1 Nici unul dintre Evrei n-a vrut să-și spele mâinile, nici chiar Irod, s-au vreunul dintre judecători lui. Iar refuzând, Pilat a plecat supărat. Regele Irod a dat ordin să-l ducă pe Domnul, spunând: "Ceea ce v-am dat ordin să faceți, faceți."

2 Acolo deoparte stătea Iosif prietenul lui Pilat și al Domnului și știind că-l vor răstâgni, l-a întreat pe Pilat să-i dea trupul pentru al înmormânta. Și Pilat a trimis la Irod să ceară trupul și Irod i-a răspuns: "Frate Pilat, chiar dacă nimeni nu ni l-ar fi cerut, noi l-am fi îngropat, mai ales că ne găsim în fața sabatului, fiindcă este scris în lege, că soarele nu apune peste cel osândit la moarte."

3 Și el l-a dat pe mâna poporului în ziua dinaintea sărbători, celei a pâini nedospite și ei l-au luat pe Domnul și rotind în jurul lui îl împunge-au spunând: "Haideți să tragem pe Fiul lui Dumnezeu, ca să primim putere de la el. Și l-au

îmbrăcat în purpură și l-au așezat pe un scaun de judecător, zicând: "Judecă cu dreptate, o rege al lui Izrael." Apoi unul dintre ei a adus o cunună de spini și a pus-o pe capul Domnului, iar alți au stat al lovi peste ochii, alți l-au ciupit de obraji; unii îl împunge-au cu o trestie, iar unii îl biciuiau, spunând: "Cu această onoare să-l onorăm pe Fiul lui Dumnezeu."

4 Și au mai adus doi tâlhari și l-au răstâgnit pe Domnul între ei; însă el și-a păstrat pacea, de parcă n-ar fi avut dureri. Iar când au ridicat crucea, au scris: "Acesta este regele lui Izrael." Coborându-i hainele de pe el, au tras la sorț pentru ele. Iar unul dintre tâlhari cu reproș le-a zis: "Noi pentru relele pe care le-am făcut, suferim aceasta, dar acest om, care a salvat atâția oameni, ce rău va făcut el vouă?" Iar ei înfuriindu-se pe el, au dat ordin să nu-i strivească picioarele, ca să moară în chinuri.

5 Apoi s-a făcut amiaza și o întunecime s-a lăsat peste toată Iudea, iar lumea era jalnic înfricoșată, până ce soarele nu a

răsărit din nou, timp în care el era încă viu. Căci scris este pentru ei, că soarele nu va apune peste cel ce este dus la moarte. Și unul dintre ei a spus: "Dați-i să bea oțet și fiere." Și l-au îmbiat și i-au dat să bea, împlinindu-se cele scrise și luându-și păcatele pe capetele lor. Mulți și-au adus felinare, fiindcă au văzut că va fi noapte, dar totuși s-au împiedicat. Iar Domnul a strigat: "Puterea mea, puterea mea, Tu m-ai părăsit." Și când a spus aceasta, a fost luat la cer; iar din ora aceea catapeteasma templului din Ierusalim, s-a rupt în două.

6 Apoi au smuls cuiele din palmele Domnului și i-au așezat trupul jos pe pământ și întreg pământul s-a cutremurat și s-a simțit o frică groaznică. Apoi soarele a strălucit și s-a făcut ora nouă. Evrei s-au bucurat și au dat trupul lui Iosif, să-l îngroape...Iar el l-a luat pe Domnul l-a spălat și l-a îmbrăcat în giulgiu, ducându-l în propriul său mormânt, care se numea grădina lui Iosif.

7 După aceea Evrei, bătrânii și preoți și-au dat seama de răul pe care l-au făcut și au început a se văicări, strigând: "Vai nouă, de păcatele noastre, judecata va veni peste noi și sfârșitul Ierusalimului." Iar eu și ceilalți martori am stat întristați și ne-am gândit să ne ascundem, căci am fost căutați ca răufăcători și ca unii care voiau să dea foc templului. Dar după toate acestea, am postit și am stat dimineața și am plâns și ne-am căit zi și noapte, până în ziua sabatului.

8 Cărturari, farisei și bătrâni s-au adunat la sfat, când au auzit că poporul cârtește împotriva lor. Bătrânilor le era frică și au venit la

Pilat să-l roage să le de-a câțiva ostași să stea de pază la mormântul lui pentru trei zile; ca ucenici săi să nu vină să fure trupul și norodul să creadă că a înviat din morți și să le facă rău. Iar Pilat le-a dat pe sutașul Petroniu și ostași să păzească mormântul. Cu ei împreună au venit și bătrâni și cărturari și au pus o piatră mare la intrarea în mormânt și au pecetluit-o cu șapte pecete și au ridicat acolo un cort în care s-au așezat. Dis de dimineață în fața sabatului, a venit o mulțime mare din Ierusalim ca să se convingă precum mormântul este pecetluit.

9 Dar iată că în noaptea în care Domnul și-a dat duhul, iar ostași stăteau de gardă doi câte doi, s-a auzit o voce puternică din cer și cerurile deschizându-se și doi oameni strălucitori coborând s-au apropiat de mormânt. Piatra care ținea închisă intrarea, s-a dat singură la o parte și mormântul s-a deschis, iar cei doi au intrat înăuntru.

10 Când au văzut aceasta, ostași au purces de l-au deșteptat pe sutaș și pe bătrâni. Iar în timpul în care ei declarau cele văzute, s-au arătat din nou cei doi oameni ieșind din mormânt, iar pe umeri lor sprijinit un al treilea și în spatele lor urma o cruce. Capetele lor ajungeau cerul, dar capul celui oropsit, trecea de cer. Apoi s-a auzit un glas din cer, spunând: "Tu ai propovăduit celor adormiți?" Iar o altă voce de pe cruce, a răspuns: "Da."

11 Apoi au hotărât cei de acolo să meargă și să-l înștiințeze pe Pilat, dar până a da să plece, au văzut iarăși un om coborând din cer și intrând în mormânt. Speriați, sutașul și ceilalți, au lăsat totul și noaptea în mare grabă au plecat la Pilat; mărturisind

precum acela era întradevăr Fiul lui Dumnezeu. Pilat a zis că el este curat de sângele vărsat al Fiului lui Dumnezeu. Atunci toți Evrei s-au adunat împrejurul lui implorându-l și jurându-l să de-a ordin sutașului și ostașilor să nu spună nimănui nimic din câte au văzut, zicând: "Căci este mai bine să fim noi de vină de acest mare păcat înaintea lui Dumnezeu, decât să cădem pe mâna poporului Evreu și să fim omorâți cu pietre. Iar Pilat a poruncit astfel.

12 După ziua Domnului, Maria Magdalena, ucenica Domnului, temându-se de răzbunarea Evreilor, nu a îndrăznit să meargă la mormânt să facă ce este de cuvânt pentru cei morți și dragi, dar acum fiindcă a mai trecut ceva vreme, ea și-a chemat amicele ei să meargă al unge și al plânge pe Domnul.

13 În drum ele s-au gândit cine le va ajuta să dea la o parte piatra din fața mormântului, dar ajungând văzură că ușa era deschisă și mirate au intrat înăuntru. Acolo l-au întâmpinat pe un tânăr stând în mijlocul cavoului. Era de o frumusețe rară, înfășurat în haine de lumină sclipitoare; și acela le-a întrebat: "Unde mergeți? Pe cine căutați? Pe cel care a fost răstâgnit? El a înviat și este plecat. Dar dacă nu credeți, priviți, locul este gol; el nu este aici căci a înviat și a plecat unde a fost trimis." Apoi femeia s-a înfricoșat și a fugit.

14 Fiind ultima zi a azimilor, mulți au plecat întorcându-se acasă, căci sărbătoarea a luat sfârșit. Dar noi cei doisprăzece apostoli ai Domnului, după ce ne-am căit și am plâns pe Domnul, ne-am dus fiecare spre casele noastre. Însă eu Simeon Petru și Andrei fratele meu, ne-am

luat plasele și am coborât la mare. Cu noi a mai fost și Levi fiul lui Alfeu, căruia Domnul...

Evanghelia lui Nicodim

Este posibil să fi fost scrisă chiar de Sf.Nicodim, care conform tradiției a fost ucenic al lui Hristos. Se știe că această manuscris în veacul al III-lea a fost folosit de comunitatea creștină și de unii dintre Sfinții Părinți.

Această lucrare a fost publicată de părintele Grinaeus în "Ortodoxografia".

Evanghelia lui Nicodim, ucenicul privind Suferințele și Răstăgnirea Domnului nostru Iisus Hristos.

Cap. I

1 Ana și Caiafa și Sumas, Datan, Gamaliel, Iuda, Levi, Neftali, Alexandru, Cyrus și alți Evrei, s-au înfățișat în fața lui Pilat acuzându-l pe Iisus de multe fapte rele.

2 Și au spus: "Noi sântem siguri că Iisus este fiul lui Iosif lemnarul, dar el s-a declarat pe sine Fiul lui Dumnezeu și rege; și nu numai atât ci a încălcat și ziua de sabbat precum și legile părinților noștri."

3 Iar Pilat a întrebat; "Ce este ceea ce a declarat el în favoarea sa și ce are de gând prin faptele astea?"

4 Iar Evrei i-au răspuns: "Noi avem legile noastre care ne opresc a vindeca în ziua de sabbat, dar el a vindecat și un șchiop și un surd, pe cei în suferință, pe orbi, pe leproși, pe cei îndrăciți, prin metode îndoielnice."

5 Iar Pilat i-a întrebat: "Cum a făcut el acestea prin metode îndoielnice?" Iar ei au răspuns: "El a îndemnat și a scos pe diavoli cu stăpânel

diavolilor; și astfel toate lucrurile i s-au supus."

6 Apoi Pilat a răspuns: "A scoate afară draci din cei îndrăciți, nu mi se pare a fi faptă a unui duh necurat, ci mai de grabă o faptă de la Dumnezeu."

7 Iar Evrei s-au revoltat și au cerut de la Pilat: "Noi te rugăm Înălțimea ta să-l aduci în fața tribunalului tău și să-l judeci după opinia ta."

8 Apoi Pilat a chemat pe un trimis de-ai săi, poruncindu-i: "Ce sens mai are, adă-l în coace?"

9 Apoi a plecat trimisul, căci l-a cunoscut pe Hristos căci l-a slujit. Ținând ceasul într-o mână, a spus: "Doamne, urcă pe aici și vino căci guvernatorul te-a chemat."

10 Văzând Evrei că Pilat a pus pe trimisul său să-l cheme, au început a cârți către Pilat: "De ce nu ai pus pe unul oarecare să meargă după el ci pe trimisul tău?" Aceasta fiindcă au văzut că trimisul l-a cunoscut pe Hristos și i-a zis, "Doamne, guvernatorul te cheamă."

11 Apoi l-a chemat Pilat pe trimis și l-a întrebat: "De ce ai spus în felul acesta?"

12 Iar trimisul a răspuns: "Când m-ai trimis din Ierusalim la Alexandria, l-am văzut pe Iisus călare pe un asin și pe fii Evreilor strigând: Osana. Având câte o ramura de măslin în mâinile lor.

13 Alți și-au sfâșiat hainele, spunând: Salvează ne tu cel care ești în

ceruri; binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului."

14 Auzind aceasta, Evrei au început a protesta împotriva trimisului, spunând: "Fii Evreilor au strigat în limba lor, cum ai putut tu să înțelegi spusele lor?"

15 Dar trimisul, le-a răspuns: "Am întrebat pe unul dintre Evrei: Ce înseamnă ceea ce strigă fii?"

16 Și acela mi-a explicat, spunând că Osana înseamnă, o Doamne salvează-mă, o Doamne salvează."

17 Pilat apoi le-a zis: "De ce tăceți? Cu ce-a greșit trimisul meu?" Dar ei tăce-au în continuare.

18 Apoi a spus Pilat trimisului: "Du-te și vezi și cu orice preț adu-l aici."

19 Și s-a dus trimisul și a procedat la fel ca înainte, spunând: "Doamne, vino căci guvernatorul te cheamă la el."

20 Și intrând Iisus, steagurile cu semne i s-au închinat până la pământ;

21 În timp ce Evrei mai mult au început a protesta împotriva stegarilor deoarece s-au închinat steagurile înaintea lui.

22 Dar Pilat i-a întrebat din nou: "Ce aveți de strigați din nou împotriva signoforilor mei?"

23 Iar ei au răspuns: "Noi am văzut pe cei cu semnele de pe steaguri cum i s-au închinat și i-au slujit?"

24 I-a chemat apoi guvernatoru și i-a întrebat pe ei: "De ce faceți asta?"

25 Iar ei i-au răspuns lui Pilat: "Noi toți sântem Păgâni și slujim zeilor în temple și nu sântem cu nimic de vină? Noi doar am ținut steagurile în mâini, dar ele singure s-au aplecat."

26 Atunci a spus Pilat mulțimi din sinagogă: "Alegeți-vă oameni puternici dintre ai voștri și să țină steagurile să vedem ce va fi apoi, dar se vor închina din nou."

27 Astfel câțiva dintre bătrâni ai Evreilor au chemat de afară doisprezece

oameni dintre cei mai puternici și mai dibaci și le-au dat lor să țină steagurile și să stea în fața guvernatorului.

28 Apoi Pilat a ordonat trimisului său: "Ia-l pe Iisus mergi cu el afară iar apoi intră din nou." Și Iisus și trimisul au ieșit de pe hol.

29 Între timp Pilat i-a chemat pe cei ce țin-au steagurile și le-a zis că dacă și de data aceasta nu se va înnâmpla la fel, le va tăia capetele.

30 Apoi guvernatorul a poruncit ca Iisus să intre din nou.

31 Și trimisul a procedat ca mai înainte și a intrat cu Iisus în același fel.

32 Și iarăși cum a intrat Iisus, steagurile din nou i s-au închinat.

Cap. II

1 Văzând aceasta lui Pilat i s-a făcut frică și era cât pe aci să se ridice de pe scaun.

2 Însă în tocmai nevasta sa care a stat de o parte, a trimis pe cineva să-i spună: "Să nu ai nimic de a face cu acest om drept, fiindcă am avut o viziune în care am suferit mult astă noapte."

3 Când Evrei au auzit aceasta au spus: "Au oare nu ți-am zis noi că acesta este un vrăjitor? Vezi ce a făcut nevastă tale."

4 Atunci a chemat Pilat pe Iisus, spunând: "Tu auzi ce mărturi aduc aceștia împotriva ta; și nu spui nimic?"

5 Dar Iisus i-a răspuns: "Dacă n-ar fi avut putere să vorbească, n-ar fi vorbit; dar fiindcă fiecare are drept să vorbească, bune s-au rele, lasă-i să vorbească."

6 Iar bătrâni dintre Evrei i-au răspuns: "Ce mai avem a spune?"

7 În primul rând, noi știm despre tine că ai fost născut din preacurvie; a doua la mână, că din cauza ta au fost uciși princi din Betleem; a treia, că tatăl tău și mama ta au fugit în Egipt, căci n-au dat crezare propriului popor."

8 Unii dintre Evrei fiind mai reali, au zis: "Noi nu putem spune că a fost născut din flori; însă știm că mama sa Maria, a fost logodită cu Iosif, deci n-a fost născut din preacurvie."

9 Atunci Pilat a zis către Evrei care au susținut că Iisus a fost făcut din preacurvie: "Această mărturie a voastră nu este adevărată, căci părinți lui au fost logodiți, după cum susțin aceștia, care sunt ai voștri."

10 Atunci Ana și Caiafa au zis către Pilat: "Este de luat în seamă ceea ce spune mulțimea aceasta, că este născut din preacurvie și este vrăjitor; iar ce-i ce nu susțin aceasta, sunt prozeliți și ucenici de-ai lui."

11 Iar Pilat i-a întrebat: "Cine sânt prozeliți?" Dar ei au zis: "Ei sânt fii de păgâni, nu sânt Evrei."

12 Atunci au strigat, Asterius, Antonius, Iacob, Caras, precum și Samuel, Isac și Fineas: "Noi nu sântem prozeliți ci fii de Evrei și vorbim adevărul, căci am fost de față la logodna Mariei."

13 Atunci Pilat s-a adresat celor doisprezece, spunându-le: "Vă jur pe viața lui Cezar să spuneți adevărul la lucrurile acestea, dacă sunt adevărate s-au nu."

14 Iar aceștia i-au răspuns: "Noi avem o lege, care ne interzice să jurăm, căci este păcat; lasă jure ei pe viața lui Cezar dacă ceea ce noi spunem nu este adevărat și vom fi mulțumiți să-l osândim la moarte."

15 Atunci Ana și Caiafa au spus către Pilat: "Acei doisprezece oameni, cred că noi nu știm cum este născut Iisus

și că este un vrăjitor, care pe de asupra mai susține că este și fiul lui Dumnezeu, și rege; ceea ce noi nu putem crede în nici un chip."

16 Atunci a dat Pilat ordin ca toți să iese afară și Iisus, de cât cei doisprezece care au zis că nu este născut din preacurvie, întrebându-i: "De ce vor de fapt Evrei să-l omoare pe Iisus?"

17 Iar aceștia i-au răspuns: "Ei sânt supărați pe el că a vindecat în ziua de sabbat" și Pilat a spus: "Îl vor omorâ ei pe că a făcut o faptă bună?" Iar aceștia au răspuns: "Da, domnule."

Cap. III

1 Atunci plin de mânie, Pilat a ieșit la Evrei și le-a zis: "Chema voi pe toată lumea ca martor, căci eu n-am găsit nici o vină în acest om."

2 Iar Evrei au strigat: "Dacă nu era un om rău, nu l-am fi adus în fața ta."

3 Și Pilat le-a răspuns: "Luați-l și judecați-l după legea voastră."

4 Nouă nu ne este îngăduit să osândim pe cineva la moarte."

5 Iar Pilat le-a răspuns din nou: "Atunci nu-l omorâți, este al vostru, nu al meu."

6 Apoi s-a înapoiat în hol și l-a chemat pe Iisus și i-a zis: "Ești tu regele Evreilor?"

7 Și Iisus răspunzând i-a zis: "Spui tu asta de la tine, s-au Evrei ți-au spus asta despre mine?"

8 Dar Pilat i-a răspuns lui Iisus: "Sânt eu Evreu? Întregul popor și mulțimea de Evrei te-a adus la mine, ce ai făcut?"

9 Atunci Iisus i-a spus: "Împărăția mea nu este din lumea aceasta; dacă împărăția mea ar fi fost din lumea aceasta, atunci supuși mei s-ar fi luptat și

eu na-și fi fost dat pe mâna Evreilor; însă împărăția mea nu este de aici."

10 Și Pilat l-a întrebat: "Ești tu rege?" Iar Iisus i-a spus: "Tu spui asta, că eu sânt rege; pentru acest sfârșit am fost născut și am venit în lumea asta; și pentru acest lucru am venit ca să fiu mărturie adevărului și toți cei ce sânt din adevăr, au auzit cuvintele mele."

11 Și Pilat l-a întrebat: "Ce este adevărul?"

12 Iar Iisus a spus: "Adevărul este din Cer".

13 Apoi Pilat a zis: "Deci adevărul nu este pe pământ."

14 Și Iisus i-a răspuns: "Crede, că adevăr este pe pământ, printre ce-i ce au putere să judece ca ei să fie purtați de adevăr și de judecata ce-a dreaptă."

Cap.IV

1 Atunci lăsându-l pe Iisus în pretoriu, a ieșit la Evrei și le-a zis: "Eu nu am găsit nici o vină în Iisus."

2 Dar Evrei i-au răspuns: "Însă el a mai spus că poate să distrugă templul lui Dumnezeu și în trei zile să-l ridice la loc."

3 Și Pilat i-a întrebat: "Ce fel de templu este acela de care a vorbit?"

4 Apoi Evrei i-au vorbit că este templul pe care l-a ridicat Solomon în patruzeci și șase de ani și că el îl va distruge și-l va ridica la loc.

5 Iar Pilat le-a zis din nou: "Eu sânt nevinovat de sângele acestui om, faceți ce știți."

6 Și Evrei au zis: "Sângele lui asupra noastră să fie și asupra copiilor noștri." Apoi Pilat i-a chemat de o parte pe bătrâni, pe scribi, pe preoți și Leviți și le-a zis: "Nu faceți aceasta; faptul că i-a vindecat pe bolnavi și că a încălcat

sabatul, nu pot fi lucruri vrednice de moarte."

7 Însă preoți și Leviți au început din nou a cânta: "Pe viața lui Cezar, orcine blasfemiează este vrednic de moarte; însă acest om a blasfemiât împotriva Domnului."

8 Auzind aceasta, guvernatorul le-a poruncit din nou Evreilor să iese afară din hol; și chemându-l pe Iisus îi spuse: "Ce să fac cu tine?"

9 Iar Iisus i-a răspuns: "Fă după cum este scris"

10 "Cum este scris"? L-a întrebat Pilat.

11 Și Iisus i-a zis: "Moise și proroci au prorocit despre suferințele mele și despre răstăgnire."

12 Dar când au auzit Evrei aceste cuvinte provocatoare, au început a striga: "Pentru ce mai amâni să mai ascuți blasfemiile acestui om?"

13 "Dacă aceste cuvinte vă sunt vouă blasfemie, luați-l și judecați-l după legea voastră", le-a spus Pilat.

14 Iar Evrei s-au auzit spunând: "Legea noastră îl obligă să primească patruzeci fără una de bice dacă păcătuiește împotriva altui om iar dacă blasfemiează împotriva Domnului, să fie omorât cu pietre."

15 Și iarăși le-a spus Pilat: "Dacă acele cuvinte ale lui au fost blasfemie, judecați-l după legea voastră."

16 "Legea noastră nu ne dă voie să omorâm pe nimeni", i-au zis Evrei; "noi vrem să fie răstăgnit, fiindcă a meritat să moară pe cruce."

17 Iar Pilat le-a zis: "El n-a deslujit să fie crucificat; lăsați-l să fie doar biciuit și apoi lăsat să plece."

18 Dar priviind guvernatorul printre mulțimea de Evrei, i-a văzut pe unii cu lacrimile în ochi; și a zis către mai marele dintre preoți Evreilor: "Nu toți dintre voi doresc moartea lui."

19 Însă bătrânii i-au răspuns: "Noi cu toți am venit aici pentru această rugăminte, ca el să fie osândit la moarte."

20 "De ce trebuie să moară"? I-a mai întrebat Pilat.

21 Iar ei au răspuns: "Fiindcă se declarase a fi Fiul lui Dumnezeu și Rege."

Cap.V

1 Atunci un oarecare Evreu pe nume Nicodim, a ieșit în fața guvernatorului și a spus: "Te implor pe tine drept-judecătorule, a mă învoi să spun și eu câteva cuvinte".

2 "Vorbește", i-a zis Pilat.

3 Și Nicodim a început a vorbi bătrânilor dintre Evrei, scribilor, preoților, Leviților și întregi mulțimi de Evrei: "Ce vreți să faceți cu omul acesta?"

4 El a făcut multe minuni și lucruri folositoare, precum n-a mai făcut vreunul vreodată pe pământ și nici nu va mai face. Lăsați-l să plece și nu-i faceți vreun rău, căci dacă este trimis de la Dumnezeu, minunile lui vor rămâne; dar dacă sunt de la om, se vor destrăma.

5 Precum Moise care a fost trimis de Dumnezeu în Egipt și a făcut minuni, precum l-a îndemnat Dumnezeu înaintea Faraonului și a magilor săi Ianes și Iambres; și Moise i-a învins.

6 Căci minunile lor n-au fost de la Dumnezeu, o voi scribi și Farisei; și au pierit cu toți ce-i ce le-au dat lor crezare.

7 De aceea, zic eu vouă, lăsați-l pe acest om să plece, căci minunile pe care le-a făcut vin de la Dumnezeu și el nu merită să moară."

8 Atunci Evrei i-au spus lui Nicodim: "Ai fi ajuns și tu ucenicul lui și-i ți parte?"

9 Iar la aceasta le-a răspuns Nicodim: "Oare și guvernatorul o fi ucenicul său, fiindcă îi ține parte? Oare nu Cezar l-a pus la locul ăsta?"

10 Dar când au auzit aceste spuse, Evrei s-au temut și și-au mușcat limba la vorbele lui Nicodim și i-au spus: "Mărite, tu ai primit cu adevărat faptele lui și ști multe despre Hristos!"

11 Și Nicodim le-a zis: "Amin; am primit faptele lui într-adevăr și multe despre el, după cum spuneți."

12 Apoi s-a ridicat un alt iudeu și a cerut guvernatorului să spună câteva cuvinte.

13 Iar Pilat i-a zis: "Vorbește" și spune ce-ai de spus."

14 Și a început acesta a spune: "Am fost infirm timp de treizeci și opt de ani și am așteptat lângă fântâna din Ierusalim, ca îngerul să vină să miște apa, ca să mă vindec, dar întodeauna alcineva mi-a luat-o înainte și s-a vindecat, dar eu am rămas așa.

15 Și când Iisus m-a văzut întins acolo, mi-a zis: Vrei să te vindec? Și eu am spus: Doamne nu am pe nimeni să mă ducă până la apă când îngerul vine.

16 Dar el mi-a zis: Ridică-te, ia-ți patul și mergi. Și imediat m-am făcut bine și mi-am luat patul și am plecat."

17 Dar Evrei au zis către Pilat: "Stăpâne, binevoiește al întreba în ce zi a fost vindecat de boala lui."

18 Iar infirmul a răspuns: "A fost în zi de Sâmbătă".

19 Și Evrei au spus: "Au oare nu ți-am spus noi că el vindecă în ziua de sabbat și alungă diavoli cu prințul diavolilor?"

20 Atunci un alt iudeu s-a anunțat și a spus: "Eu am fost orb, am putut auzi, dar n-am putut vedea pe nimeni; și

trecând Iisus prin preajma mea, am auzit mulțimea ce mergea în urma lui și am înrebat ce este aceasta?

21 Și mi-au spus că Iisus a trecut pe aci. Atunci am strigat, spunând: Iisuse, fiu al lui David, fie-ți milă de mine. Și el s-a oprit și a poruncit să mă aducă înaintea lui și mi-a spus: Ce vrei să-ți fac?

22 Și am spus: Doamne, să-mi capăt vederea.

23 Și el mi-a spus: Să-ți vină vederea; și în același timp am început a vedea și l-am urmat, mulțumind și fiind plin de bucurie."

24 Apoi un alt Evreu s-a anunțat și a vorbit: "Eu am fost lepros și el m-a vindecat, doar cu cuvântul, spunându-mi să devin curat și dintr-o dată m-am curățit."

25 Și încă un alt Evreu s-a ridicat și-a spus: "Eu am fost gârbav iar el m-a îndreptat, doar prin vorbele sale."

26 Apoi o oarecare femeie pe nume Veronica, a spus: "Eu am avut o scurgere de sânge timp de doisprezece ani și doar ce i-am atins haina la un capăt și m-am vindecat pe loc."

27 Iar Evrei au spus: "Noi avem legea, care spune că femeia nu poate fi martoră."

28 Și după altele care s-au mai întâmplat, un alt iudeu a spus: "Eu l-am văzut pe Iisus când a fost invitat la nuntă în Cana Galileei, împreună cu ucenici săi; când a transformat apa în vin.

29 Când vinul s-a terminat, el a poruncit slujnicilor să umple cu apă șase butoiașe și apoi le-a binecuvântat și a prefăcut apa în vin și toți oamenii au băut, fiind mirați de cele văzute."

30 Și un alt iudeu a zis: "Eu l-am văzut pe Iisus propovăduind în Sinagogă în Capernaum; iar acolo a fost un îndrăcit, care a strigat să-l lase în pace, spunând: Ce avem noi cu tine, Iisuse din

Nazaret? Ai venit să ne distrugi? Știu că tu ești Sfântul lui Dumnezeu.

31 Iar Iisus l-a muștră și i-a spus: Fi pe pace, duh necurat și ieși afară din acest om; și pe loc l-a părăsit pe om și nu l-a mai necăjit."

32 Apoi un Fariseu a zis: Și eu am văzut o mulțime mare venind la Iisus, din Galileea, din Iudea, de pe coastele mări și din alte țări, cum este Iordanul; și pe mulți infirmi care au venit, el i-a vindecat pe toți.

33 Și am mai auzit duhuri necurate, țipând și spunând: Tu ești Fiul lui Dumnezeu; iar Iisus i-a muștră, să nu dezvăluie cine este el."

34 După aceasta o altă persoană s-a ivit, pe nume Centurio, spunând: "Eu l-am văzut pe Iisus în Capernaum și l-am oprit și l-am rugat spunând: Doamne, robul meu stă întins acasă fiind bolnav și înțepenit.

35 Iar Iisus a spus: Voi merge să-l vindec.

36 Însă eu am zis: Doamne, eu nu sânt vrednic să intri sub acoperișul meu; ci doar spune și robul meu se va vindeca.

37 Și Iisus mi-a zis: Mergi și fie-ți după cum voiești. Și robul meu s-a vindecat în aceeași oră.

38 Atunci și un bogat a luat cuvântul și a spus: "Am avut un fiu bolnav, pe patu de moarte în Capernaum iar când am auzit că Iisus este venit în Galileea, am mers și l-am implorat să vină la casa mea, ca să-mi vindece fiul, căci era pe patu de moarte.

39 Iar el mi-a zis: Mergi în pace, fiul tău trăiește.

40 Și întradevăr fiul meu s-a făcut bine din ceasul acela."

41 Apoi încă mulți iudei au vorbit, bărbați și femei, strigând: "El este întradevăr Fiul lui Dumnezeu, care-le i-a vindecat pe toți doar prin cuvântul său și i-a făcut bine pe îndrăciți."

42 Alți dintre ei mai spune-au: "Puterea sa poate să fie numai de la Dumnezeu."

43 Și Pilat le-a spus Evreilor: "De ce și medici voștri nu-i vindecă pe îndrăciți?"

44 Și se auzeau unii strigând: "Puterea de-a alunga dracii este numai de la Dumnezeu."

45 Iar alți se auzeau: "Acesta l-a înviat pe Lazăr din morți, după ce a stat patru zile în mormânt."

46 Și auzind toate acestea, Pilat a început a tremura, zicând către mulțimea de Evrei: "Ce veți câștiga voi vărsând acest sânge nevinovat?"

Cap.VI

1 Atunci Pilat a chemat pe Nicodim și pe ce-i doisprăzece ce-au susținut că Jisus nu este făcut din preacurvie și le-a zis: "Ce să fac?" Văzând atâta zarvă în popor.

2 Iar ei au spus: "Noi nu știm, să-i întrebăm pe ei, cei care fac gălăgie."

3 Și a chemat Pilat din nou mulțimea și le-a spus: "Voi știți că aveți un obicei, prin care eu vă pot elibera un deținut în fața sărbători de paște;

4 Am un prizonier însemnat, ucigaș, care se numește Baraba și pe Iisus, care este numit Hristos, pe care nu l-am găsit cu nimic vinovat de moarte; pe care dintre cei doi vreți să vi-l eliberez?"

5 Iar ei au strigat cu toți într-un glas, spunând: "Eliberează-l pe Baraba."

6 Apoi Pilat i-a întrebat: "Dar ce să fac cu Iisus care este numit Hristos?"

7 Iar ei au răspuns cu toți: "Să fie răstâgnit."

8 Și iarăși au mai spus către Pilat: "Tu nu ești de partea lui Cezar, dacă îl

eliberezi pe acesta? Căci el s-a declarat Fiul lui Dumnezeu și rege. Crezi tu că ar trebui el să fie rege și nu Cezar?"

9 Atunci Pilat plin de mânie le-a răspuns: "Voi sunteți un popor de răzvrătiți și întodeauna ați fost împotriva celor care vă vor binele?"

10 Iar Evrei s-au auzit spunând: "Cine sunt cei ce ne-au vrut binele?"

11 "Dumnezeul vostru", le-a răspuns Pilat, "care v-a scos din robia Egipteană și v-a trecut peste Marea cea Roșie, ca peste uscat și v-a hranit cu mană în pustie și cu prepelițe și v-a scos apă din stâncă și v-a dat o lege cerească.

12 Voi la-ți provocat întodeauna și va-ți făcut vițel turnat la care va-ți închinat și căruia ia-ți adus oferte și ați spus: Acesta este Dumnezeul tău, O Izraele, care te-a scos din robia Egipteană!

13 De aceea, Dumnezeul vostru a vrut să vă nimicească; dar Moise s-a interpus și a cerut iertare lui Dumnezeu pentru voi, ca să vă ierte păcatele.

14 Apoi va-ți răzvrătit din nou ca să-l omorâți pe Moise și Aron, când s-au ascuns în Tabernaclu și întodeauna a-ți cântit împotriva lui Dumnezeu și a prorocilor lui."

15 Și sculându-se apoi Pilat de pe scaunul său, a vrut să plece; însă Evrei cu toți într-un glas au strigat: "Noi pe Cezar îl recunoaștem de rege, nu pe Iisus.

16 De când s-a născut la el au venit înțelepți și i-au oferit daruri; iar când a auzit Irod, a vrut să-l omoare.

17 Iar când tatăl său a auzit de aceasta, a fugit cu el și mama sa Maria în Egipt. Când a auzit Irod de el că s-a născut, a vrut să-l omoare; și de aceea a trimis ostași de i-au omorât pe toți prunci din Betleem și de pe toată coasta, pe toți până la doi ani, din cauza lui."

18 Când a auzit toate acestea, lui Pilat i s-a făcut frică și poruncind să se facă liniște în popor, s-a întors către Iisus și l-a întrebat: "Atunci, ești tu rege?"

19 Toți Evrei au început din nou să strige: "El este acela pe care Irod a căutat să-l omoare."

20 Atunci Pilat a luat apă și s-a spălat pe mâini înaintea mulțimi, spunând: "Eu sânt nevinovat de sângele acestui om, faceți ce vreți."

21 Iar Evrei au răspuns: "Sângele lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri."

22 Apoi a poruncit Pilat ca Iisus să fie adus în fața lui zicându-i:

23 "Propriul tău popor te acuză că te-ai declarat rege; de aceea eu Pilat te condamn să fi biciuit în acord cu legile guvernamentale, iar apoi cu piroaie vei fi răstâgnit pe cruce, în locul în care ești făcut acum prizonier; iar cu tine vor mai fi doi tâlhari a căror nume este Dimas și Gestas.

Cap. VII

1 Apoi Iisus și cei doi tâlhari, au fost scoși din pretoriu.

2 Și când au fost aduși la locul numit Golgota, acolo i-au dat jos îmbrăcămintea și l-au înfășat într-o mantie și i-au pus o coroană de spini pe cap și o trestie în mână.

3 Și după cum s-a spus cei doi tâlhari au fost și ei crucificați cu el, Dimas de partea dreaptă iar Gestas de stânga lui Iisus.

4 Și Iisus a spus: "Tată, iartă-i că nu știu ce fac."

5 Și i-au luat îmbrăcămintea și au tras la sorț pentru ea.

6 Iar poporul a stat de-o parte, iar mai marele dintre preoți și bătrâni Evreilor, l-au batjocorit, spunând: "El a salvat pe alți, lasă se salveze acum pe el singur, dacă poate; dacă este Fiul lui Dumnezeu, lasă coboare de pe cruce."

7 Ostași l-au batjocorit la fel până ce i-au dat să bea oțet și fiere, spunând către el: " Dacă ești regele Evreilor, salvează te singur."

8 Apoi Longinus, un oarecare ostaș, a luat sulita și l-a împuns sub coastă și a curs sânge și apă.

9 Și Pilat a scris o tăbliță deasupra cruci în Evreiește, Latină și Greacă: Acesta este regele Evreilor.

10 Și unul dintre cei doi tâlhari răstâgnit odată cu Iisus, pe nume Gestas, a zis către Iisus: "Dacă ești Hristos, eliberează te pe tine și pe noi."

11 Pe când tâlharul crucificat de partea dreaptă, a cărui nume era Dimas, muștrându-l i-a răspuns: "Oare nu ție frică de Dumnezeu, că sântem condamnați la această pedeapsă? Noi intradevăr cu dreptate merităm aceasta, pentru faptele pe care le-am săvârșit; însă acest Iisus, ce rău a făcut el?"

12 După aceasta, răcnind a spus către Iisus: "Doamne, adu-ți aminte de mine când vei ajunge în împărăția ta."

13 Iar Iisus i-a răspuns: "Adevărat îți spun ție, că în această zi, tu vei fi cu mine în rai.

Cap. VIII

1 Și a fost cam pe la ceasul al șaselea și un întuneric s-a lăsat peste tot pământul, până la ora nouă.

2 Și până ce soarele a fost în eclipsă, catapeteasma templului s-a rupt în două; și stâncile s-au crăpat, mormintele s-au deschis și mulți dintre sfinți adormiți au înviat.

3 Și pe la ora nouă, Iisus a strigat, spunând: "Eli, Eli, lama sabactani?" Ceea ce înseamnă Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, de ce m-ai părăsit?

4 Iar după lucrurile acestea, Iisus a spus: "Tată, în mâinile tale îmi predau sufletul"; și spunând asta, și-a și dat duhul.

5 Dar când centurionul a văzut că Iisus și-a dat duhul, a început al preamări pe Dumnezeu, spunând: "Într-adevăr, acesta a fost un om drept."

6 Și toți cei ce au stat împrejur, erau cu sufletul la gură, uimiți de ceea ce au văzut și triști s-au întors spre Ierusalim.

7 Centurionul a venit la guvernator și i-a relatat toate cele întâmplate;

8 Și când a auzit aceasta Pilat, i-a părut foarte rău;

9 Și chemându-i pe Evrei la un loc, le-a zis: "Ați văzut minunea cu eclipsa de soare și toate celălalte ce s-au întâmplat, până ce Iisus nu și-a dat duhul?"

10 Dar când au auzit Evrei, i-au răspuns: "Eclipsa de soare s-a întâmplat ca de obicei."

11 Însă toți cei care l-au urmat pe Hristos au stat la distanță, precum și femeia Galileană, observând toate aceste lucruri.

12 Și un oarecare Iosif din Arimateia, care a fost deasemenea ucenic al lui Iisus, a venit la Pilat, pe sub ascuns, că s-a temut de Evrei; și i-a cerut lui să-i dea trupul lui Iisus ca să-l îngroape.

13 Și guvernatorul i-a dat voie.

14 Și a venit și Nicodim, aducând o pomadă de mir și aloe, foarte multă de uns și cu lacrimile în ochi, l-au dat jos pe Iisus de pe cruce, l-au învelit în giulgiu, după obiceiurile Evreilor.

15 Și l-au așezat într-un mormânt nou pe care Iosif l-a zidit în stâncă, unde

nici un om n-a mai fost pus până atunci; și apoi au tras un bolovan la intrarea în mormânt.

Cap. IX

1 Când Evrei cei nedreți au auzit că Iosif a cerut trupul lui Iisus, au început al căuta pe Nicodim; și pe cei cinsprăzece oameni care au depus mărturie dreaptă în fața guvernatorului, precum Iisus nu a fost născut din preacurvie, precum și pe ceilalți dreți.

2 Dar până ce toți s-au ascuns de frica Evreilor, Nicodim s-a prezentat în fața lor, spunând: "Cum pot astfel de persoane să intre în Sinagogă?"

3 Și Evrei i-au răspuns: "Dar cum ai putut tu să intri în Sinagogă, care i-ai ținut parte lui Hristos? Mergi cu el pe lumea cealaltă."

4 Însă Nicodim le-a răspuns: "Amin, așa să fie, să dobândesc loc în împărăția lui."

5 Și Iosif venind, a zis către Evrei: "Pentru ce sunteți supărați pe mine că am cerut trupul lui Iisus de la Pilat? Căci doar l-am înmormântat în mormântul meu, l-am înfășat în giulgiu și apoi am pus un bolovan mare la intrare?"

6 Am făcut ceea ce trebuia să se facă, dar voi ați fost nedreți pentru acest om drept, l-ați răstâgnit, ia-ți dat să bea oțet, ia-ți pus pe cap cunună de spini, la-ți biciuit și apoi ați luat toată vina asupra voastră."

7 La auzul acestor cuvinte Evrei s-au sfătuit și au hotărât și au poruncit ca pe Iosif să-l țină închis, până va ține ziua sabbatului.

8 Și i-au zis: "Îți mărturisim că în vremea aceasta nu-ți vom face nici un rău, până ține sabbatul, dar să ști că vrednic de moarte ești; cu prima zi de

săptămână, îți vom arunca carnea păsărilor din ceruri și bestiiilor de pe pământ."

9 Iar Iosif le-a spus: "Aceste vorbe ale voastre sunt precum ale lui Goliat cel mândru de sine, care s-a opus lui Dumnezeu vorbind împotriva lui David. Dar scribi și doctori voștri știu că Dumnezeu stă de partea prorocilor și slava este a mea, în pofida răului cu care mă tratați.

10 Domnul pe care la-ți răstâgnit, mă poate scăpa din mâinile voastre și toate răutățile să vi le întoarcă asupra voastră.

11 Căci guvernatorul când și-a spălat mâinile, a spus: Eu sânt nevinovat de sângele acestui om. Ci voi ați strigat: Sângele lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri. Așa cum ați hotărât, singuri, veți pieri pe vecie."

12 Auzind aceste spuse, Evrei s-au umplut de mânie; și l-au luat pe Iosif și l-au aruncat într-o încăpere întunecoasă fără giumuri; l-au încuiat și au pecetluit ușa.

13 Apoi Ana și Caiafa au pus paznici la ușă; și s-au sfătuit între ei cu preoți și Leviți, să se întâlnească cu toți după sabbat și să se gândească la ce fel de moarte să-l condamne pe Iosif.

14 După acestea, mai mari, Ana și Caiafa, au poruncit să-l aducă pe Iosif înaintea lor.

(în acest loc o parte din Evanghelie lipsește și nu poate fi recuperată!)

Cap. X

1 Când au auzit toți aceasta au rămas uimiți, căci au văzut că ușa era pecetluită, dar în odaie Iosif nu mai era.

2 Atunci Ana și Caiafa au plecat; și până se mirau toți că Iosif nu era în odaie, a venit unul dintre ostași care a păzit mormântul lui Iisus și a zis:

3 "Până ce stăte-am de pază la mormântul lui Iisus, s-a făcut un cutremur și noi am văzut un înger al lui Dumnezeu; dând la o parte piatra din fața mormântului;

4 Fața sa era plină de lumină, cu o îmbrăcămintă albă ca zăpada; și ne-a luat o frică ca de moarte.

5 Apoi l-am auzit pe înger vorbind cu o femeie: "Nu-ți fie frică, știu că ai venit să-l cauți pe Iisus care a fost răstâgnit; el a înviat așa cum v-a spus.

6 Vino și vezi locul unde a fost pus; apoi mergi și spunele ucenicilor săi, că a înviat din morți și că va merge înaintea voastră în Galileea; acolo îl veți vedea, așa cum v-a spus."

7 Auzind aceasta Evrei i-au chemat pe ostași ce păzeau mormântul lui Iisus și le-au spus: "Cine erau acele femei, cu care a vorbit îngerul? De ce nu le-ați oprit?"

8 Iar ostași au răspuna: "Noi nu am știut cine sânt ele și în plus am rămas ca morți de frică și cum le-am fi putut opri?"

9 Și au spus Evrei: "Precum viu este Domnul, noi pe voi nu vă credem."

10 Apoi au spus ostași: "Când la-ți văzut pe Iisus făcând atâtea minuni și nu la-ți crezut, cum o să ne credeți pe noi? Voi spunea-ți precum viu este Domnul, căci Domnul întradevăr este viu.

11 Noi am azuit că la-ți închis pe Iosif care l-a înmormântat pe Iisus, într-o odaie și ați pecetluit ușa, iar când ați deschis-o, nu la-ți aflat acolo.

12 Când îl veți aduce pe Iosif pe care la-ți păzit voi, atunci și noi îl vom aduce pe Iisus, pe care l-am păzit la mormânt."

13 Și Evrei au spus: "Noi o să-l aducem pe Iosif, însă dar o să-l aduceți voi pe Iisus, căci Iosif este în orașul său Arimateia."

14 Și ostași au spus: "Dacă Iosif este în Arimateia, atunci și Iisus este în Galileea, cum a spus îngerul către femeie."

15 Și auzind aceasta, Evrei s-au înfricoșat și s-au sfătuit între ei, căci dacă aceste lucruri se vor auzi în popor, atunci toți vor crede în Iisus.

16 Atunci au luat o mare sumă de bani și le-au dat ostașilor, spunând: "Să spuneți tuturor că ucenici lui Iisus au venit noaptea când voi ați dormit și au furat trupul lui Iisus; și când Pilat va auzi aceasta, va fi mulțumit de noi și nici vouă nu vă va face nimic."

17 Atunci ostași au luat bani și au făcut după cum le-au spus Evrei și au răspândit zvonuri printre oameni.

18 Însă un oarecare preot, pe nume Fines și ucenicul său Ada și un Levit pe nume Ageus, ei trei au venit din Galileea către Ierusalim și au povestit mai marilor dintre preoți și tuturor din sinagogă, următoarele:

19 "Noi l-am văzut pe Iisus, care a fost răstâgnit, stând de vorbă cu cei unsprezece ucenici ai săi, pe Muntele Măslinilor, în mijlocul lor spunând:

20 Mergeți prin toată lumea și propovăduiți Evanghelia, pe la toate neamurile, botezații în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt; și oricine din ei va crede și va fi botezat, va fi salvat.

21 După ce-a spus aceasta ucenicilor săi, l-am văzut urcându-se la cer."

22 Când preoți, mai mari, bătrâni și Leviți au auzit aceasta, au spus către cei trei: "Da-ți slavă Dumnezeului lui Izrael și mărturisire-ți înaintea lui, că ceea ce

spuneți este adevărat, ceea ce ați văzut și auzit."

23 Iar ei au spus: "Precum Domnul părinților noștri viu este, Dumnezeu lui Avram, Isac și Iacob, ceea ce am văzut noi și am auzit, pe Iisus și ucenici săi, stând de vorbă și apoi Iisus înălțându-se la cer, este adevărat."

24 Și mai departe cei trei au spus: "Și dacă nu am văzut și n-am auzit toate acestea, precum am spus, să fim într-un mare păcat."

25 Atunci mai marele dintre preoți s-a ridicat și ținând cartea legilor pe mâini, i-a jurat pe cei trei, spunând: "Aceste lucruri să nu le mai spuneți nimănui."

26 Și le-a dat o mare sumă de bani și a trimis oameni cu ei să-i pereacă până în țara lor, ca să nu mai stea să se mai întâlnească cu cineva prin Ierusalim.

27 Apoi toți Evrei s-au adunat laolaltă la sfat, zbuciumați și îngrijorați de toate cele auzite și văzute, spunând: "Ce sunt aceste lucruri, care s-au întâmplat în Ierusalim?"

28 Dar Ana și Caiafa, consolidându-i, au zis: "De ce am crede noi ostașilor, care au păzit mormântul lui Iisus, că au văzut un înger care a dat piatra la o parte de la mormânt?"

29 Poate că ucenici lui, le-au dat bani și le-au zis așa să spună; și poate chiar ostași au luat trupul lui Iisus.

30 Înafară de aceasta, consider că nu ar trebui să dăm crezare nici străinilor, fiindcă și ei au luat bani de la noi și au răspândit spusele noastre, pe care noi le-am cerut lor să le răspândească. Ei pot fi cum de partea noastră, la fel și de partea ucenicilor lui Iisus."

Cap. XI

1 Atunci s-a ridicat Nicodim și a spus: "Drept spuneți, o fii ai lui Izrael, ați auzit ce-au jurat cei trei oameni, pe Legea lui Dumnezeu, când au spus că l-au văzut pe Iisus vorbind cu ucenici săi pe Muntele Măslinilor și apoi cum l-au văzut urcând la cer.

2 Iar scriptura ne învață că prorocul Ilie, a fost răpit la cer; iar Elisei a fost întrebare de fii prorocilor, unde este părintele nostru Ilie? Și el le-a zis, că a fost răpit la cer.

3 Iar fii prorocilor le-a zis: Poate că duhul l-a răpit și l-a dus pe vreunul din munți din Izrael și probabil că-l vom găsi. Și au plecat și l-au căutat trei zile și nu l-au găsit.

4 Iar acum ascultați-mă-ți, O fii ai lui Izrael; să trimitem și noi oameni în munți lui Izrael, poate că duhul l-a răpit și pe Iisus și poate că-l vom găsi și vom fi mulțumiți."

5 Și a fost pe plac la sfat, spusele lui Nicodim și au trimis oameni, să-l caute pe Iisus, însă nu l-au găsit și s-au întors, spunând: "Noi am căutat peste tot, dar nu l-am găsit pe Iisus, în schimb l-am găsit pe Iosif în orașul său Arimateia."

6 Auzind mai mari și toți cei de față; le-a părut bine și au mulțumit Dumnezeului lui Izrael, că l-au aflat pe Iosif, pe care l-au închis în odaie dar care a dispărut.

7 Și după ce s-au adunat cu toți, mai mari peste preoți au spus: "Să-l chemăm să vină la noi."

8 Și luând o coală de hârtie, au scris pe ea și au spus: "Pacea să fie cu tine și toată familia ta. Știm că te-am ofensat pe Dumnezeu și pe tine. Onorează ne cu prezența ta, la noi părinți tăi, căci suntem surprinși de evadarea ta din închisoare.

9 Știim că am adus o hotărâre malițioasă împotriva ta, dar Domnul a

avut grijă de tine, căci el însuși te-a scăpat din mâinile noastre. Pacea să fie cu tine Iosif, care ești onorat printre toți oamenii."

10 Apoi au ales șapte cunoscuți de-ai lui Iosif și le-au spus: "Când ajungeți la Iosif, salutați-l în pace și înmânați această scrisoare."

11 Ajunși oameni la Iosif, l-au salutat în pace și i-au înmânat scrisoarea.

12 Iar Iosif când a citit-o, a spus: "Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, care m-a scăpat de Izraeliți, ca să nu-mi poată vărsa sângele. Binecuvântat este Dumnezeu, care m-a ocrotit sub aripa sa."

13 Și Iosif i-a îmbrățișat și i-a poftit în casă; iar dimineață Iosif și-a înhamat asinul și a plecat cu ei la Ierusalim.

14 Și când l-au văzut Evrei, au venit cu toți să-l întâlnească, strigând: "Pace ție, părinte Iosif, că ai venit."

15 La care el le-a răspuns: "Prosperitate de la Domnul pentru voi toți."

16 Apoi toți l-au sărutat, iar Nicodim l-a luat de l-a cinstit în casa sa.

17 Iar făcându-se de dimineață, fiind zi de pregătire, Ana și Caiafa și Nicodim, au spus către Iosif: "Mărturisește-ne, în fața Dumnezeului lui Izrael și spune-ne la toți, ceea ce te vom întreba.

18 Fiindcă am fost într-o mare cumpănă; ce-ai făcut cu trupul lui Iisus și cum ai ieșit din odaia în care te-am închis; căci ne-a luat frica până în momentul de față, când te-am văzut. Mărturisește-ne în fața lui Dumnezeu, tot ce s-a întâmplat."

19 Atunci Iosif a început a spune: "Într-adevăr, ma-ți închis în ziua pregătirilor până dimineața.

20 Dar în timp ce mă rugam, pe la miezul nopți, s-au arătat patru îngeri și l-

am văzut pe Iisus strălucind ca soarele și de frică am căzut cu fața la pământ.

21 Însă Iisus m-a luat de mână și m-a ridicat de la pământ, iar mie mi-au dat lacrimile în ochi; însă el mi-a șters fața, m-a sărutat și mi-a spus: "Privește, căci eu sânt."

22 Atunci am privit și am spus: "Rabi Ilie!" Dar el mi-a răspuns: "Nu sânt Ilie, ci Iisus din Nazaret, a cărui trup l-ai înmormântat."

23 Apoi am spus: "Arată-mi mormântul în care te-am așezat."

24 Atunci m-a luat Iisus de mână și m-a dus la locul unde l-am așezat și mi-a arătat mantia și basmaua pe care i-am pus-o în jurul capului. Atunci am știut că era Iisus, m-am închinat lui și am spus: Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului.

25 Atunci din nou Iisus m-a luat de mână și m-a dus în Arimateia, la casa mea și mi-a mai spus: Pace ție, dar să nu părăsești casa până într-a patruzecia zi; căci eu voi merge la ucenici mei.

Cap. XII

1 Auzind toate aceste cuvinte mai mari preoților și Leviți, au rămas uimiți și au căzut cu fețele la pământ ca morți; și plângând au zis uni către alți: "Ce semn mare a trecut peste Ierusalim? Noi am cunoscut pe tatăl și mama lui Iisus."

2 Și un oarecare Levit a zis: "Eu am cunoscut multe din rudele sale, oameni credincioși, care au adus jertfe și arderi Dumnezeului lui Izrael, în templu, cu enoriași.

3 Iar când mai marele preot, Simeon, l-a luat în brațe, a spus către el: Doamne, acum lasă pe robul tău să moară în pace, căci după spusele Tale, ochii mei au văzut slava pe care tu ai

pregătit-o pentru oameni: Lumina, care va lumina pe credincioși și gloria lui Izrael.

4 Simeon apoi a binecuvântat-o pe Maria, mama lui Iisus și a zis: Îți spun că acest prunc, va însemna căderea și înălțarea multora și semn împotriva căruia mulți vor discuta.

5 Și sabia va străpunge sufletul său, iar inimile multora vor fi salvate."

6 Atunci Evrei au trimis după cei trei oameni care l-au văzut pe Iisus stând de vorbă cu ucenici săi, pe Muntele Măslinilor.

7 Și i-au întrebat din nou ce-au văzut și aceștia le-au răspuns: "În prezența Dumnezeului lui Izrael, noi întradevăr mărturisim că l-am văzut pe Iisus, stând de vorbă cu ucenici săi, pe Muntele Măslinilor, iar apoi s-a înălțat la cer."

8 Atunci Ana și Caiafa, i-au chemat la o parte ca să-i examineze în mod separat; care din nou au confesat aceleași lucruri văzute.

9 Atunci Ana și Caiafa au spus: "Legea noastră spune, când două sau trei guri mărturisesc același lucru, atunci lucrurile vor fi întregi.

10 Dar ce am spus noi? Enoh, cel binecuvântat, a plăcut lui Dumnezeu și a fost înălțat prin cuvântul lui Dumnezeu; și locul ce ardea în flăcări al lui Moise, ne este cunoscut.

11 Dar Iisus, a fost dat pe mâna lui Pilat, în lacrimi a fost încununat cu cunună de spini, scuipat, împuns cu lancia, răstâgnit, murind asupra cruci; și a fost înmormântat de evlaviosul Iosif într-un mormânt nou; și el a mărturisit că l-a văzut înviat din morți.

12 Și pe lângă aceasta, acești trei oameni, care la rândul lor și ei au mărturisit că l-au văzut vorbind cu ucenici săi pe Muntele Măslinilor și apoi s-a înălțat la cer."

13 Atunci s-a ridicat Iosif și a zis către Ana și Caiafa: "Puteți fi îndreptățiți cu această mirare, căci vi s-a spus că Iisus este viu și că s-a înălțat la cer.

14 Întradevăr, este o minune, dar nu numai că el s-a înălțat la cer, dar i-a înălțat și pe alți din mormintele lor, fiind văzuți de mulți din Ierusalim.

15 Iar acum, ascultați-mă puțin. Noi toți îl știm pe Simeon, înaltul preot, care l-a luat pe Iisus prunc fiind, în brațe, în templu.

16 Acest Simeon a avut doi fii, la a căror înmormântare am fost cu toți prezenți.

17 Mergeți și vedeți mormintele lor, căci ele sânt goale, iar ei au înviat; și mai mult ei sânt în Arimateia, locuind împreună, în smerenia lor.

18 Unii au auzit sunetele glasurilor lor, rugându-se, dar ei nu discută cu nimeni ci sunt muți, ca morți fiind.

19 Dar haideți să mergem printre ei, cu toată onoarea și respectul; iar dacă reușim să-i înduplecăm să jure, poate că o să ne spună despre minunile învierii lor."

20 Iar când au auzit acestea, Evrei, s-au bucurat foarte.

21 Apoi, Ana și Caiafa, Nicodim, Iosif și Gamaliel, au plecat spre Arimateia; dar au găsit mormintele goale. Dar mergând în jurul orașului, i-au găsit pe cei doi, îngenunchiați și devotați în rugăciune.

22 Atunci i-au salutat ei cu tot respectul și teama de Dumnezeu și i-au adus în sinagoga din Ierusalim; și închizând porțile, au luat pe mâini cărțile Legi lui Dumnezeu;

23 Și au jurat pe Dumnezeu, Adonai și Dumnezeu lui Izrael, care a vorbit părinților noștri, prin lege și proroci, spunând: "Dacă credeți voi lui, care va înviat din morți

că este Iisus, spuneți-ne ce ați văzut și cum ați fost înviați din morți."

24 Carinus și Lentius, cei doi fii ai lui Simeon, tremurând de lucrurile acestea și fiind îngroziți, au privit în același timp cu ochi spre cer; și-au făcut semnul cruci, cu degetele lor pe limbă.

25 Și imediat au început a vorbi, și-au spus: "Daține-ți, fiecare dintre voi o hârtie și noi vă vom scrie toate acele lucruri, ce am văzut". Și s-au așezat la și au scris, spunând:

Cap. XIII

1 "O Doamne Iisuse și Tată care-le ești Dumnezeu, învierea și viața ce-a din morți, dă ne voie să descriem minunile tale, pe care le-am văzut după moartea ta de pe cruce; căci jurați sântem în numele tău.

2 Căci tu ai oprit ca robi tăi să descrie tainele, puterilor divine ale iadului.

3 Când am fost duși împreună cu părinți noștri în adâncurile iadului, în negura întunericului, de o dată s-a văzut o lumină, un soare de aur, luminând într-o culoare purpurie, acel loc.

4 Imediat ce au văzut aceasta, Adam părintele omeniri și toți patriarhi și proroci, tresărind de bucurie, au zis: Această lumină, este lumina ce-a fără de margini, promisă nouă, care pe toți ne va preface în lumină, fără de sfârșit.

5 Atunci prorocul Isaia, strigând, a spus: Aceasta este lumina Tatălui și a Fiului lui Dumnezeu, după cum au fost profețiile mele, când viu am fost pe pământ.

6 Țara lui Zabulion și țara lui Neftali, de dincolo de Iordan, a oamenilor ce în întuneric au umblat, au văzut lumina ce-a mare; și a celor ce

trăi-au în locul umbrelor și a morți, lumina le-a ajuns. Și acum a venit și ne-a luminat pe noi ce-i stătuți în moarte.

7 Și în timp ce noi exaltăm de fericire, de lumina care ni s-a arătat, tatăl nostru Simeon, a venit printre noi, preamărind pe Domnul Iisus Hristos fiul lui Dumnezeu;

8 Pe care l-a luat în brațe ca prunc fiind, în templu, când umbrit de Duhul Sfânt, a spus: Acum ochii mei văd slava Ta, pe care ai promis-o la fața oamenilor, lumina care-i va lumina pe Credincioși și slava poporului lui Izrael.

9 Și toți sfinți auzind acestea, au tresărit mai tare de bucurie.

10 Apoi s-a arătat un pusnic de statură joasă, pe care toți l-au întrebat: Cine ești tu?

11 La care el a răspuns: Eu sânt glasul celui care strigă în pustie, Ioan Botezătorul și prorocul Celui Preaînalt, care am venit înaintea lui, pentru a pregăti venirea sa; să de-a înțelepciune și slavă poporului său, pentru iertarea de păcate.

12 Căci eu Ioan când am văzut că Isus a venit înspre mine, fiind mișcat de Duhul Sfânt, am spus: Înaintea Mielului lui Dumnezeu, înaintea Lui, care va lua păcatele întregi lumi.

13 Și l-am botezat în Iordan și am văzut Duhul Sfânt, coborând deasupra lui în formă de porumbel și un glas am auzit din cer, spunând: Acesta este Fiul meu cel preaiubit, în care eu mă bucur.

14 Și precum am mers înaintea lui, acum am coborât jos în grabă ca să vă înștințez, că Fiul lui Dumnezeu, va veni la noi și precum lumina zilei se lasă de sus, așa va veni el la noi, care stăm în umbra întunericului și a morți.

1 Și când primul om, părintele nostru Adam, a auzit aceste lucruri, că Iisus a fost botezat în Iordan, l-a chemat pe fiul său Set și i-a zis:

2 Spune-le fiilor tăi, patriarhilor și prorocilor, toate aceste lucruri, pe care le-ai auzit din gura lui Mihael arhanghelul, când te-am trimis la porțile Paradisului, să-l rogi pe Dumnezeu pentru mine, atunci când m-am îmbolnăvit.

3 Atunci Set, apropiindu-se de patriarhi și proroci, a spus: Eu Set, când m-am rugat lui Dumnezeu, la porțile raiului, mi s-a arătat îngerul Domnului, Mihael și mi-a zis: Am fost trimis la tine din partea Domnului și mi-a fost dat să veghez asupra oamenilor.

4 Îți spun ție, Set, nu te mai ruga cu lacrimile în ochi și nu mai cere lui Dumnezeu, uleiul cel din pomul milostiviri, să-l ungi pe tatăl tău cel bolnav, de durerile lui de cap.

5 Fiindcă cu nici un preț tu nu-l poți primi până în ultima zi al timpului, până ce nu vor trece cinci mii cinsute de ani*.

6 Atunci Hristos, cel mai milostiv fiu al lui Dumnezeu, va veni pe pământ, ca să înalțe din nou trupul lui Adam și în același timp, să înalțe trupurile morților; iar când va veni, va fi botezat în Iordan.

7 Atunci cu uleiul milostiviri lui îi va unge pe toți, care vor crede în el; și uleiul va fi dat tuturor generațiilor, ca ei să se nască din apă și Duhul Sfânt, spre viață veșnică.

8 Și când se va împlini acea vreme, milostivul Fiul al lui Dumnezeu, Hristos Iisus, va coborâ pe pământ și-l va lua pe Adam cu el în rai, la pomul milostiviri.

9 Iar când au auzit patriarhi și proroci toate acestea, s-au bucurat și mai tare.

Cap. XV

1 Dar în timp ce sfinți se bucurau, Satana, prințul și căpetenia morții, a zis către prințul iadului:

2 Pregătește-te să-l întâmpini pe Iisus din Nazaret, care s-a lăudat a fi Fiul lui Dumnezeu, dar care s-a temut de moarte, spunând: Sufletul meu este trist de moarte.

3 Pe lângă asta, mi-a mai făcut și multe nedreptăți, mie și la mulți alți; iar pe ce-i ce i-am orbit și vătămat și pe cei ce i-am chinuit cu draci, el i-a vindecat prin cuvântul său; Da; și pe ce-i ce i-am adus morți la tine, el mi i-a luat.

4 Iar la aceasta prințul iadului a zis, către Satan: Cine-i acel prinț așa de puternic și om fiind, care se teme de moarte?

5 Căci toate puterile pământești îmi sânt mie înjugate, care le-ai înjugat cu puterea ta.

6 Dar fiind așa de puternic în forma sa de om; eu îți spun ție cu adevărat, că are putere divină și nici un om nu-i poate rezista.

7 Când a zis el că-i este frică de moarte, el a vrut să-ți întingă o cursă și să te nefericiască pe veci.

8 Iar Satana, i-a spus: O, tu prinț al iadului, pentru ce te îndoiești și îți este frică să-l primești pe Iisus din Nazaret, dușmanul tău și al meu?

9 Dacă mă întrebi pe mine, eu l-am ispitit și i-am răzvrătit pe vechii mei Evrei, împotriva lui.

10 Am ascuțit lancia în suferințele lui; i-am dat oțet și fiere și am poruncit să bea; și i-am pregătit crucea să-l răstâgnesc și cuie să-i străpungă prin mâini și picioare; iar acum moartea sa

este aproape, la îndemână. Am să-l aduc să-l înjugăm și eu și tu.

11 Atunci prințul iadului a zis: Doar tu singur ai spus acum că a scăpat pe alți de la moarte.

12 Cei de aici, până ce nu vor trăi din nou pe pământ, nu sunt duși de aici prin forța lor proprie, ci prin rugăciuni către Dumnezeu lor atotputernic; care-i i-a de la mine.

13 Cine este deci acest Iisus din Nazaret, care prin cuvântul său îi sustrage pe cei morți de la mine, fără ca aceștia să se roage la Dumnezeu?

14 Poate că este același care ni l-a luat pe Lazăr, după ce a fost patru zile mort și descompus deja; pe care l-am înjugat puterilor mele; și el totuși l-a înviat prin puterea sa.

15 Iar Satana a răspuns prințului din Iad: Este aceeași persoană, Iisus din Nazaret.

16 Și când a auzit prințul iadului, a spus: Eu te jur pe puterile noastre, a mea și a ta, să nu-l aduci aici la mine.

17 Căci auzind de puterea cuvântului său mi s-a făcut frică mie și tuturor supușilor mei.

18 Căci noi n-am fost în stare să-l păstrăm la noi pe Lazăr, ci el i-a întins mâna, îți jur pe toate relele, el pe loc l-a luat de la noi; iar pământul în care a fost îngropat, l-a scos pe loc afară, viu.

19 Eu știu acum că el este Dumnezeu cel Atotputernic, care poate face astfel de lucruri, care este puternic în domnia sa și puternic în chipul său de om, că este Salvatorul omeniri.

20 Nu-l aduce aici, îți spun, căci el îi va elibera pe toți cei care îi țin închiși, pe necredincioși și păcătoși; și-i va duce la viața ce-a veșnică.

Cap. XVI

1 Și până ce discutau astfel Satana și prințul iadului, deodată, s-a auzit o voce ca de tunet și de furtună, spunând: Ridicați porțile, porțile cele veșnice, căci Regele Slavei va intra înăuntru.

2 Când prințul iadului a auzit aceasta, a spus către Satana: Pleacă de la mine, du-te din lăcașul meu; dacă ai fi un luptător puternic, ai fi luptat cu Regele Slavei. Dar ce-i tu de-a face cu el?

3 Și l-a alungat din lăcașul său.

4 Și prințul a zis către impioși săi supuși: Încuiați zăvoarele porților de aramă (fontă) și luptați cu bărbăție, că de nu vom fi făcuți prizonieri.

5 Dar când toți sfinții au auziseră acea voce de tunet, porunciră prințului din iad:

6 Ridicați porțile, ca Regele Slavei să intre.

7 Prorocul David cu ochi în lacrimi, a strigat: Oare, n-am prorocit eu, când viu eram pe pământ și-am spus: O, cine-i va putea răsplăti Domnului, pentru bunătatea sa și pentru minunatele sale lucruri făcute pentru om.

8 Fiindcă el a descuiat porțile cele de aramă și a rupt zăvoarele cele din fier, pe loc; și i-a dat la o parte pe cei impioși și nedrepti.

9 După aceasta un alt proroc, pe nume Iasia, în obiceiul lui de-a propovădui, a vorbit sfinților: Oare, nu drept am prorocit eu vouă, când viu eram pe pământ?

10 Cei morți vor trăi și vor învia cei din morminte și ferici se vor ce-i de pe pământ; Căci faptele Domnului, le va aduce lor scăpare.

11 Iar în altă parte, am spus: O, moarte, unde este acum victoria ta? O, moarte, unde este acum înțeparea ta?

12 Când toți sfinții au auzit aceste spuse ale lui Isaia, au zis către prințul

iadului: Deschide acum porțile și scoate zăvoarele din fier; căci tu vei fi de acum inert și putere nu vei avea.

13 Atunci s-a auzit din nou vocea ce-a de tunet, spunând: ridică porțile; o prinț al iadului și dă-te la o parte, căci Regele Slavei va intra înăuntru.

14 Auzind această voce, prințul s-a înspăimântat foarte, strigând: Cine este acest Rege al Slavei?

15 Iar David i-a răspuns: Eu înțeleg vocea aceea, căci eu din Duhul ei am vorbit; iar acum îți spun, cum am mai spus o dată: Este Domnul cel tare și puternic, Cel învingător în luptă; El este Regele Slavei și Domn în cer și pe pământ.

16 El a privit în jos și a auzit răcnetul celor ce sunt închiși și-a venit ca să-i scape pe cei osândiți la moarte.

17 Iar acum, prinț murdar și nesăbuit al iadului, deschide porțile tale, ca Regele Slavei să intre; căci el este Domn în cer și pe pământ.

18 Până ce David a spus aceasta, Domnul cel puternic, s-a arătat în chip de om, iluminând acele locuri, care până atunci lumină n-au văzut.

19 Și a rupt zăvoarele, care până atunci nu s-au putut rupe; și în puterea sa de ne înfrânt, a coborât în adâncul întunericului și al impurității, cel umbrit de moarte și păcate.

Cap. XVII

1 Văzând, moarte și legiunile impioase, venirea lumini și spusele sfinților; în frică și groază s-au împrăștiat prin împărățiile lor.

2 Și deodată a apărut Hristos în fața lor; Iar ei strigând, au spus: Noi sântem înfrânți, dar nu te cunoaștem.

3 Cine ești tu care n-ai nici un semn de păcat, ci numai acea strălucire de lumină, care este dovedită prin măreția ta și tăria care nu te părăsește?

4 Cine ești tu, cu o putere așa de mare, dar așa de mârșav; așa de mare, dar așa de mic om; și totodată ostaș excelent care poți porunci și ca supus și ca ostaș?

5 Rege al Slavei mort și viu, răstâgnit pe cruce?

6 Întins mort în mormânt și ai venit în adâncimi, printre noi și toți tremurăm de frica ta, căci și stelele s-au mutat din loc; și aduci libertate celor morți, tulburând legiunile noastre?

7 Cine ești tu cel care ai putut smulge jugul păcatului ancestral și să le aduci lor libertate?

8 Cine ești tu, care ai întins lumina divină peste cei orbi de întunecimea păcatului?

9 Și toate legiunile diavolești fiind cuprinse de un supliciu de groază, răcnind, au spus:

10 De unde vi tu Iisuse Hristoase, om atât de puternic și de slăvit, împărat atât de strălucitor, fără nici o pată, atât de pur, fără nici o crimă? Căci acea lume pământeană, josnică, a noastră a fost și tribut aduce-am de acolo; na-m mai văzut și na mai venit, până acuma la noi un astfel de mort, ca tine.

11 Prin urmare, cine ești tu, care intri printre noi cu un astfel de curaj, căci nu numai că nu-ți este frică să ne pedepsești cu o astfel de pedeapsă, ci te încumeți să-i și eliberezi pe toți cei din juguri, în care noi i-am pus?

12 Poate că ești acel Iisus, de care Satana a vorbit chiar acum cu prințul nostru, care prin moartea de pe cruce ai câștigat puterea morți.

13 Atunci Regele Slavei, călcând cu moartea pe moarte, l-a deprivat pe

prințul iadului de puterile sale și l-a luat pe părintele nostru Adam cu el în slavă.

Cap. XVIII

1 Atunci l-a luat prințul iadului pe Satana și cu o mare ură, i-a spus: O, tu prinț al devastărilor, autor al lui Balzebab, învins și alungat, disprețuit de îngerii lui Dumnezeu și disgrațiat de toți dreptii! Ce te-a îndemnat pe tine să faci asta?

2 Tu ai vrut prin răstâgnirea și distrugerea Regelui Slavei să ne faci un mare avantaj, însă necaz mare ne-ai făcut.

3 Căci de acum încolo acest Iisus din Nazaret, prin slava sa divină, a înfrânt toată tăria și puterea întunericului și a morți.

4 El i-a scăpat pe toți deținuții noștri, de la mic la mare și pe cei legați și pe cei urât mirositori; și pe cei torturați, care au ajuns acum pe noi să ne mustre și să ne înjosească prin rugăciunile lor;

5 Domnia noastră impioasă, este acum înjugată și nici o parte de oameni n-au mai rămas acum sub jugul nostru, ci prin neascultarea lor față de noi, ne vor înfrânge.

6 Înainte cei morți nu-și permite-au această insolență față de noi și nici nu îndrăzne-au a fi fericiți.

7 O, Satană, tu prinț al tuturor slăbiciunilor, tată a disgrației; pentru ce te-ai lăsat atras în acea cursă, văzând deținuții noștri fără nădejde de viață?

8 Căci acum nici unul din ei nu mai țipă de groază, nici lacrimi de dureri nu mai vezi pe fețele lor.

9 O, prinț Satan, tu stăpân al întregului infern, tot ce ai câștigat prin pomul oprit și prin alungarea din

Paradis, acum ai pierdut printr-un lemn al cruci;

10 Și toată fericirea ta s-a consumat, când pe Iisus Hristos l-ai răstâgnit, Regele slavei.

11 Tu ai lucrat împotriva intereselor tale și ale mele și toate acele torturi și pedepse infinite, acum le vei suferi tu.

12 O, Satan, prinț al răului, autor al morții și a mândriei, n-a trebuit să te implici în crimele pe care le-ai săvârșit asupra lui Iisus din Nazaret și atunci ai fi văzut că el n-a meritat să fie dus la moarte.

13 De ce te-ai avântat așa fără nici un motiv și fără dreptate, ca să-l răstâgnești și să aduci la noi o ființă nevinovată și dreaptă; în felul acesta, să-ți pierzi pe toți păcătoșii, impioșii și nedreptii din toată lumea?

14 Până ce astfel prințul iadului se vâicărea către Satana; Regele Slavei a spus către Balzebab, prințul iadului: Satana, va fi înjugat ție sub putere, pe vecie, în lăcașul lui Adam și al fiilor lui cei drepti, care acum sunt ai mei.

Cap. XIX

1 Atunci Iisus și-a întins mâna, spunând: Veniți la mine toți voi sfinți ai mei, făcuți după asemănarea mea, care ați fost acuzați de fructul pomului oprit, de diavol și de moarte;

2 Trăiți acum, prin lemnul cruci mele; diavolul, prințul acestei lumi, este înfrânt, iar moartea este învinsă.

3 Atunci deodată toți sfinți s-au adunat laolaltă sub mâna Celui Prea Înalt, a lui Dumnezeu; și Iisus, luându-l de mână pe Adam, i-a zis: Pace ție și tuturor, care sunteți ai mei.

4 Atunci Adam aruncându-se la picioarele lui Iisus, i-a zis cu lacrimile în ochi și cu o voce smerită:

5 Preamări te voi Doamne, căci m-ai înviat și dușmanilor mei nu le-ai dat voie să râdă de mine. O, Doamne Dumnezeul meu, am plâns după tine, dar tu m-ai vindecat;

6 Doamne, tu ai ridicat duhul meu din mormânt și m-ai ținut în viață ca să nu mă afund;

7 Cântați voi sfinților și mulțumiți și lăudați, căci sfânt este Domnul. Căci mânia sa ține doar o clipă; iar viața este plăcerea sa.

8 Și toți sfinți s-au închinat la picioarele lui Iisus, spunând: Într-o voce Tu ai venit, Izbăvitor al lumi și pe toate le-ai împlinit în tocmai, precum ai spus prin lege și proorci.

9 Tu ai izbăvit viața prin cruce și ai coborât jos la noi, ca prin moartea de pe cruce să ne poți elibera din iad și prin puterea ta, de la moarte.

10 O, Doamne, precum ai pus semnele slavei tale pe cer, așa și crucea, semnul izbăviri pe pământ! Pune, Doamne semnul slavei tale și în iad, ca moartea să nu mai poată domina.

11 Atunci Domnul și-a întins mâna și a făcut semnul cruci, asupra lui Adam și asupra tuturor sfinților.

12 Și luându-l pe Adam cu mâna sa dreaptă, s-au înălțat din iad și toți sfinți lui Dumnezeu, urmându-l.

13 Atunci prorocul regesc David, încurajat a strigat și a spus: Cântați Domnului o cântare nouă, căci el a făcut lucruri minunate; mâna sa ce-a dreaptă și brațul său cel sfânt, i-a adus slavă.

14 Domnul și-a arătat acum slava sa și dreptatea și iubirea sa.

15 Și mulțimea toată a răspuns: Onoarea sa o au toți Sfinți lui. Amin, Slavă Domnului.

16 După aceea, prorocul Habacuc, a strigat: Tu ai mers de-ai salvat poporul tău, pentru slava poporului tău;

17 Și toți sfinți au spus: Binecuvântat este cel ce-a venit în numele Domnului; căci Domnul ne-a iluminat. Acesta este Domnul nostru, în veci de veci. El va domni peste noi pe vecie. Amin.

18 Și așa pe rând toți proroci au spus lucruri sfinte și au preamărit pe Domnul, urmându-l.

Cap. XX

1 Atunci Domnul ținându-l pe Adam de mână, l-a dat lui Mihael arhanghelul, iar acesta l-a condus în Paradis, plin de milă și de slavă;

2 Și doi oameni foarte de demult acolo, i-au întâmpinat pe sfinți. Și sfinți i-au întrebat: Cine sânteți voi, care nu ați fost cu noi în iad, ci sânteți în trup aici în rai?

3 Iar unul din ei a răspuns: Eu sânt Enoh, care am fost înălțat de cuvântul lui Dumnezeu; iar acesta care este cu mine, este Ilie Tișbitul, care a fost răpit în carul de foc.

4 Noi aici fiind, n-am gustat moartea, dar ne vom coborâ pe pământ la întoarcerea Anticristului, care va veni cu mari minuni și semne, ca să luptăm cu el. Dar vom fi uciși de el, la Ierusalim și vom fi din nou aduși aici, pe un nor, după trei zile și jumătate.

5 Și până ce sfântul Enoh și Ilie relatau aceasta, un alt om a venit, având un chip săracănos, trăgând în spate, pe umăr, o cruce.

6 Iar când sfinți l-au zărit, l-au întrebat: Dar cine ești tu? Căci semeni cu un tâlhar și de ce porți crucea aceea pe umăr?

7 La care el a răspuns: Adevărat spuneți, eu am fost tâlhar, care a făcut tot felu de rele pe pământ.

8 Iar Evrei m-au răstâgnit cu Iisus; iar eu am observat lucruri surprinzătoare, care s-au întâmplat când au făcut crucea lui Iisus.

9 Și am dat crezare, că el este Creatorul tuturor lucrurilor, Preamăritul Rege; și m-am rugat lui și am spus: Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei ajunge în împărăția ta.

10 Iar el s-a uitat subit la mine și mi-a zis: Adevărat îți spun ție, că în ziua asta tu vei fi cu mine în rai.

11 Și mi-a dat acest semn al cruci, spunând: I-a crucea aceasta și mergi în rai, iar dacă îngerul păzitor al Paradisului nu te va lăsa să intri, arată-i crucea aceasta și spune-i: Iisus Hristos, care acum este răstâgnit, m-a trimis în înălțimi la tine.

12 Când am spus aceasta îngerului păzitor al raiului, el pe loc a deschis ușile, lăsându-mă să intru; și m-a cazat de partea dreaptă în rai, spunând:

13 Stai aici, un timp, până ce Adam, părintele tuturor oamenilor, nu va veni, cu toți fii lui, care este sfânt și cel mai credincios lui Iisus Hristos, care-le a fost răstâgnit.

14 Când au auzit spusele acestui tâlhar, toți patriarhi au zis într-un cuvânt: Binecuvântat să fi tu Preamărite Dumnezeu, Tată, blând pe veșnicie și Tată a milosteniei, care ai arătat atâta bunătate acestui om care păcătos a fost și cu mila ta în rai l-ai adus și viață veșnică i-ai dat. Amin.

Cap. XXI

1 Acestea sunt lucrurile sfinte și duhovnicești pe care le-am văzut și le-

am auzit. Eu Carinus și Lentius, nu mai avem voie să vă mai comunicăm și alte minuni și taine ale lui Dumnezeu, precum arhanghelul Mihael ne-a poruncit.

2 El ne-a spus: Voi veți merge cu iubiți mei la Ierusalim, unde veți continua să vă rugați și să lăudați învierea lui Iisus, care v-a înviat din morți odată cu el.

3 Și cu nimeni nu veți vorbi, ci veți sta ca muți, până va veni vremea, când Domnul vă va da voie să relatați minunile divinității sale.

4 Mai departe arhanghelul Mihael, ne-a poruncit să mergem dincolo de Iordan, într-un loc bogat și frumos, unde am fost mulți cei care am fost înviați din morți, ca mărturie a răstâgniri lui Hristos.

5 Căci noi am fost înviați numai pentru trei zile ca să sărbătorim paștele domnului, cu părinți noștri și să fim martori lui Hristos Domnul și am fost botezați în sfântul râu al Iordanului. Iar acum ei nu sânt văzuți de nimeni.

6 Aceasta este tot din câte avem voie să spunem; preamăriți-l și dați onoare lui Dumnezeu și pocăiți-vă-ți, căci el va avea milă de voi. Pace vouă din partea Domnului Dumnezeu Iisus Hristos și Savaot al nostru, al tuturor. Amin. Amin. Amin."

7 Iar după ce au terminat de scris pe două hârti, Carinus a dat ceea ce a scris lui Ana și Caiafa și Gamaliel.

8 Iar Lentius, a dat cele scrise în mâini lui Nicodim și Iosif; și pe loc s-au transformat în două conturi albe și au dispărut.

9 Iar ceea ce au scris ei, fiecare pentru el, au corespuns la perfecție una cu cealaltă scrisoare.

10 Când au auzit Evrei toate aceste declarații ale lui Carinus și Lentius; și-au spus:

"Întradevăr toate aceste lucruri au fost scrise de Dumnezeu și binecuvântat să fie Domnul Iisus, în veci vecilor. Amin."

11 Și au plecat îngrijorați și mâhniți și cu frică, toți la casele lor.

12 Dar imediat aceste lucruri au fost spuse guvernatorului, de către Iosif și Nicodim.

13 Și Pilat spre aducere aminte de judecată, a făcut public aceasta și le-a scris.

Cap. XXII

1 După aceasta, Pilat s-a dus la templul Evreilor și i-a chemat pe toți cei mai mari, pe scribi și pe învățați și i-a luat în capela templului.

2 Apoi a dat poruncă ca toate porțile să se închidă, spunând: "Eu am auzit că în acest templu aveți o carte mare; doresc să mi-o aduceți"

3 Și când cartea a fost adusă de către patru oameni, împodobită cu pietre prețioase și marginile poleite cu aur, Pilat a zis către ei toți: "Vă conjur pe Dumnezeu părinților voștri, care au ridicat acest templu, să nu-mi ascundeți adevărul.

4 Voi cunoașteți toate lucrurile scrise în această carte; spuneți-mi atunci, dacă în scriptură ați aflat ceva în legătură cu acest Iisus, pe care la-ți răstâgnit; și când ar fi trebuit el să vină, arătați-mi."

5 Atunci fiind jurați, Ana și Caiafa, au dat ordin să iese toți din capelă.

6 Apoi au închis ușile templului și a capelei și au zis către Pilat: "Tu ne-ai pus să jurăm, judecătorule, pe templul acesta și să-ți spunem adevărul.

7 După ce l-am răstâgnit pe Iisus, ne știind că este Fiul lui Dumnezeu, ci

crezând noi că el toate minunile ce le-a făcut, le-a făcut prin vreo magie.

8 Dar ne-am convins uni pe alți; și am stat de vorbă cu mulți drepti de-ai noștri, care ne-au spus că l-au văzut după moarte cum stă de vorbă cu ucenici săi iar apoi s-a înălțat la cer;

9 Și am văzut încă doi martori pe care Iisus i-a înviat din morți și care ne-au spus despre multe lucruri ciudate pe care Iisus le-a făcut printre cei morți, despre care noi avem mărturie scrisă în mâinile noastre.

10 Și obiceiul nostru este să deschidem anual această carte sfântă, în fața adunării și să cercetăm sfaturile lui Dumnezeu.

11 Și noi am găsit în prima din cele șaptezeci de cărți, un loc, unde arhanghelul Mihael vorbește celui de-al treilea fiu al lui Adam primul om; unde spune că după cincii mii cinsute de ani* (*vezi cartea I a lui Adam și Eva*), Hristos Fiul lui Dumnezeu, cel mai iubit, va veni pe pământ;

12 Atunci noi ne-am dat seama că probabil el era acel Dumnezeu al lui Izrael, care a vorbit cu Moise și i-a spus să facă chivotul; de două măsuri și jumătate lungimea și o măsură și jumătate lățimea și tot la fel, o măsură și jumătate înălțimea.

13 Această măsură de cincii și jumătate, a chivotului, noi am priceput că aceasta înseamnă că în cincii mii cinsute de ani, el va veni în chivotul trupului său*;

14 Astfel scriptura noastră mărturisește că el este Fiul lui Dumnezeu și Regele lui Izrael.

15 Și după toate suferințele lui, mai mari peste preoți noștri, au fost surprinși de semnele care au fost făcute și am deschis cartea și am cercetat toate generațiile până la Iosif și Maria, mama

lui Iisus, presupunând că este din seminția lui David.

16 Și am găsit cartea creației, când a fost făcut cerul și pământul și primul om, Adam; și de atunci și până la potop au fost două mii două sute doisprezece ani.

17 Apoi de la potop la Avram, au fost nouă sute doisprezece ani și de la Avram la Moise patru sute treizeci. Iar de la Moise la David regele, cincii sute zece ani. Apoi de la David la robia Babiloniană au fost cincii sute de ani, iar de la robia Babiloniană la Hristos patru sute de ani.

18 În total cincii mii cincii sute de ani. Așa s-a făcut că Iisus pe care noi l-am răstăgnit, este Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu și adevăratul Atotputernic al lui Dumnezeu."

În numele Sfintei treimi aceste fapte ale Savaotului Iisus Hristos, au fost găsite de către împăratul Teodosius cel Mare la Ierusalim, în holul lui Pontiu Pilat, printre cărțile publice, lucruri care s-au întâmplat în al nouăsprezecilea an al domniei lui Tiberiu Cezar, Împăratul Roman și într-al șaptesprezecilea an al domniei lui Irod, fiul lui Irod rege în Galileea, la opt Aprilie care este ce-a de-a douăzeci și treia zi de Martie CCIID a Olimpiadei, când Iosif și Caiafa au fost mai mari peste Evrei. Scrisă în Evreiește de Nicodim; ce s-a Întâmplat după răstăg्नirea lui Hristos.

Faptele lui Pavel și Decla

Sfinții Părinți Eusebiu, Epifaniu, Grigorie de Nazians, Crisostom, Severus Sulpitius, care au trăit în veacul al IV-lea au amintit-o, în scrierile lor, pe Decla ca fiind martiră la Seleucia. Se consideră că această lucrare a fost scrisă pe parcursul anilor apostolici, foarte de timpuriu. A fost publicată din limba greacă la Bodleian Library, Oxford.

Cap. I

1 După ce-a plecat din Antiohia, Pavel a mers la Iconia, iar Demas și Hermogenes au mers cu el, fiind pe atunci plini de ipocrizie.

2 Însă Pavel, privind numai bunătatea lui Dumnezeu, nu le-a făcut nici un rău, ci i-a iubit foarte.

3 A făcut totul, numai să le fie bine, i-a învățat toate prezicerile și învățăturile lui Hristos și însemnătatea Evangheliilor lui Dumnezeu, apoi înțelepciunea lui Hristos, așa cum acestea i-au fost spuse lui.

4 Iar un oarecare om pe nume Onesiforus, auzind că Pavel va veni în Iconia, a mers în grabă să-l întâmpine împreună cu nevasta sa Lectra și fiul Simia și Zeno; și să-l invite la ei în casă.

5 Titus le-a descris lor arătarea lui Pavel, căci ei nu l-au știut dinainte, ci doar au auzit de caracterul lui.

6 Au mers pe drumul regal, către Listra și au stat acolo, așteptându-l să ajungă, comparând pe fiecare în parte, care trecea pe acolo, cu descriția primită de la Titus.

7 În sfârșit au văzut un om venind, de o statură scundă, chel, aplecat de spate, simpatic la picioare, cu ochii duși în fundul capului; un nas strâmb; plin de grație, câte o dată având alură de om, iar câte o dată de

înger. Și Pavel l-a văzut pe Onesiforus și s-a bucurat.

8 Iar Onesiforus a zis: "Salutare, tu slujitor al Dumnezeului celui binecuvântat." Și Pavel a spus: "Harul lui Dumnezeu să fie cu tine și familia ta."

9 Însă Demas și Hermogenes, plini de pizmă au spus: "Oare nu sântem și noi slujnici ai Dumnezeului celui binecuvântat?"

10 Iar Onesiforus a răspuns: "Fiindcă în voi nu am găsit fructe ale dreptății; oricum dacă sunteți de felul acela, atunci sunteți bineveniți în casa mea."

11 Atunci au mers la casa lui Onesiforus, fiind o mare bucurie în familie din cauza aceasta; Apoi au făcut rugăciuni, cu ruperea pâinii și cu ascultarea propovăduirii lui Pavel a cuvântului lui Dumnezeu; asupra smereniei și răstâgniri, în următorul fel:

12 "Binecuvântați sânt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.

13 Binecuvântați sânt cei ce-și păstrează trupul nepătat, căci ei vor fi templul lui Dumnezeu.

14 Binecuvântați sânt cei smeriți, căci Dumnezeu lor li se va arăta.

15 Binecuvântați sânt cei ce se distrag de la plăceri, căci ei vor fi acceptați de Dumnezeu.

16 Binecuvântați sânt cei ce au neveste precum și cei ce nu au, căci aceștia vor fi făcuți îngeri ai lui Dumnezeu.

17 Binecuvântați sânt cei ce tremură în fața cuvântului lui Dumnezeu, căci lor le va fi bine.

18 Binecuvântați sânt cei ce-și păzesc botezul în sfințenie, căci ei își vor găsi pacea în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

19 Binecuvântați sânt cei ce aleargă după înțelepciunea lui Iisus Hristos, căci ei vor fi numiți fii celui Prea Înalt.

20 Binecuvântați sânt cei ce i-au aminte de povăturile lui Iisus Hristos, căci ei vor trăi veșnic.

21 Binecuvântați sânt cei care pentru iubirea de Hristos se distrag de la această viață, căci ei vor judeca pe îngeri și vor sta de partea dreaptă a lui Hristos și nu vor avea greutate la judecata de apoi.

22 Binecuvântați sânt trupurile și sufletele fecioarelor, căci ele l-au acceptat pe Dumnezeu și nu-și vor pierde răsplata, căci în ziua Domnului, Dumnezeu le va ține parte și le va salva pe vecie!"

Cap. II

1 Și până ce Pavel a propovăduit la această ceremonie în casa lui Onesiforus, o oarecare fecioară, pe nume Decla, a cărei mamă se numea Teoclia, care a fost logodită cu un om pe nume Tamiris, a stat la gîmul casei sale.

2 De acolo ea l-a ascultat zi și noapte pe Pavel propovăduind, lucrurile lui Dumnezeu, în ceea ce privește, caritatea, credința în Hristos și rugăciunea.

3 Așa de copleșită era ea; încât nu se îndepărta de la gîm, ascultând cu loare aminte, doctrina credinței.

4 Pe urmă, văzând ea că multe femei și fecioare merg la Pavel, și-a dorit cu sinceritate să poată și ea fi vrednică să se prezinte în fața lui și să audă cuvintele lui Hristos; fiindcă ea încă nu-l văzuse pe Pavel, ci doar îi auzise glasul.

5 Dar ne mai lăsându-se îndepărtată de la geam, mama-sa a trimis după Tamiris, care cu mare plăcere a venit, trăgând nădejde că i-o va da de nevastă; spunând către Teoclia: "Unde este Decia mea?"

6 Iar Teoclia i-a spus: "Tamiris, eu am ceva foarte ciudat să-ți spun; căci Decla de trei zile întregi, nu s-a mișcat de la fereastră, nici măcar pentru a mânca s-au a bea apă; ci este așa de atentă, ascultând vicleniile și înșelăciunile unui oarecare străin, pe care și eu îl admir, dar ea fiind așa de tânără și modestă, mă tem că o va stăpâni.

7 Căci acel om a dat peste cap întreg orașul Iconia și chiar și pe Decla ta, printre alți. Toate femeile și tineri se grăbesc să asculte doctrina lui; care printre altele, le spune că este numai un Dumnezeu, căruia trebuie să-i slujim și care trăiește în neprihănire.

8 Însă Decla mea, stă ca o plasă de paianjen legată de gîm, captivată de spusele lui Pavel. Audiază cu o profundă pasiune și cu mare ardoare; iar fiind așa de atentă la tot ce spune el, tânăra a fost sedusă. Acum mergi tu și-i vorbește, căci ești logodit cu ea."

9 Făcând așa, Tamiris a venit la ea și a salutat-o și căutând să n-o surprindă, i-a zis: "Decla, logodnica mea, de ce stai în melancolia aceasta? Ce impresii stranii sunt peste tine? Întoarce-te către Tamiris și te intimidează."

10 La fel și mama ei i-a vorbit și i-a spus: "Copilă, de ce stai tu așa melancolică și mirată și nu dai nici un răspuns?"

11 Atunci ei au plâns-o excesiv, Tamiris că și-a pierdut logodnica, iar Teoclia că și-a pierdut fîca; și au căutat s-o înveselească.

12 Însă toate acestea n-au lăsat nici o impresie asupra Decla și ca s-o îndemne să se întoarcă înspre ei, i-au scris pe hîrtie, căci ea și în continuare asculta doar discursurile lui Pavel.

13 Atunci Tamiris a ieșit în stradă, să vadă cine sunt cei care merg să-l asculte pe

Pavel; și a văzut acolo doi oameni purtând o dispută foarte riguroasă și i-a întreat:

14 "Domnilor, ce treabă aveți aici? Și cine este acel om ce a zăpăcit pe toată lumea și tineri și fecioare, de-i convinge să nu se căsătorească ci să stea așa?"

15 Promit să vă dau o sumă considerabilă, dacă-mi spuneți drept, căci eu sânt primarul acestui oraș."

16 Atunci Demas și Hermogenes i-au zis: "Noi nu putem cu precizie să-ți spunem exact cine este, dar ceea ce știm noi, este că-i desparte pe tineri de logodnicele lor, iar pe fecioare de logodnici, propovăduind că viitor nu va fi, decât dacă trăim în inocență și fără a ne păta trupul."

Cap. III

1 Atunci Tamiris a spus: "Veniți la mine în casă să va reconfortați". Și au mers la el căci era bogat, iar vin era din belșug și provizii.

2 S-au așezat la masa plină cu de toate și au început a bea vin cu Tamiris acesta fiind supărat, din cauza dragostei pe care a avut-o pentru Decla, căci a vrut s-o i-a de nevastă.

3 Apoi Tamiris a spus: "Vreau să mă informați despre doctrina acestui Pavel, ca să-l pot înțelege; fiindcă sunt foarte îngrijorat din cauza Decla, pe care am găsit-o atât de încântată de discursurile lui; căci am ajuns să fiu în pericol să o pierd, din cauza asta."

4 Atunci Demas și Hermogenes, au răspuns: "Haideti să-l aducem în fața guvernatorului Castellius, ca pe unul care încearcă să convingă lumea, la o religie nouă a Creștinilor, iar el în acord cu porunca lui Cezar, îl va condamna la moarte, iar tu îți vei redobândi logodnica.

5 Între timp noi vom căuta s-o convingem că învierea de care vorbește el, a și venit și constă în a face copii; și atunci va fi înviere, când obținem înțelepciunea lui Dumnezeu."

6 Auzind Tamiris toate acestea, s-a încălzit de spusele lor;

7 Iar dis de dimineață s-a sculat și a plecat spre casa lui Onesiforus, înconjurat de magistrați, temniceri și o mare mulțime de oameni cu prăjini la ei; și a zis către Pavel:

8 "Tu ai dat peste cap orașul Iconia și pe lângă altele și pe Decla, care este logodnica mea, dar care acum nu mai vrea să se căsătorească cu mine. De aceea tu vei merge cu noi în fața guvernatorului Castellius."

9 Și mulțimea a strigat: "Afară cu acest impostor, care a răsucit mințile nevestelor noastre și la toată lumea din jurul lui."

Cap. IV

1 Apoi Tamiris, stând în fața scaunului de judecată a guvernatorului, a declamat în următorul fel:

2 "Guvernatorule, eu nu știu de unde a venit acest om, însă el vorbește despre căsnici, că sânt ilegale. Poruncește-i prin urmare, să declare în fața ta, pentru ce propovăduiește astfel de doctrină."

3 În același timp, Demas și Hermogenes, șoptind i-a spus lui Tamiris: "Spune-i că el este Creștin și va fi osândit la moarte."

4 Însă guvernatorul fiind deliberat, l-a chemat pe Pavel și i-a spus: "Cine ești tu? Ce propovăduiești? Căci aceștia după cum se pare, te acuză de o mare crimă."

5 Atunci a început Pavel și a declarat, cu voce tare, zicând: "Precum sunt acum chemat să dau socoteală, îți cer audiență;

6 Căci Dumnezeu, care este un Dumnezeu răzbunător și care dorește numai

salvarea fapturilor sale, m-a trimis pe mine să-i ajut pe oameni să se lepede de păcate și de rele și de toate plăcerile, precum și de moarte; și să-i îndemn să nu mai păcătuiască.

7 Din acea cauză, Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său Iisus Hristos, despre care eu propovăduiesc și în care-i îndemn pe oameni să-și pună nădejdea, căci acela care are o astfel de compătimire, în această lume rătăcită, să nu fie condamnat, ci să lupte și să aibe frică de Dumnezeu, înțelepciune și iubire de adevăr.

8 Deci în cazul acesta în care eu propovăduiesc lucrurile pe care le-am primit prin har de la Dumnezeu, unde este crima mea?"

9 Când a auzit aceasta guvernatorul, a dat ordin ca Pavel să fie băgat la închisoare, până ce va avea timp să-l examineze mai profund.

10 Dar cum s-a lăsat noaptea, Decla și-a coborât cercei de la urechi și i-a dat paznicului închisori, care i-a descuiat ușa și a lăsat-o să intre;

11 Apoi i-a dat o oglindă de argint tămnicerului și acesta a lăsat-o să intre în odaia lui Pavel; apoi s-a așezat la picioarele lui, să asculte de la el lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu.

12 Iar Pavel i-a zis că lui nu-i este frică, căci este înconjurat de asistența divină; credința ei crescând atât, încât a sărutat jugurile cu care a fost legat Pavel.

Cap. V

1 În schimb, în târziu, au observat că Decla este plecată și au început s-o caute, prin toate străzile, crezând că s-a pierdut. Atunci unul din ajutanți paznicului, le-a spus că a văzut-o.

2 Și l-au examinat ei și el a spus că este în închisoare cu acel străin.

3 Auzind aceasta, au plecat acolo și au găsit-o; iar după ce au ieșit, au luat un grup de oameni cu ei și au mers să-i spună guvernatorului ce s-a întâmplat.

4 Auzind , guvernatorul, a poruncit ca Pavel să fie adus în fața scaunului de judecată.

5 Între timp, Decla, fiind încântată de cele auzite, s-a așezat în locul unde a stat Pavel; din care cauză, guvernatorul a dat ordin s-o aducă și pe ea, în fața instanței; fapt de care ea s-a bucurat.

6 Când Pavel a fost adus legat, grupul care a fost cu ei a strigat cu mai mare vehemență: "Acesta este impostorul, să moară."

7 În ascuns guvernatorului i-a plăcut discursul lui Pavel despre sfintele lucrări ale lui Hristos; și după ce consiliul a fost chemat, el a chemat-o pe Decla și a întrebat-o: "De ce nu vrei să te măriți cu Tamiris, în acord cu legea?"

8 Însă fiind încă sub impresia celor auzite de la Pavel, ea n-a dat nici un răspuns. Teoclia, mama ei a strigat atunci, zicând: "Să-l ardem pe acest netrebnic; și pe ea în mijlocul teatrului, căci l-a refuzat pe Tamiris, ca să fie poață tuturor femeilor."

9 Auzind aceasta, guvernatorul a devenit extrem de îngrijorat și a dat ordin ca Pavel să fie dat afară din oraș, iar Decla să fie arsă pe rug.

10 Și guvernatorul și lumea, au venit la teatru să vadă această amărăciune.

11 dar Decla ca o mială în mijlocul sălbăticiuni, căuta cu ochi după păstorul ei Pavel;

12 Și privind printre mulțime, l-a văzut pe Domnul Iisus, în forma lui Pavel; și a gândit ea: "Pavel a venit să mă vadă în aceste împrejurări ostile." Și și-a fixat ea privirea acolo, însă deodată această siluetă s-a ridicat la cer.

13 Atunci, tineri, bărbați și femei, au căutat lemne și le-au aranjat pentru arderea pe rug a Decla; care era goală lângă stâlp,

extorcând lacrimi guvernatorului, fiind surprins de splendoarea și frumusețea ei.

14 Iar după ce au terminat de aranjat lemnele, mulțimea i-a poruncit să urce pe ele; iar ea și-a făcut semnul cruci și a urcat.

15 Apoi au dat foc mormanului de lemne; iar flacăra s-a extins imens, dar pe ea nu a atins-o deloc; căci lui Dumnezeu i s-a făcut milă de ea și a cauzat o mare erupție sub pământ, iar de deasupra un nor, care s-a lăsat cu trăsnete și ploaie multă.

16 De la crestarea pământului, mulți s-au înspăimântat și au pierit, iar focul a fost înăbușit și Decla a scăpat.

Cap. VI

1 Între timp, Pavel împreună cu Onesiforus, nevasta sa și fii lor, au postit într-o peșteră, care se găsea situată pe drumul dinspre Iconia, spre Dafne.

2 Iar după ce au postit mai multe zile, fiul lui Onesiforus a zis către Pavel: "Părinte, noi suntem flămânzi și nu avem unde cumpăra pâine", căci tatăl său și-a lăsat totul pentru al urma pe Pavel cu familia sa.

3 Atunci Pavel și-a dat jos haina și a zis: "Fiule, mergi de cumpără pâine, iar apoi întoarce-te."

4 Însă în timp ce băiatul a mers a cumpăra pâine, a zărit-o pe vecina sa Decla și fiind uimit, a zis către ea: "Decia, unde mergi?"

5 Iar ea a răspuns: "Sânt în căutarea lui Pavel, fiindcă am scăpat de rug."

6 Și băiatul i-a zis: "Te voi conduce eu la el, căci este foarte îngrijorat din pricina ta și a stat în rugăciune și post aceste șase zile."

7 Iar când Decia a sosit la peșteră, l-a găsit pe Pavel îngenunchiat în rugăciune, spunând: "O, Sfinte Tată, O Doamne Iisuse Hristoase, chivernisește ca focul să n-o atingă pe Decla; ci fi salvatorul ei, căci ea este slujnica ta."

8 Atunci Decla stând în spatele lui, exaltând, a aclamat următoarele cuvinte: "O, Doamne Savaot, Creator al cerului și pământului și sfântului tău Fiu, eu îți aduc slavă și mulțumire, căci m-ai scăpat de la foc, ca să-l văd din nou pe Pavel."

9 Atunci Pavel s-a întors și când a văzut-o, a spus: "O, Dumnezeule, care-le cercetezi toate inimile, Tată a Domnului meu Iisus Hristos, Slavă îți aduc ție căci ai dat ascultare rugăciunilor mele."

10 Apoi o afecțiune de elogiare i-a cuprins, pe toți cei prezenți în peșteră; Pavel, Onesiforus și toți cei ce erau acolo; s-au umplut de fericire.

11 Și având cinci pâini, ceva zarzavaturi și apă; și s-au consolată între ei, în omagierea sfintelor lucrări ale lui Hristos.

12 Apoi a spus Decla către Pavel: "Dacă-ți va face plăcere, te voi urma, oriunde vei merge."

13 Iar el a răspuns: "Lumea s-a dedat mult la păcate, iar tu fiind frumoasă, mă tem că vei cădea în ispită și nu vei putea urma cele sfinte."

14 Atunci Decla i-a răspuns: "Pe mine mă tentează numai pecetea lui Hristos și nici o ispită nu mă va desparte."

15 Iar Pavel i-a spus: "Decla, fi răbdătoare și vei obține harul lui Hristos."

Cap. VII

1 Apoi Pavel, i-a trimis îndărăt la casa lor pe Onesiforus cu familia sa și luând-o cu el pe Decla au plecat spre Antiohia.

2 Iar pe vreme ce au sosit în oraș, un oarecare Sirian, pe nume Alexandru, magistrat al orașului, care a efectuat multe lucruri considerabile pentru oraș, văzând-o

pe Decla, s-a amoretat de ea; și l-a dăruit pe Pavel cu multe daruri, pentru a atrage atenția fetei.

3 Însă Pavel i-a zis: "Eu nu am cunoscut-o pe această femeie, de care-mi vorbești și nici nu-mi aparține mie."

4 Dar el fiind o persoană influentă în Antiohia, a oprit-o pe stradă și a sărutat-o, ceea ce Decla nu a putut suferi, ci dându-se de partea lui Pavel, a exclamat: "Nu mă forța, căci sânt o străină; nu mă forța căci sânt o slujnică a lui Dumnezeu; căci și din Iconia am fost obligată să plec, fiindcă nu am vrut să mă mărit cu Tamiris."

5 Apoi l-a împins la o parte pe Alexandru și i-a despicat haina și i-a răsturnat coroana de pe cap, făcându-l de râs în fața tuturor.

6 Iar Alexandru, dintr-o parte căci a iubit-o, din alta că l-a făcut de rușine; a dus-o în fața guvernatorului, care a examinat-o și ea recunoscând, acesta a condamnat-o să fie aruncată la fiare.

Cap. VIII

1 La aceasta, poporul comentând, au spus că nu este drept: "Judecata aceasta făcută în acest oraș, nu este dreaptă. Iar Decla a cerut de la guvernator, ca cinstea ei să nu fie pătată, până ce pedeapsa nu va fi săvârșită.

2 Apoi guvernatorul a cercetat cine o va întreține, iar o oarecare văduvă, foarte bogată, pe nume Trifina; a cărui fică a murit mai de mult; și a exprimat dorința de a o lua la ea; și a tratat-o în casa ei, exact ca pe fica sa.

3 În sfârșit, când a venit ziua de pedeapsă, au fost scoase fiarele ca să fie văzute; și Decla a fost adusă la amfiteatru și pusă într-o tavernă, în care era o leoaică, în fața mulțimi de spectatori.

4 Trifina, fără nici o înduplecare a însoțit-o pe Decla, iar leoaica a venit și i-a lins picioarele. Acuzarea ei, era crimă cu titlu de profanare, la care femeia, exclamând a zis: "O, Dumnezeule, judecata acestui oraș a fost nedreaptă."

5 Apoi Trifina a luat-o pe Decla acasă la ea și s-au pus să doarmă; și iată că fica Trifinei, care a fost moartă, i-a apărut maici sale în vis și i-a zis: "Mamă, primește-o pe această femeie tânără, Decla, ca pe fica ta, în locul meu; și cere-i să se roage pentru mine, ca să fiu condusă la starea fericiri."

6 Fapt la care Trifina cu mai mare amplexare, a spus: "Fica mea, Falconilla, mi s-a arătat în vis și mi-a spus să te aduc în camera ei și să-ți cer să te rogi pentru ea, ca să fie condusă la starea fericiri și a vieți veșnice."

7 Auzind Decla aceasta, pe loc a început a se ruga Domnului, spunând: "O, Doamne Dumnezeu al cerului și al pământului, Iisuse Hristoase, tu Fiu al celui Prea Înalt, chivernisește ca fica acestei femei, pe nume Falconilla, să primească viață veșnică." Atunci Trifina, exclamând, a spus: "O, judecată nedreaptă, o slăbiciuni deșarte! Cum ați putut ca o astfel de creatură, s-o aruncați la fiare!"

8 Dis de dimineață, la revărsatul zorilor, Alexandru a venit la Trifina în casă și a spus: "Poporul și guvernatorul, așteaptă; adu-o pe criminală."

9 Însă Trifina s-a lăsat asupra lui cu o violență așa de mare, că acesta s-a speriat și a fugit. Trifina a fost din familie regală și exprimându-și durerea, a zis: "Întodeauna am avut deaface în casa mea cu două greutăți și nu-i nimeni să mă consoleze; nici chiar când am pierdut-o pe fica mea și nici acum n-o pot salva pe Decla. Dar acum, Doamne Dumnezeule, fi tu ajutorul lui Decla, slujnica ta."

10 Și până s-a gândit ea așa, guvernatorul a trimis pe unul din ofițeri săi, s-o aducă pe Decla. Atunci Trifina luând-o

de mână, a plecat cu ea, spunând: "Am condus-o pe Falconilla la groapă, iar acum a trebuit s-o conduc pe Decla la fiare."

11 Iar când Decla a auzit, a început a se ruga cu lacrimi în ochii: "O, Doamne Dumnezeule, care-le ai fost stâlpul și refugiul meu, dăruiește-o pe Trifina pentru mila ei față de mine și păstrează cinstea mea."

12 După aceea s-a auzit o mare gălăgie în amfiteatru; fiarele urlau iar mulțimea striga: "Aduceți-o pe criminală."

13 Însă femeia exclamând, a spus: "Să sufere întreg orașul pentru această crimă și noi toți pe rând; o, guvernator, a aceleiași pedepse; o, nedreaptă judecată! O, crudă mulțime!"

14 Alți au spus: "Să fie distrus întreg orașul pentru această faptă oribilă; Omoară ne pe toți; o, guvernator; o, mulțime crudă; o judecată nedreaptă!"

Cap. IX

1 Atunci Decla a fost smulsă din mâna Trifinei, apoi au dezbrăcat-o și au învelit-o într-o bretea; și au azvârlit-o la fiare; iar lei și urși au adulmecat spre ea -

2 Însă leoaica, care era ce-a mai feroce dintre ele, s-a apropiat de Decla și s-a așezat la picioarele ei; după care s-a lăsat o liniște printre mulțimea de femei.

3 Apoi o ursoaică s-a lăsat asupra ei, însă leoaica s-a interpus și a sfâșiat-o în bucăți.

4 Din nou un leu, pregătit de atac, care aparținea lui Alexandru, s-a lăsat asupra ei, dar leoaica a sărit din nou și ambele animale, au pierit.

5 Atunci femeia s-a înspăimântat deodată, căci a văzut că leoaica care a salvat-o pe Decla, a pierit.

6 După aceea, au mai adus o mulțime de fiare; dar Decla stătea cu mâinile ridicate

la cer, rugându-se. Apoi a privit și a văzut o groapă plină cu apă, zicând în sinea ei: "Acum a venit timpul să fiu botezată."

7 Și s-a aruncat în acea groapă, spunând: "În numele Domnului Iisus Hristos, în această ultimă zi a mea, sânt botezată." Văzând aceasta, femeia și mulțimea, au exclamat: "Nu te arunca în groapă;" și guvernatorul a zis la fel, că pești (*probabil find vorba de rechini*), să nu devoreze o astfel de frumusețe.

8 Ne ținând cont, de toate acestea, Decla s-a aruncat în apă, în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

9 Însă pești, văzând lumina și focul ei, au pierit cu toți și s-au ridicat la suprafață; iar un nor de foc a învelit-o pe Decla, ca fiarele să nu se poată apropia de ea și ca mulțimea să nu poată vedea goliciunea ei.

10 Apoi încă au mai slobozit și alte fiare asupra ei, iar lumea s-a lamentat mai mult; uni dintre ei aruncând cu diferite obiecte și pomezi; iar după toate acestea, fiarele s-au așezat jos, de parcă ar fi vrut să doarmă și nu i-au mai făcut Decla nimic.

11 După aceea, Alexandru a zis către guvernator: "Eu am niște tauri foarte grozavi, hai s-o aruncăm la ei." La care guvernatorul, îngrijorat, a răspuns: "Fă cum crezi de cuvîntă."

12 Atunci au legat-o pe Decla cu un cordon împrejur și de picioare; și așa legată au aruncat-o la tauri; carora le-au pus dăngi cu fieru înroșit, pentru ai irita mai tare și a fi mai violenți.

13 De aceea, tauri au mugit foarte, însă flacăra lui Decla a ars cordonul, care de fapt i-a iritat mai mult pe tauri, dar ea a stat în mijlocul scenei neclintită, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut.

14 Între timp, Trifina, care a stat pe o bancă, a căzut pe loc și a decedat; după care tot orașul s-a îngrijorat.

15 Și Alexandru s-a temut și a zis către guvernator: "Te implor să ai milă de mine și de acest oraș și eliberează-o pe această

femeie, care a luptat cu fiarele; până ce și eu și tu și tot orașul nu vom fi nimiciți;

16 Căci dacă Cezar află ce s-a întâmplat, va distruge în mod sigur întreg orașul, din cauza Trifinei, care este de sânge aristocrat și cu care cândva a fost în relații bune.

17 Apoi guvernatorul, a chemat-o pe Decla dintre fiare și a întrebat-o: "Cine ești tu și care sunt tainele tale, că nici o fiară nu ți-a făcut nimic?"

18 Iar Decla i-a spus: "Eu sânt o slujnică a Dumnezeului celui viu și sânt o credincioasă a lui Iisus Hristos Fiul său, în care Dumnezeu își are plăcerea; din acel motiv nici o fiară nu m-a atins.

19 Căci el este calea eternei salvări și a vieți veșnice. El este refugiul celor ce sunt în necaz; un suport pentru cei întristați, nădejdea și scutul celor neputincioși; și toți cei ce într-un cuvânt nu vor crede în el, nu vor trăi, ci vor suferi moarte veșnică."

20 Când a auzit aceste cuvinte guvernatorul, a poruncit să-i aducă hainele ei și i-a spus să se îmbrace.

21 Și Decla a spus din nou: "Acel Dumnezeu care m-a îmbrăcat pe mine, când am fost goală printre fiare, în ziua judecăți vă va îmbrăca sufletele voastre cu îmbrăcămintea salvări voastre." Atunci s-a îmbrăcat, iar guvernatorul a făcut public un ordin, în felul următor: "Te eliberez pe tine, Decla, slujitoare a lui Dumnezeu."

22 După care femeia, exclamând, a dat slavă și mulțumire lui Dumnezeu, spunând: "Nu este alt Dumnezeu decât unul, care este Dumnezeul lui Decla; un Dumnezeu, care a scăpat-o pe Decla."

23 Și așa de puternică era vocea ei, de părea că tot orașul se cutremura; Iar Trifina de bucuria acestor întâmplări, a înviat și a alergat împreună cu mulțimea s-o întâmpine pe Decla; și îmbrățișând-o i-a zis: "Acum cred că va fi înviere din morți; acum știu că fica mea trăiește. Vino la mine în casa mea, fica mea Decla și tot ce-i al meu, ție îți voi da."

24 Astfel Decla a mers la Trifina, unde a stat câteva zile, propovăduind și învățând-o cuvintele Domnului; și multe tinere au fost convertite; și aceasta a fost o mare bucurie în casa lui Trifina.

25 Însă Decla a tins să-l vadă pe Pavel și s-a interesat și a trimis peste tot să-l găsească; până ce în cele din urmă i s-a spus că se găsește la Mira în Licia. Și a luat cu ea mulți tineri și tinere; și s-a îmbrăcat într-o bretea și s-a îmbrăcat bărbat, plecând spre Mira în Licia. Iar l-a găsit pe Pavel, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu; și s-a strecurat acolo printre mulțime.

Cap. X

1 Și n-a fost mică surpriza lui Pavel, văzând atâta popor cu ea; căci și-a închipuit că o nouă ispită se lasă asupra lui.

2 Văzând toate acestea, Decla a spus: "Am fost botezată, Pavel; căci acum cei care asistă la propovăduirile tale, au asistat la botezul meu."

3 Apoi Pavel a luat-o și a condus-o în casa lui Hermes; și acolo, Decla i-a povestit tot ce i s-a întâmplat în Antiohia; fapte la care Pavel s-a minunat și toți cei ce au auzit, s-au întărit și s-au rugat pentru fericire Trifinei.

4 Atunci Decla, s-a ridicat și i-a zis lui Pavel: "Vreau să plec în Iconia." Iar Pavel i-a zis: "Mergi și învață-i cuvântul Domnului."

5 Între timp, Trifina a trimis o sumă mare de bani lui Pavel și îmbrăcămintea, ca milostenie pentru cei săraci.

6 Apoi Decla a plecat la Iconia; și când a ajuns la casa lui Onesiforus, ea s-a aruncat la pământ, pe locul unde a propovăduit Pavel; și acolo a plâns, s-a rugat și a slăvit și a laudat pe Dumnezeu în felul următor:

7 O, Domn al lui Dumnezeu, al acestei case, unde pentru prima dată am fost iluminată de tine; o Iisuse, fiu al Dumnezeului celui viu, care-le ai fost ajutorul meu în fața guvernatorului și scutul meu și ajutorul meu printre fiare; tu singur ești Dumnezeu în veci vecilor. Amin."

8 Apoi Decla, nu l-a văzut pe Tamiris, căci a murit, ci doar pe mama ei. Apoi chemând-o i-a zis: "Teoclia, mamă, este cu puțință ca tu să fi adusă la credință, căci alt dumnezeu nu este, decât Domnul Dumnezeu, care-le este în ceruri? Dacă vrei bogății mari, Dumnezeu prin mine ți le va da; dacă vrei pe fica ta din nou, iată-mă."

9 Acestea și multe altele, i-a zis ea mamei sale, pentru a o aduce la credință; însă mama ei Teoclia nu a dat crezare spuselor martirei Decla.

10 Apoi Decla terminând discursul ei, și-a făcut cruce peste tot trupul ei, a părăsit casa și a plecat la Dafne; iar când a ajuns acolo, s-a oprit la peștera unde odată s-a întâlnit cu Pavel și Onesiforus; și s-a aruncat la pământ și a plâns în fața lui Dumnezeu.

11 Plecând de acolo, s-a îndreptat spre Seleucia, unde pe mulți i-a iluminat în înțelepciunea lui Hristos.

12 Iar un nor strălucitor a însoțit-o de fiecare dată în călătoriile ei.

13 După ce a ajuns la Seleucia, s-a îndreptat într-un loc din împrejurimi, fiindcă băștinași de acolo erau păgâni și se rugau la idoli.

14 Și a fost purtată de nor în munții numiți Calamon și Rodeon. Acolo a trăit mulți ani și a suferit fel de fel de ispite grele, din cauza diavolului, cu care ea s-a luptat prin harul pe care l-a primit de la Hristos.

15 Pe urmă o oarecare femeie binevoitoare, auzind despre fecioara Decla, a venit la ea, primind darul de a proroci de la Dumnezeu; și mulți alți au părăsit această lume și s-au dedicat vieții monahale împreună cu ea.

16 Și de departe s-a auzit despre Decla și despre minunile pe care le-a făcut ea, vindecând pe cei bolnavi, astfel că din multe țări vecine, au venit la ea; și urcând muntele și apropiindu-se de peștera ei, unde stătea, s-au vindecat pe loc, indiferent de ce boală sufereau.

17 Duhuri necurate au fost scoase urlând groaznic; și toți cei vindecați au lăudat pe Dumnezeu, de puterea cu care a înzestrat-o pe această fecioară Decla.

18 Așa de mult succes avea ea, că doctori din Seleucia, au rămas fără pacienți, căci nimeni nu se mai trata la ei. Din cauza aceasta, ei s-au umplut de mânie și au început a scorni precum metodele ei de vindecare, sunt inadecvate.

Cap. XI

1 Atunci diavolul, le-a sugerat lor lucruri rele, astfel că într-o zi ei s-au adunat să se consulte, ce să facă și au ajuns la concluzia să spună următoarele: "Că fecioara este o preteasă a zeiței Diana, care din cauza fecioriei ei, orice cere de la zeiță, aceasta îi împlinește; și că este iubită de toți zeii."

2 Apoi au zis: "Haide-ți să găsim niște răzvrătiți și după ce le vom da de ajuns de băut, le vom da și o sumă de bani; și să le poruncim să meargă la fecioară și s-o ademenească," promițându-le o recompensă mare de bani, în caz că vor reuși.

3 Căci au crezut că în cazul în care vor reuși s-o ademenească pe fecioară, zeii nu-i vor mai da ascultare și nici Diana n-o să-i mai vindece bolnavi ei.

4 Și au procedat așa și răzvrătiți au plecat spre munte și ca niște fiare sălbatică s-au năpustit spre peșteră, bătând la ușă.

5 Sfânta martiră Decla, nădăjduind în Dumnezeu, în care credea, a deschis ușa,

dealtfel ea cunoscând dinainte intenția lor; și le-a zis tinerilor: "Ce vreți?"

6 Iar ei au zis: "Este cineva aici pe nume Decla?" Dar ea a întrebat: "Dar ce vreți cu ea?" Iar ei au zis: "Noi avem în gând s-o păcălim".

7 Apoi binecuvântata Decla, a spus: "Eu sânt, o femeie vârsnică și sânt o slujnică a lui Domnului meu Iisus Hristos; iar dacă aveți intenții rele cu mine, nu veți reuși în faptele voastre." Însă ei au spus: "Este imposibil, noi vom reuși să facem ceea ce avem în gând."

8 Și terminând de vorbit, s-au apucat s-o doboare la pământ. Atunci ea cu ce-a mai mare blândețe, le-a zis: "Tinerilor, aveți răbdare și veți vedea slava lui Dumnezeu."

9 Și în timp ce ei o ține-au, ea a privit spre cer și a spus: "O, Dumnezeule, cel plin de stimă, cel căruia nimeni nu-i este asemeni; care te faci slăvit peste dușmani tăi; cine m-a scăpat pe mine din flăcări și nu m-a dat lui Tamiris și nici lui Alexandru; care m-ai salvat de la fiarele sălbatice; care m-ai păstrat în ape adânci; care-le peste tot ai fost ajutorul meu și ți-ai preamărit numele prin mine;

10 Acum scapă-mă la fel din mâinile acestor nechibzuiți; și nu-i lăsa să-mi păteze onoare, care am păstrat-o pentru a te onora pe tine; căci eu te iubesc și în tine trăiesc, o Tată, Fiu și Duhule Sfânt și pururea, Amin."

11 Atunci s-a auzit o voce din cer, spunând: "Să nu-ți fie frică Decla, slujnică credincioasă a mea, căci eu sânt cu tine. Privește și vezi locul care este păstrat pentru tine; acesta va fi lăcașul tău, cel de veci."

12 Și Decla a văzut o stâncă deschizându-se, atât cât să poată intra o persoană; și a intrat pentru a se salva de această ceată de răzvrățiți; și intrând, pe loc stâncă s-a închis, ne lăsând nici o urmă vizibilă ca să poată fi deschisă.

13 Și răzvrățiți au rămas uimiți de această minune nemaipomenită, ne putând s-o păcălească pe slujnica lui Dumnezeu;

rămânând doar cu baticul ei în mână, pe care l-au rupt în bucăți.

14 Acestea s-au întâmplat din voia lui Dumnezeu, pentru confirmarea credinței lor, pentru aceia care vor veni să vadă aceste lucruri venerabile, în următorii ani, toți cei binecuvântați, care vor da crezare Domnului nostru Iisus Hristos, din inimă curată.

15 Astfel a suferit această primă apostolă și martiră a lui Dumnezeu, fecioara Decla; care a venit din Iconia la vârsta de optsprezece ani; care și-a petrecut viața, o parte în călători și o parte în viața monahală, în peștera în care a trăit șaptezeci și doi de ani, iar când a fost luată la Domnul a avut nouăzeci de ani.

16 Astfel a luat sfârșit viața ei.

17 Ziua sfântă care se celebrează în memoria ei, este douăzeci și patru Septembrie, spre Slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea. Amin.

Epistola lui Pavel către Laodicieni

Această Epistolă a fost apreciată de câțiva oameni de știință ai bisericii Romane, dar și de alți. Lucrarea s-a păstrat într-o traducere foarte veche, care se găsește la British Museum din Londra (Harleian MSS, cod. 1212).

Cap. I

1 Pavel, apostol, nu de la oameni nici de către oameni, ci de la Iisus Hristos, către duhovnici cei din Laodiceia.

2 Slavă vouă și Pace din partea lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului nostru Iisus Hristos.

3 Mulțumiri aduc lui Hristos în fiecare rugăciune a mea, ca voi să continuați și să persistați în lucrările cele bune, să nu uitați cele ce au fost promise în ziua judecăți;

4 Să nu permiteți ca nici o dispută goală să vă îndepărteze de la adevăr, ca să nu vă dea la o parte, de la adevărul Evanghelic, din care v-am propovăduit.

5 Și atunci vă poate Dumnezeu dăruia, ca fiind convertiți ai mei, să obțineți o perfectă cunoaștere a adevărului Evanghelic; fiți primitori și faceți lucruri bune, îmbrățișați salvarea voastră.

6 Iar acum jugurile pe care le-am suferit în Hristos, s-au isplătit; de acum sunt fericit și îmi pare bine.

7 Am știut că aceasta îmi va aduce fericirea pe vecie, care vă va veni prin rugăciuni și vă va umple de Duhul Sfânt;

8 Dacă trăiesc s-au mor; pentru mine a trăi, înseamnă, a trăi în Hristos, iar moartea îmi este o plăcere.

9 Și Domnul nostru ne va dăruia milostenia sa și veți avea iubirea pe care eu o am și veți fi ca mine.

10 De aceea, iubiților mei, precum ați auzit de venirea Domnului, gândiți și activați cu frică și veți obține viață veșnică.

11 Căci Dumnezeu este cel care lucrează prin voi;

12 Și tot ce faceți, să faceți fără păcat.

13 Căci ce este mai bine dragi mei; bucurativă-ți în Domnul Iisus Hristos și dațivă-ți la o parte de la toate lucrurile necurate.

14 Tot ce cereți, cereți de la Dumnezeu și fiți stăruitori în doctrina lui Hristos.

15 Și oricare lucruri sunt bune și adevărate și oneste și drepte și iubitoare, pe acestea să le faceți.

16 Acele lucruri pe care le-ați auzit și primit, gândiți-le-ți; și pacea va fi cu voi.

17 Toți sfinți vă onorează.

18 Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie în duhurile voastre. Amin.

19 Faceți ca această Epistolă să fie citită și Colosenilor și ce-a a Colosenilor, să fie citită la voi.

Epistola lui Pavel către Seneca

Mai mulți oameni de știință au opinii deosebite față de această lucrare, care pare să fie fost scrisă foarte de timpuriu, Seneca fiind unul din filozofi antici ce aparțineau anturajului lui Cezar (Neron). Filosoafa sa era cuprinsă de morală, cu elemente de stoicism, care s-a manifestat prin dialog, în special cu Luciliu. (Seneca 4 î.e.n-65 e.n.)

Cap. I

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Presupun că tu Pavel, ai fost informat de conversația de ieri dintre mine și Lucilius, în privința ipocriziei și a altor subiecte, căci și câțiva dintre ucenicii voștri sunt de o părere cu noi;

2 Căci după ce ne-am retras în grădina lui Sallustian, pe lângă care au trecut și ei, care voiau să meargă mai departe, însă la insistența noastră, ei ni s-au alăturat.

3 Am dorința să-ți aduc la cunoștință, că am fost impresionați de această discuție;

4 Ne-au făcut cunoscute lucrurile pe care tu le-ai scris în Epistolele tale, pe care le-ai trimis în mai multe orașe provinciale, conținând o materie minunată, foarte instructivă și morală;

5 Atâtea sentimente, de am crezut că tu nu ești autorul acestei lucrări, ci doar un instrument conductiv, iar altă dată ambele; și autor și instrument.

6 Căci sublimita sau grandoarea acestor doctrine, este astfel, că orice vârstă de ani ai, este insuficient să devii instruit și perfecționat în științele acestea. Îți doresc toate cele bune, frate. Sănătate.

Cap. II

Pavel către Seneca, Salutare.

1 Am primit ieri scrisoarea ta cu plăcerea cu care voi putea imediat să-ți dau răspuns, avându-l pe tânărul curier la mine, prin care intenționez să-ți trimit răspuns înapoi;

2 Căci tu știi pe cine, la ce vreme și cui trebuie să predau orice voi vrea să trimit.

3 Îți cer apoi să nu mă tratezi cu neglijență din cauza aceasta.

4 Mă găsesc deosebit de fericit, căci judecata unei persoane ca tine, are opinii atât de bune despre Epistolele mele;

5 Căci tu nu ai fi fost estimat cenzor, filozof și tutore a marelui prinț și stăpân a toate, dacă nu ai fi fost sincer. Îți doresc toată prosperitatea.

Cap. III

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Am terminat câteva volume și le-am împărțit în mai multe locuri.

2 Sânt determinat să i le citesc lui Cezar și dacă voi avea întâietate, te voi invita și pe tine să asști;

3 În caz contrar, îți voi trimite note, iar când vom fi împreună, vom discuta despre aceste performanțe.

4 Am hotărât, în caz că voi avea acces, să obțin întâi opinia ta și apoi să le public Cezarului, ca să te convingi de afecțiunea mea față de tine.

Dragă Pavel, Sănătate.

Cap. IV

Pavel către Seneca, Salutare.

1 Pe vreme ce cite-am scrisoarea ta, te-am și văzut alături de mine; nu-mi doresc alceva decât să fi alături de noi.

2 Să ne vedem, atunci pe curând.

Îți doresc toată prosperitatea.

Cap. V

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Am fost foarte îngrijorați de absența ta îndelungată dintre noi.

2 Ce este și ce afacere au ei de ți-au interzis să vi?

3 Dacă îți este frică de Cezar, fiindcă ți-ai abandonat religia primară și te-ai făcut prozelit, ca și alți, depune o cerere, precum nu ai procedat ilegal în această hotărâre a ta și de drept.

Cu bine.

Cap. VI

Pavel către Seneca și Laucilius, Salutare.

1 În ce privește ceea ce mi-ai scris, nu este vrednic pentru mine să pun pe hârtie și să menționez aceia; una la mână, lasă urmări, iar alta, evident că declară lucrurile.

2 Știu că tu și cei din jurul tău vor înțelege ceea ce vreau să spun.

3 Diferența o plătesc toți oameni, cu atât mai mult cei ce caută motive ocazionale de ceartă.

4 Dar dacă ne arătăm smeriți, mai de grabă vom avea de câștigat în orice împrejurare, căci dacă sunt capabili să vadă și au înțelepciune, atunci cei ce au greșit, se vor îndrepta.

Cu bine.

Cap. VII

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Mă găesc foarte încântat și mulțumit de scrisoarea ta către Galateni, Corinteni și a cetățenilor din Ahaia.

2 Duhul Sfânt i-a umbrit, căci le-ai împărtășit sentimentele tale, care sânt foarte superlative, sublime, meritând tot respectul, trecând de apogeul fanteziei tale proprii.

3 Îmi vine a crede, de aceea că lucrurile acestea scrise de tine în modul acesta extraordinar, poate nu sunt înțelese prea bine de către enoriași.

4 Îți spun sincer și onest și nu-ți ascund nimic și cu conștiința împăcată, că împăratul este foarte mulțumit de sentimentele Epistolelor tale;

5 Căci auzind, de la început a declarat că a fost surprins de astfel de noțiuni, care nu au o contură clasică.

6 La ceea ce am adăugat eu, precum Dumnezeu câteodată se folosește de oameni inocenți pentru a le vorbi și ai

îndruma, cum s-a întâmplat cu un simplu țăran pe nume Vatienus, căruia în locul de țară Reate, i-au apărut doi oameni, pe nume de Castor și Pollux, care i-au descoperit viitorul de la zei.

Cu bine.

Cap. VIII

Pavel către Seneca, Salutare.

1 Dealtfel am știut că împăratul este un admirator și un favorizator al religiei noastre, însă dă-mi voie să te sfătuiesc, că ținându-ne nouă parte, să nu ajungi în suferințe și neplăceri.

2 Cred că te-ai aventurat asupra unor lucruri periculoase, când te-ai declarat în favoarea noastră, căci aceste lucruri sunt atât de contrare religiei împăratului, care este încălzit de favorizarea zeilor.

3 Nu-mi este cunoscut ce anume ai avut în plan, când i-ai spus despre aceasta; Dar presupun că ai făcut-o din mare respect pentru mine.

4 Dar dorința mea este ca pe viitor să nu mai procedezi așa, ci să fi mai atent, să arăți mai puțină afecțiune față de mine, căci s-ar putea să-l ofensezi pe stăpânul tău.

5 Deși dacă este căldicel, nu se va întoarce împotriva noastră; dar fapta asta nu este pentru noi de vreo importanță.

6 Iarăși, dacă împărăteasa este demnă de poziția ei, nici ea nu se va supăra; dar dacă se arată ca o femeie simplă, atunci se va jigni.

Cap. IX

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Știu că în scrisoarea mea în care te-am înștiințat, că am citit Împăratului Epistolele tale, nu te-a îngrijorat așa de mult faptul că i le-am citit, ci conținutul lor;

2 Căci această Epistolă, atât de puternic îndepărtează mintea omenească, de obiceiurile și practica sa; de care am fost întodeauna surprins și îndeplin convins.

3 Atunci s-o luăm de la început; și să fim mai prudenți, iar dacă nu va merge bine, iartă mă.

4 Ți-am trimis o carte de care vorbeam.

Cu bine, dragă Pavel.

Cap. X

Pavel către Seneca, Salutare.

1 De fiecare dată când ți-am luat-o înainte, am greșit de două ori. O dată față de mine, iar apoi contrar religiei noastre;

2 Căci a trebuit din todeauna să împărtășesc toate lucrurile tuturor oamenilor și să-ți atrag atenția că legea Romană, oferă onoare tuturor senatorilor. Să pui numele meu ultim pe listă (cu Epislola), ca să nu fiu adus într-o situație precară și rușinoasă.

Cu bine, mult respectatule. Scrisă în ziua a cincina din calendarul lui Iulie, în timpul consulatului lui Nero și Messala.

Cap. XI

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Fericire ție dragă Pavel.

2 Dacă o persoană atât de măreață și agreabilă, precum ești tu, devine nu numai comun, ci un prieten intim, atunci cât de fericit trebuie să fie Seneca!

3 Tu care ești atât de eminent și exaltat deasupra tuturor, poate chiar cel mai mareș, nu te poți crede nedemn ca să fi pus primul pe listă cu Epistola.

4 Altfel o să mă faci să te suspectez, de intenția că mă pui la încercare, nu de a face glumă; căci tu ști ce înseamnă să fi cetățean Roman.

5 Ași putea să vreau să fiu în situația ta, iar tu în a mea.

Cu bine, dragă Pavel. Scris pe șase a calendarului Aprilie, în timpul consulatului lui Aprianus și Capito.

Cap. XII

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Fericire ție dragă Pavel, să ști că sânt foarte îngrijorat și trist că inocența ta te va duce la suferință?

2 La fel și faptul că toată lumea vă consideră pe voi (Creștini), atât de criminali, în plus toată nefericirea ce s-a întâmplat cu orașul; faptă care v-au atribuit-o vouă.

3 Dar să avem răbdare, să apelăm (pentru inocență), către tribunal, care este unica noastră posibilitate, până ce nefericirea noastră nu va lua sfârșit.

4 În anii precedenți, aceasta a făcut (-se referă la prigonirea creștinilor-) și Alexandru fiul lui Filip și Dionisius, apoi Caius Cezar, care au

avut înclinații doar asupra propriilor legi.

5 Despre incendierea Romei, se știe, iar dacă vreo persoană ar fi autorizată să vorbească fără a fi în pericol, toți și-ar da seama de adevăr.

6 Întrădevăr Creștini și Evrei sunt pedepsiți, pentru că ar fi dat foc la oraș; dar acest impios mizerabil, care s-a datat la crime și masacre și-i dezagrează cu minciuni pe orășeni săi, este la putere, până nu-i va veni vremea.

7 Și acum este sacrificată viața persoanelor excelente, în locul celui care ar fi trebuit să fie sacrificat pentru mulți și care ar fi trebuit să fie ars în foc în fața tuturor.

8 O sută treizeci și două de case și patru centuri au fost arse în decurs de șase zile, iar în ce-a de-a șaptea zi s-a stins.

Îți doresc numai fericire. Data de cinci a calendarului lui Aprilie, pe timpul consulatului lui Frigius și Bassus.

Cap. XIII

Annaeus Seneca către Pavel, Salutare.

1 Fericire ție dragă Pavel.

2 Ai scris multe volume într-un stil alegoric și mistic, de aceea s-au făcut multe comentarii, căci scrisul tău, nu este un scris retoric oarecare, ci unul de o eleganță proprie.

3 Îmi aduc aminte cum adesea spune-ai, că mulți neânțelegând, interpretează greșit și i-au o cale greșită.

4 Însă pentru o Latină adevărată, așa vrea să te oglindești la felul meu de-a scrie și a folosi cuvinte drepte, ca să-ți exprimi mai bine nobila credință, care este în tine.

Cu bine. Data a cincina a lui Iulie,
Leo și Savinus consul.

Cap. XIV

Pavel către Seneca, Salutare.

1 Pe puțini i-a înzestrat Ființa
Supremă, cum te-a înzestrat pe tine.

2 Deci sânt convins că am văzut
ce-a mai bună sămânță în pământ fertil,
nu material și nici corupt, ci veșnicul
cuvânt al lui Dumnezeu, care va crește și
va da roade veșnice.

3 Iar tu cu înțelepciunea ta, ai
înțeles acest cuvânt plin de îndurare și
fără destrămare și veșnic.

4 Cred că tu ai însușit superstiția
Evreilor și a Dreptilor.

5 Aceste lucruri pe care tu le-ai
conceput, în mod prudent, să le faci
cunoscute, împăratului, familiei sale,
precum și prietenilor tăi de credință.

6 Mulți poate nu vor accepta
sentimentele tale și nu le vor înțelege,
dar Cuvântul lui Dumnezeu, odată
semănat, va lucra și mai târziu și-i va
transforma în niște oameni noi, care vor
aspira către Dumnezeu.

Cu bine Seneca, care-le ești mai
drag printre noi. Data calendarului lui
August, în timpul consulatului lui Leo și
Savinus.

A doua Epistolă a lui Clement către Corinteni

Traducătorul acestei lucrări în limba engleză este arhiepiscopul Wake, care după spusele sale, n-a fost atât de venerată de Sfinți Părinți ca prima, dar care totuși are valoarea ei.

Cap. I

1 Iubiților, noi trebuie să acceptăm pe Iisus Hristos ca pe un Dumnezeu; ca judecător a celor vi și morți, nimic mai pre jos nu putem gândi despre salvatorul nostru.

2 Căci dacă noi îl acceptăm în mod mediocru, nu ne putem aștepta la lucruri mari.

3 Și dacă procedăm așa, vom păcătui; ne luând în seamă de unde a venit el, de cine a fost trimis și pentru ce; și cât de mult a suferit pentru noi Iisus Hristos.

4 Ce recompensă îi vom da noi lui? Sau ce fruct poate fi vrednic de ceea ce-a făcut el pentru noi.

5 Căci întradevăr, cât de mari sunt datoriile noastre față de el? El ne-a iluminat; ca un părinte și ne-a numit pe noi fii săi. El ne-a salvat pe noi care am fost pierduți și neputincioși.

6 Cu ce preț îi vom plăti noi lui? Ce recompensă din partea noastră este vrednică de el?

7 Viața noastră a fost imperfectă; am șlefuit piatra și lemnul, aurul și argintul și fonta; lucruri de mâna omului, iar viața noastră n-a fost alta decât moarte.

8 Am fost înconjurați de întuneric și neputincioși să vedem cele sfinte; și privind în sus prin voia sa, pe un nor ne-am ridicat.

9 Căci el are milă și prin compătimire pentru noi, ne-a salvat;

vindecându-ne de atâtea erori și distrugeri; văzând, că noi nu avem altă scăpare, decât prin el.

10 Căci ne-a chemat pe noi care sântem lut și din lut ne-a dat viață.

Cap. II

1 "Veseliți-vă-ți voi cei sterpi, de plodul ce va fost dat și strigați de bucurie că travaliu nu aveți, căci ce-a stearpă a născut mai mulți fii decât ce-a rodnică."

2 Și de asta este spus, veseliți-vă-ți voi cei sterpi, căci este vorba de noi, căci biserica noastră a fost stearpă, până ce fii ei nu au intrat în ea.

3 Și iarăși ni se spune: "Varsă-ți lacrimile, tu care în travaliu nu ești?" Ceea ce vrea să ne spună că femeia după naștere este în dureri; prin urmare noi să ne rugăm cu durere către Dumnezeu.

4 Și pentru ce este spus că, ce-a stearpă va naște mai mulți copii, decât ce-a rodnică? Căci biserica care n-a avut Stăpân, acum are; cei care n-au crezut în Dumnezeu, acum cred și devin roditori.

5 Și altă Scriptură spune: "Am venit nu să-i chem pe cei drepti, ci pe cei păcătoși; la pocăință, căci cei pierduți trebuie salvați.

6 Căci adevărat, aceasta este o minune. Nu să fie scăpați cei ce deja sânt, ci cei căzuți.

7 Și venind în lume, Hristos pe mulți i-a salvat și ne-a chemat pe noi care am fost deja pierduți.

8 Vedeți atunci câtă milă ne-a arătat el nouă și în special nouă celor vi; care acum nu vom mai duce oferte Zeilor morți, ci prin el ne-a fost dată înțelepciunea Tatălui celui în adevăr.

9 O să fim în stare noi, prin urmare să-i arătăm că întradevăr îl cunoaștem pe el și nu-l desconsiderăm?

10 Căci el ne-a spus: "Orcine mă va mărturisi pe mine în fața oamenilor și eu îl voi mărturisi pe el în fața Tatălui meu. Aceasta prin urmare, este recompensa noastră; noi îl mărturisim pe el, iar el ne va salva.

11 Dar cum trebuie să-l mărturisim? Îndeplinind toate care ni le-a spus, fără prihană; și nu doar să-l mărturisim cu buzele, ci cu toată inima și cu toată mintea noastră. Căci el ne-a spus prin Isaia: "Acest popor mă onorează cu buzele, dar inimile lor sânt departe de mine."

12 Să nu spunem numai "Doamne", căci asta nu ne va salva; căci el a zis: "Nu orcine îmi spune Doamne, Doamne, va fi salvat, ci cel ce drept este."

13 Prin urmare iubiților, să-l mărturisim prin fapte; iubindu-ne unul pe celălalt; să nu comitem adulter; să nu ne vorbim de rău unul pe celălalt; ci să fim răbdători și milostivi și buni.

14 Haideți să avem o pasiune bilaterală, față de suferințele noastre și să nu fim avizi după bani; prin faptele noastre bune să-l mărturisim pe Dumnezeu.

15 La fel să nu ne temem de oameni, ci mai de grabă de Dumnezeu. Dealtfel dacă ne vom deda la slăbiciuni, Domnul ne va spune: "Voi care ați fost cu mine și în sâni mei și na-ți păzit poruncile mele, vă voi alunga de la mine și voi spune:

Depărtați-vă-ți de la mine, căci nu vă cunosc, voi făptași ai slăbiciunilor."

Cap. III

1 De aceea iubiților, trăiți acest sejur al vieți acesteia în neprihănire și haideți să facem cu toți voia celui ce ne-a chemat și să nu ne fie frică să ne depărtăm de această lume.

2 Căci zis-a Domnul: "Veți fi ca niște oi în mijlocul lupilor. Iar Petru a întreat: Dar ce dacă lupi vor sfâșia oile în bucăți? Iar Iisus i-a răspuns: Oilor să nu le fie frică de lupi cei morți." Așa și voi, să nu vă fie frică de cei ce vă omor și după aceea n-au ce să facă; ci să vă temeți de acela care poate să vă arunce și trupu și sufletu în focul cel de veci.

3 Luați aminte, iubiților, de acest sejur al cărnii, căci lumea pământească, nu durează decât puțin și este de o scurtă durată, iar promisiunea lui Hristos este minunată și veșnică.

4 Ce trebuie prin urmare să facem, ca să fim aduși la el? - Trebuie ca ordinea noastră s-o purtăm în sfințenie și dreptate și să privim peste toate lucrurile lumești, că nefiind ale noastre să nu le dorim. Căci dacă vom dori să posedăm această lume, atunci vom cădea de pe calea dreptății.

5 Căci așa a spus Domnul: "Nici un slujnic nu poate sluji la doi stăpâni." Dacă vom dori să slujim și lui Dumnezeu și lui Mamona, aceasta nu ne va aduce nici un câștig. Căci ce câștigați dacă obțineți toată lumea aceasta și vă pierdeți sufletul?

6 Această lume și acea lume, sunt cu totul diferite una de cealaltă. Aceasta vorbește de adulter, corupție, lăcomie și viclenie și părăsește acele lucruri bune.

7 Noi nu putem sluji deci, ambelor lumi; ci pe una trebuie s-o alungăm și s-o îmbrățișăm pe cealaltă. Dar mai bine este să ne lepădăm de această lume scurtă și coruptibilă și s-o iubim pe ce-a care va urma, care este bună și incoruptibilă.

8 Căci dacă noi vom face voia lui Hristos, vom găsi și pe toate celălalte; iar dacă nu, nimic nu ne poate salva de la pedeapsa eternă. Căci și aceasta ne spune scriptura la profetul Ezechiel: "Dacă Noe, Iov și Daniel, ar fi fost răpiți la cer, n-ar fi permis ca fiii lor să fie duși în robie.

9 Deci dacă acești dreپți n-au avut putința să-și elibereze fii, cum am putea noi să intrăm în împărăția lui Dumnezeu; decât dacă ne păstrăm botezul în sfințenie și nepătat? Sau cine va fi avocatul nostru, decât dacă singuri nu găsim ceea ce este drept și sfânt, de făcut?

10 Haideți prin urmare, iubiților, să ne învelim în seriozitate, știind că drumul nostru este scurt și la îndemână; și știind că mulți au mers pe drumul lung al corupției și morți.

11 Și nu toți sunt încă încununați, ci doar cei cu fapte multe și cei ce luptă în slavă. Haideți să fim mulțumiți că într-o bună zi vom fi încununați; și să ne grăbim pe calea cea dreaptă a urmașilor incoruptibili; ca în număr mare să pășim și să luptăm ca să putem primi cununa. Iar dacă nu toți putem fi încununați, atunci să ne apropiem cât putem.

12 Mai mult însă trebuie să luăm aminte, căci cel care a pășit pe drumul dreptăți și va păcătui din nou, acela va fi biciuit și dat afară și șters de pe listă. Și ce credeți că va suferi acolo?

13 Căci astfel vorbește profetul, în ceea ce-i privește pe fățarnici, care nu și-au păzit pecetea: "Viermi lor nu vor pieri

și focul lor nu se va stinge și vor sluji ca luare aminte.

14 Haideți să ne căim, prin urmare, căci noi suntem încă pe pământ; căci suntem lut în mâna meseriașului. Căci olarul, în cazul în care vasului i se rupe un ciob, s-au se sparge; pe acesta îl va arunca și va face altul; și dacă îl va arunca în foc, apoi nu-l va mai putea reface.

15 Deci până sântem pe lumea aceasta, ne putem ispăși păcatele cu toată inima, de orice păcat săvârșit.

16 Dar după ce ne vom depărta de această lume, noi nu ne vom mai putea mărturisi păcatele și a le ispăși.

17 Deci iubiților, să facem voia Tatălui și să ne menținem carnea în puritate și să luăm aminte la poruncile Domnului; spre viața ce-a eternă. Căci Domnul a vorbit în Evanghelie: "Dacă voi nu știți să păziți ceea ce este puțin, cum veți ști să păziți ceea ce este mult? - Căci eu v-am vorbit vouă, cel ce este făptaș la puțin, și la mult va fi."

18 De aceea și noi vă spunem: Păziți-vă-ți trupul nepătat și pecetea voastră în neprihănire, ca să obțineți viață veșnică.

Cap. IV

1 Și nimeni dintre voi să nu zică că această carne nu va fi judecată și înviată.

2 Noi trebuie prin urmare să păstrăm acest trup ca un templu al lui Dumnezeu. Căci în felul în care ați fost chemați în trup, la fel veți fi și judecați. Domnul nostru unic, Iisus Hristos a fost în suflet, apoi s-a născut în trup și apoi ne-a chemat; astfel că în acest trup ne vom primi recompensa.

3 Deci să ne iubim unul pe celălalt, ca să putem ajunge la împărăția lui

Dumnezeu; și până vom mai avea timp, să ne vindecăm, să-i dăm recompensa noastră vindecătorului nostru, Dumnezeu.

4 Și ce fel de recompensă să-i dăruim? - Căițivă-ți într-o inimă pură. Căci el pe toate le știe și cercetează toate inimile.

5 Să-i dăm lui slavă, nu numai cu gura, ci cu tot sufletul și să fim ca niște copii. Căci așa a zis Domnul: "Ei sunt ucenici mei, care împlinesc voia tatălui meu."

6 Prin urmare iubiților, să facem voia Tatălui, care-le ne-a chemat, ca să trăim. Să ne însușim virtute și să lepădăm slăbiciunile care ne induc în păcate și să alungăm toate răutățile; ca răul să nu ne poată poseda.

7 Căci dacă vom trăi în diligență, pacea va fi cu noi. Și cât este totuși de greu să găsești un om să facă toate acestea? Căci aproape toți sântem purtați de frica umană, umblând mai de grabă după cele lumești, decât după cele veșnice.

8 Căci ei nu știu câte patimi le vor aduce toate acestea; și nici ce le va aduce pe viitor.

9 Și dacă ar fi păstrat doar pentru ei aceste lucruri, ar fi trecut mai ușor; însă ei au continuat să inducă în eroare și pe alți, cu ale lor doctrine rele; ne știind că și ei și cei ce le ascultă, vor primi o dublă pedeapsă.

10 Să slujim prin urmare, lui Dumnezeu cu o inimă pură și vom fi drepți; dar dacă nu-i vom sluji, fiindcă nu credem promisiunilor lui, atunci vom fi miserabili.

11 Căci profetul spune: "Miserabili sunt cei fățarnici, care se îndoiesc în inima lor și spun: Aceste lucruri le-am auzit, încă din timpul părinților noștri, dar n-am văzut pe nici unul."

12 O, voi nepricopsiților! Comparativă-ți cu o vie. Luați via ca exemplu. Întâi este semănată, apoi răsar primi muguri, apoi ajung primi struguri acri și mai la urmă cei copti și buni; așa și "poporul meu," la început va fi dizordonat, dar mai la urmă va face lucruri drepte.

13 Prin urmare iubiților, să nu ne îndoim în inimă, ci să așteptăm cu răbdare ca să ne primim darurile noastre. Căci cum ne este spus, fiecare va primi după faptele sale.

14 Căci făcând ce este bine în fața lui Dumnezeu, vom intra în Împărăția sa și vom obține promisiunile sale; pe care nici un ochi n-a mai văzut și nici o ureche n-a auzit și nici o inimă de om.

15 Să așteptăm în fiecare oră, împărăția lui Dumnezeu, în iubire și dreptate; căci noi nu știm ziua lui Dumnezeu, când va veni.

Cap. V

1 Căci Domnul presonal a fost întrebat de o persoană: "Când va veni împărăția ta?", iar el răspunzând, i-a zis: "Când tu vei fi una și când vei fi fără aceea ce este în tine; și când va fi femeia cu bărbatul, nici bărbat nici femeie."

2 Când doi sunt una, când ne spunem adevărul unul altuia, atunci un duh va fi în două trupuri.

3 Când vei fi fără ceea ce este în tine, vrea să spună, când trupul tău există, lasă-ți sufletul curat să facă fapte bune.

4 Și bărbat și femeie, nici bărbat nici femeie; - El numește furia noastră bărbat, iar aviditatea femeie.

5 Deci când omul va ajunge astfel, ca să nu mai fie subiect a acestor două malițiuni.

6 Atunci când prin ispășire omul își va unii și trupul și sufletul și va fi ascultător și rațional, desăvârșit; cum ne spune Pavel: "Ce este în noi, nici bărbat nici femeie."

Epistola lui Ignațiu către Efeseni

A fost tradusă de către arhiepiscopul Wake, fiind menționată de Sfinți Părinți: Irineu, Origen, Eusebiu, Ierom, Atanasius, Teodor și alți.

Ignațiu a trăit pe vremea împăratului roman Traian (98-117 d.Hr.), fiind ucenic al Sântului Ioan Evanghelistul, la fel ca și Sfântul Policarp al Smirnelor. Ignațiu fost ales episcop în Antiohia Siriei ca urmaș al Apostolilor. Tradiția spune că el ar fi acel copil pe care Iisus l-a luat în brațe (Mat.18,3,5). Sfântul Ignațiu a fost prins și dus din Siria la Roma, ținut fiind de 10 ostași, pe care-i numește "cei zece leoparzi ai mei." La Roma a fost aruncat la lei, care l-au devorat, iar moaștele lui ce- au mai rămas, au fost adunate de către creștini și duse în Antiohia. Pe vremea turcilor, moaștele sale au fost din nou readuse la Roma și se află situate în biserica Sfântul Clement.

Cap. I

1 Ignațiu care deasemenea mai este numit și Teoforus, către biserica din Efes din Asia; ce-a mai meritată fericire; binecuvântată prin măreția lui Dumnezeu Tatăl, care-le este din veci înainte de începutul lumi, în slava sa veșnică și neschimbătoare; fiind unită și aleasă prin adevărata sa pasiune, în acord cu voia Tatălui și a lui Iisus Hristos Dumnezeuul nostru; toată fericirea în Iisus Hristos și slava sa nepătată.

2 Am auzit multe despre numele vostru, iubiților în Dumnezeu; căci ați păstrat dreptatea voastră neclintită, în acord cu lupta și iubirea care este în Iisus Hristos, Salvatorul nostru.

3 Ați fost foarte stăruitori, iubiților în Dumnezeu și în sângele lui Hristos; ați îndeplinit la perfecțiune toate faptele care au fost supranaturale pentru voi.

4 Auzita-ți că am venit snopit în bățai din Siria; pentru faptele noastre comune și nădejdea cu credința în rugăciunile noastre, pentru a lupta cu

fiarele din Roma. Ca prin suferință să devin întradevăr un ucenic al Său; care-le i-a dat lui Dumnezeu, oferta și sacrificiul nostru. Am primit prin urmare, în numele lui

Dumnezeu, întreaga voastră mulțime prin Onesimus.

5 Care-le are o inexprisibilă iubire pentru voi, iar care prin trup este episcopul vostru; pe care l-am conjurat prin Iisus Hristos, să vă iubească, ca să puteți, prin urmare, să deveniți cu toți asemeni lui. Și binecuvântat să fie Dumnezeu, care-le s-a mărit în voi și ați devenit atât de vrednici pentru el, care este un episcop excelent.

6 În ceea ce-l privește pe slujnicul meu Burus și al vostru diacon, prea binecuvântat în faptele lui Dumnezeu; vă implor pentru onoarea voastră, să-l îngăduiți.

7 Și Crocus, care este la fel vrednic și lui Dumnezeu și vouă; care-le în toate m-a bucurat, precum și pe Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, laolaltă cu Onesimus și Burus și Euclus și Fronto; prin caritatea căroră, vă văd pe voi toți.

8 Prin credință și cu toată stăruința voastră, este însemnat să-l slăviți pe Iisus Hristos, care va slăvit pe voi; ca printr-o uniformă ascultare, să deveniți perfecți, uniți laolaltă, într-un singur gând și într-o singură judecată; ca toți să vorbească în toate, aceleași concepții.

9 Ca să puteți laolaltă să vă sfințiți cu toți.

10 Aceste lucruri, prescriu vouă, nu că ași fi eu vreun om extraordinar; dar am fost

bătut pentru numele Său. Nu sânt încă perfect în Iisus Hristos, însă acum încep să învăț și să vorbesc, voi fiind confrăți ai mei, laolaltă cu mine.

11 Căci sântem conlucrători în credință, în sfaturi, în răbdare, în suferință îndelungată; și am fost primul care v-am luat și exortat, ca toți să ne grăbim ai sluji lui Dumnezeu.

12 Căci Iisus Hristos, inseparabila noastră viață, a fost trimis de Tatăl; precum episcopi sânt după voia lui Iisus Hristos.

13 De aceea vă chemăm ca împreună să umblați în acord cu voința episcopilor, precum și faceți.

14 Căci faimoși noștri enoriași, vrednici lui Dumnezeu, corespund cu episcopi exact ca și cordelinele unei harfe.

15 De aceea în armonia și concordanța voastră Iisus Hristos cântă; iar fiecare dintre voi întocmește corul.

16 Ca toate notele să fie de iubire și să ridice o cântare lui Dumnezeu, într-o unitate și o voce, să cântați Tatălui prin Iisus Hristos; până la sfârșit, când vă vor auzi ambi și vă vor primi faptele voastre, căci sânteiți întradevăr membrele fiului său.

17 De aceea vă este cu câștig vouă să umblați într-o armonie de unitate, să aveți întodeauna binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cap. II

1 Căci dacă eu în așa scurt timp, m-am familiarizat cu episcopul vostru, nu în sens trupesc ci în sens duhovnicesc; cu atât mă gândesc mai mult că sunteți voi fericiți, că-l aveți în preajma voastră, precum biserica este față de Iisus Hristos și Iisus Hristos față de Tatăl, ca toate să fie unite într-o unitate.

2 Să nu se înșele nimeni; dacă cineva n-a fost în altar, acela a fost deprivat de pâinea lui Dumnezeu. Căci dacă rugăciunile a doi credincioși au așa putere, cu atât mai

multă putere va avea episcopul și biserica întregă.

3 Aceia care nu vin laolaltă și în același loc cu el, este mândru de sine și deja s-a și condamnat singur. Căci scis este: "Dumnezeu urăște mândria." Să luăm aminte prin urmare, să nu ne ridicăm împotriva episcopilor, ca să putem fi un subiect al lui Dumnezeu.

4 Cu cât mai mult cineva îl vede pe episcop a fi tăcut, cu atât să aibe mai mare stimă pentru el. Căci acela care l-a pus stăpân peste casa sa, știe de ce la pus. Evident este că trebuie să privim la episcop, la fel ca la Dumnezeu în persoană.

5 Și întradevăr Onesimus are merite deosebite în ordinea dreaptă a voastră, în Dumnezeu; ca toți să trăiți în adevăr și nici o erezie să nu se manifeste printre voi. Căci nimănui să nu vă rugați, înafară de Iisus Hristos, în adevăr.

6 Fiindcă au fost unii care prin viclenie au căutat la numele lui Hristos; și au făcut lucruri deșarte în fața lui Dumnezeu, de care voi trebuie să fugiți, precum ați fugit de fiarele sălbatice. Căci ei sânt câini turbați, care mușcă pe neașteptate; care trebuiesc vindecați, dar din greu.

7 Este un singur medic și fizic și spiritual, făcut și nefăcut, Dumnezeu incarnat; viața ce-a adevărată din moarte, a lui Maria și Dumnezeu; primul posibil și imposibil; Iisus Hristos Domnul nostru.

8 De aceea, nu lăsați pe nimeni să vă inducă în eroare, cum na-ți lăsat până acum, fiți în întregime slujnici lui Dumnezeu. Cu atât mai mult, cu cât între voi nu este dezacord; deci trăiți în acord cu voia lui Dumnezeu. Sufletul meu este pentru voi și eu exalt de bucuria biserici voastre din Efes.

9 Cei ce sânt din carne, nu pot făptui fapte duhovnicești și nici invers. Cel care are înflăcărare, nu poate fi infidel și nici cel infidel, nu poate avea înflăcărare. Însă chiar acele lucruri pe care le faceți în acord cu

carnea, sânt duhovnicești; cu atât mai mult, cu cât pe toate le faceți în Hristos.

10 Am fost înștiințat de careva, care au trecut pe la voi, că au conspirat o doctrină fățarnică; pe care nu i-ați suferit printre voi. Astupați-vă-ți urechile ca să nu ascultați acele lucruri spuse de ei; ca să puteți deveni stânci pregătite pentru zidirea templul Tatălui; ascenzând în înălțimi prin Crucea lui Hristos.

11 Folosind Duhul Sfânt, ca pe o sfoară; credința voastră va fi suportul vostru iar caritatea voastră, ce-a care vă conduce spre Dumnezeu.

12 Voi împreună cu toți într-o singură călătorie, plini de Dumnezeu, santeți templul său duhovnicesc; plini de Hristos, plini de sfințenie; împodobiți în toate cu poruncile lui Dumnezeu.

13 În care și eu mă fericesc, căci am fost făcut vrednic de această epistolă, laolaltă cu voi, ca în respect pentru lumea de dincolo, să nu iubiți nimic înafară de Dumnezeu.

Cap. III

1 Rugați-vă-ți fără încetare pentru alți oameni; căci nădejdea este pentru ispășirea lor, să se poată apropia de Dumnezeu. Instruiții în faptele voastre, să vadă că altă cale nu este.

2 Fiți buni cu ei; umiliți și încurajați; la blasfemiile lor voi vă rugați pentru ei; pentru erorile lor fiți fermi în credință; când sunt aroganți voi fiți blânzi, nu imitați calea lor.

3 Să fim duhovnici și povățuitori lor în bunătate și modestie, dar totodată să fim ucenici ai Domnului. Căci cine a fost mai în suferințe? Mai destituit? Mai persecutat?

4 Ca nici un fir de iarbă a diavolului, să nu fie găsit printre voi; ci să rămâneți în suferințe și sobrietate, atât a sufletului, cât și a duhului în Iisus Hristos.

5 Să fim foarte respectuoși și să avem frică de Dumnezeu; și suferință îndelungată și răbdare, ca să nu fim judecați de el.

6 Să avem frică de indignarea care va veni; s-au să iubim slava pe care am îmbrățișat-o astăzi. Să fim în Hristos Iisus găsiți într-u viața ce-a adevărată.

7 Înafară de el, nimic să nu vă fie vrednic vouă, pentru care și eu port aceste suferințe, aceste bijuteri duhovnicești pentru preamărirea lui Dumnezeu.

8 De aceea vă conjur, să fiți întodeauna alături de mine, ca să fiu găsit în mulți Creștini din Efes, care au fost întodeauna în acord cu Apostoli, prin puterea lui Iisus Hristos.

9 Voi cu toți știți cine sânt; și cui scriu eu. Sânt o persoană condamnată; astfel ca să pot obține mila, mă expun pericolului; da, confirm împotriva pericolului.

10 Sunteți calea celor care luptă pentru Dumnezeu; confrăți lui Pavel în misterele Evangheliei; sfânt și martir, vrednicul și prea fericitul Pavel; la a cărui picioare voi desluji să mă aflu, când voi sosi la Dumnezeu; care în toate epistolele sale a vorbit despre voi în Iisus Hristos.

11 De aceea să aveți mai multă râvnă, împreună să dați laudă și cinste lui Dumnezeu. Căci împreună santeți mai puternici; și puterile diavolului vor fi distruse iar tendința sa dizolvată; prin unitatea credinței voastre.

12 Și întradevăr, nimic nu este mai bun decât pacea, prin care și credința pământească și ce-a duhovnicească este împăcată.

13 Dintre toate, nimic nu vă este ascuns vouă; dacă vă păstrați credința voastră la perfecție și caritatea în Hristos Iisus, care-le este începutul și sfârșitul vieți.

14 Căci începutul este credința iar sfârșitul este milostenia. Aceste lucruri sunt una în Dumnezeu. Toate celălalte lucruri în ceea ce privește viața sfântă, provin din aceasta.

15 Nimeni nu poate profesa o luptă în adevăr, păcătuind și nici cel în milostenie, nu poate urâ.

16 Pomul se manifestă prin fructele sale; prin urmare și ce-i ce-și spun lor Creștini, știu ce au de făcut.

17 Căci Creștinismul nu este o luptă de profesie pentru înstrăinare; ci se manifestă prin puterea credinței; dacă omul este găsit credincios, până la capăt.

18 Este mai bine pentru om să-și păstreze pacea și să ajungă, decât să spună că este Creștin și să nu ajungă.

19 Este bine să dai povețe, dacă aceea ce spui este înțelept.

20 Dar este numai un stăpân care a vorbit și s-a făcut; dar și acele lucruri pe care le facem fără a vorbi, pot fi vrednice Tatălui.

21 Aceia care posedă cuvântul lui Iisus, sunt capabili să înțeleagă tăcerea sa, dacă este perfect; și ambi vor face în acord cu cele vorbite și vor ști lucrurile cele nevorbite.

22 Nimic nu-i este ascuns lui Dumnezeu și chiar secretele noastre sânt aproape de el.

23 Să facem, prin urmare, acele fapte prin care apoi Dumnezeu să se manifeste prin noi; să putem fi templul lui și el Dumnezeul nostru. Căci el se va manifesta prin lucrurile pe care noi cu dreptate le iubim.

Cap. IV

1 Nu vă lăsați înșelați duhovnici mei. Căci cei ce despart familii, prin adulter, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

2 Dacă aceștia care păcătuiesc în carne vor suferi moartea, cu atât mai mult o va suferi acela care-l corupe pe cel în credința lui Dumnezeu, pentru care Hristos a fost răstâgnit.

3 Ce-i ce s-au defăimat în felul acesta, vor fi aruncați în focul cel veșnic; și la fel va fi cu toți ce-i ce s-au dat de partea lor.

4 Pentru cauza aceasta, Domnului i-au turnat ulei pe cap și a fost uns; ca să poată împărți pâinea veșniciei în biserica sa.

5 Să nu vă lăsați, prin urmare, să fiți unși cu uleiul cel parfumat al prințului lumii acesteia; ca nu cumva să vă captureze de la viața pe care o aveți înaintea voastră.

6 Și de ce nu sântem cu toți la fel de deștepți, noi care am primit înțelepciunea lui Dumnezeu, care este Iisus Hristos? De ce suferim noi să pierim și nu să trăim în această viață?

7 Viața mea să fie sacrificată pentru doctrina cruci. Aceasta este un scandal pentru necredincioși, iar pentru noi înseamnă salvare și viață veșnică.

8 Unde este cel deștept? Unde este disputa? Unde este mândria celor numiți deștepți?

9 Căci Dumnezeul nostru Iisus Hristos, s-a dispensat de Dumnezeu și a fost născut de Maria, care este din sămânța lui David, prin Duhul Sfânt; și a fost botezat, ca prin pasiunea sa, să poată purifica apa, pentru ceilalți.

10 Iar Fecioria Mariei și a lui, care l-a născut ea, a fost ținută în secret de prințul acestei lumi; precum și moartea Domnului pe cruce; iar pomul misterelor celor mai mari din lume, au fost ținute în secret de Dumnezeu.

11 Cum s-a manifestat prin urmare, Salvatorul nostru în lume? O stea s-a arătat pe cer, printre celălalte stele, iar lumina ei era inexprisibilă, iar noțiunea ei a provocat groază în mintea oamenilor. Dar tot restul stelelor și soarele și luna, au fost corul acestei steli; căci ea a luminat mai tare decât toate.

12 Iar oameni au început să-și pună întrebarea, de unde a apărut această stea, atât de diferită de celălalte.

13 Și toată puterea magiei s-a dizolvat și toate coastele slăbiciunilor au fost distruse; și ignoranța oamenilor a fost dată la o parte; iar împărăția ce-a veche a fost diminuată; iar Dumnezeu în persoană a apărut sub formă de om, pentru reînnoirea vieții veșnice.

14 De atunci a început tot ceea ce Dumnezeu a pregătit, de atunci s-au schimbat multe lucruri; cu atât mai mult, cu cât el a dorit diminuarea morții.

15 Dacă-mi va da putere Iisus Hristos prin rugăcinunile voastre și prin voia lui; eu vă voi scrie în ce-a de-a doua epistolă a mea, despre dispensarea de care am început acum, care este Iisus Hristos în credința și milostivirea sa; în suferința și învierea sa.

16 În special dacă Domnul îmi va da de știre că sunteți cu toți împreună în faptele lui Iisus Hristos, care-le a fost din sămânța lui David, în privința trupului; Fiu al omului și Fiul lui Dumnezeu. Dați ascultare supușilor voștri, cu o afecțiune pură; rupând una și aceeași pâine, care este medicina imortalității; antidotul nostru, ca să nu murim, ci să trăim veșnic în Iisus Hristos.

17 Sufletul meu să fie al vostru și cu cei din Smirna, cărora le-am scris deasemenea; de unde vă voi mai scrie și vouă, cu voia Domnului. Vă iubește și Policarp la fel ca și mine. Amintiți-vă-ți de mine la fel cum Iisus Hristos și-a amintit de voi.

18 Rugașivă-ți pentru biserica din Siria, de unde am plecat spre Roma legat în juguri, fiind ultimul dintre toți luptători credinței de acolo, care m-am făcut vrednic să găsesc slava lui Dumnezeu.

19 Rămâneți cu bine în Dumnezeu și Iisus Hristos nădejdea noastră comună. Amin.

Epistola lui Ignațiu către biserica din Filadelfia

Cap. I

1 Ignațiu care mai este numit și Teoforus, către biserica lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului nostru Iisus Hristos, din Filadelfia în Asia; care a primit milostivire fiind în acord cu Dumnezeuul nostru; și plină de râvnă, umilintă și înviere; pe care o salut în sângele lui Iisus Hristos, care-le este eterna și nepătata noastră fericire; în special dacă sunt în uniune cu episcopul, credincioșii și diaconii, care se manifestă toți în acord cu voia lui Iisus Hristos, pe care Dumnezeu l-a așezat prin voia sa, mai sus de toate cerurile prin Duhul Sfânt.

2 Prin al vostru episcop, pe care îl știu că a primit conducerea voastră, nu de la sine, nici de la oamnei, nici în deșertăciune, ci prin iubirea în Dumnezeu Tatăl și a Domnului nostru Iisus Hristos.

3 A cărui modestie eu o admir; care prin liniștea sa este capabil să întreprindă mai multe decât alți, care vorbesc în gol; păstrând poruncile în armonie, asemeni cordelinelor unei harfe.

4 De aceea, sufletul meu estimează gândirea sa în Dumnezeu, foarte mult, știindu-l a fi roditor în toată virtutea și perfect. Plin de existență, liber de pasiune și în acord cu aceasta, moderat în viul Dumnezeu.

5 De aceea fiind fii lumini și ai adevărului; fugiți de diviziune și doctrini false; ci unde vă este păstorul, acolo voi să fiți; să-l urmați ca niște oi credincioase.

6 Căci sunt mulți lupi flămânzi, care au plăcerea de-a vă captiva, fiindcă

mergeți pe calea lui Dumnezeu; însă care în unirea voastră nu-și pot găsi loc.

7 Abțineți-vă-ți prin urmare de la ierburile rele, pe care Iisus Hristos nu le-a semănat, căci acestea nu aparțin plantației Tatălui. Nu spun aceasta fiindcă am găsit dezbinare printre voi, ci să fiți în maniera purității.

8 Căci orcâți am fi ai lui Dumnezeu și ai lui Iisus Hristos, să fim cu episcopi noștri. Și orcâți prin ispășire ne întoarcem unități bisericești, toți să fim slujnici ai lui Dumnezeu, ca să trăim în acord cu Iisus.

9 Nu vă lăsați înșelați, iubiților. Dacă cineva încearcă vreo schismă în biserică, acela nu va obține împărăția lui Dumnezeu. Dacă cineva umblă după alte opinii, el nu este în acord cu pasiunea lui Hristos.

10 Prin urmare, tendința voastră să fie numai părtașa sfintelor euharistii.

11 Căci unul este trupul Domnului nostru Iisus Hristos și numai o cupă a sângelui său în unitate, pe altar.

12 Precum este un episcop laolaltă cu credincioșii săi și diaconii, slujnici ai mei, ca tot ce veți face, să faceți în acord cu Dumnezeu.

Cap. II

1 Iubiților, dragostea pe care o am printre voi, mă face și mai fericit. Mă angajez să vă apăr de pericol, s-au mai bine spus, nu eu, ci Iisus Hristos; în care-le am suferit cu multă frică, fiind unica cale de-a suferi.

2 Iar rugăciunile voastre în Dumnezeu, mă vor vindeca și mă vor face perfect, ca să mă învrednicesc de

partea lui Dumnezeu, în mila sa; vorbind de Evanghelie ca de trupul lui Hristos și de Apostoli ca de credincioși biserici.

3 Să-i iubim deasemenea și pe proroci, cu atât mai mult, cu cât ei ne-au arătat calea spre Evanghelie și nădăjduirea în Hristos și în așteptarea sa.

4 Crezând în el, au fost salvați în unitatea lui Iisus Hristos; fiind oameni sfinți vrednici de iubire, care și-au pus întrebarea:

5 Cine va primi mărturia lui Iisus Hristos și va fi enumerat în Evanghelia nădăjduiri comune?

6 Dar dacă cineva vă va propovădui legea Evreilor vouă, să nu le dați ascultare; căci este mai bine să fi circumscis și să primești doctrina lui Hristos, decât să nu fi, dar să primești Iudaismul.

7 Dar în cazul în care cineva nu-l mărturisește pe Iisus Hristos, aceia nu sunt decât monumente și morminte ale morți, deasupra cărora stau scrise doar numiri de oameni.

8 Distrageți-vă de la slăbiciuni; să nu cădeți prinși în curse de către prințul acestei lumi și în vicleniile lui. Ci fiți cu toți la un loc, în aceiași încăpere cu o inimă împlinită.

9 Și-l binecuvântează pe Dumnezeu căci am fost găsit vrednic de voi, că nu sunteți lăudăroși și mândri de sine.

10 Și am dorința ca nici unul dintre voi, să nu se răzvrătească, din toți cei ce i-am convertit.

11 Căci dealtfel, mulți se vor înșela în privința mea în sens trupesc; însă sufletul fiind de la Dumnezeu, nu va putea fi înșelat, căci el bine știe de unde a venit și încotro se îndreaptă; și redovedește secretele inimi.

12 Cu lacrimi în ochi și cu voce tare, v-au vorbit să vă țineți de episcopi și de credincioși și de diaconi.

13 Acum unii susțin că eu am vorbit să se facă între voi discordie.

14 Dar Domnul îmi este martor, pentru care port aceste juguri, că nu m-am referit la așa ceva. Ci duhul vorbește, spunând celui înțelept: Nu faceți nimic fără episcop.

15 Păstrați-vă-ți trupul ca pe un templu al lui Dumnezeu. Iubiți unitatea, fugiți de la discordie; umblați pe urmele lui Hristos, pe cum a umblat el pe ale Tatălui.

16 Am spus aceasta ca om care este compus din unitate, căci unde este discordie și indignare, Dumnezeu nu ajută.

17 Însă Dumnezeu îi iartă pe toți cei ce se vor căi, dacă se vor întoarce unității lui Dumnezeu și consiliului episcopal.

18 Căci eu cred în slava lui Iisus Hristos, că vă va elibera de orice jug.

19 Prin urmare, vă conjur, să nu faceți nimic înafara credinței, ci în acord cu instrucțiunile lui Hristos.

20 Findcă am auzit că uni vorbesc: "Căci dacă nu voi afla în original, Evangheliei nu voi da crezare." Iar atunci eu spun, este scris: "Au răspuns ceea ce stă scris în copiile lor false."

21 Pentru mine Iisus Hristos stă în locul tuturor monumentelor neprihăniri din lume; împreună cu toate celălalte monumente nepătate, crucea sa și moartea și învierea și lupta prin el; iar eu doresc ca prin credința voastră el să fie justificat.

22 Preoți întradevăr sânt buni, dar mult mai bun este Preotul cel Înalt, căruia i-a fost închinată Sfânta Sfintelor, în care au fost așezate secretele lui Dumnezeu.

23 Ea este ușa Tatălui, prin care Avram și Isac și Iacob și toți profeți au intrat; la fel cum și Apostoli și biserica.

24 Și toate aceste lucruri fiind spre unitate în Dumnezeu; Evanghelia este o

lucrare, mai presus de oricare alta, cuprinzând venirea Salvatorului nostru, a Domnului Iisus Hristos, pasiunea sa și învierea.

25 Căci iubiți noștri profeți, s-au referit la el; iar Evanghelia este perfecțiunea incorupției. Toate la un loc sânt bune, dacă aveți credință deplină.

Cap. III

1 Acum în ceea ce privește biserica din Antiohia, care este în Siria, care prin rugăciunile voastre și prin mila voastră pe care le aveți în Iisus Hristos, este în pace. Datorită vouă va deveni biserica lui Dumnezeu și dați ordin ca unii diaconi să meargă la ei ca ambasadori ai lui Dumnezeu; să se bucure la văzul lor și să-l preamărească pe Dumnezeu.

2 Binecuvântat să fie omul în Iisus Hristos, care va fi găsit vrednic de faptele sale; prin care și voi veți fi slăviți.

3 Acum dacă vă este pe voie și vă este cu putință, să faceți aceasta pentru slava lui Dumnezeu; precum au făcut-o și alte biserici învecinate; le-au trimis lor episcopi, câțiva preoți și diaconi.

4 Iar în ce-l privește pe Filo diaconul din Cilicia, a fost vrednic, el îmi ajută mie în cuvântul lui Dumnezeu; laolaltă cu Reus din Agatopolis, o persoană bună, care m-a urmat chiar din Siria, fără a ține cont de viața sa. Aceasta vă poate fi vouă încă o mărturie.

5 Și eu aduc mulțumire lui Dumnezeu, ca voi să-i primiți precum Iisus Hristos vă va primi pe voi. Iar ce-i ce i-au dezonorat, pot fi iertați prin slava lui Iisus Hristos.

6 Caritatea duhovnicească care este la Troas, vă salută; din care loc și eu vă

scriu vouă prin Burus, care m-a însoțit din Efes și Smirna, din respect.

7 Iisus Hristos să-i onoreze pe toți cei ce cred în el, în trup și suflet, în râvnă, în iubire și unitate. Cu bine în Hristos Iisus, nădejdea noastră comună.

Epistola lui Ignațiu către Romani

Cap. I

1 Ignațiu, care-le mai este numit și Teoforus, către biserica care a primit milostivirea de la Prea Înaltul Tată și unicul său fiu născut; iubit și iluminat prin voia sa, care-le le-a făcut pe toate, care este Dumnezeu nostru, prezent și la Romani, pe care îi salut în numele lui Iisus Hristos; în care-le suntem uniți cu toți în trup și suflet, în toate poruncile sale; fiind plini de grația lui Dumnezeu; toată plăcerea în Iisus Hristos Dumnezeu nostru.

2 Fiind legat în juguri pentru Iisus Hristos; am dorit cu atât mai mult, să vă văd și să vă dau salutare cu voia lui Dumnezeu, care sper să mă învrednicească să-mi văd capătul, la care de mult aștept.

3 Sper să primesc grația sa în acest sens, fără vreun impediment și să-mi primesc cele prevăzute pentru mine.

4 Dar îmi este frică ca iubirea voastră, să nu înceteze; căci este ușor pentru voi să faceți ce veți vrea, decât va fi greu pentru mine să urc la Dumnezeu, dacă voi fi strâmtorat din partea voastră.

5 Nu că voi mulțumi vouă ca oameni ci lui Dumnezeu. Căci și mie mi-ați lua oportunitatea să ajung la El și nici voi na-ți avea-o; decât dacă vă veți păstra tăcerea pentru o credință mai bună. Căci

dacă ve-ți tăcea în favoarea mea, ma-și fi făcut părtaș al lui Dumnezeu.

6 Iar dacă ați iubi trupul meu, ar fi trebuit s-o i-au de la început. De aceea, nu-mi puteți face mai mare favoare, decât aceea să sufăr, ca să fiu sacrificat

pentru Dumnezeu, acum când altarul său este deja pregătit.

7 Căci dacă vă veți purta în iubire laolaltă, veți putea să mulțumiți Tatălui, prin Iisus Hristos, care-le a binevoit să vi-l aducă pe episcopul din Siria la voi, fiind chemat din răsărit în apus.

8 Căci este bine pentru mine să fiu mutat de pe pământ la Dumnezeu, să mă pot înălța din nou la el.

9 Na-ți invidiat pe nimeni și ați sfătuit pe alți. Prin urmare, acum trebuie să faceți și singuri ceea ce ați îndemnat pe alți.

10 Singura rugăciune pentru mine este ce-a dinăuntru și înăuntru, cu voia lui Dumnezeu; ca să pot spune nu numai, voi face, ci cu adevărat să fiu Creștin în nume.

11 Căci dacă voi fi fost găsit ca un Creștin, ași fi deslujit apoi să fiu și numit astfel, să fiu puternic în credință; și na-și mai fi avut nevoie să apar în lume.

12 Nimic nu este bun din cele văzute.

13 La fel se manifestă și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, care-le este acum în Tatăl.

14 Căci Creștinul nu prestează o faptă, o opinie, ci o greatitudine a minții; și în special când este urât de lume.

Cap. II

1 Am scris bisericilor și le-am dat de înțeles, că voia mea este să mor pentru Dumnezeu, decât dacă nu vă opuneți.

2 Vă implor să nu-mi arătați o defavoare în privința aceasta. Suferiți-mă-ți să devin hrană pentru

fiarele sălbătice; prin care voi ajunge la Dumnezeu.

3 Căci eu sânt grâul lui Dumnezeu și voi fi mestecat de dinți fiarelor sălbătice, ca să devin pâine curată pentru Hristos.

4 Mai de grabă încurajați fiarele, ca să devină mormântul meu; să nu lase nimic din trupul meu; ca mort fiind, să nu fiu nimănui povară.

5 Atunci întradevăr voi fi ucenicul lui Iisus Hristos, când trupul meu nu va mai vedea lumea. Rugativă-ți prin urmare, către Hristos pentru mine, ca prin aceste instrumente să fiu sacrificat lui Dumnezeu.

6 Eu nu vă poruncesc precum au făcut-o Petru și Pavel. Căci ei au fost Apostoli, eu vă implor, căci ei sânt liberi iar eu încă sânt slujnic.

7 Însă dacă voi suferi, atunci voi deveni un om liber în Hristos și mă voi înălța liber. Dar fiind acum în juguri, nu pot învăța să cer nimic.

8 Din Siria la Roma, am luptat cu fiarele; și pe mare și pe uscat, zi și noapte; fiind lovit de zece leopardzi. Și cum s-ar spune, m-au tratat cu toată bunătatea lor.

9 Dar sânt mai instruit decât toate injuriile lor; încă nefiind pentru aceasta îndreptățit.

10 Îmi veți da voie să-mi găsesc plăcerea, în ceea ce mi-au pregătit fiarele sălbătice; căci voința mea este ca ei să-și exerseze toată ferocitatea lor asupra mea.

11 Pe care-i voi încuraja chiar să fie siguri că m-au devorat și nu să-mi slujească cum au făcut-o la alți, care ne înfricoșăți fiind, nu s-au legat de ei. Căci dacă n-o vor face cu toată ferocitatea, îi voi provoca s-o facă.

12 Iertați-mă-ți în privința asta. Eu știu ce este profitabil pentru mine. Acum am început să fiu ucenic. Nici mă va opri

ceva văzut s-au nevăzut să ajung la Iisus Hristos.

13 Lăsați focul și crucea; lăsați fiarele sălbătice, lăsați să-mi lingă oasele și să-mi smulgă membrele; să mă sfârâme în bucăți și toate torturile posibile ale diavolului să vină asupra mea; doar să ajung la Iisus Hristos.

14 Toate plăcerile și împărățiile lumi pentru mine nu înseamnă nimic. Eu mai de grabă a-și muri pentru Iisus Hristos, decât să împărățesc ce-a mai mare împărăție a lumi. Pe el îl caut care a suferit pentru noi; pe el îl doresc, care-le a înflorit din nou pentru noi. Aceasta este recompensa mea.

15 Iertați-mă-ți iubiților mei, căci nu mă voi ascunde să trăiesc. Nici nu mă veți putea separa de Dumnezeu, pentru lucrurile acestei lumi; nici nu mă veți distrage de la Dumnezeu. Suferiți-mă-ți să intru în lumina ce-a pură; unde întradevăr voi fi slujnicul lui Dumnezeu.

16 Permiteți-mi să imit pasiunea Dumnezeului meu. Dacă cineva din voi îl are în sine; să înțeleagă dorința mea și să aibe milă de mine și de sinceritatea voinței mele.

Cap. III

1 Prințul acestei lumi vrea să mă de-a la o parte și să mă corupă de la rezoluția Dumnezeului meu. Nici unul din voi prin urmare, să nu-l ajute în aceasta. Mai de grabă vă alăturați mie, adică în Dumnezeu.

2 Nu vorbiți de Iisus Hristos și relatați această lume; nici unul să nu aibe dușmănie în voi. Nu gândiți pentru mine când voi veni la voi și apoi să nu-mi dați ascultare, ci mai de grabă credeți în ceea ce vă scriu acum.

3 Căci gândiți ca eu să trăiesc, când scriu aceasta, dar eu vreau să mor. Iubirea mea este răstăgnită, iar flacăra din mine nu dorește apă; ci dorește să trăiască și să înflorească în mine, spunând: Vino la Tatăl.

4 Nu am nici o plăcere în hrana corupției, nici plăcere nu am în viața aceasta.

5 Ci doresc pâinea lui Dumnezeu care este Iisus Hristos și băutura care este sângele său; care este o iubire incoruptibilă.

6 Nu mai vreau să trăiesc ca om obișnuit, nici prin consimțământul vostru. Fiți voitori ca și voi să fiți plăcerea lui Dumnezeu. Vă exorcizez prin câteva cuvinte. Mă rog vouă, credeți-mă-ți.

7 Iisus Hristos vă va arăta că vorbesc adevăr. Gura mea este fără viclenie și Tatăl vorbește prin mine. Rugați-vă-ți prin urmare, pentru mine, să pot obține ceea ce doresc.

8 Nu vă scriu în trup, ci în acord cu voia lui Dumnezeu. Dacă voi suferi, mă veți iubi, dar dacă mă veți alunga, mă voi urâ pe mine.

9 Amintiți-vă-ți în rugăciunile voastre de biserica din Siria, care acum se bucură în Dumnezeu și este păstorită de el, în locul meu. Lăsați pe Iisus Hristos să o poarte peste marea milostenie a voastră.

10 Dar sânt rușinat să mă enumăr printre ei. Căci nu sânt vrednic, fiind ultimul dintre ei și unul născut înafara ei. Ci prin milostenie voi obține să ajung cineva, dacă voi ajunge la Dumnezeu.

11 Sufletul meu vă salută și mila biserici care m-a primit pe mine în numele lui Iisus Hristos; Căci ce-i ce nu sunt aproape de mine în drum, să mergă în orașul următor, să mă întâlnească.

12 Aceste lucruri vă scriu din Smirna, prin ce-a mai vrednică biserică din Efes.

13 Cu mine este laolaltă și cu mulți alți, Crocus, foarte iubit de mine. Cât pentru ce-i ce vin din Siria și vor merge înaintea mea la Roma, în slava lui Dumnezeu, presupun că nu veți fi ignoranți față de ei.

14 Căci sunt vrednici de voi și de Dumnezeu; să-i ajutați în toate.

15 Ceea ce v-am scris a fost înainte de ce-a de-a noua zi a calendarului lui Septembrie. Fiți tari până la sfârșit, în umilința lui Iisus Hristos.

Epistola lui Ignațiu către biserica din Smirna

Cap. I

1 Ignațiu, care mai este chemat și Teoforus, către biserica lui Dumnezeu Tătăl și a preaiubitorului său fiu Iisus Hristos, pe care-le Dumnezeu l-a binecuvântat în toate cele; fiind plin de râvnă și milă, căci nu este dar mai mare în Dumnezeu și mai roditor în sfinți, decât acesta. Biserici din Smirna, care este în Asia, toată fericirea prin sufletul ei imaculat și cuvântul lui Dumnezeu.

2 Îl laud pe Dumnezeu și Iisus Hristos pentru că va dat o astfel de înțelepciune.

3 Căci am observat că lupta voastră a crescut neconținut de când ați fost pironiți pe crucea Domnului nostru Iisus Hristos, și pe cale trupească dar și sufletească; și va-ți confirmat în iubire prin sângele lui Hristos și ați fost strâns atrași de lucrurile sfinte ale Domnului.

4 Căci el a fost cu adevărat în carne din seminția lui David, însă a mai fost și Fiul lui Dumnezeu; după voia și puterea lui Dumnezeu; cu adevărat născut din Fecioară și botezat de Ioan; ca toată dreptatea și bunătatea să poată fi împlinită în el.

5 Și a fost cu adevărat răstâgnit de Pontiu Pilat și de Herod Tetrarhul, fiind pironit pentru noi în trup; lângă roadele din care suntem noi, chiar de ce-a mai binecuvântată pasiune a lui.

6 Ca să poată ridica un semn pentru toate viacurile, prin răstâgnirea sa, pentru toți slujitori, sfinți și drepti și pentru Evrei și Proroci, într-un trup al bisericii sale.

7 Toate acestea el le-a suferit pentru noi, să putem fi salvați. Și a suferit într-

adevăr, precum într-adevăr a înviat apoi la cer; și nu cum spun unii necredincioși, că a suferit doar imaginar. Imaginari fiind ei.

8 Și precum vor crede, așa li se va face lor; când se vor detașa de trup, vor deveni doar niște suflete simple.

9 Căci eu chiar știu că și după răstâgnire, el a fost în trup și cred că este și acum.

10 Pentru că arătându-se celor ce erau cu Petru, le-a zis: "Puneți mâinile pe mine și vedeți, că nu sunt un demon fără trup. Și pe loc ei au căzut la pământ și au crezut; fiind convinși de trupul și sufletul său."

11 De aceea ei disprețuiesc moartea și au fost găsiți deasupra ei.

12 Căci după răstâgnire el a mâncat și a băut cu ei, dealtfel prin Sufletul său a fost unit cu Tatăl.

Cap. II

1 Vă spun aceste lucruri iubiților mei, ca să nu aveți dubii, ci să credeți așa cum s-au întâmplat.

2 Să vă înarmez împotriva fiarelor în chip de om căroră va trebui nu numai să vă opuneți, ci dacă aveți posibilitate, nici să nu vă întâlniți cu ei.

3 Ci doar să vă rugați pentru ei, căci prin voia lui Dumnezeu, ei se vor putea căi; lucru care iarăși va fi foarte greu, însă nimic nu este cu neputință Dumnezeului nostru Iisus Hristos, căci în el stă puterea vieții celei adevărate.

4 Căci dacă aceste lucruri sunt făcute pentru ca noi să credem în

Domnul, atunci și eu simt nevoia să fiu pus în juguri.

5 Căci de aceea m-am lăsat în ghiarele morții și al focului, săbiei și fiarelor sălbatice!

6 Căci cu cât sânt mai aproape de tăișul săbiei, cu atât sânt mai aproape de Dumnezeu. Iar când voi ajunge printre fiarele sălbatice, voi ajunge la Dumnezeu.

7 Numai în numele lui Iisus Hristos, mă supun tuturor suferințelor laolaltă cu el; care-le a fost făcut om perfect, care mă va sprijini.

8 Pe care alți ne cunoscându-l, l-au disprețuit; sau mai de grabă i-a disprețuit el pe ei, fiind advocați ai morții, mai de grabă decât ai adevărului. Căroră nici prorocirile, nici legea lui Moise nu i-a îndemânat, nici Evanghelia în sine până în zilele astea, nici suferințele noastre ale tuturor.

9 Căci ei consideră aceleași lucruri despre noi. Cu ce profit eu dacă pe de o parte, mă vor slăvi, iar pe de cealaltă îl ocărăsc pe Domnul. Ne mărturisind că este cu adevărat om împlinit?

10 Și ce-i care nu-l mărturisesc, aceia îl disprețuiesc și aceasta înseamnă moarte. De aceea nu mă amestecați cu ei.

11 Da, Dumnezeu îmi interzice chiar și să amintesc de ei, până nu se vor căi și întoarce la credința în Hristos, care este scăparea noastră.

12 Să nu vă înșelați nici unul din voi, căci indiferent; și fapăturile văzute și cele nevăzute, dacă nu dau crezare în sângele lui Hristos, va fi spre condamnarea lor.

13 Cine are urechi de auzit să audă aceasta. Căci nimic nu se face fără voia sa și fără râvnă; și fără milostenie nimic nu se obține.

14 Iar ce-i ce sunt de opinii diferite de ale noastre, care suntem prin harul lui Isus Hristos; cât de contrari sunt ei planului lui Dumnezeu.

15 Ei nu cunosc mila, nici nu le pasă de văduve, de bătrâni și de oropsiți și înjugați și deprivați de libertate, în foame și sete.

16 Ei se abțin de la euharistie și biserică și nu o mărturisesc ca fiind trupul Salvatorului nostru Iisus Hristos; care-le a suferit pentru păcatele noastre, pe care Tatăl Atotmilostiv l-a înviat din morți.

17 De aceea ei mor în disputele lor, dar mult mai bine le-ar fi dacă ar crede, ca într-o bună zi să fie înălțați.

18 De aceea vă sustrageți de la astfel de persoane și nu stați de vorbă cu ei; nici în particular nici în public.

19 Ci dați ascultare prorocilor și în special Evangheliei, în care este exprimată pasiunea lui Hristos și declarată răstăgnirea sa.

20 Și depărtați-vă-ți de la orice discordie, căci aceasta este începutul urâciunilor.

Cap. III

1 De aceea urmați-l pe episcopul vostru, ca pe Iisus Hristos și Tatăl; și pe credincioși, ca pe Apostoli; și pe diaconi, ca pe poruncile lui Dumnezeu.

2 Nimeni să nu se separe, din ce-i din biserică, de episcop.

3 Euharistia să ne găsească într-o manieră comună, căci ea este deasemenea oferită de episcop, sau de ce-l căruia episcopul i-a dat împuternicire.

4 Când vi se arată episcopul în biserică, să-l vedeți la fel ca pe Iisus Hristos.

5 Nu este permis, fără episcop nici săvârșirea botezului, precum nici celebrarea Sfintei Comuniuni; ci aceea ce el aprobă este plăcut și lui Dumnezeu; ca orice va fi făcut, să fie sigur și bine făcut.

6 Căci ceea ce este sigur, este că noi trebuie toți să ne căim și în același timp, să ne întoarcem la Dumnezeu.

7 Este bine să făptuim precum în Dumnezeu așa și în episcop. Căci cine-l onorează pe episcop, îl onorează pe Dumnezeu. Dar cine făptuiește fără înțelepciunea lui, acela păcătuiește.

8 Faceți toate în milă și vrednicie.

9 Ma-ți fericit în toate lucrurile, la fel vă va face și Iisus Hristos vouă. Ma-ți iubit și până am fost printre voi și acum când sânt absent.

10 Ca Dumnezeu să devină recompensa voastră; cărui-a pe toate trebuie să le substituiți. Trebuie să tindeți spre el.

11 Ați procedat bine, când la-ți primit pe Filo și pe Reus Agatopus, care m-au uimit pe mine în cuvântul lui Dumnezeu; ca diaconi ai lui Hristos, Dumnezeul nostru.

12 Căci și ei mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi, cu atât mai mult, cu cât le-ați dat ascultare în toate cele; și nici un lucru de-al vostru nu va fi uitat.

13 Sufletul meu să fie al vostru și jugurile mele pe care nu le-ați disprețuit, nici nu v-au rușinat. Prin urmare nici lui Iisus Hristos, râvna noastră, nu se va rușina de voi.

14 Rugăciunile voastre au fost primite pentru biserica din Antiohia în Siria. De unde am fost trimis legat în juguri. Salutare dau bisericilor. N-am fost vrednic să fiu chemat de acolo fiind mai mic dintre ei.

15 Dar așa a fost voia lui Dumnezeu, care m-a aflat vrednic pe mine, deși eu nu m-am aflat astfel.

16 Dorința mea este ca prin rugăciunile voastre să ajung la Dumnezeu.

17 Ca munca voastră să fie împlinită și pe pământ și în cer. Ași fi măgulit și onorat în Dumnezeu, dacă ați face bine să

trimiteti un delegat vrednic în Siria; să se poată reface din nou ca înainte și să-și primească propriul lor trup.

18 Căci aflu a fi o faptă vrednică, ca voi să trimiteți o epistolă prin cineva de la voi și să le felicite pacea în Dumnezeu; ca prin rugăciunile voastre să-și revină după cele întâmplate.

19 Căci începând să vă perfecționați, începeți și să gândiți în același fel. Când vă hotărâți la fapte bune, Dumnezeu este pregătit să vi le împlinească.

20 Iubirea duhovnicilor din Troas, vă salută; de unde și scriu acum prin Burus, pe care mi l-au trimis împreună din Efes, duhovnici de acolo; care-le în toate mi-a dat ascultare.

21 Harul lui Dumnezeu să-l ajute în toate, căci este un slujnic al lui Dumnezeu.

22 Salutare dau și vrednicilor voștri episcopi și stimaților voștri credincioși și diaconi, dragi mei slujnici; și vouă tuturor în particular și general, în numele lui Iisus Hristos, în trupul și sângele său; în pasiunea și Învierea sa și trupească și sufletească; și în unitatea voastră în Dumnezeu.

23 Harul să fie cu voi și mila și pacea și răbdarea, din ce în ce mai mult, în veșnicie.

24 Salutare familiilor de duhovnici și nevestelor lor și fiilor lor și fecioarelor ce sunt numite văduve. Fiți tari în puterea Duhului Sfânt. Filo care este prezent cu mine, vă salută.

25 Salutare casei lui Tavirus; și rugătivă-ți ca să-l întărești în râvnă și milostenie și trupească și sufletească.

26 Salutare lui Alse, iubitul meu, împreună cu Dafnus și Eutehnus și tuturor.

27 Cu bine în slava lui Dumnezeu.

Epistola lui Ignațiu către Magnesieni

Cap. I

1 Eu Ignațiu care mai sânt numit și Teoforus, către binecuvântata biserică prin harul lui Dumnezeu Tatăl în Iisus Hristos Salvatorul nostru; în care dau salutare biserici din Magnesia de lângă Maeander; dorindu-vă toată fericirea în Dumnezeu Tatăl și Iisus Hristos.

2 Când am auzit de iubirea și milostenia voastră în Dumnezeu, m-am bucurat foarte și am avut dorința de-a vă scrie, de-a vă vorbi în numele lui Iisus Hristos.

3 Căci m-am învrednicit să obțin un nume excelent, în jugurile pe care le-am purtat; dau salutare biserici și vă doresc unire în trup și suflet în Iisus Hristos, viața noastră eternă. Căci nimic nu este mai vrednic decât lupta și milostenia în Iisus și în Tatăl; în care noi debarasându-ne de toate slăbiciunile lumi ăsteia, ne vom găsi plăcerea.

4 Am fost judecat cu dreptate să văd pe Damas, episcopul vostru excelent și pe credincioși voștri foarte vrednici, Basus și Apolonius; prin slujnicul meu Sotio, care este diacon.

5 Prin care am aflat de cuviință să vă scriu, fiind un subiect al episcopului său și al lui Dumnezeu, al credincioșilor și al lui Iisus Hristos.

6 Prin urmare, nu trebuie să vă distrați de la episcop tinerețea lui, ci să-i dați prinos în tot respectul, în acord cu partea lui Dumnezeu Tatăl; precum am observat la credincioși voștri vârsnici; ne luând în seamă vârsta lui, care la prima vedere pare a fi tânără, însă precum fac cei prudenți în Dumnezeu, se supun lui,

sau mai bine zis nu lui, ci Tatălui Ceresc.

7 De aceea vă conjur cu toată sinceritatea, să-i dați ascultare episcopului, căci slujindu-i lui, îi slujiți lui Dumnezeu.

8 Căci dacă nu procedați astfel, voi nu-l înșelați pe cel care-l vedeți înaintea voastră, ci pe cel nevăzut. Căci ceea ce faceți lui, nu se reflectă asupra omului, ci asupra lui Dumnezeu, care știe tainele inimi noastre.

9 Se cuvine prin urmare, nu numai să ne chemăm Creștini, ci să și fim cu adevărat.

10 Precum unii numesc pe guvernatorul lor episcop; dar toate ce le fac, le fac fără știrea lui.

11 Însă aceștia nu sunt conștiințioși și ei nu merg pe calea lui Dumnezeu și pe calea poruncilor lui.

Cap. II

1 Vedeți prin urmare, că toate au un sfârșit; ca aceste două lucruri, viața și moartea; și ambele se vor depărta de la baza lor.

2 Pentru noi există două feluri de monede. Una a lui Dumnezeu și alta a lumi. Dar fiecare din ele au propria lor inscripție gravată pe ele. La fel este și aici.

3 Cei necredincioși, sunt din lumea aceasta; dar credincioși au caracterul lui Dumnezeu Tatăl prin Iisus Hristos. Dacă pentru el nu sântem dispuși să ne dăm viața, înseamnă că viața sa nu este în noi.

4 De aceea, precum am mai vorbit și înainte, toate trebuiesc făcute în credință și milostenie. Vă implor prin urmare, ca studiul vostru să fie în concordanță divină.

5 Episcopii voștri sânt suplinitori ai lui Dumnezeu. Credincioși sânt consiliul Apostolilor și diaconi voștri au fost conjurați în locul lui Iisus Hristos; care-le a fost înainte de viacuri, iar în cele din urmă a venit la noi.

6 Vorbind despre același curs al sfințeniei, fiți în respect unul față de celălalt; și nimeni să nu se uite la aproapele său în trup, ci laolaltă în Iisus Hristos.

7 Să nu permiteți prin urmare, nici o dezbinare între voi, ci fiți uniți în frunte cu episcopi voștri și cu suspuși voștri; care sânt părinți voștri și calea voastră spre nemurire.

8 Precum nici Domnul n-a făcut nimic fără Tatăl, fiind unit cu el. Nici fără Apostoli chiar. Așa că nici voi să nu faceți nimic fără știrea episcopilor și a credincioșilor.

9 Nici nu vă angajați în lucrurile care vă par iraționale.

10 Ci cu toți vă aștrângeți laolaltă, într-un singur loc; având un singur preot, o singură rugăciune-cerință; o singură minte, o nădejde; una în milostenie și umilință.

11 Căci unul este Domnul Iisus Hristos și nimic nu este mai bun decât el. De aceea, veniți toți laolaltă și fiți un templu al lui Dumnezeu, un altar, ca un Hristos; care-le e născut de la Tatăl și una sânt.

1 Nu vă lăsați înșelați de doctrinele străine, basmele vechi, care sunt neprofitabile, căci dacă continuați să trăiți după legea Evreilor, nu veți putea primi harul cel nou, căci chiar și sfinți proroci, au trăit în acord cu Iisus Hristos.

2 Din cauza aceasta au și fost persecutați, fiind inspirați de slava sa, pentru ai convinge pe necredincioși și pe fățarnici că este doar un Dumnezeu, care se manifestă prin Iisus Hristos fiul său; care-le este eternul său cuvânt, în tot și toate.

3 Astfel proroci care au scris legile ancestrale, n-au mai luat în seamă sabbatele, ci au ținut ziua Domnului, prin care și noi ne înălțăm laolaltă cu el și prin moartea sa, pe care alți o contestă.

4 Prin misterul acesta, noi am fost aduși la credință și am fost făcuți discipoli ai lui Iisus Hristos, singurul nostru stăpân.

5 Dacă proroci prin duh l-au primit pe Iisus, atunci cum vom putea noi să trăim fără el.

6 Căci tot el i-a înviat din morți pe ei, care l-au așteptat cu dreptate.

7 Să nu fim atunci, insensibili la bunătate, căci el ne dă după faptele noastre.

8 Deveniți ucenici ai săi. Să învățăm a trăi în acord cu legile Creștinismului, căci oricine se cheamă pe el cu un alt nume decât acesta, nu este de la Dumnezeu.

9 Să lăsăm de-o parte vechiul și dospitul aluat și să-l schimbăm cu cel nou, care-le este Hristos.

10 Exaltați în el; decât dacă nu sânteți corupți, căci după însușirile voastre veți fi judecați.

11 Este absurd să-l chemați pe Iisus Hristos și să practicați Iudaismul. Căci religia Creștină n-o îmbrățișează pe ce-a

Iudaică, ci ce-a Iudaică pe ce-a Creștină, ca fiecare limbă care crede, să fie purtată la Dumnezeu.

12 Vă scriu aceste lucruri, iubiților, nu ca să vă acuz cu ceva pe voi, că voi ați fi în felul acesta, ci ca unul dintre ce-i mai mici dintre voi, să vă sfătuiesc să nu cădeți în vreo ispită, a vreunei doctrine false.

13 Ci să fiți îndeplin cunoscători de nașterea, suferința și învierea lui Iisus Hristos; nădejdea noastră; a cărui împlinire a avut loc în timpul lui Ponțiu Pilat, fiind foarte adevărat; de aceea Dumnezeu vă interzice să-l părăsiți.

Cap. IV

1 Voi putea să am dacă merit plăcere în voi. Căci deși în juguri, nu sunt încă vrednic să mă compar cu unul din voi, care sunteți în libertate.

2 Știu că nu sunteți îngâmfați; căci îl aveți pe Iisus Hristos în inimile voastre.

3 Și în special când v-am lăudat, știu că va-ți intimidat precum este scris: "Cel drept nu se va îngâmfa."

4 Studiați și confirmați doctrina Domnului și a Apostolilor; ca orice ați face să prosperați și în trup și în suflet; în credință și milostenie; și în Fiul și în Tatăl și în Duhul Sfânt al său; într-un început și sfârșit.

5 La un loc cu preafericii voștri episcopi și cu credincioși voștri încununați cu aoreola duhovnicesc, cu diaconi voștri, care sânt în acord cu Dumnezeu.

6 Fiți subiect al episcopilor și între voi, asemeni lui Iisus Hristos și Tatăl, în sens trupesc, ca Apostoli față de Hristos și Tatăl și Duhul Sfânt; să fiți uniți și în trup și în suflet.

7 Știindu-vă plini de Dumnezeu, mai presus ne vom înălța.

8 Aveți mintea plină de rugăciuni pentru mine, ca să mă pot înălța spre Dumnezeu și pentru biserica din Siria, din care nu sunt vrednic să fiu chemat.

9 Căci stau în așteptarea voastră comună de-a vă ruga lui Dumnezeu și în nevoia milostiviri voastre, ca biserica din Siria, să devină vrednică de grija și atenția voastră.

10 Efesenilor, din Smirna vă salut, din care loc v-am și scris vouă; fiind prezent aici prin slava lui Dumnezeu, la fel și voi care într-u totul ma-ți fericit pe mine și pe Policarp, episcopul Smirnei.

11 Toate bisericile în onoarea lui Iisus Hristos vă salută.

12 Cu bine și rămâneți în tăria voastră în concordanță cu Dumnezeu; plăcerea voastră să fie duhul său nedespărțit, care-le este Iisus Hristos.

Epistola lui Ignațiu către Tralieni

Cap. I

1 Ignațiu, care mai este numit și Teoforus, către biserica sfântă din Trales în Asia. Iubiți de Dumnezeu Tatăl și Iisus Hristos; aleși și vrednici de Dumnezeu; pace vouă prin trup și sânge în pasiunea lui Iisus Hristos, nădejdea noastră, în învierea care s-a făcut prin el; continuând tradiția apostolică în plina ei manifestare; vă salut și vă urez toate cele bune.

2 Am auzit despre râvna voastră, care se desfășoară în mare răbdare și care nu reiese doar din conversația voastră, ci este înrădăcinată și încheată în voi.

3 Precum în obișnuința sa episcopul vostru Polibius, mi-a declarat, care-le a venit la mine în Smirna, cu voia lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos, fiind o mare plăcere pentru amândoi în jugurile pe care le port într-u Iisus Hristos; așa că prin el am văzut aspectul întregi voastre biserici.

4 Am azuit mărturisirile voastre despre mine, pentru Dumnezeu. Îmi face impresia că v-am regăsit precum v-am și știut, ca adepți ai lui Dumnezeu.

5 Căci fiind voi subiecți ai episcopului și ai lui Iisus Hristos, în ochii mei voi păreți a trăi nu ca niște oameni, ci în acord cu Iisus Hristos; care-le și-a dat viața pentru noi, ca noi crezând în moartea sa; să ne scape de ea.

6 Este necesar, prin urmare, ca tot ce faceți, să nu faceți fără știrea episcopului vostru. Fiți de asemenea subiecți ai credincioșilor voștri, precum Apostoli față de Hristos speranța

noastră; în care dacă umblăm, vom și fi găsiți în el.

7 La fel și diaconi, reprezentând misterele lui Iisus Hristos, trebuie să stăruiască la toate nevoile voastre duhovnicești; căci nu sunt niște făptași ai cărnii și băuturi, ci ai bisericii lui Dumnezeu. De aceea trebuie să se distragă de la toate relele, ca să fie înflăcărați.

8 Prin urmare, să-i cinstim pe diaconi și să avem respect pentru ei, asemeni ca pentru Iisus Hristos; iar pentru Episcop, ca pentru tatăl; iar pentru confrăți, ca pentru Sanhedrinul lui Dumnezeu și ca pentru Apostoli.

9 Fără aceasta, nu poate persista biserica. Sânt convins că și voi aveți aceleași atitudini ca mine, căci văd în episcopul vostru, părinteasca sa iubire pentru voi.

10 A cărui privire, dă instrucțiuni și a cărui umilință este puternică; și sânt convins că Ateiști chiar, nu pot decât să-l respecte.

11 Dar fiindcă vă iubesc foarte, nu voi fi mai sever cu voi pe tema asta; deși ași putea.

12 Căci am mare înțelepciune în Dumnezeu; însă mă abțin să nu mă pierd în laudele de sine.

13 De aceea, înainte voi avea mai mare frică, să nu dau ascultare cumva celor ce mă pot doborâ.

14 Ce-i ce-mi vorbesc în laudă și sunt severi.

15 Căci întradevăr vreau să sufăr, însă nu pot ști când voi fi vrednic de aceasta.

16 Și în modul cel mai violent; însă spunând aceasta altora, nu se împlinște.

Am nevoie, prin urmare, de pace prin care prințul acestei lumi va fi distrus.

17 Nu vă pot spune mai multe despre lucrurile cerești! - Ca să nu vă sperii pe voi, care încă sânteți prunci în Hristos și nu sânteți pregătiți încă să le primiți; vați fi înădușit cu ele.

18 Căci chiar și eu câte o dată fiind în juguri, nu pot înțelege toate lucrurile cerești.

19 În locurile îngerilor și a celor asemeni lor; iar deasupra a prinților; lucruri văzute și nevăzute, în care sânt și eu încă ucenic.

20 Căci multe lucruri ne sunt nouă oamnelor necunoscute, până ce nu ne apropiem la distanță mică de Dumnezeu.

Cap. II

1 Vă implor, prin urmare, în iubirea lui Iisus Hristos, să nu vă hrăniți decât cu hrană Creștinească, să vă abțineți de la altă păstorie, mă refer la erezie.

2 Căci eretici amestecă doctrina lui Iisus Hristos cu otrava credinței lor.

3 Precum omul amestecă otrava cu vinul dulce, pe care consumându-l cu o plăcere falsă, duce la moartea sa.

4 Păziți-vă-ți de astfel de persoane, să nu fiți omorâți; și vă țineți laolaltă în Iisus Hristos, Dumnezeul nostru și de episcopi voștri și de poruncile Apostolilor.

5 Cel ce este în altar, este pur. Dar cel distras de la episcop, de la credincioși și de la diaconi, acela nu poate fi pur în conștiința sa.

6 Nu spun aceasta că cineva din voi ar face astfel, ci să vă înarmez și să vă pun în gardă, să nu fiți prinși în cursa diavolului.

7 De aceea îngenunchiați și vă reânoiți în credința voastră, care este

carnea Domnului și în milostenie, care este sângele său.

8 Nici unul din voi să nu aibe invidie pe aproapele său. Nu dați ocazie Dreptilor și întregi congregații ale lui Dumnezeu să fie vorbită de rău de nimeni.

9 Căci, "vai de omul acela prin care este blasfemiât numele meu."

10 Astupați-vă-ți urechile, prin urmare și nu ascultați, dacă cineva vorbește contrar lui Iisus Hristos, care-le a fost din seminția lui David și a Fecioarei Maria.

11 Care-le a fost în adevăr născut și a mâncat și a băut și a fost întradevăr persecutat sub Ponțiu Pilat; fiind cu adevărat răstâgnit și mort; iar ce-i din cer și de pe pământ, au fost martori lui.

12 Care-le deasemenea a fost înviat din morți de către Tatăl, la fel cum vom fi și noi care credem, înviați de Iisus Hristos; fără de care noi nu avem viață cu adevărat.

13 Dar dacă Ateiști și cei infideli, spun că el doar a suferit; de ce sunt eu atunci legat în juguri? -De ce vreau să lupt cu fiarele? -Prin urmare, voi pieri eu în pustiu, voi vorbi fals despre Domnul?

14 Fugiți prin urmare, de vlăstarele acestea ale răului, care rodesc roade moarte.

15 Căci acestea nu sunt plantele Tatălui, căci dacă ar fi fost, atunci și brașele lor ar fi din cruce, iar fructele lor nestrucate. Căci Tatăl vă cheamă prin pasiunea sa, pe toți care sunt ai săi.

16 Căci el nu poate fi fără membrele sale. Dumnezeu a promis unire, care este el singur și voi singuri în rugăciunile voastre laolaltă.

Cap. III

1 Vă salut pe voi din Smirna, laolaltă cu bisericile lui Dumnezeu care-le sânt prezente cu mine; care m-au fericit în toate lucrurile, atât în trup cât și în suflet.

2 Prin jugurile mele pe care le port de dragul lui Hristos; ca să mă învrednicesc de Dumnezeu; vă implor pe voi să continuați în frăția și rugăciunea voastră împreună.

3 Căci fiecare dintre voi îl bucură pe episcop și dă onoare Tatălui și lui Iisus Hristos și Apostolilor.

4 Vă implor să-mi dați mie ascultare în iubire, ca să nu mă ridicăți martor împotriva voastră, prin lucrurile ce vi le-am spus.

5 Rugătivă-ți și pentru mine, care în mila lui Dumnezeu stau în așteptarea rugăciunilor voastre, să mă învrednicesc de potirul acesta, să nu fiu respins.

6 Primiți iubirea celor din Smirna și Efes, care vă salută. Amintiți în rugăciunile voastre biserica din Siria, din care n-am fost vrednic să fiu chemat, fiind unul din ultimi din ea.

7 Cu bine în Iisus Hristos; fiți subiecți ai episcopului vostru și poruncilor lui Dumnezeu; și la fel și ai credincioșilor.

8 Iubiți-vă-ți cu o inimă curată. Duhul meu să fie ispășirea voastră, nu numai acum ci și când voi ajunge la Dumnezeu; căci încă sânt în pericol.

9 Însă Tatăl să se manifeste prin Iisus Hristos, pentru a împlini și petiția mea și a voastră, în care puteți fi găsiți nepătați.

Epistola lui Ignațiu către Policarp

Cap. I

1 Ignațiu care mai este numit și Teoforus, către Policarp, episcopul biserici din Smirna, în slujba lui Dumnezeu Tatăl și al Domnului nostru Iisus Hristos; toată fericirea.

2 Știind că atitudinea ta în Dumnezeu, este neschimbată, fixată pe stâncă; de aceea îți aduc mulțumirea, că pot fi împăcat și vrednic să stau înaintea ta, fapt care întodeauna mă bucură în Hristos.

3 De aceea te conjur în harul lui Dumnezeu, în care ești învelit, să-ți menții cu stăruință calea, ca toți cei din preajma ta, să poată fi salvați.

4 Mențineți calea cu toată grija, atât în trup, cât și în suflet; angajează te și mai departe în păstrarea unității, căci nimic nu poate fi mai vrednic decât aceasta. Poartă-i astfel pe toți oamnei la Domnul.

5 Suportă-i în deagostea ta pe toți, precum ai și făcut. Roagă-te fără încetare; cere mai multă înțelegere decât deja ai. Veghează și menține-ți sufletul mereu la pândă.

6 Vorbește tuturor despre împluternicirea ta în Dumnezeu. Adu-i pe cei infirmi în toate, la starea perfecțiunii; unde fapta este minunată, iar dobânda și mai mare.

7 Căci dacă-i iubești pe ucenici cei buni, ce dobândă ai? Cât mai de grabă adu-i pe cei ce umblă în slăbiciuni, în genunchi.

8 Nu toată boala este vindecată cu același emplastru. Dacă boala se arată a

fi vehementă, remediaz-o cu o atitudine mai molcomă. Umblă în toate cele cu înțelepciune ca șarpele, însă fi blând ca un porumbel.

9 Căci de aceea suntem făcuți din trup și suflet, ca să poți balansa lucrurile care îți iese în față.

10 Și roagă-te pentru aceeia ce nu pot vedea, ca prin rugăciune Dumnezeu să-i aducă la tine, astfel ca să nu ai nimic de câștigat, dar să poți oferi tuturor.

11 Timpul decurge împotriva cărmaciului. De aceea nu întârzia cu faptele, ca să te poți înălța la Dumnezeu.

12 Fi sobru ca un combatant al lui Dumnezeu. Căci cununa ta este veșnică și viața eternă; încât îți menți credința. Eu voi fi neschimbat în toate lucrurile, în jugurile mele pe care le-am iubit.

13 Nu-i lăsa pe cei ce par a fi vrednici, însă propovăduiesc altă doctrină, să te distragă. Stai ferm și nemișcat ca o nicovală la loviturile fierarului.

14 Căci este vrednic să fi rănit și totodată neschimbat. Căci noi pe toate trebuie să le îndurăm pentru Dumnezeu, ca el să stea de partea noastră.

15 Fi în fiecare zi din ce în ce mai bun. Ai în considerare timpurile și așteaptă-l pe cel ce este deasupra tuturor timpurilor, etern, nevăzut, dar pentru noi totuși văzut; impalpabil și impasabil, pentru noi subiect de suferință; îndurând orice pentru salvare.

Cap. II

1 Nu închide fereastra ce-a îndreptată către Dumnezeu.

2 Nimic să nu permiți să facă fără știrea și consimțământul tău; precum nici tu fără acordul lui Dumnezeu, precum ai făcut și până acum.

3 Faptele tale să fie mai împlinite.

4 Fiți toți subiecți ai harului lui Dumnezeu.

5 Nu permite credincioșilor să umble liberi în public, ca să nu devină sclavi propriei lor pierzări.

6 Fugiți de arta diavolului; sau mai de grabă, nu menționați despre ea.

7 Spune le surorilor mele, să-l iubească pe Domnul și să fie mulțumite cu soți lor; și în trup și în suflet.

8 Ca de obicei, exortează-i pe duhovnici, în numele lui Iisus Hristos, să-și iubească nevestele, la fel ca Domnul biserica.

9 Dacă vreuna vrea să rămână fecioară, să de-a onoare trupului lui Hristos, să rămână în tihnă. Iar dacă cârtește, atunci e nevrednică; și cei ce vor să fie mai mari decât episcopul, aceia sunt corupți.

10 Însă toți căsătoriți și necăsătoriți, bărbați și femei, să vină la episcop să ceară consimțământul pentru căsnicie. Ca toate să fie în acord cu Dumnezeu și nu spre pierzare.

11 Toate să fie făcute în onoarea lui Dumnezeu.

12 Dați ascultare episcopului, ca și Dumnezeu să vă de-a vouă ascultare. Sufletul meu le dă garanție, celor care se supun episcopului; toți și credincioși și diaconi; și partea mea să fie cu ei în Dumnezeu.

13 Sfătuiți-vă-ți unul cu altul; fiți mulțumiți împreună; umblați împreună, suferiți împreună, dormiți împreună și sculați-vă-ți împreună. La fel cum procedează o gospodină și un vameș devotat. În slujba lui Dumnezeu.

14 Iar pentru cel care luptați și primiți răsplata, să nu-l dezamăgiți; ci botezul vostru să fie ca brațele voastre; râvna voastră ca o cască; mila voastră ca o suliță; iar răbdarea voastră ca o armură.

15 Munca voastră să fie caracterul vostru, ca să puteți obține o meritabilă recompensă. Fiți lung răbdători, unii față de alții, precum este Dumnezeu față de voi.

16 Să mă pot bucura de voi în toate cele.

Cap. III

1 Biserica din Antiohia în Siria, este așa cum v-am spus. Rugați-vă-ți pentru ea, ca prin rugăciunile voastre să pot deveni un adevărat ucenic al lui Hristos.

2 Mi-ar fi de un mare folos, Prea vrednice Policarp, dacă ai chema consiliul la sfat; și să alegeți pe cineva care vă este drag și care este răbdător în fapte, să fie mesager al lui Dumnezeu, ca mergând în Siria să slăvească iubirea voastră inefabilă, în Hristos.

3 Un Creștin, nu are putere prin sine; ci trebuie întodeauna să fie liber pentru slujba lui Dumnezeu. Aceste fapte sunt ale lui Dumnezeu și ale voastre; când le veți perfecționa.

4 Căci v-am dat crezare prin harul lui Dumnezeu că sunteți vrednici de orice faptă bună, pe care o faceți în Domnul.

5 Știind că aveți afecțiune mare pentru adevăr, vă implor prin aceste scrisori scurte.

6 Însă fiindcă n-am ajuns să scriu tuturor bisericilor, pentru că trebuie să plec din Troas la Neapolis, fiindcă aceasta este voia lui Dumnezeu, vă cer

vouă să le scrieți, bisericilor din preajma voastră, ca fiind instruiți în voia lui Dumnezeu, ca și ei să devină la fel.

7 Cei ce vor putea, să trimită mesajele, iar ceilalți scrisorile tot prin voi, ca să fiți slăviți în veșnicie, de care sântem și vrednici.

8 Salutare tuturor pe nume, dar în special nevestei lui Epitropus și întregi ei case și fiilor, pe Atalus pentru care am deosebită plăcere să-l salut.

9 Salutări celui ce va fi trimis de voi în Siria. Slava lui Dumnezeu să fie cu el în veșnicie și cu Policarp, care-l va trimite.

10 Vă doresc toate cele bune și fericire în Dumnezeu, Iisus Hristos, în care ne găsim unitatea și protejarea noastră;

11 Salutare iubitului meu Alse. Cu bine în Domnul.

Epistola lui Policarp către Filipeni

Această lucrare a tradus-o arhiepiscopul Wake. Policarp a fost episcop de Smirna, în Asia Mică. Fînd din Efes în Asia, este născut din părinți creștini, care au fost condamnați la moarte. Din cauza aceea este crescut și botezat de o milostivă creștină pe nume Calista, care i-a și dat numele de Policarp. La vârsta sa de 20 de ani, se alătură Sfântului Ioan Evanghelistul și devine ucenicul lui. Pe vremea lui Marcu-Aureliu (161-180), cam pe la anul 167, este osândit la moarte și ars de viu.

Cap. I

1 Policarp și credincioși care sunt cu el, către biserica lui Dumnezeu care este la Filipi: Milă și pace vouă din partea lui Dumnezeuului celui Atotputernic și a Domnului Iisus Hristos Salvatorul nostru, să fie neconținută.

2 Plăcerea mea în Domnul nostru Iisus Hristos pentru voi este permanentă, căci ați recepționat imaginea adevăratei iubiri; în special pentru cei care purtând jugurile lor au devenit sfinți; care s-au încununat fiind întodeauna aleși lui Dumnezeu și ai Domnului nostru.

3 La fel îmi pare nespuse de bine, căci rădăcina răvnei, care va fost propovăduită din timpuri străvechi, a rămas neschimbată în voi, până în zilele acestea; și a dat roade bogate în Domnul nostru Iisus Hristos, care-le a suferit prin moarte pentru păcatele noastre.

4 Pe care Dumnezeu l-a înviat din morți, înlăturându-i toate durerile nemaivăzute ale morți; care deși voi nu le-ați văzut, dar totuși ați crezut și cu atât mai mult vă veți primi răsplata.

5 Mulți doresc a fi la stadiul vostru, știind că slăvirea voastră nu s-a făcut prin fapte, ci prin voia lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos.

6 De aceea înălțați-vă-ți rațiunea voastră și slujiți-i Domnului cu frică și în adevăr; lăsând la o parte deșărtăciunea și

erorile; prin credința în cel care l-a înviat din morți pe Domnul nostru Iisus Hristos și i-a dat slavă și l-a întronat la dreapta sa.

7 Căruia toate îi sânt supuse, în cer și pe pământ; căruia toate făpturile îi slujesc; care-le va fi judecătorul și celor vi și celor morți; a căror sânge va fi spălat de Dumnezeu; celor care-i vor da crezare.

8 Iar cel ce a înviat din morți, Hristos, ne va învia pe noi, la rîndul său, dacă îi vom da crezare, să facem voia lui și să umblăm în acord cu poruncile; iubind acele lucruri pe care le-a iubit el.

9 Să ne abținem de la toate nedreptățile, afecțiunile false, iubirea de bani, vorbele rele, mărturisire falsă, îsplătirea răului cu răul, înfrângerea cu înfrângere, blestemul cu blestem.

10 Ci aduceți-vă-ți aminte de spusele Domnului: "Nu judecați și nu veți fi judecați; iertați și vi se va ierta; fiți milostivi și veți obține milă; căci cu ce măsură dați, cu aceea veți și primi."

11 Și iarăși: "Binecuvântați pe cel sărac și pe cei ce sânt prigonți pentru dreptate, căci a lor va fi împărăția lui Dumnezeu."

Cap. II

1 Aceste lucruri pe care vi le spun, vă spun nu de la mine, ci voi ma-ți încurajat să vi le spun.

2 Căci nici eu nici alți nu pot ajunge la înțelepciunea binecuvântatului și reînăscutului Pavel; care-le a cunoscut în persoană pe aceia ce au trăit atunci, care cu toată exactitatea și inspirarea a propovăduit cuvântul adevărului și care a scris epistola sa către voi.

3 În care dacă veți citi, veți putea să vă întăriți pe voi în lupta și râvna voastră; căci ea este mama noastră a tuturor; fiind urmată de nădejde și purtată de iubirea generală în Dumnezeu și în Iisus Hristos și a aproapelui nostru.

4 Căci omul care este înzestrat cu aceasta, el împlinește legea dreptăți, căci cine este milostiv, acela este departe de toate păcatele.

5 Însă iubirea de bani, este rădăcina răutăți. Căci știm că pe lumea aceasta nu am adus nimic cu noi, deci nici nu vom duce îndărăt. Să ne înarmăm prin urmare, cu armura dreptăți.

6 Și să ne învățăm să umblăm în poruncile Domnului; iar apoi și nevestele voastre să învețe în acord cu puterea lor care le este dată, în milă și puritate; să-și iubească proprii lor soți cu toată sinceritatea și tenacitatea; să-și crească copii în educație și în frica de Domnul.

7 La fel și văduvele, să învețe sobrietatea în ce privește credința în Domnul; rugându-se întodeauna pentru toți bărbați; să stea departe de calomnie, de vorbele rele, de mărturie falsă, de lăcomie și de toate relele.

8 Știind că sunt altarele lui Dumnezeu, care pe toate le vede și căruia nimic nu-i este ascuns; care cercetează rațiunea și gândurile și secretele inimilor noastre.

9 Știind că Dumnezeu este drept, trebuie să umblăm și noi în dreptate și să fim vrednici de poruncile sale și de slava sa.

10 La fel și diaconi trebuie să fie făptași în Dumnezeu și Hristos, nu ai oamenilor. Fără acușări false, fără fățarnicie, fără iubire de bani; ci moderați în toate cu compasiune, cu grija să umble în adevărul Domnului., care-le a fost slujnicul tuturor.

11 Căci dacă sântem vrednici de toate acestea, el ne va învia din morți, după cum ne-a promis și vom împărăți împreună cu el; dacă ne arătăm a umbla în credință.

12 Deasemenea și cei tineri, trebuie să fie neprihăniți; mai sus de toate, să poarte grijă de puritatea lor și să se abțină de la toate relele. Căci bine este să fi despărțit de cei ce merg la pierzare, din lume; căci cei pierduți luptă împotriva duhului; căci nici desfrânarea, nici afemeitatea și nici un abuz, nu duc la moștenirea împărăției lui Dumnezeu.

13 De aceea trebuie să vă sustrageți de la toate aceste lucruri și să fiți supuși preoților și diaconilor; și totul să fie în sfințenie, ca între Dumnezeu și Hristos.

14 Fecioarele să umble în neprihănire și în puritate.

15 Iar bătrâni să fie compasionați și mulțumitori în toate; să se distragă de la greșeli, să-i ajute pe cei nehotărâți. Să nu uite pe văduve, pe neputincioși și săraci, ci întodeauna să pregătească ce este bun în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

16 Abțineți-vă-ți de la ură, aveți respect, nu aduceți judecată nedreaptă și dațivă-ți la o parte în special de la lăcomie.

17 Nu da crezare pe ușor împotriva nimănui; nu te pune martor, știind că suntem toți debitori ai păcatelor.

18 Ci rugați-vă-ți Domnului ca să ne ierte; și voi iertați altora; căci toți sântem sub aripa Domnului și ai lui Dumnezeu; căci toți vom fi chemați la judecata lui Hristos și fiecare va da accont de sine.

19 Să-i slujim, prin urmare, în frică și în toată supuerea, precum ne este poruncit; precum și Apostoli, care au propovăduit

nouă Evanghelia; și proroci care au prorocit venirea Domnului nostru, ne-au spus-o.

20 Fiți geloși pe cele ce sânt bune; susțineți-vă de la toate ofensările și de la duhovnici corupți și de la orice ce poartă numele lui Hristos în ipocrizie, care seamănă deșărtăciune.

Cap. III

1 Căci oricine nu mărturisește precum Iisus Hristos a venit în trup, este Anticrist; și oricine nu mărturisește suferințele sale de pe cruce, vine de la diavol.

2 Și oricine răsucesce prorocirea Domnului, merge spre pierzarea sa, spunând că nu va fi învierea de apoi, nici judecată, acela este primul născut de Satana.

3 Prin urmare, lăsând deșărtăciunea și doctrinele cele false, să ne întoarcem la cuvântul care ne-a fost destinat nouă de la început; și să-l păstrăm prin rugăciune și post.

4 Cu stăruință să căutăm pe-ale lui Dumnezeu și să nu ne lăsăm în ispită; precum Domnul a spus: "Sufletul este vrednic întradevăr, dar carnea este neputincioasă."

5 Haideți ca fără încetare, prin urmare, să ne îndreptăm către cel ce este nădejdea și dreptatea noastră; chiar Iisus Hristos, care singur ne-a luat toate păcatele noastre în trupul său pe cruce; care-le n-a păcătuit, nici vreo viclenie n-a ieșit din gura sa, ci le-a suferit pe toate pentru noi, ca noi să trăim prin el.

6 Să imităm prin urmare, răbdarea sa; și dacă suferim pentru numele său, să-i dăm slavă, căci acest exemplu ne-a fost dat de el în persoană, ca noi să-i dăm crezare.

7 De aceea vă implor pe toți voi, să vă supuneți dreptăți și să exersați răbdarea îndelungată, pe care ați văzut-o în fața ochilor voștri, nu numai în binecuvântatul

Ignațiu și Zozimus și Rufus, ci și într-alți de printre voi și în Pavel și în toți ceilalți Apostoli.

8 Căci nici unul din ei n-au umblat în deșărtăciune, ci în râvnă și dreptate și s-au dus la lăcașurile lor pregătite de Domnul, pentru care au și suferit.

9 Căci ei n-au iubit această lume, ci pe el care a suferit și care a fost înălțat de Dumnezeu pentru noi.

10 Stați în aceste lucruri și urmați exemplul Domnului, fiind fermi și neschimbători în credință, în iubirea aproapelui, iubirea între voi înșivă; confrăți în adevăr, fiind ingenioși și buni între voi, fără nici un dispreț.

11 Iar când puterea de-a face bine, este în voi, nu veți amâna în caritatea care eliberează de la moarte.

12 Fiți toți supuși uni altuia, având conversații oneste între voi, ca prin faptele voastre bune, să puteți și voi și ce-i cu voi să primească harul Domnului, ca el să nu fie blasfemiât printre voi, ci vai de cel prin care numele Domnului este ocărât.

13 De aceea învățați-vă-ți a vă manifesta cu toți prin sobrietate.

Cap. IV

1 Sunt foarte afectat din cauza lui Valensiu, care a fost credincios printre voi, că a înțeles atât de puțin din ceea ce i-a oferit biserica. De aceea vă îndemn să vă sustrageți de la lăcomie și să fiți onești și dreپți în vorbire.

2 Abțineți-vă-ți de la toate relele. Căci cel care singur nu se poate abține de la rău, cum va putea atunci să povățuiască pe altul?

3 Dacă omul nu se va distrage de la lăcomie, va fi poluat de idolatrie dar va fi judecat ca și un Drept.

4 Dar cine dintre voi este ignorant față de judecata lui Dumnezeu? Oare noi nu știm

că sfinți vor judeca lumea, după cum ne-a povățuit Pavel?

5 Dar nu am auzit, nici văzut astfel de lucruri printre voi, printre care Pavel a propovăduit.

6 Ci el va laudat tuturor bisericilor lui Dumnezeu; căci noi atunci nu l-am cunoscut. De aceea duhovnici, îmi pare nespus de rău pentru el (Valensiu) și nevasta sa, căruia Dumnezeu i-ar fi oferit o adevărată răsplată.

7 Din această cauză fiți moderați, față de astfel de lucruri și nu-i priviți pe aceștia ca pe dușmani, ci căutați să-i aduceți înapoi, dacă vă este cu putință. Căci făcând așa, vă veți înălța pe voi înșivă.

8 Căci am încredere în voi că întradevăr sunteți încercați în Sfânta Scriptură și că nimic nu vă este necunoscut vouă. Însă până în prezent nu-mi este permis să practic ceea ce este scris: "Fi indignat, dar nu păcătui;" și iarăși: "Nu lăsa soarele să apună până ce va ține mânia ta."

9 Binecuvântat este cel ce crede și își amintește de aceste lucruri, pe care cred că voi le știți.

10 Acum Dumnezeu Tatăl al Domnului nostru Iisus Hristos, care-le este veșnicul nostru preot-înalt, Fiul lui Dumnezeu, chiar el Iisus Hristos, va înălțat în râvnă și adevăr și în toată milostivirea și blândețea; în răbdare și suferință îndelungată, în abținere și caritate.

11 Și va condus printre sfinți săi, precum îi va conduce pe toți în cer și pe pământ; care dau crezare Domnului nostru Iisus Hristos și Tatălui său care-le la înviat din morți.

12 Rugați-vă-ți pentru toți sfinți și pentru regi și toți cei ce au autoritate; și vă urăsc pe voi și pentru dușmanii cruci, ca seminția voastră să dea roadă în toți și ca să puteți fi perfecti în Hristos.

13 Mi-ați scris și voi și Ignațiu, dacă cineva va putea dintre noi să meargă în Siria să ducă scrisorile cu el. De lucrurile acestea

voi avea eu grijă personal, cât de curând posibil.

14 Epistola lui Ignațiu scrisă nouă și altele care au ajuns la noi, vi le vom trimite, în acord cu cererea voastră, care sunt adause la prima epistolă.

15 De ele putem spune că ne-au fost de un mare ajutor, căci în ele am găsit râvnă și răbdarea și toate lucrurile bune pentru înălțarea în Domnul nostru Iisus Hristos.

16 Dacă auziți ceva despre Ignațiu și cei ce sunt cu el, înștiințați-ne-ți.

17 Aceste lucruri vi le-am scris prin Crescens, pe care vi le ofer și vă îndemn spre ele.

18 Căci el este fără prihană printre noi și presupun că astfel va fi și printre voi.

19 Deasemenea veți avea grijă și de sora lui, când va sta la voi.

20 Fiți împăcați în Domnul Iisus Hristos, în favoarea voastră a tuturor. Amin.

Apocalipsa lui Pavel

Revelația s-au Apocalipsa lui Pavel a fost probabil scrisă de Sfântul Apostol. Acest manuscris a fost găsit în orașul Tarsus în casa lui Pavel, pe timpul guvernării lui Cinegius (388 d.Hr.). Se pare că manuscrisul latin are cam aceeași dată, pe când originalul grec, nu s-a păstrat.

Spusele Apostolului în 2 Cr.12, unde vorbește despre răpirea la cer, oferă o autenticitate plauzibilă acestei lucrări.

Acest dar al revelației și al descoperirilor tainice, Apostolul Pavel le-a primit pe la anul 44, înainte de întâia sa călătorie apostolicească, până la cel de-al treilea cer, adică peste cerul văzduhului și peste cerul stelelor, în locul unde trăiește Dumnezeu.

Recenta descoperire de la Nag Hammadi, în limba coptică, numită în același fel, nu are nici o legătură cu acest apocrif!

Cap. I

1 Apocalipsa sfântului Apostol Pavel, lucrurile care i-au fost lui revelate când a fost răpit la cer, în paradis, unde a auzit cuvinte cumplite.

2 În timpul guvernării lui Teodosius Augustus junior și a lui Cinegius, un oarecare om respectabil, care a trăit în casa care odată aparținea sfântului Pavel, pe timp de noapte un înger i-a apărut lui și la înștiințat pe el, spunându-i să sfărâme temelia casei și să publice ceea ce va găsi acolo. Însă el a crezut că aceasta a fost doar o iluzie.

3 Iar îngerul i s-a arătat din nou și l-a biciuit și l-a silit să sfărâme temelia. Săpând el, a găsit o cutie din marmoră care a fost gravată de toate părțile, iar în ea a era revelația sfântului Pavel precum și încălțăminte sa, cu care el obișnuia să meargă când propovăduia cuvântul lui Dumnezeu. Însă lui îi era teamă să deschidă cutia și a adus-o la judecător. Judecătorul a acceptat-o și fără s-o deschidă, a trimis-o împăratului Teodosiu; căci i-a fost frică lui

că ar putea să fie alceva la mijloc. Iar când împăratul a primit-o el a deschis-o și a găsit revelația sfântului Pavel. După ce-a făcut o copie, el a trimis originalul la Ierusalim, fiind scris în felul următor:

Cap. II

1 Și când am privit în înălțimi și am văzut alți îngeri cu fețele lor strălucind ca soarele, cu membrele lor înfășate în niște brâuuri din aur, având în mâini niște palmieri și semnul lui Dumnezeu; și erau ei îmbrăcați cu niște haine pe care era scris numele Fiului lui Dumnezeu și erau plini de bunătate și milă.

2 Și l-am întrebat pe înger și am zis: Doamne, cine sunt aceștia, care au atâta frumusețe și milă? Iar îngerul mi-a răspuns: "Aceștia sunt îngeri dreptăți. Ei sunt trimiși ca la ora potrivită să aducă sufletele celor drepti, care cred în Dumnezeu, să le fie de ajutor." Și am zis către el: Trebuie cei drepti și cei păcătoși să întâlnească martori după ce-au murit? Iar îngerul mi-a răspuns și mi-a

zis mie: "Este numai o cale pe care toți merg la Dumnezeu, însă drepti fiindcă ei au sfântul ajutor cu ei, nu vor avea necazuri când vor merge să stea în fața lui Dumnezeu."

3 Și am privit împrejurul aceluia loc și am văzut un râu prin care curge lapte și miere, iar pe malurile râului erau plantați pomi, plini cu fructe. Fiecare pom rodește de douăsprezece ori douăsprezece fructe pe an, de diferite soiuri. Și am văzut creația aceluia loc și toată lucrarea lui Dumnezeu. Am văzut acolo pomi de palmieri; alți de douăzeci de cubi, iar alți de zece cubi. Iar acel loc era de șapte ori mai strălucitor ca argintul. Pomi erau plini de fructe, de la rădăcină până în vârf.

4 De la rădăcinile lor până la coroanele lor, erau zece mii de ramuri cu zece mii de ciorchine și erau zece mii de ciorchini pe fiecare ramură și zece mii de curmale în fiecare ciorchine.

5 La fel a fost și cu vița de vie. Fiecare viță avea zece mii de ramuri și fiecare ramură avea pe ea mii de mănunchi de struguri și fiecare mănunchi avea zece mii de struguri.

6 Și mai erau acolo și alți pomi, miliarde de miliarde, iar în aceleași proporții, erau și fructele lor. Și am spus către înger: De ce fiecare pom de aici produce mii de fructe? Și îngerul mi-a răspuns mie: "Fiindcă Domnul Dumnezeu din generozitate îi dăruiește pe cei vrednici, căci până ce ei erau pe lume, s-au supus tuturor relelor din voia lor și toate le-au făcut de dragul numelui său cel sfânt."

7 Și iarăși am zis către înger: Doamne, sunt acestea toate promisiunile pe care Domnul Dumnezeu le-a promis sfinților? Iar îngerul a replicat, spunând: "Nu! Căci acolo sânt lucruri de șapte ori mai minunate ca acestea."

8 Eu vă spun, oarecum, când drepti ies din trupul lor și văd promisiunile și lucrările bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru

ei, ei vor ofta și vor plânge și vor spune: "De ce am rostit un cuvânt din gura noastră ca să supărăm pe aproapele nostru, chiar fiind și numai pentru o zi?" Și am întrebat eu din nou și am spus: Sunt acestea unicele promisiuni ale lui Dumnezeu? Iar îngerul a răspuns: "Ceea ce vezi tu acum, este pregătit pentru ce-i căsătoriți, care și-au păstrat puritatea căsniciei lor în fapte onorabile. Însă pentru fecioare și pentru cei înfometați și însetați pentru dreptate și au suferit pentru numele Domnului, Dumnezeu lor le va da lucruri de șapte ori mai minunate decât acestea pe care ți le-am arătat ție acum."

9 După aceasta el m-a luat din acele locuri unde am văzut aceste lucruri și m-a urcat și acolo am văzut un râu a cărui ape erau foarte albe, mai albe ca laptele și am zis către înger: Ce este aceasta? Iar el mi-a zis: "Aceasta este Lacul Aheruzia, unde este orașul lui Hristos, dar nu orcu este permis să intre în acest loc. Căci aici este calea care merge la Dumnezeu; ci dacă cineva s-a întors de la calea ce-a rea a păcatului și s-a căit și a dat roade bune, vrednice de câință, după ce va părăși trupul pe loc va fi adus aici, să slujească lui Dumnezeu și aici va fi botezat de îngerul Mihael în Lacul Aheruzia.

10 De aici el este dus în orașul lui Hristos cu ce-i care n-au păcătuit." Și m-am minunat și am binecuvântat pe Domnul Dumnezeu pentru toate cele văzute.

Cap. III

1 Iar îngerul mi-a zis apoi: "Urmează mă și te voi conduce în orașul lui Hristos." Și a stat lângă Lacul Acheruzia și m-a pus într-o barcă din aur, până ce vreo trei mii de îngeri au cântat himne înaintea mea, până ce am ajuns la orașul lui Hristos.

2 Iar locuitori acestui oraș s-au bucurat mult pentru mine, căci am venit la ei și am intrat și am văzut orașul lui Hristos. A fost în

întregime din aur, înconjurat cu douăsprezece ziduri și douăsprezece turnuri, iar pereții, fiecare erau îndepărtați unul de celălalt o stadie de jur împrejur și am zis către înger:

3 Doamne, cât este un stadiu? Iar el mi-a răspuns: "Este atât cât este distanța între Domnul Dumnezeu și om pe pământ, căci întradevăr orașul lui Hristos este incomensurabil de mare." În jurul orașului se găsesc douăsprezece porți de-o mare frumusețe și patru râuri ce-l înconjoară.

4 Unul este râu de miere, unul de lapte, unul de vin și unul de undelemn.

5 Și mi-a zis el mie: "Aceste patru râuri care curg din abundență, pentru cei ce locuiesc pe aceste meleaguri ale promisiunilor, se numesc: Râul de miere Fizon, râul de lapte Eufrat, râul de undelemn Ghizon și cel de vin Tigris.

6 Cei drepti, ce trăiau pe lume și ce nu și-au folosit puterea pentru acele lucruri lumești, ci au înfometat și au suferit pentru numele Domnului Dumnezeu, vor intra în acest oraș al Domnului fără număr și măsură." Și când am intrat pe poartă, am văzut în fața ușilor orașului pomi care erau mari și foarte înalți, care n-au avut fructe ci numai frunze; și am văzut pe niște oameni împrăștiați printre copaci, care au plâns amarnic când vedeau pe cineva că intră în oraș. Căci copacii i-au oprit pe ei să intre, aplecându-se și ridicându-se din nou. Dar când am văzut am plâns pentru ei și am întrebat pe înger și am spus: Doamne, cine sunt aceștia cărora nu le este permisă intrarea în orașul lui Hristos? Iar el mi-a zis mie: "Aceștia sânt cei care au postit zi și noapte cu zel și-au practicat abstenența, dar inimile lor n-au făcut nimic pentru alții. Ei s-au slăvit și lăudat pe sine, dar n-au făcut nimic pentru aproapele lor. Pe unii i-au întâmpinat cu prietenie, dar pe alții nu; și cui au vrut ei au deschis ușile mănăstirilor; și dacă au și făcut bine cuiva, după aceea s-au înfumurat." Și am zis: Doamne, ce atunci? Îi

va împiedica mândria lor să intre în orașul lui Hristos? Și îngerul mi-a răspuns și mi-a zis: "Mândria este rădăcina tuturor slăbiciunilor."

7 Apoi îngerul m-a purtat și am plecat și m-a dus la râul de miere și l-am văzut acolo pe Isaia și Ieremia și Ezechiel, pe Amos, Mica și pe Zaharia, pe profeți mari și mici și m-au salutat în oraș. Apoi am zis către înger: Ce cale este aceasta? Și mi-a răspuns: Aceasta este calea profeților. Orcine și-a necăjit sufletul pentru cauza lui Dumnezeu, n-a făcut-o din voia sa proprie și ieșind din lume, este adus la Domnul Dumnezeu căruia i-a slujit. Apoi la porunca lui Dumnezeu, Mihael îl conduce pe acela în oraș în acest loc al profeților, iar ei îl salută ca prieten și aproape al lor, căci acela a făcut voia lui Dumnezeu."

8 Apoi m-a dus la locul unde era râul de lapte și acolo am văzut pe toți prunci pe care Irod i-a ucis, care au pierit pentru numele lui Hristos și ei m-au salutat.

9 Iar îngerul mi-a zis: "Toți care și-au păzit onoarea și puritatea, la ieșirea lor din trup, sunt predați lui Mihael, după ce-au slujit Domnului Dumnezeu și ei sunt aduși aici la prunci, iar ei îi salută spunând: Voi sunteți frați noștri și prieteni și cunoscuți! Acolo vor primi în moștenire promisiunea lui Dumnezeu."

10 Și iarăși m-a luat și m-a dus în partea de nord a orașului, în locul unde era râul cu vin. Iar acolo l-am văzut pe Avram, Isac și Iacob, Lot și Iov și alți sfinți și ei m-au salutat. Iar eu am întrebat și am zis: Doamne, ce loc este acesta? Și îngerul mi-a răspuns și mi-a zis mie: "Toți cei ce-au dat ospitalitate străinilor, când ies din lume, mai întâi slujesc Domnului Dumnezeu, iar apoi sunt dați lui Mihael și pe calea lui sunt aduși în oraș, unde toți drepti îi salută, fii și frații și zic către ei: Deoarece ați fost omenoși și ospitalieri cu străini, veniți, primiți moștenirea orașului lui Dumnezeu. Și fiecare om drept va primi bunul dar al lui

Dumnezeu în oraș, în acord cu propria lui comportare."

11 Și iarăși m-a purtat el la râul de undelemn, în partea de răsărit a orașului. Și am văzut acolo oameni ce se bucurau și cântau psalmi și am zis: Doamne, cine sunt aceștia? Dar îngerul mi-a răspuns: "Aceștia sânt cei ce s-au dedicat lui Dumnezeu cu toată inima și nu au avut mândrie în ei. Căci toți cei ce se bucură în Domnul Dumnezeu și cântă lui laude cu inimă plină, sânt aduși aici în acest oraș."

12 Și m-a adus el în mijlocul orașului în apropiere de zidul al doisprăzecilea. Acest loc era mai înalt decât celălalte și am întrebat și am zis: Este vreun zid în oraș, care să-l depășească pe acesta în cinste? Și mi-a răspuns îngeru și mi-a zis mie: "Al doilea este mai bun decât primul și la fel al treilea decât al doilea, fiindcă fiecare îl depășește pe celălalt și așa pe rând în sus, până la al doisprăzecilea zid."

13 Și am zis: De ce doamne, unul depășește pe celălalt în slavă? Explică-mi mie. Apoi îngeru mi-a spus mie și mi-a zis: "Dintre toți care în ei au numai puțină calomnie, s-au invidie, s-au mândrie, câte ceva este luat din slava lor, dealtfel ei sânt în orașul lui Hristos. Privește înapoia ta."

14 Și m-am întors și am văzut tronurile din aur care erau așezate la mai multe porți, cu câte un om pe ele, ce aveau diademe din aur și giuvaere; și am privit și am văzut în mijloc doisprăzece oameni. Tronurile erau așezate în alt șir, fiind de o mare slavă încât nimeni nu putea să exprime măiestria lor; și am întrebat pe înger și am zis: Doamne, cine sunt aceia ce vor ședea pe tronuri? Iar îngerul mi-a răspuns: Acelea sunt tronurile celor ce-au avut bunătate și pricepere în inimă și au fost plini de dragul de Dumnezeu, iar în aceasta, ei ne știind nici scripturile, nici prea mulți psalmi, ci au luat aminte doar de un capitol ce cuprinde poruncile lui Dumnezeu și auzindu-le, le-au păzit cu mare atenție și au trăit ca atare; și s-

au arătat de o mare râvnă în fața Domnului Dumnezeu.

15 Iar admirarea lor, este peste toți sfinți în fața Domnului Dumnezeu, căci ei discutând unul cu altul, spun: Acești oameni nevinovați, care nu înțeleg nimic mai mult, cum au meritat ei așa mari și minunate haine și o astfel de slavă din cauza inocenței lor."

Cap. IV

1 Și am văzut în mijlocul orașului un minunat și foarte înalt altar și acolo în fața altarului stătea unul a cărui față strălucea ca soarele, care ținea în mâna sa psaltirea și harfa și cântând zicea: "Aleluia!" Iar glasul său umplea întreg orașul și cum auzeau cei din turnuri și cei de la porți și ei au replicat "Aleluia!" De parcă se cutremura tot orașul din temelie.

2 Și am întrebat pe înger și am spus: Doamne, cine este acolo cu o astfel de putere? Iar îngeru mi-a spus: "Acesta este David, iar acesta orașul Ierusalim. Dar când Hristos, împăratul veșniciei, va veni în credința împărăției sale, atunci el va sta în față-i și va cânta toate cântările dreptăți și va replica în același timp, 'Aleluia!'" Și am zis: Doamne, de ce David singur cântă înaintea celorlalți? Și îngerul mi-a răspuns și mi-a zis mie: "Fiindcă Hristos Fiul lui Dumnezeu, stă la mâna dreaptă a Tatălui său și David va cânta psalmi în fața lui în cerul al șaptelea, căci precum este rânduit în Ceruri, așa și pe pământ, căci nu este permis fără David să se aducă sacrificiu lui Dumnezeu, căci este nevoie ca el să cânte psalmi la vremea ofertei trupului și sângelui lui Hristos; căci precum va fi în Ceruri, așa și pe pământ."

3 Și am zis către înger: Doamne, ce este 'Aleluia'? Iar el mi-a zis: "Tu pe toate le cercetezi." Și mi-a zis mie: "Aleluia este un cuvânt din Ebraică, limba lui Dumnezeu și a îngerilor și ea înseamnă aceasta:

'Tecel.Cat.Marith.Macha'." Și am zis: Doamne, ce înseamnă aceasta? Iar el mi-a răspuns: "Aceasta înseamnă, 'să-l binecuvântăm toți la o laltă'." Și l-am întrebat pe înger și am zis: doamne, oare toți care spun 'Aleluia', îl binecuvântează pe Domnul? Și îngerul mi-a zis: "Așa este și dacă cineva cântă 'Aleluia' și careva nu o cântă în același timp, ei păcătuiesc căci nu se împreună în cântec." Și am zis: Doamne, oare și ce-i dotați în păcate vechi, fac în același fel? Iar îngerul mi-a răspuns, zicând: "Nu, dar orcine este abil, dar nu i-a parte la cântec; tu știi că acela este un disprețuitor al cuvântului; și ar fi din mândrie și din necuviință a nu-l binecuvânta pe Domnul Dumnezeu, Judecătorul său."

Cap. V

1 Iar după ce-a terminat de vorbit cu mine, m-a condus afară din oraș prin mijlocul pomilor și în afara locurilor acestea minunate și m-a așezat lângă râul cu lapte și miere.

2 Apoi m-a condus la oceanul din care a fost făcută temeliala Cerurilor și îngerul m-a întrebat și mi-a zis: "Înțelegi tu că vei merge afară de aici?" Și am zis: Da, doamne. Și mi-a mai zis el mie: "Vino și urmează-mă și-ți voi arăta sufletele nelegiuitorilor și a păcătoșilor, ca să știi cum arată acest loc."

3 Și l-am urmat pe înger și el m-a dus împrejurul apusului de soare și am văzut începutul Cerului, întemeiat pe un minunat râu de apă și am întrebat: Ce este acest râu de apă? Iar el mi-a răspuns: "Acesta este oceanul ce înconjoară întreg pământul."

4 Și când am ajuns către ocean, am privit și acolo nu era lumină în acel loc, ci întuneric și jale și necaz; și am suspinat.

5 Și am văzut acolo un râu ce fierbea în flăcări, iar în el erau o mulțime de bărbați

și femei, înnuiați în foc până la genunchi; alți până la brâu; iar alți până la buze; și alți până sus la păr.

6 Și am întrebat pe înger și am zis: Doamne, cine sunt aceștia din râul de foc? Iar îngerul mi-a răspuns și mi-a zis mie: "Sunt cei ce nu sunt nici calzi, nici reci, căci ei n-au fost găsiți nici printre numărul dreptilor, nici printre numărul nelegiuitorilor. Căci aceștia au petrecut viața lor pe pământ, uneori în rugăciuni, dar alte zile în păcate și slăbiciuni și așa până la moartea lor."

7 Și am întrebat și am zis: Cine sunt aceștia, doamne, cei ce sunt înnuiați în foc până la genunchi? Și el mi-a zis: "Aceștia sunt cei care ieșind din biserică s-au dat la vorbe deșarte de tot felul. Cei ce sunt înnuiați până la brâu, sunt aceia care primind trupul și sângele lui Hristos, au mers apoi și au păcătuit și nu s-au curățat de păcatele lor până la moarte. Iar cei ce sunt în foc până la buze, sunt cei care în biserică s-au bârfit unul pe celălalt. Cei înnuiați până sus la sprâncenele lor, sunt cei care și-au dat încuviințare între ei, dar în ascuns au pregătit rele împotriva aproapelui lor."

8 Apoi am văzut către partea din nord un loc cu fel de fel de diferite pedepse, care era plin de bărbați și de femei, iar în preajma lor, un râu de foc. Și am privit și am văzut niște gropi foarte adânci, iar în ele multe suflete la un loc. Iar adâncimea lor era de aproximativ trei mii de cubi; și i-am văzut suspinând și plângând, spunând: "Doamne, ai milă de noi". Dar nimeni n-a avut milă de ei și l-am întrebat pe înger și am spus: Cine sunt aceștia, domne? Iar îngerul mi-a răspuns: "Sunt aceia ce n-au nădăjduit în Domnul și n-au putut fi mângâiați."

9 Și am întrebat și-am spus: Doamne, dacă aceste suflete vor rămâne așa încă treizeci, patruzeci de generații, unul deasupra de altul, eu cred că ei n-o să mai aibe loc în acele gropi, decât dacă se vor afunda în ele. Iar el mi-a zis: "Abisul n-are capăt, mai mult este și o prăpastie dedesubt,

care este așa de afundă, încât o piatră aruncată acolo îi trebuie mai multe ore să ajungă la capăt. Astfel este abisul. Căci sufletele aruncate aici, cu încetul vor ajunge la temelie, după cinci sute de ani.

10 Dar când am auzit aceasta, am bufnit în plâns și am oftat pentru neamul omenesc. Iar îngerul mi-a răspuns și a zis către mine: "De ce plângi? Ești tu mai îndurerat ca Dumnezeu? Căci Dumnezeu este bun și știe de aceste pedepse, căci el cu răbdare poartă neamul omenesc, permițând fiecăruia în parte, după voia fiecăruia să se căiască în timpul vieții pe pământ."

11 Și am mai privit o dată spre râul de foc și am văzut acolo pe un om fiind strangulat de îngeri, de paznici Tartarului, care aveau în mâinile lor un trident din fier cu care străpungeau indestinele aceluia bătrân și l-am întrebat pe înger: Doamne, cine este acel bătrân supus la astfel de chinuri? Iar îngerul mi-a spus: "Acela pe care tu îl vezi a fost un preot care nu și-a îndeplinit misiunea sa cum se cuvine. Căci în timp ce-a mâncat și a băut și a păcătuit apoi a adus oferte Domnului pe altarul său sfânt."

12 Apoi, nu departe de acolo am văzut un alt bătrân, căruia patru îngeri răi l-au prins în grabă și l-au înmuiat până la genunchi în râul cu foc și l-au strivit cu pietre ca o furtună și i-au rănit obrazul și nu i-au dat voie să spună: 'Ai milă de mine'. Și l-am întrebat pe înger și mi-a zis el mie: "Acesta pe care tu îl vezi, a fost episcop, însă el nu și-a îndeplinit misiunea sa cum se cuvine; căci el a avut întradevăr un mare renume, însă el n-a dat sfințenie celui ce l-a înzestrat cu aceasta în viață; căci el n-a purtat judecată dreaptă și n-a avut milă de văduve și orfani. Dar acum plătește după ticăloșiile și faptele sale,"

13 Și am mai văzut un om înmuiat până la genunchi în râul de foc. Mâinile lui au fost întinse și sângeroase și viermi au ieșit din gura lui și din nările sale. Iar el a gemut și a plâns și a strigat, spunând: "Ai milă de mine,

căci eu sufăr mai mult decât ceilalți în pedepse." Și am întrebat: Cine este acesta, doamne? Iar el mi-a răspuns: "Acesta pe care-l vezi tu, a fost diacon care a mâncat ofertele și a comis nelegiuiri și n-a făcut dreptate în fața lui Dumnezeu. De aceea fără încetare își plătește acum faptele."

14 Și am privit și am mai văzut pe un om lângă el, care a fost adus în grabă și aruncat în râul de foc, în care a stat până la genunchi. Iar îngerul care era prevăzut al pedepsi a avut un brici strălucitor, cu care a tăiat buzele aceluia om și în același timp și limba; și suspinând am plâns și am întrebat: "Doamne, cine este acesta? Iar el mi-a zis: "Acesta pe care-l vezi a fost cititor și a cetit oamenilor, dar el singur n-a păzit poruncile lui Dumnezeu. Iar acum plătește penalitățile sale."

15 Și tot în acel loc, am mai văzut un șir de gropi, iar în mijlocul lor o mulțime de bărbați și femei pe care i-au devorat viermi. Am plâns cu mare suspin și am zis către înger: Doamne, aceștia, cine sânt? Iar el mi-a răspuns: "Aceștia sânt aceia ce-au speculat cu bani pentru interes propriu și s-au încrezut în bogățiile lor și nu în Dumnezeu, care i-ar fi cruțat pe ei."

16 Apoi iarăși am mai privit și am văzut un alt loc, care era foarte limitat și s-a făcut acolo parcă un zid din foc, iar pe el am văzut bărbați și femei, spânzurați de limbă și am întrebat: Cine sunt aceștia, doamne? Și mi-a zis el mie: "Aceștia sunt din aceia ce au propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu în biserică, fără a da atenție și fără a socoti pe Dumnezeu și îngeri săi. De aceea acum sunt pedepsiți în mod deosebit."

17 Iarăși am privit și am mai văzut acolo o groapă, parcă umplută cu sânge și am întrebat: Doamne, ce este locul acesta? Iar el mi-a zis: "Toate pedepsele se scurg aici în această groapă." Și am văzut bărbați și femei scufundați până la buze și am întrebat: Doamne, cine sunt aceștia? Iar el mi-a zis mie: "Aceștia sunt vrăjitori care i-au

fermecat pe bărbați și femei și în felul acesta au făcut imposibil pentru ei să-și găsească pacea până la moarte." Și din nou am văzut bărbați și femei, cu fețele foarte negre în gaura cu foc și suspinând și plângând, am întrebat: Aceștia cine sunt, doamne? Iar el mi-a răspuns: "Aceștia sunt cei păcătoși și ce-au comis adulter, ce au avut nevestele lor și invers, nevestele ce-au comis adulter, fiind căsătorite. De aceea pedepsele lor sunt permanente."

18 Acolo am văzut fete îmbrăcate în negru și patru îngeri înspăimântători cu juguri de foc în mâini. Și le-au legat ei pe ele de gât cu jugurile și le-au dus în întuneric și iarăși plângând, am întrebat: Doamne, cine sunt acestea? Iar el mi-a zis mie: "Sunt acelea care au fost socotite fecioare, dar și-au pângărit fecioria, fără știrea părinților ei. Din această cauză, ele plătesc de faptele lor în mod deosebit, fără încetare."

19 Și iarăși am văzut acolo pe un bărbat și o femeie stând cu mâinile și picioarele tăiate, goi într-un loc de ghiață și zăpadă, dar viermi îi epuizau pe ei. Dar când am văzut, am bufnit în plâns și am întrebat: Cine sunt aceștia, doamne? Și mi-a răspuns el: "Aceștia sunt cei care au făcut rău orfanilor și văduvelor și celor săraci și n-au nădăjdut în Domnul. De aceea ei își plătesc pedeapsa lor proprie, fără oprire."

20 Și am privit și i-am văzut pe alți spânzurați peste un canal cu apă, iar limbile lor erau foarte uscate și multe fructe erau puse deoparte, dar ei nu puteau să le ajungă. Și am întrebat: Cine sunt aceștia, doamne? Iar el mi-a zis: "Aceștia sunt cei ce s-au oprit din post înainte de vreme. De aceea acum plătesc cu o astfel de pedeapsă, fără încetare."

21 Și am văzut alți bărbați și femei suspendați în aer de sprâncene și de păr, iar un râu de foc îi înfoca pe ei și am zis: Cine sânt aceștia, doamne? Și mi-a zis el mie: "Aceștia sânt cei ce nu s-au împreunat cu soți și soțiile lor, ci s-au dedat la adulter, de

aceea plătesc această pedeapsă fără încetare."

22 Și am mai văzut pe alți bărbați și femei îngropați în praf, iar fețele lor erau însângerate și erau puși în gropi de catran și pietre și fugeau prin râul de foc. Și am întrebat: Doamne, cine sunt aceștia? Și mi-a zis el: "Aceștia sunt cei ce-au săvârșit ticăloșiile din Sodoma și Gomora, bărbat cu bărbat. De aceea plătesc fără încetare."

23 Și am privit și am văzut bărbați și femei îmbrăcați în haine sclipitoare, a căror ochii erau orbi și au stat într-o groapă de foc și am întrebat: Doamne, cine sunt aceștia? Iar el mi-a răspuns: "Aceștia sunt păgâni care au dat pomană, dar n-au știut de Domnul Dumnezeu. De aceea sunt pedepsiți în mod deosebit, fără încetare."

24 Și am mai privit și i-am văzut pe alți, bărbați și femei, pe o piramidă arzătoare, iar fiare sălbatice îi sfășiau în bucăți și nu puteau spune: "Doamne, ai milă de noi", ci am văzut îngerul pedepsitor, pedepsindu-i pe ei, zicând: "Recunoaște, judecata Fiului lui Dumnezeu! Căci ați fost înștiințați, când divina Scriptură va fost citită vouă, dar voi na-ți acordat atenție. De aceea judecata lui Dumnezeu este dreaptă, căci faptele voastre rele v-au adus la aceste pedepse." Și am suspinat și am plâns și am întrebat: Cine sunt acești bărbați și femei, strangulați în foc și pedepsiți?

25 Și el mi-a zis mie: "Ele sunt femeile ce-au pângărit obiceiul lui Dumnezeu și au născut prunci, iar aceia sunt bărbați ce s-au întinat cu ele; căci prunci lor apelează la Domnul Dumnezeu și la îngerii pedepsitori, spunând: 'Apărăține-ți pe noi de la părinți noștri, căci ei au pângărit obiceiul lui Dumnezeu. Ei au știut numele lui Dumnezeu, însă n-au păzit porunca lui și ne-au dat de mâncare la câini și ne-au călcat în picioare ca pe niște porci, iar pe alți i-au aruncat în râu.'

26 Iar acești copii, sunt înmânați îngerilor din Tartar și nu sunt supuși

pedepselor, ci ei îi duc într-un loc spațios și de milă. Dar părinți lor sunt strangulați și pedepsiți veșnic."

27 Iar după aceasta am văzut bărbați și femei îmbrăcați în zdrențe pline de catran și foc sulfuros, iar balaurii le avariau gâturile lor și umeri și tălpile, iar îngerii cu coarne de foc, îi strâmtorau și le astupau nările, spunându-le: "Pentru ce na-ți știut timpul potrivit ca să vă căiți și să slujiți lui Dumnezeu?"

28 Și am suspinat și am plâns și am spus: Vai omului! Vai păcătoșilor! De ce va-ți născut voi? Iar îngerul mi-a răspuns și mi-a zis mie: "De ce plângi? Ești tu mai îndurerat decât Domnul Dumnezeu, care-le este binecuvântat pe vecie, care-le a hotărât judecata și care a dat fiecărui om să aleagă binele s-au răul și să facă după voia lui?"

29 Și iarăși am plâns, mai vehement și mi-a zis el mie: "Plângi acum? Dar n-ai văzut pedepsele cele mai cumplite! Urmează-mă și vei vedea pe aceia ale căror pedepse sunt de șapte ori mai mari decât acestea."

Cap. VI

1 Apoi m-a dus spre nord, în locul tuturor pedepselor și m-a așezat deasupra unei fântâni și am găsit-o pecetluită cu șapte pecete.

2 Iar îngerul ce-a fost cu mine, a răspuns și-a vorbit cu îngerul din acel loc: "Deschide gura fântâni, ca Pavel, cel iubit de Dumnezeu, să privească înăuntru, căci putere i-a fost dată lui să vadă toate pedepsele iadului."

3 Apoi îngerul a zis către mine: "Dă-te la o parte, căci tu nu vei fi în stare să suporti duhoarea acestui loc."

4 Și după ce fântâna a fost deschisă a ieșit de acolo un miros dezagreabil și foarte urât, depășind toate pedepsele. Și am privit

în fântână și am văzut lava arzând în toate părțile. Dar intrarea în fântână era așa de îngustă, că putea intra doar un singur om.

5 Iar îngerul a răspuns și mi-a zis mie: "Dacă cineva este trimis în această fântână a abisului și ea va fi apoi pecetluită, scăpare pentru acela nu va mai fi în fața Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt și a sfinților îngeri."

6 Și am zis către el: "Cine sânt aceștia, doamne, care sânt trimiși în această fântână? Iar el mi-a zis mie: "Sânt aceia care n-au mărturisit pe Hristos că a venit în trup și pe Fecioara Maria, care l-a născut pe el și care au mai spus că pâinea Euharistiei și cupa binecuvântări, nu sunt trupul și sângele lui Hristos."

7 Am privit, apoi dinspre nord, spre vest și am văzut un vierme care niciodată nu se oprește și în acel loc era scrâșnirea dinților. Viermele era de un cubic de mare și avea două capete. Și am văzut acolo bărbați și femei în frig, scrâșnind din dinți și am întrebat și am zis: Doamne, cine sânt aceștia, în acest loc? Iar el mi-a răspuns: "Aceștia sânt ce-i ce au spus de Hristos, că nu a înviat din morți și că el nu s-a înălțat la cer în trup."

8 Și am întrebat și am zis: Doamne, aici nu este nici foc, nici căldură în acest loc? Iar el mi-a zis: "În acest loc, nu este alceva nimic, decât frig și zăpadă." Și din nou mi-a zis: "Chiar dacă soarele ar răsări peste ei, ei nu s-ar încălzi, din cauza gerului excesiv al acestui loc înzepezit."

9 Auzind aceasta, mi-am ridicat mâinile și am plâns cu suspin și am zis: Mai bine ar fi fost pentru noi ce-i păcătoși, dacă nu ne-am fi născut.

10 Dar când m-au văzut cei din acele locuri pe mine plângând lângă înger, au început și ei a plânge, zicând: "O Doamne Dumnezeule, ai milă de noi! Și după aceea am văzut Cerul deschizându-se și arhanghelul Mihael a coborât din cer, iar cu

el o întregă legiune de îngeri, venind la aceia ce erau pedepsiți.

11 Iar ei văzându-l, au început a striga din nou cu lacrimi în ochii, spunând: "Ai milă de noi, arhanghele Mihael, ai milă de noi și de neamul omenesc, căci din pricina rugăciunilor tale pământul persistă. Căci noi acum l-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu și judecător. Pentru noi era cu neputință a ne ruga, până ce nu am ajuns în acest loc. Căci noi am auzit de judecată, de când am venit de pe pământ, însă supărările și mintea lumească, nu ne-a lăsat pe noi să ne căim."

12 Iar Mihael le-a răspuns și le-a zis: "Ascultați când Mihael vorbește! Eu sânt cel ce stă în prezența lui Dumnezeu, oră de oră. Precum viu este Domnul, în a cărui prezență stau eu, pentru o zi s-au o noapte, eu nu mă opresc din rugăciunile mele permanente, pentru neamul omenesc și mă rog pentru cei de pe pământ. Iar ei nu se opresc din nelegiuirile lor și din păcate și ei nu mă ajută pe mine în ce este bine, până sânt pe pământ."

13 Și timpul în care se cuvine să vă căiți, voi îl folosiți în deșertăciune.

14 Însă eu întodeauna m-am rugat așa și acum îl implor pe Dumnezeu ca el să trimită rouă și ploaie peste pământ și voi continua să mă rog, până pământul nu va aduce roadele sale. Și am zis că dacă cineva a făcut vreo dată numai puțin bine, îl voi proteja și mă voi strădui pentru acela până nu va scăpa de pedepsele judecăților sale.

15 Unde sunt rugăciunile voastre? Unde este căința voastră?

16 Voi va-ți irosit timpul de prisos, dar acum plângeți; și eu voi plânge cu voi și îngeri ce sunt cu mine, la fel, împreună cu preaiubitul nostru Pavel, căci poate milostivul Dumnezeu se va îndura și vă va da ușurare."

17 Și când au auzit ei aceste spuse, au strigat mai tare și au plâns mult, spunând cu toți laolaltă: "Ai milă de noi Fiul lui Dumnezeu." Iar eu Pavel am suspinat și am zis: Doamne Dumnezeule, ai milă pentru

faptele mâinilor tale, ai milă de fii oamenilor, ai milă de propria ta asemănare."

18 Și am privit și am văzut Cerul mișcându-se asemeni unui copac bătut de vânt, iar ei deodată s-au aruncat cu fața la pământ înaintea tronului și am văzut douăzeci și patru de bătrâni și patru fiare slujindu-i lui Dumnezeu. Și am văzut altarul și voalul și tronul și toți s-au bucurat, iar un fum de un miros plăcut s-a ridicat în jurul altarului din tronul lui Dumnezeu și am auzit glasul unuia ce spunea:

19 "Pentru ce motiv vă rugați voi către îngeri și către providența noastră?" Dar ei au plâns și au zis: "Noi ne-am rugat fiindcă am văzut minunata bunătate a neamului omenesc."

20 Iar după aceasta, l-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu coborând din Cer, cu o diademă pe capul său. Iar când ce-i pedepsiți l-au văzut, au strigat cu toți laolaltă: "Ai milă de noi, Fiu a Celui Prea Înalt Dumnezeu, căci tu ești cel ce-a dăruit cerul și pământul, ai milă de noi, căci văzându-te, noi ne-am ușurat."

21 Și o voce s-a auzit de la Fiul lui Dumnezeu, zicând, tuturor celor pedepsiți: "Ce fapte ați făcut voi, de-mi cereți mie a vă ușura? Sângele meu s-a scurs de dragul vostru și nici atunci nu va-ți căit; de dragul vostru am purtat cununa de spini, pentru voi am fost palmuit peste obraji și nici așa nu va-ți căit. Răstăgnit pe cruce am cerut apă, dar ei mi-au dat oțet amestecat cu fiere, cu lancia m-au străpuns în partea dreaptă. Din cauza mea, mi-au omorât slujnici mei, profeți și drepti și în toate acestea, v-am dat oportunitate de-a vă căi, dar voi na-ți vrut."

22 Acum totuși de dragul lui Mihael arhanghelul, al legământului meu și a îngerilor care sânt cu el și de dragul lui Pavel, preaiubitul meu, pe care nu-l voi întrista și pentru duhovnici voștri de pe lume ce prestează oferte și de dragul fiilor voștri, căci poruncile mele sunt cu ei și mai mult pentru bunătatea mea - de ziua învieri mele,

vă ofer vouă celor în pedepse o zi și o noapte de veșnică ușurare."

23 Și au strigat cu toți, spunând: "Noi te binecuvântăm pe tine, Fiul lui Dumnezeu, fiindcă ne-ai dăruit nouă ușurare pentru o zi și o noapte. Căci o zi pentru noi este mai bună decât toate zilele vieții noastre de pe pământ, căci dacă noi am fi știut cu claritate că aceste lucruri ne vor aștepta, noi n-am fi păcătuit și n-am fi făcut rele. Căci la ce bun ne-a folosit nouă c-am trăit pe pământ? Căci acolo mândria noastră cuprinzătoare s-a ridicat din gura noastră, împotriva aproapelui nostru. Dar aici, chinurile noastre și viermi care sunt sub noi, sunt mai rele pentru noi decât pedepsele care(... lipsește*)."

24 Când au zis ei aceasta, îngeri răi și împuterniciți pentru pedepse, fiind supărați pe ei, au zis: "Cât de lung ați plâns și văitat? Căci voi na-ți arătat milă. Acestea sunt întradevăr judecățile lui Dumnezeu pentru ce-i ce n-au milă. Oarecum ați primit acest mare dar o zi și o noapte de ușurare în ziua Domnului, de dragul lui Pavel, preaiubitul lui Dumnezeu, care a coborât la voi."

Cap. VII

1 Iar după aceasta, îngerul mi-a spus mie: "Le-ai văzut pe toate?" Și am zis: Da, doamne. Și mi-a zis el mie: "Urmează-mă și te voi conduce în Paradis, iar drepti de acolo te vor vedea, căci ei vor să te întâlnească cu bucurie și să exalte."

2 Îndemnat, apoi de Duhul Sfânt, eu l-am urmat pe înger, iar el m-a transferat în Paradis și mi-a zis: "Acesta este Paradisul, unde Adam și nevasta sa au păcătuit."

3 Și am intrat în Paradis și am văzut originea apelor, unde îngeru mi-a făcut semn cu mâna și mi-a zis mie: "Vezi," a zis el "apele", căci acesta este râul Pizon, care-le înconjoară întreaga țară Evila, iar acesta este

Gizon, care-le înconjoară întreaga țară a Egiptului și Etiopiei. Iar acesta este Tigris, opus Asiriei, iar acesta este Eufratu, a cărui ape scaldă Mesopotamia."

4 Și mergând mai departe, am văzut pomul din a cărui rădăcină curgeau apele, fiind sursa celor patru râuri.

5 Iar Duhul lui Dumnezeu s-a odihnit acolo, peste acel pom și când Duhul sufla și apele curgeau.

6 Și am zis: Doamne, oare acest pom face singur ca apele să curgă? Iar el mi-a zis mie: "La început, înainte de Cer și pământ, toate au fost nevăzute. Iar Duhul lui Dumnezeu a plutit pe ape. Dar de când porunca lui Dumnezeu a adus lumină în Cer și pe pământ, Duhul său odihnește peste acest pom. De aceea când Duhul suflă, apele curg din pom."

7 Și m-a luat el de mână și m-a condus la Pomul Înțelepciunii a binelui și răului și a zis: "Acesta este pomul prin care moartea a intrat în lume, din care Adam primind de la nevasta sa, a mâncat, iar moartea a venit în lume." Și mi-a mai arătat un alt pom în mijlocul Paradisului și mi-a zis: "Acesta este Pomul Vieții."

8 Până încă am admirat pomul, am văzut o fecioară venind de la distanță și două sute de îngeri cântând himne în fața ei și am întrebat: Doamne, cine este aceasta ce vine într-o astfel de slavă? Și el mi-a răspuns: "Acesta este Fecioara Maria, Maica Domnului."

9 Iar când s-a apropiat, ea m-a salutat și a zis: "Salutări ție, Pavel, de la Dumnezeu și îngeri și de la oamenii iubiți. Căci toți sfinți l-au implorat pe fiul meu Iisus, Domnul meu, ca ei să te poată vedea înainte ca tu să te îndepărtezi din lume. Iar Domnul le-a răspuns lor: Așteptați și aveți răbdare, încă puțin și voi îl veți vedea pe el și va fi cu voi pe vecie. Dar ei iarăși i-au zis lui: Nu ne întrista pe noi, căci noi vrem să-l vedem până este în trup, căci prin el numele tău a fost mult prea slăvit în lume și noi am văzut,

cum el pe toate le-a împlinit, mici și mari. Căci de la cei ce vin aici am aflat, când i-am întrebat: Cine este, cine va purtat pe lume? Iar ei ne răspund nouă: Este un om în lume a cărui nume este Pavel. El îl propovăduiește pe Hristos în spusele sale și noi credem, căci prin puterea cuvintelor sale mulți au ajuns în Împărăție."

10 Pe lângă aceasta, toți sfinți sunt în urma mea, așteptând să te întâlnească. Dar îți spun Pavel, că eu am venit prima, ca să-i întâlnesc pe aceia ce fac voia Fiului meu Domnului Iisus Hristos. Eu merg întodeauna prima să-i întâlnesc și nu-i las, până ce nu-l întâlnesc pe iubitul meu Fiu."

11 Până ce spunea ea, am văzut venind de la distanță trei oameni foarte frumoși, în aparență asemeni lui Hristos, cu niște aluri sclipitoare și cu îngeri lor. Și am întrebat: Cine sânt aceștia, doamne? Iar el mi-a răspuns: "Oare tu nu-i cunoști?" Și am zis: Aceștia sânt părinți poporului, Avram, Isac și Iacob.

12 Iar când s-au apropiat de mine, ei m-au salutat și mi-au zis: "Salutări Pavel, prea iubit de Dumnezeu și oameni. Binecuvântat este cel ce îndură violență de dragul Domnului."

13 Și Avram mi-a răspuns și a zis: "Acesta este fiul meu Isac și Iacob, ai mei preaiubiți. Căci noi l-am știut pe Domnul și l-am urmat. Binecuvântați sânt toți cei ce cred cuvintelor tale, ca să poată moșteni împărăția lui Dumnezeu prin fapte, renunțare și sfințenie și umilință, iubire și mărinimie și luptă dreaptă în Domnul. Căci și noi deasemenea am fost devotați Domnului de care tu propovăduiești. De aceea legământul nostru este să asistăm și să slujim tuturor sufletelor care îi dau lui crezare, la fel cum părinți slujesc fiilor lor."

14 Și până ce ei încă vorbeau, am văzut pe alți doisprăzece venind de la distanță și am întrebat: Cine sunt aceștia, doamne? Iar el mi-a răspuns: "Aceștia sunt patriarhi." Și ei au urcat și m-au salutat și au spus:

"Salutări Pavel, preaiubit al lui Dumnezeu și de oameni. Domnul nu ne-a întristat pe noi, ca noi să te vedem pe tine, până încă ești în trup, înainte ca tu să părăsești lumea." Și în acord cu ordinea lor, fiecare și-a spus numele său, de la Rubin la Veniamin și Iosif a zis către mine: "Eu sânt unul care a fost vândut și îți spun Pavel, că pentru toate ce mi-au făcut frați mei mie, eu nu i-am urât pe ei, nici toate faptele lor mincinoase către mine. Nici nu i-am îndurerat în vreun fel pentru acel motiv de dimineața până seara. Binecuvântat este acela care de dragul Domnului a fost înjosit în ceva și a îndurat, căci Domnul îi va plăti lui de multe ori, după ce va părăsi lumea."

15 Și până ce el încă vorbea, am văzut un alt minunat om venind de la distanță, iar îngeri săi au cântat himne și am întrebat: Cine este acesta, doamne, cu o față astfel de frumoasă? Și el mi-a zis: "Oare tu nu-l ști pe el?" Și am zis: Nu, doamne. Și el mi-a zis: "Este Moise, căruia Dumnezeu i-a dat Legea." Și când s-a apropiat el a început pe loc a plânge, iar apoi m-a salutat pe mine și am zis către el: De ce plângi, căci am auzit că tu pe toți i-ai întrecut în umilință? Iar el mi-a răspuns și-a zis: "Plâng asupra celor ce i-am sădit cu necaz, fiindcă roadele lor sunt sterpe și nici unul din ei n-a progresat. Și am văzut că toate oile păscute de mine s-au împrăștiat și au ajuns a fi fără păstor și toate pe câte le-am îndurat pentru fii lui Izrael, acum au ajuns fără valoare și câte fapte am făcut printre ei și ei n-au înțeles. Sânt surprins că străini și netăiați împrejur și închinători la idoli s-au convertit și au intrat sub jurământul lui Dumnezeu, dar Izrael n-a intrat.

16 Și îți las ție, frate Pavel, căci de la vremea de când poporul l-a răstâgnit pe Iisus, de care tu propovăduiești, că Tatăl, Dumnezeu tuturor, care-le mi-a dat Legea și Mihael și toți îngeri și arhangheli și Avram, Isac și Iacob și toți drepti, au plâns pentru Fiul lui Dumnezeu căci a fost răstâgnit pe

cruce. Și toți sfinți m-au privit atunci pe mine, spunând: Vezi Moise ce-au făcut acei fii ai tăi, Fiului lui Dumnezeu. De aceea tu ești binecuvântat Pavel, și binecuvântați sânt acele generații și poporul care a dat crezare spuselor tale."

17 Și până încă mai vorbea el, alți doisprăzece au venit și când m-au văzut, au zis: "Ești tu Pavel, lăudat în Cer și pe pământ?" Iar primul din ei a zis: "Eu sânt Isaia, a cui cap l-a tăiat Manase cu un fierăstrăul de lemn." Și al doilea deasemenea a zis: "Eu sânt Ieremia, cel ucis cu pietre de fii lui Izrael." Și al treilea a zis: "Eu sânt Ezechiel, pe care fii lui Izrael l-au aruncat peste stânci de pe munte, până ce mi-au zburat creeri, căci noi le-am îndurat pe toate acestea, ca să-i salvăm pe fii lui Izrael; căci după aceste pedepse comise asupra mea, m-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, rugându-mă pentru ei în genunchi, până la ora a doua a Zilei Domnului, până ce Mihael n-a venit și m-a ridicat de jos. Binecuvântat ești tu Pavel, și binecuvântat este poporul care a dat crezare prin tine."

18 După ce-au trecut acestea, am văzut pe alți cu niște fețe splendide și am întrebat: Cine sunt aceștia, doamne? Iar el mi-a zis: Acesta este Lot care-le a fost găsit a fi drept în Sodoma." Când el m-a văzut pe mine, s-a bucurat și urcând la mine, m-a salutat și mi-a zis: "Binecuvântat ești tu Pavel și generațiile cărora tu le-ai slujit." Și am întrebat și am zis către el: "Tu ești Lot, care-le ai fost găsit a fi drept în Sodoma? Iar el a zis: "Eu am primit pe îngeri în casa mea ca fiind străini, iar când oameni din oraș au vrut să-i violeze, eu le-am oferit lor pe cele două fecioare, ficele mele, care n-au cunoscut bărbați și le-am dat lor spunând: Folosiți-vă-ți pe ele cum veți dori, dar lăsați în pace pe acești oameni, căci sunt oaspeți în casa mea. Trebuie să avem în vedere, prin urmare, că orice am face pentru Dumnezeu, el ne va întoarce nouă înzecit. Binecuvântat ești tu Pavel și

binecuvântat este neamul care ți-a dat ție crezare."

19 După ce-a terminat el de spus, am văzut venind de la distanță, un alt om cu o față foarte frumoasă zâmbind, iar îngeri lui cântând himne. Și am zis către îngerul ce era cu mine: Oare toți drepti au îngeri în compania lor?

20 Iar el mi-a răspuns: "Fiecare sfânt are propriul său înger care îl ajută și cântă himne și ei sânt nedespărțiți." Și am zis: Cine este acesta, doamne? Iar el mi-a zis: "Acesta este Iov."

21 Și s-a apropiat el și m-a salutat și a zis: "Frate Pavel, tu ai o mare onoare la Dumnezeu și la oameni. Eu sânt Iov care a suferit mult, timp de treizeci de ani, până ce rănile nu mi s-au vindecat. La început, supărarea ce-a ieșit din trupul meu, a fost ca un grăunte de grâu, în ce-a de-a treia zi ea a fost ca un măgar împielit, iar viermi ce-au ieșit din rănile mele, erau ca degetele de lungi. Și Diavolul mi-a apărut mie și a treia oară mi-a zis: Spune un cuvânt împotriva Domnului și vei muri. Iar eu am zis: Dacă este voia lui Dumnezeu ca eu să sufăr până la moarte, eu nu voi presta să laud pe Domnul Dumnezeu și voi avea mai mare răsplată. Căci eu știu că necazurile acestei lumi, nu este nimica în comparație cu consolarea, ce va urma pe lumea cealaltă. De aceea Pavel, tu ești binecuvântat și binecuvântat este norodul care-le a crezut ție."

22 Apoi până ce el încă spunea, un alt om a venit de la distanță, strigând și spunând: "Binecuvântat ești tu Pavel și eu sânt binecuvântat, căci te-am văzut pe tine, preaiubitul lui Dumnezeu." Și l-am întrebat pe înger: Cine este acesta, doamne? Dar el mi-a răspuns: "Acesta este Noe, din timpul potopului." Și imediat ne-am salutat unul pe celălalt și cu mare bucurie, el mi-a zis: "Tu ești Pavel, cel preaiubit de Dumnezeu." Și l-am întrebat pe el: Cine ești tu? Iar el mi-a zis: "Eu sânt Noe, care am trăit în timpul

potopului și îți spun Pavel, că am petrecut o sută de ani în construirea arcei; timp în care nu mi-am coborât cămașa pe care am purtat-o, nici nu mi-am tăiat părul de pe cap. Mai mult, mi-am dat silințat și m-am abținut de a mă împreuna cu nevasta mea și în acei o sută de ani, părul de pe capul meu n-a crescut, nici hainele mele nu s-au murdărit.

23 Și i-am implorat pe oameni din vremea aceea și le-am zis: Căițivă-ți, căci un potop de ape va veni asupra voastră! Dar ei au râs și mi-au batjocorit vorbele și mi-au zis: Această vreme, este mai de grabă pentru cei ce se veselesc și păcătuiesc după plac, căci nouă ne este posibil să păcătuim cât vrem. Căci Dumnezeu nu vede și el nu știe ce-am făcut noi și potopul de ape, sigur nu va veni pe această lume.

24 Și ei nu s-au oprit de la păcatele lor, până ce Dumnezeu nu a nimicit toată făptura în carne și oase.

25 Însă acum, Dumnezeu poartă grijă mai mare pentru un drept, decât pentru o generație întreagă de nelegiuiți. De aceea tu Pavel, ești binecuvântat și binecuvântat este poporul care ți-a dat ție crezare."

26 Și am privit și l-am văzut pe altul care i-a întrecut pe toți, fiind foarte frumos, iar eu am zis către înger: Cine este acesta, doamne? Și el mi-a zis: "Acesta este Adam, părintele tuturor."

27 Și când a urcat el la mine, m-a salutat cu bucurie, apoi mi-a zis: "Îmbărbătează-te Pavel, prea iubit de Dumnezeu, tu care pe mulți i-ai adus a lupta în Dumnezeu și la căință, după cum și eu m-am căit și am primit slava de la Atotmilostivul Dumnezeu."

totul și am depus acest sul, sub peretele casei acelu credincios, la care am stat în Tarsus, oraș în Cilicia. Iar după ce-am fost eliberat de această viață temporală, am stat în fața Domnului, iar el astfel mi-a zis: "Pavel, ți-am arătat totul ție, ca tu să pui acele lucruri sub zidul casei? Mai de grabă trimite și revelează, ca oameni să poată citi și să se întoarcă pe calea adevărului, ca să nu ajungă la aceste torturi înverșunate." Și așa această revelațiune a fost găsită.

Cap. VIII

1 Eu Pavel, mi-am venit în fire și am știut și am înțeles că ce-am văzut am scris pe un sul. Dar până am trăit nu am avut odihnă să revelez toate aceste mistere, dar am scris

Cuprins

Cartea I Adam și Eva sau conflictul lui Adam și Eva cu Satana
Adam și Eva cartea a doua
Cartea secretelor lui Enoh
Psalmii lui Solomon
Cartea a patra a Macabeilor
Evanghelia uitată a lui Petru
Evanghelia lui Nicodim
Faptele lui Pavel și Decla
Epistola lui Pavel către Laodicieni
Epistola lui Pavel către Seneca
A doua Epistolă a lui Clement către Corinteni
Epistola lui Ignațiu către Efeseni
Epistola lui Ignațiu către biserica din Filadelfia
Epistola lui Ignațiu către Romani
Epistola lui Ignațiu către biserica din Smirna
Epistola lui Ignațiu către Magnesieni
Epistola lui Ignațiu către Tralieni
Epistola lui Ignațiu către Policarp
Epistola lui Policarp către Filipeni
Apocalipsa lui Pavel
Prefață